

双世

双世

双世

♠ Xui xẻo, chia tay đi ♠

Tên gốc: Thối tán ba, bôi cứt! (退散吧，杯具!)

Tác giả: Nguyệt Hạ Điệp Ảnh

Thể loại: linh dị thần quái, đô thị tình duyên, tình hữu độc chung, âm áp nhẹ nhõm có quỷ, xui xẻo thụ tổng tài công, HE

Biên tập: Sâu xanh, Cẩm Tú, Trang Nguyễn, 7days

Nguồn : <http://haanhcu.wordpress.com/>

Số chương : 54

Hiệu chỉnh: Hà Hi

Nguồn ebook : STENT Forum

Người làm ebook : Hyuga Natsume

Văn án

“Em thật sự không thể tiếp tục chịu đựng việc khi cùng anh hẹn hò thì trời mưa, khi đi xe thì đâm phải mèo, thậm chí ngay cả khi đi ăn cũng gặp phải cướp, anh có biết, ngày hôm qua khi gặp cướp trong nhà hàng, em đã sợ hãi thế nào không?”

Người phụ nữ vừa nói xong, Ngôn Tư Diễn còn chưa kịp mở miệng, đã thấy trong quán bỗng nhiên tối đen như mực??? Mạng điện trong quán café xuất hiện vấn đề...

Vâng, Ngôn Tư Diễn chơi game thì bị sếp tổng “bắt quả tang”, đứng lên thì bị vấp té, ngồi xuống thì ghế bị gãy, uống nước thì bình đun bị cháy, tới nhà bạn chơi thì bị cúp điện, xem World Cup thích đội nào thì y như rằng đội ấy sẽ thua, thậm chí nói thích ai thì người đó lập tức bị xui xẻo, chưa hết, hễ đi ra ngoài thế nào ảnh cũng gặp phải vài con quỷ hiện hình.

Khi nghe quỷ hỏi: “Người bình thường đều sợ quỷ mà?”. Ngôn Tư Diễn đáp: “Ông đây hai tuổi ăn kẹo của quỷ, ba tuổi ăn bánh quỷ cho, bốn tuổi chơi bóng cùng tuổi quỷ, năm tuổi được quỷ cứu ra từ trong nước, sáu tuổi bắt hai con quỷ trông nhà cho ông đây, bảy tám tuổi nhìn thấy quỷ nhiều hơn thấy người, người là quỷ thì giỏi à?”

Mục lục

[Chương 1: Xui xẻo và vàng là cùng dạng...](#)

[Chương 2: Không có xui xẻo nhất, chỉ có xui xẻo hơn...](#)

[Chương 3: Yêu thương tâm tôi vậy a...](#)

Chương 4: Người dọa người, hù chết người...

Chương 5: Điều dự cảm “Đáng sợ” ấy...

Chương 6 : Boss là phúc hắc?!...

Chương 7: Thâm mền?!

Chương 8: Thật mắt mặt đó, anh quý à...

Chương 9: Tiêu chuẩn đồng thời...

Chương 10: Ách, có quý đột kích...

Chương 11 : Tay bánh bao dẫn ra bị kịch (Thượng).

Chương 12 : Tay bánh bao dẫn ra bị kịch (trung).

Chương 13: Tay bánh bao dẫn phát bị kịch (hạ)...

Chương 14: Nửa trái dưa leo dẫn phát bị kịch...

Chương 15 : nhân sinh bị hài kịch...

Chương 16 :Tôi yêu may mắn...

Chương 17: Nhật ký du lịch (thượng)...

[Chương 18 :Nhật ký du lịch \(trung\)...](#)

[Chương 19: Nhật ký du lịch \(hạ\)...](#)

[Chương 20 : Cái gọi là bày tỏ...](#)

[Chương 21: Thiên ác có báo...](#)

[Chương 22 : Khó hiểu a khó hiểu...](#)

[Chương 23 : Cùng giới hút nhau...](#)

[Chương 24 : Cái gọi là tiêu chuẩn hai tầng...](#)

[Chương 25 : Ở chung a ~ ...](#)

[Chương 26 : Boss rất phúc hắc...](#)

[Chương 27 : Cầu huyết xui xẻo...](#)

[Chương 28 :Com trưa tình yêu?...](#)

[Chương 29 : Thuật sĩ hay liệt sĩ?...](#)

[Chương 30 :Nhà Boss thật quý dị...](#)

[Chương 31 : Tình cảm của Boss...](#)

[Chương 32: Đãi ngộ đặc biệt.](#)

[Chương 33 : Người quan trọng nhất.](#)

[Chương 34 : như vậy rất tốt...](#)

[Chương 35 : tinh thần trọng nghĩa của bi kịch...](#)

[Chương 36 : Buồn bực khó chịu...](#)

[Chương 37: Boss giận dữ vì Tiểu Ngôn \(thượng\)...](#)

[Chương 38 : Boss nổi giận vì tiểu Ngôn \(hạ\)...](#)

[Chương 39 : Cáo mượn oai hùm...](#)

[Chương 40 : Đế vương hay trung khuyên...](#)

[Chương 41: Lại thấy kỳ tích...](#)

[Chương 42: Bao che khuyết điểm...](#)

[Chương 43:Tề tụ một nhà...](#)

[Chương 44 : Sáu người đi...](#)

[Chương 45: Quỷ truy tinh...](#)

[Chương 46: Tỏ tình...](#)

[Chương 47: Phỏng vấn ...](#)

[Chương 48: Bị hôn!...](#)

[Chương 49: Vô đề...](#)

[Chương 50 :Cầm thú...](#)

[Chương 51: Cùng em về quê thăm người thân đi](#)

[Chương 52 : Theo đại gia hồi hương...](#)

[Chương 53 :Thăm người thân...](#)

[Chương 54 :Kết thúc...](#)

Chương 1: Xui xẻo và vàng là cùng dạng...

“Tur Diễn, chúng ta chia tay đi.” Trong khung cảnh thanh nhã, tiếng đàn ưu mỹ, dưới ánh đèn mờ ảo của quán café, một màn kịch giống như trong các bộ phim thần tượng ngược luyến tàn tâm cấp hai đang được trình diễn.

Người phụ nữ vừa nói trên người mặc một bộ váy áo công sở, đường nét khuôn mặt tinh tế cùng cách trang điểm nhẹ nhàng, nhìn qua cũng được coi là một mỹ nhân.

Ngôn Tur Diễn ngồi đối diện cô ta không nói gì, chỉ cho thêm một viên đường vào trong cốc café, rồi dùng thìa khuấy khuấy, thìa va vào thành cốc, phát ra âm thanh leng keng.

Nhưng người phụ nữ giống như không chú ý tới động tác của cậu, tiếp tục nói: “Em thật sự không thể tiếp tục chịu đựng việc khi cùng anh hẹn hò thì trời mưa, khi đi xe thì đâm phải mèo, thậm chí ngay cả khi đi ăn cũng gặp phải cướp, anh có biết, ngày hôm qua khi gặp cướp trong nhà hàng, em đã sợ hãi thế nào không?” Thanh âm của người phụ nữ có chút cao lên, “Thế nhưng anh mặt cũng không đổi sắc nhìn em, em không phải bạn gái của anh sao?” Uhm, được rồi, điều kiện tiên quyết là phải lờ đi sự thật là khi đó cô đang được anh ta ôm trong ngực bảo hộ.

Người phụ nữ vừa nói xong, Ngôn Tư Diễn còn chưa kịp mở miệng, đã thấy trong quán bỗng nhiên tối đen như mực??? Mạng điện trong quán café xuất hiện vấn đề.

Trong bóng tối, thanh âm người phụ nữ trở nên vô cùng rõ ràng, cho dù là thanh âm tức giận hỏi về vấn đề mạng điện của khách hàng trong quán cũng không át được tiếng cười nhạo của cô ta, “Nhìn xem, Tư Diễn, khi đi cùng anh sẽ luôn gặp chuyện như vậy.”

Ngôn Tư Diễn cuối cùng không nói gì ngẩng đầu nhìn bóng đèn trên đỉnh đầu, rồi lại nghiêng đầu nhìn những bóng đèn rực rỡ nơi ngã tư đường bên ngoài tiệm café, uống một ngụm café, “Xin lỗi.”

Sắc mặt người phụ nữ tốt hơn một chút, cô cảm thấy ít nhất sẽ không bị đeo bám.

Ngôn Tư Diễn nghiền răng trong lòng, người đàn ông khác khi bị bạn gái chia tay, tốt xấu gì cũng có thể nghe được một câu “Xin lỗi”, nhưng cậu thì lại phải nói xin lỗi, không thể phân biệt đối xử như vậy a, hơn nữa lý do bản thân bị như vậy là do xui xẻo.

“Quên đi, lúc trước cũng là em tự bám lấy anh, muốn anh làm bạn trai em.” Người phụ nữ lấy túi xách ở bên cạnh, nhờ ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, cứ như vậy tao nhã rời đi.

Ngôn Tư Diễn buồn bực uống một ngụm café thật to, lời vừa rồi chẳng phải ngầm nói “Tôi mất mù rồi mới muốn anh làm bạn trai?!”

Đứng dậy chỉnh lại quần áo trên người, khi trả tiền vì mất điện nên được giảm năm mươi phần trăm, vẫn là trong họa có phúc, nếu không, tiền café của mình không chỉ phải trả năm mươi phần trăm như vậy.

Vừa tự an ủi vừa đi ra khỏi quán café, Ngôn mỡ ôm cái bụng đói meo, lượn mấy vòng, nhảy vào một quán nhỏ gọi một bát mì thịt bò, ra sức ăn cho đến khi vị café đắng ngắt biến mất, quen một người bạn gái thật không dễ dàng a, luôn phải dày vò bản thân đi uống cái thứ café đắng ngắt kia, ngay cả khi chia tay còn không quên dày vò lần cuối. Từ nhỏ đến lớn cậu đều rất chán ghét mấy thứ đồ cay đắng, ngay cả café B phục vụ mang đến cũng giống nhau, đến các quán café uống hàng chục tách café hàng trăm đồng, cũng không bằng mua một chai hồng trà hi sư phở lạnh giá chỉ hai đồng năm, nếu may mắn, còn có thể được mua một tặng một, tuy là tỷ lệ trúng thưởng lớn như vậy nhưng cậu vẫn chưa một lần trúng. Ngô? ? ? Kỳ thật cậu thích nhất vẫn là dinh dưỡng cấp tuyến, chỉ có điều đắt một chút, mỗi khi trả tiền, luôn có cảm giác đau lòng.

Ăn mì xong, ngồi trên xe bus ban đêm, cũng không có nhiều người, Ngôn Tư Diễn tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ ngồi xuống, đặc biệt nhìn về búa cứu hộ màu đỏ bên cạnh nhiều lần, bình tĩnh lấy ra di động bắt đầu chơi trò chơi.

Đây cũng là do cuộc sống nhiều tai nạn, hại cậu đến ngồi xe bus công cộng cũng phải nhìn búa cứu hộ vài lần, cậu cũng không phải phụ nữ, đi giày cao gót, cho dù không có búa cứu hộ cũng có thể lấy giày cao gót đập cửa kính, thu lại mấy suy nghĩ vớ vẩn, Ngôn Tư Diễn ngàng đầu nhìn lên nữ hài tử nhỏ tuổi trên xe, rồi lại tiếp tục cúi đầu chơi trò chơi.

Tới trạm tiếp theo, Ngôn Tư Diễn thông thả xuống xe, sau đó không quay đầu lại nhanh chóng đi vào trong đám người, về đến nhà hơi thở cũng không gấp, thấp ba nén hương trước tượng phật thờ trong phòng, sau đó tắm rửa rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cậu mua hai cái bánh bao bán dưới lầu, một ly sữa đậu nành, dùng tốc độ nhanh chóng ăn uống xong, sau đó đi đến nơi cơm áo phụ mẫu của cậu — công ty.

Ngôn Tư Diễn là một sinh viên tốt nghiệp mới thông qua thử việc, chính thức trở thành một nhân viên văn phòng phẩn phẩn nộn nộn, có thể trở thành một viên chức trong một công ty lớn, đối với một sinh viên mới tốt nghiệp đại học mà nói, quả là một việc không tồi, thời thế bây giờ, cho dù người có tài hoa như Gia Cát tiên sinh, cũng chỉ miễn cưỡng tìm được một công việc đủ để không chết đói, Ngôn tiểu hài đồng ngấm lại bản thân đã được một công việc đủ ăn, nội tâm cảm thấy phi thường thỏa mãn.

Tới building của công ty, Ngôn Tư Diễn vào thang máy, ấn nút tầng mười bốn, tầng mười bốn là tầng làm việc của công ty, tuy rằng số tầng

không được may mắn lắm, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới tiếng tăm lớn của công ty, hơn nữa việc làm ăn cũng rất tốt, so với mấy công ty nơi tầng 6 tầng 8 tầng 16 tầng 18 kia đều tốt hơn.

Có thêm vài người lục tục bước vào thang máy, đều ở những công ty khác nhau, nhưng ánh mắt mỗi người đều hướng tới bảng tên trước ngực Ngôn Tư Diễn liếc một cái, mang theo hàm mộ xen lẫn ghen tị, Ngôn Tư Diễn nói lỏng cà – vạt, bình tĩnh nhìn số tầng lầu chậm rãi tăng lên, thuận tiện liếc mắt về phía người phụ nữ mặc quần áo màu đen không mang chút cảm giác tồn tại nào trong góc.

Đến công ty, Ngôn Tư Diễn bị cảnh xuân tươi đẹp trước mắt dọa sợ, cậu nhìn kỹ biển hiệu công ty, không sai, vẫn là chi nhánh công ty Tần Phong, chỉ là nhân viên trong công ty thấy thế nào cũng bất bình thường?

“Tiểu Ngôn.” Chị Từ hơn ba mươi tuổi nhìn thấy Ngôn Tư Diễn, liền đem một tập tài liệu đưa cho cậu: “Em đem toàn bộ hồ sơ tư liệu này photo thêm một bản, lát nữa quản lý cần dùng tới.”

Ngôn Tư Diễn nhìn về phía các nữ đồng sự ăn mặc trang điểm xinh đẹp: “Chị Từ, hôm nay các cô ấy làm sao vậy?”

Chị Từ một mặt thu dọn đồ đạc trên bàn làm việc, một mặt nói: “Tiểu tử cậu còn không biết?!” Ngữ khí kia tựa hồ vô cùng khinh bỉ Ngôn Tư Diễn rời khỏi quỹ đạo của thế giới: “Hôm qua quản lý đã nói rồi mà? Hôm nay

tổng giám đốc từ tổng công ty muốn tới công ty chi nhánh chúng ta thị sát, tất cả mọi người phải làm việc cẩn thận, đừng để tổng giám đốc không hài lòng.”

Ngôn Tư Diễn sờ sờ cái mũi, ôm tư liệu tới nơi photo, việc này thật sự là công tác nghiêm túc a, những người phụ nữ kia đều vì gia tăng GDP quốc gia mà thực hiện những cống hiến xuất sắc, không biết ngày hôm qua họ đã quét sạch bao nhiêu cửa hàng bán mỹ phẩm và trang phục.

Phòng đặt máy in không có ai, Ngôn Tư Diễn vừa đem tài liệu ra bắt đầu photo, chợt nghe thấy một giọng nữ dịu dàng vang lên bên cạnh: “Anh cũng đến photo tài liệu sao?”

Ngôn Tư Diễn cúi đầu nhìn xuống chân người phụ nữ, rồi lại ngẩng đầu nhìn bóng đèn sáng trên đỉnh đầu, trầm mặc không nói.

“Này, tôi nói với anh đó!” Người này tựa hồ có chút mất hứng, thanh âm tăng cao không ít.

Ngôn Tư Diễn như cũ không để ý tới, tiếp tục photo.

Tài liệu cũng không nhiều lắm, một lát là photo xong, Ngôn Tư Diễn cầm tài liệu ra khỏi phòng máy, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Hiện tại thủ đoạn của quỷ đóng giả người càng ngày càng nghiệp dư, đứng ở nơi sáng như vậy mà không có bóng, khinh cậu là ngốc tử sao, thiết! Muốn cùng đại gia nói chuyện, sau đó hấp thu dương khí của đại gia??? Hanh hanh, không có cửa đâu! Đại gia không để ý đến ngươi, xem ngươi có thể làm gì!

“Chị Từ, tài liệu sao chép xong rồi.” Mang theo vẻ mặt tươi cười đem tư liệu đưa cho chị Từ, Ngôn Tư Diễn ngồi vào bàn làm việc của cậu, bắt đầu làm một sổ sổ sách, một sổ bảng báo cáo, là một tiểu viên chức mới, cậu thật bình thường mà đoạt được một thứ quang vinh mà mỗi người mới đều có cơ hội được, làm một “Người chạy việc vặt”, có một khuôn mặt không tệ cùng một nụ cười ôn hòa luôn thường trực, hoàn cảnh của Ngôn Tư Diễn cũng không tệ lắm, ít nhất cậu cũng không bị xa lánh hoặc chèn ép, cùng lắm chỉ là bị các cô nương xinh đẹp trong văn phòng nô dịch một chút, đàn ông mà, cứ đối với bản thân ác độc một chút, điểm thiệt nho nhỏ ấy cũng không là gì.

Tinh thần AQ trường kỳ của Ngôn Tư Diễn khiến cho cậu trong mấy tháng gần gũi đã đạt được sự yêu mến của các nữ đồng sự, ngay cả bác gái dọn WC nhìn thấy cậu cũng sẽ mỉm cười nói chuyện phiếm vài câu về cháu gái cũng mới tốt nghiệp đại học ở nhà.

“Tổng giám đốc, mọi người làm việc thật sự chăm chỉ, nghe tin tổng giám đốc đến thị sát mọi người đều vô cùng hoan nghênh.” Quản lý một bên cúi đầu khom lưng dẫn người đàn ông diện vô biểu tình hướng tới cửa chính công ty, một bên lau lau mồ hôi, không biết có phải do lỗi giác của anh hay không, rõ ràng là một người đàn ông không đến ba mươi tuổi, lại

cho mình một loại cảm giác cường thế, chẳng lẽ đây là uy lực của mặt than?!

Liếc mắt về phía người nào đó chưa từng thay đổi biểu cảm từ khi gặp mặt đến giờ, Vương Kính Niên thu hồi ánh mắt, không hổ là con cưng của nền tài chính và kinh tế, từ đầu đến chân đều tụ hợp các ưu điểm mà đàn ông thèm muốn, thế này bảo đàn ông cả nước làm sao sống được. Khiến người mới hơn ba mươi đã có bụng bia như mình mà nói, áp lực là rất lớn.

Tần Húc Cẩn híp mắt đánh giá cả nam lẫn nữ đang mang bộ dáng làm việc vô cùng chăm chỉ, bước qua cửa chính công ty, vươn ngón trỏ quét qua cửa sổ thủy tinh, sau đó nhìn ngón tay của mình, phun ra hai chữ ngắn gọn hữu lực: “Có bụi.”

Khóe miệng Vương Ngũ Niên giật giật, nhìn nhìn cửa sổ thủy tinh sáng đến mức có thể soi gương, anh có thể nói hóa ra tổng giám đốc nhà mình còn mắc bệnh khiết phích này sao?

Trợ lý Hàn Dương của Tần Húc Cẩn dùng ánh mắt thông cảm nhìn Vương Ngũ Niên, sau đó tai coi mũi mũi xem ngực giả làm bức tường, còn về tật xấu của ông chủ mặt than nhà mình thì đó là tội lỗi chồng chất??? Không đúng, là nhiều không kể hết, hiện tại lại phải chịu đựng rồi.

Vương Kính Niên vốn định để mọi người vỗ tay hoan nghênh tổng giám đốc, chỉ là nhìn tình cảnh này, anh cảm thấy mình tốt nhất là không nên làm

vậy, vạn nhất tổng giám đốc chỉ vào mặt một nữ đồng sự mà ném ra hai chữ có bụi, vậy thì???

Nhóm nữ viên chức một mặt làm bộ đang chăm chỉ làm việc, một mặt hưng phấn đánh giá tổng giám đốc.

Tuổi chỉ mới hai mươi lăm hai mươi sáu, độ tuổi thật tuyệt nha! Không phải lo lắng anh ta đã có vợ con, cũng không có ám ảnh tâm lý là làm lẽ, nhìn bộ complet nhãn hiệu Armani kia, quả thật có khí chất, có quý khí quá đi! Còn khuôn mặt tuấn tú kia, ánh mắt như tinh quang kia, khéo môi gợi cảm kia, trên thế giới sao có thể có người đẹp trai đến vậy, nói anh ta là kim cương vương lão ngũ còn là vũ nhục anh.

Chị Từ bất đắc dĩ nhìn những nữ viên chức đang mơ mộng tứ phía kia, còn cả những người đàn ông đang ghen tị kia, những người này đều là người trẻ tuổi, chưa thấy nhiều a, ánh mắt cô vừa chuyển, nhìn thấy một người so với mình còn bình tĩnh hơn, chị Từ không khỏi gật đầu, không hổ là sinh viên tốt nghiệp đại học C, thái độ làm việc rất tốt.

Không chỉ chị Từ chú ý tới sự đặc biệt của Ngôn Tư Diễn, mà Tần Boss diện vô biểu tình cũng chú ý tới tiểu viên chức đang chăm chú trong góc phòng, vì thế Tần Boss liền bước đôi chân thon dài, vẫn duy trì tư thế tao nhã bước về phía người nào đó vì trộm đồ ăn thành công mà đang cười ngu.

Vậy nên, xui xẻo cho dù là ở nơi nào, cũng đều sáng lên giống như vàng, đó là chân lí.

Chương 2: Không có xui xẻo nhất, chỉ có xui xẻo hơn...

Kẻ nào TM thiếu đạo đức như vậy, nuôi cây cỏ nuôi súc vật còn nuôi cả chó!

Ngôn Tư Diễn tức giận nhìn mình vừa bị chó cắn mất vàng, chút tiền mới bán đồ a! Mấy lần phạt này vàng đã mất đến mấy trăm! Cắn răng rời khỏi nông trang trên Q của một người nào đó, tiếp tục tìm kiếm nông trang khác, cậu không tin tất cả mọi người đều nuôi chó, hơn nữa còn cho chó ăn!

Hậu quả của việc quá mức sôi máu cùng phần nộ, người nào đó hoa hoa lệ lệ bỏ qua không khí bốn phía ngày càng quỷ dị cùng với một cái bóng đang bao phủ lên người mình.

Tần Húc Cẩn khoanh tay trước ngực nhìn bàn tay màu vàng trong màn hình máy tính trước mặt đang sung sướng trộm quả, lại nhìn mái tóc mềm mại phía trước, khuôn mặt vốn là diện vô biểu tình, trực tiếp trở thành trạng thái hóa đá.

Quản lý theo sau thấy sắc mặt của Tần Húc Cẩn liền biết không ổn, anh ta liền đuổi cái cổ chẳng được coi là dài gỏi nhìn màn hình máy tính, vừa nhìn thì lập tức bị dọa đến biến sắc, tiểu tử này là ai nhận vào vậy, sao lại có

thể trộm rau củ khi thượng cấp đến thị sát? Không phải, là làm sao có thể trộm rau củ khi làm việc?! Thật đáng hận!

Tần Húc Cẩn đứng sau Ngôn Tư Diễn khoảng hai phút, nhưng người nào đó vẫn cứ sung sướng trộm rau củ, nhìn tiền vàng của mình ngày càng tăng, tâm tình cực kỳ vui vẻ cầm cốc nước bên tay phải uống một ngụm, tắt trang web nông trại đi, vào bãi cỏ, đuổi người ra phía sau, hử, hình như có người đứng phía sau mình.

Ngôn Tư Diễn từ từ quay đầu lại, thứ nhìn thấy đầu tiên không phải Tần Húc Cẩn, mà là khuôn mặt trắng bệch của quản lý, thiếu máu à, sắc mặt sao lại khó coi như vậy? Đầu lại tiếp tục ngẩng lên, thứ xuất hiện là một cái cằm hoàn mỹ.

Tiếp tục ngẩng, cả khuôn mặt hiện ra, bộ dạng thật đẹp, chỉ là vô cảm, đáng tiếc cho khuôn mặt như vậy, kẻ nào đó đã trộm rau củ đến mức ngu người, dường như chỉ nghĩ được có vậy.

“Chơi vui không?” Tần Húc Cẩn nhìn thanh niên phía trước, làn da trắng, khuôn mặt thanh tú, anh hờ hững nhìn qua hết đàn ông ở trong văn phòng, cậu ta quả là người đẹp trai nhất, hơn nữa cậu ta còn mang thần sắc ôn hòa, chẳng qua??? Anh nhíu nhíu mày, suy nghĩ có chút ngưng trệ, liếc qua ngọc thạch thiếu niên đeo trên cổ, mâu quang chợt lóe, nhưng rồi rất mau đã khôi phục tạo hình mặt than.

Ngôn Tư Diễn thấy quản lí mang bộ dáng như sắp khóc, trong đầu linh quang chợt lóe, người này, sẽ không phải là??? Cậu máy móc quay đầu nhìn lại bàn làm việc của mình, lại cứng ngắc nhấn chuột, run run đóng lại trang web: “Chẳng lẽ anh ngay cả thứ này cũng chưa từng chơi sao?”

Lời vừa nói ra, Ngôn Tư Diễn thật muốn tự đánh chết mình, đây không phải là chế nhạo tổng giám đốc đại nhân ngay cả loại trò chơi này cũng chưa chơi sao?! Khóe miệng giật giật, Ngôn Tư Diễn hoàn toàn không dám mở miệng nữa, cậu chột dạ nhìn biểu tình của quản lí từ muốn khóc thành muốn chết, im lặng cúi đầu, trạng thái chờ chết.

Tần Húc Cẩn tựa hồ không thể hiểu tâm trạng bất an của một kẻ đang chờ chết, anh chậm rãi đánh giá Ngôn Tư Diễn từ đầu tới chân, rồi lại nhìn nhìn bàn làm việc không tính là ngăn nắp kia, phun ra một câu: “Ít nhất khi trộm đồ tôi cũng không bị chó cắn.”

Lời vừa nói ra, lực sát thương quả thật vô cùng lớn, chỉ thấy tất cả mọi người đều giật giật khóe miệng, ánh mắt lộ ra một tin tức cường đại “Hóa ra tổng giám đốc cũng trộm rau quả.”

Hàn Dương thật muốn bóp trán, Boss đại nhân à, cầu ngài đừng diện vô biểu tình nói ra loại lời lẽ như vậy, rất lạnh a.

Quản lí vốn muốn phê bình Ngôn Tư Diễn ham chơi quên làm nhưng lại bị lời nói của Tần Boss bức nghẹn trở về, anh nhất thời không biết tổng

giám đốc rút cuộc muốn xử lí tiểu viên chức mới vào này thế nào, đành phải cứng nhắc ôm đầu, làm bộ như cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy.

Ngôn Tư Diễn giật giật khoe miệng, cậu có thể nói không bị chó cắn cũng chẳng có gì giỏi sao? Trong lòng dựng thẳng ngón giữa, cậu đành cười gượng hai tiếng: “Tổng giám đốc quả thật là lợi hại, thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ.”

Mọi người yên lặng quay đi, để không phải thấy một vụ nhân gian thảm kịch, đứa nhỏ này nào bị teo hở?

Hay là xem tiểu thuyết của Kim bá bá đến tàu hỏa nhập ma rồi?!

Trong lòng quản lí đã vô cùng kiên quyết một việc, đó là sau khi vụ này qua đi nhất định phải nghiêm tra xem ai là người đồng ý cho tiểu tử này thành nhân viên chính thức, để người như vậy làm cấp dưới, không phải là muốn tiền của cấp trên, mà là muốn mạng của cấp trên, nhất định sẽ bị cậu ta làm cho tức đến hộc máu bỏ mình.

Nhóm đồng nghiệp đồng tình thở dài, tiểu Ngôn bình thường bị đập vào góc bàn, bị người ta giẫm lên, mua thức ăn bên ngoài không phải mặn thì là nhạt còn chưa tính, như thế nào mà lại bị tổng giám đốc bắt khi đang trộm rau quả, người xúi xẻo cũng chưa thấy ai xúi đến mức ấy.

Khóa miệng cứng ngắc của Tần Húc Cẩn tựa hồ vì lời nói của người nào đó mà khẽ cong lên khiến cho trợ lý Hàn Dương sau khi trải qua quá trình xăm xoi cẩn thận, cho ra một kết luận, quả nhiên là chính mình ảo giác, Boss đại nhân nếu cười, so với cái đồ mặt dày vô liêm sỉ nói văn hóa người khác là của mình còn thần kỳ hơn.

“Tổng giám đốc đi xem xét ở những nơi khác chứ?” Quản lý thật sự hết cách, chỉ có thể nghĩ cách mang Tần Húc Cẩn rời xa Ngôn Tư Diễn, nếu không chỉ sợ tiêu tử này còn nói cái gì kinh thế hãi tục nữa.

“Cậu dẫn đường.” Tần Húc Cẩn tích chữ như vàng nhìn thẳng Ngôn Tư Diễn nói.

Ngôn Tư Diễn nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, lập tức ngẩng đầu, đứng lên hai mắt sáng ngời hữu thần nói, “Tổng giám đốc mời.” Nói sao cũng phải nghĩ cách để tổng giám đốc thay đổi cách nghĩ về cậu, cậu bước nhanh về phía trước.

Ông cha đã nói, đi đứng phải từ tốn, nóng vội chỉ làm hại thân, Ngôn đồng học hôm nay vội vã, bước chân hơi nhanh, ghé huynh liền cường thế bắt được chân trái của cậu, nhưng nguyện vọng muốn lao nhanh tới trước của người nào đó quá mãnh liệt, rốt cuộc khiến cho cậu không đứng thẳng được mà ngã về phía trước.

Nếu đây là tiểu thuyết Quỳnh Dao, vậy Tần Húc Cẩn sẽ ôm lấy Ngôn Tư Diễn, sau đó hai người thâm tình nhìn nhau, cuối cùng sẽ thành chàng là gió thiếp là cát, nếu đây là tiểu thuyết Kim Dung, vậy Tần Húc Cẩn sẽ nhanh tay lẹ mắt kéo Ngôn Tư Diễn một cái, sau đó hai người kết bái huynh đệ, trở thành đại ca nhị đệ; nếu đây là tiểu thuyết Cổ Long, vậy Ngôn Tư Diễn sẽ là tranh thìa gặp nhau, sau đó chính là quyết đấu của hai đại cao thủ, cuối cùng không phải người chết thì ta vong. Dù nói tiểu thuyết sáng tác từ cuộc sống, rồi lại cao hơn cuộc sống, sự thật chính là, Tần Húc Cẩn nhanh chân tránh đi, mà Ngôn Tư Diễn làm ra một hoạt động thực tiễn trọng vật cùng mặt đất phát sinh va chạm sẽ gây ra nhiều tiếng vang, hoa hoa lệ lệ hôn môi mặt đất.

“Ai da.” Hàn Dương nhin không được mà hít một hơi lạnh, nhưng anh thấy những ánh mắt nhìn nhiều thành quen khắp bốn phía, nhin không được giật giật khóe miệng, chẳng lẽ cậu ta thường xuyên gặp phải chuyện thế này đến vậy?

Ngôn Tư Diễn rất nhanh bò từ trên mặt đất dậy, sau đó cực kỳ bình tĩnh phúi phúi quần áo, mỉm cười nói: “Tổng giám đốc, mời.” Dáng vẻ kia không có chút ngại ngùng do làm trò trước mặt mọi người, Hàn Dương không khỏi cảm khái trong lòng, nhìn tâm lý của người này, rồi lại nhìn da mặt của người này, chắc chắn.

Từng phân ngành đều có văn phòng riêng, Ngôn Tư Diễn dẫn Tần Húc Cẩn xem hết các phòng, lời nói rõ ràng, mạch lạc, không có chút bộ dáng chân tay vụng về như vừa rồi. Hàn Dương lại tự nhận định, cậu ta quả thật có tâm lý vững vàng.

“Phòng này dùng làm gì?” Hàn Dương tò mò chỉ tay vào một phòng không treo biển hỏi, nhìn nhìn cánh cửa làm bằng thủy tinh, tay vặn nắm cửa.

“Nơi này chỉ là gian in tài liệu mà thôi.” Ngôn Tư Diễn nhìn tay Hàn Dương đang nắm nắm cửa, lại nhìn cửa thủy tinh trong suốt: “Không có gì hay cả, nếu vị tiên sinh này cảm thấy hứng thú, chúng ta cùng vào xem.”

“Gian in tài liệu?” Hàn Dương nghe xong liền mất hết hứng thú, chán nản thu tay lại, sau đó nhìn tiểu thanh niên bên người Boss đại nhân, nói: “Nếu chỉ là gian in tài liệu, vậy chẳng có gì hay cả.”

Vừa mới dứt lời, cửa bỗng tự mở ra, trong phòng cái gì cũng không có.

Hàn Dương bị cánh cửa tự mở ra dọa, cười gượng hai tiếng nói, “Ha ha, cửa này các cậu không đóng sao?”

Ngôn Tư Diễn vội ho một tiếng, hơi hơi dời tầm mắt, cậu có thể nói là, kỳ thật có người giúp anh mở cửa, hơn nữa người ta còn đứng ở bên cạnh anh sao? Nhưng mà người phụ nữ kia đang làm cái gì?! Khóe mắt Ngôn Tư Diễn liếc nhìn động tác nhẹ nhàng của cô ta, bàn tay trắng nõn của cô ta hướng tới mặt Hàn Dương, sau đó là cổ, khi Ngôn Tư Diễn đang nghĩ cô ta sẽ hại anh ta, người phụ nữ này cư nhiên lại hôn một cái lên cổ Hàn Dương, sau đó lộ ra một nụ cười tà mị mất hồn, rồi chớp mắt tiêu thất. Khóe miệng

Ngôn mỗ giật giật, cứng ngắc trừng mắt, trong lòng oán thâm, đây là muốn lên diễn liêu trai chí dị phiên bản hiện đại sao?

Hallelujah, hóa ra là một ma nữ yêu thích sắc đẹp, người đàn ông này bộ dáng cũng được, Ngôn Tư Diễn nghĩ nghĩ, vậy lúc này ma nữ kia bắt chuyện cùng mình, có phải là do mình bộ dáng cũng khá được? Người nào đó tự mình cảm thấy tốt đẹp mà lộ ra một nụ cười YD.

Kỳ quái, sao vừa rồi cô lại cảm giác lạnh lạnh? Hàn Dương sờ sờ cổ, chẳng lẽ cảm giác của mình có vấn đề?

Ngôn Tư Diễn vội vàng dẫn hai người tới địa phương khác, thuận tiện nhìn nhìn cổ Hàn Dương.

Đưa hai người tới cửa văn phòng giám đốc, Ngôn Tư Diễn gõ gõ cửa, cửa rất nhanh mở ra, hiện ra khuôn mặt tươi cười nịnh nọt của quản lý, Ngôn hài lòng mỉm cười: “Quản lý, tôi đã mang tổng giám đốc đi hết mọi chỗ rồi, tôi tiếp tục quay về làm việc đây.”

Quản lý buột miệng nói: “Đừng trộm rau quả nữa nha.”

Lời vừa nói ra, quản lý vô cùng hối hận, Hàn Dương [囧], bước chân Ngôn Tư Diễn cũng lão đảo, kỳ thật quản lý là sợ tổng giám đốc quên mất chuyện này, nên cố ý nhắc lại, đúng không đúng không?

Nhưng thật ra Tần Húc Cẩn lại rất nghiêm túc nhìn Ngôn Tư Diễn: “Người ngay cả trước khi trộm đồ cũng không biết xem xem có chó hay không, quả thật không nên đi trộm.”

Ngôn Tư Diễn rơi lệ, tổng giám đốc đại nhân, kỳ thật ngài ngụ ý đang mắng tôi ngốc, đúng không?! Đúng không?!

Nhìn thấy biểu tình bi phần trên mặt tiểu viên chức, Tần Boss không thể không biết bản thân đã đả kích linh hồn mỏng manh dễ vỡ như thủy tinh của người nào đó, mang theo Hàn Dương vào phòng quản lí, Hàn Dương còn chưa kịp đóng cửa, chợt nghe bên ngoài rầm một tiếng, tựa hồ là người nào đó đập vào cái gì.

“Tiểu Ngôn à, tháng này ghé làm việc của cậu đã đôi lần thứ hai rồi.”

“Oa, ngã nặng nhiều lần như vậy, sàn nhà còn không sao, chất lượng thật tốt, tôi cũng dứt khoát đổi sàn nhà mình sang loại sàn này, đứa nhỏ trong nhà luôn nghịch ngợm???”

“Ai tới giúp tôi với, tóc tôi bị mắc vào ghế rồi.” Đây là người nào đó dù bị mắc tóc, ngữ khí vẫn rất bình tĩnh như cũ.

Mọi người: ??????

Tóc ngắn như vậy cũng có thể bị mắc, đây là loại vận mệnh xui xẻo thần kỳ đến mức nào a?

Hàn Dương sợ hãi phát hiện, khoe miệng Boss nhà mình tựa hồ run run, thế giới này là huyền huyền sao? A! Làm sao lại xảy ra chuyện một người đàn ông bị mắc tóc vào ghế hả? Boss đại nhân làm sao có thể có cái biểu cảm gọi là ‘mím cười’? A!! A!!!

“Tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ xử lý tốt nhân viên này, xin ngài yên tâm.” Vương quản lý lau lau mồ hôi trên trán, tiểu tử này đành phải đuổi việc thôi.

Tần Húc Căn nghe tiếng ồn ào bên ngoài, mặt không chút thay đổi mở miệng, “Người này rất thú vị.”

Vương quản lý rơi lệ, tổng giám đốc đại nhân nhất thống giang hồ à, ngài có thể đừng dùng loại biểu tình cùng ngữ khí vô cảm này nói điều gì đó thú vị không, người thường như chúng tôi sẽ bị dọa chán kinh đó.

Vì thế, tiểu tử này không thể đuổi việc?

Vì thế, kỳ thật lực sát thương của mặt than là rất lớn, đúng không, đúng không?

Chương 3: Yêu thương lắm tôi vậy a...

Mãi cho đến tan tầm, Ngôn Tư Diễn vẫn được ở trong ánh mắt an ủi sâu sắc của đồng nghiệp, khi tổng giám đốc rời đi, cũng là lúc cậu vừa vịn đứng dậy đi lấy nước, không nghĩ tới lại đụng phải người đàn ông đi cùng anh ta.

Nhìn thấy bộ dáng cảm thông của người đàn ông đó, cậu cũng chỉ có thể cười cười, ánh mắt đảo qua phòng in, rồi mới nói xin lỗi với anh ta.

Kết quả lại nhận được một ánh mắt đồng tình của người đàn ông, thêm một cái danh thiếp.

Về đến nhà, cậu lấy danh thiếp của người đàn ông ra xem, ở trên viết trợ lý tổng giám đốc Hàn Dương cùng phương thức liên hệ, thân phận trợ lý tổng giám đốc không thấp, hơn nữa xem bộ dáng của vị tổng giám đốc kia, tựa hồ cũng thực tín nhiệm anh ta, nghĩ tới chuyện gặp được ở văn phòng hôm nay, cậu chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Nhớ tới ma nữ phi lễ Hàn Dương kia, Ngôn Tư Diễn nhú nhú mày, tuy rằng hành động này của cô ta cũng không xấu, nhưng chung quy người quý khác biệt, trên người Hàn Dương lưu lại quý khí, đối với bản thân anh ta mà nói, thế nào cũng không phải chuyện tốt, nhìn ấn đường rộng sáng của

người này, cũng không phải là người xấu, giúp anh ta trừ bỏ quỷ khí, cũng không tính là vi phạm lời thề với bà nội.

Đứng dậy mở máy đun nước, chuẩn bị lấy nước, vừa mới cầm cái chén chợt nghe xuy một tiếng, một mùi khét tràn ngập phòng.

Liếc mắt nhìn máy đun nước đã bị cháy, cậu rút phích cắm, lấy một ly nước lạnh, thả một viên đường vào trong, vừa khuấy vừa mở máy tính lên.

Theo thói quen đăng nhập QQ, thấy có người kết bạn, mở ra thì thấy, trên viết, muốn mỹ nhân cùng người nói chuyện không??? Không chút do dự nhấn từ chối.

Rót thêm chút nước vào cốc, lại cầm tờ danh thiếp lên xem, người nào đó không có việc gì làm uống vài ngụm nước lạnh, tay không biết sao run lên, đột nhiên nhảy ra một cái cửa sổ lạ, màn hình máy tính chớp chớp, cuối cùng??? Tối đen Orz!

Mở lại vài lần, người nào đó không thể không thừa nhận một hiện thực là, máy tính của cậu đã bị virus, chậm rãi phun ra vài từ: “Ta thao.” Ném chuột đi, nằm lên giường, trùm chăn, ngủ.

Trong đêm tối, một chiếc BMWs màu đen dừng bên ngoài tòa nhà, người đàn ông ngẩng đầu nhìn lên tầng lầu nào đó: “Là ở nơi này?” Ánh

trắng chiếu xuống, khiến cho người đàn ông tuần mỹ có vài phần diêm dúa lẫn lờ.

Mấy bóng đen mơ mơ hồ hồ muốn tới gần chiếc xe BMWs, người đàn ông hơi nhú mào, lạnh lùng mở miệng: “Cút ngay!” Chỉ trong chớp mắt, mấy bóng đen liền biến mất.

Bóng người đàn ông kéo dài dưới ánh trắng, trong bóng đêm có chút mơ hồ không rõ, nhưng những sinh vật bốn phía đều sợ tới mức lạnh run.

Đêm, vẫn tĩnh lặng như vậy.

Người nào đó nằm trên giường đạp đi hơn nửa cái chăn, lộ ra nửa thân trên lỏa thể, chép chép miệng rồi trở mình, ngọc thạch trên cổ cũng vì động tác của cậu mà áp sát vào má, người nào đó lại trở mình một cái rồi rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo, chỉ thấy cánh tay trắng nõn vô ý thức sờ tới sờ lui trên sàn nhà, hiển nhiên là không thấy chăn, cuối cùng co lại thành hình bánh bao, tiếp tục ngủ.

Một đôi tay hữu lực ôm lấy kẻ nào đó đang ngủ đến không biết gì, đem cậu nhét vào trong chăn thật kín, rồi tiêu thất trong nháy mắt, căn phòng trở nên trống không.

“Bịch!” Không đến nửa phút sau, thứ trên giường lại lăn xuống dưới, chẳng qua lần này được bọc chăn.

Trong phòng tựa hồ vang lên tiếng thở dài, chỉ thấy đôi tay hữu lực kia lại xuất hiện, đem cậu trở lại giường, lần này người đó tựa hồ không rời đi, mà lại xoa xoa lên ngọc thạch trên cổ cậu, vừa chạm vào liền rút tay lại, sau đó lại là một tiếng thở dài sâu hơn.

Sáng sớm, người nào đó ôm chăn ở trên giường lăn hai vòng mới lười biếng mở mắt, không tình nguyện rời khỏi giường, chải tóc rửa mặt xong liền chạy tới con đường đi làm đầy xui xẻo của mình.

Trên đường tuy bị người đâm lên hai chân, bị đụng ngã ba lần, bị xe máy quét qua, nhưng tốt xấu cũng an toàn tới công ty, vừa vào công ty chợt nghe thấy đồng sự đang nói gì đó về World Cup, cậu đột nhiên nhớ tới chiếc máy tính đem qua bị virus của mình, nhất thời không có tâm trạng tham gia thảo luận.

“Tiểu Ngôn, lần này World Cup trận chung kết cậu ủng hộ đội nào?” Đồng sự A hỏi. Ngôn Tư Diễn vò vò đầu: “Đội Đức đi.”

Mọi người nhìn nhau, đồng sự A cược đội Tây Ban Nha 8 con lạc đà (hy hy, tỷ à, em k hiểu – ta cũng bó chiếu, đại khái là tiền cược thôi), đồng sự B đã lỡ cược đội Đức 3 con dê, lúc này hận đen mặt, vội vàng lên Q nhắn bạn bè cược đội Tây Ban Nha.

“Ai nha, vừa rồi em trai của tôi cùng bạn đánh cược lần này đội Đức sẽ thắng, tôi phải gọi cho nó, để nó cược đội Tây Ban Nha thắng.” Đồng sự C vội vàng lôi di động ra, gọi cho em trai cô nói tin tức này.

Ngôn Tư Diễn khóe miệng giật giật, những người này???

Từ khi World Cup bắt đầu, Ngôn Tư Diễn thích đội nào, đội đó liền thua, đồng nghiệp trong văn phòng liền tổng kết ra một kinh nghiệm, ngàn vạn lần đừng để Ngôn Tư Diễn thích, những đội bóng bị cậu thích đều gặp xui xẻo.

Một đồng nghiệp yêu nước nói, nếu đội của cậu trực đấu cùng quốc gia khác, để Ngôn Tư Diễn đi cổ vũ đội trực kia, cho thua chết chúng!

Nhìn những đồng nghiệp một bộ dáng bức xúc, Ngôn đồng học tịch mịch, cậu mở máy tính lên, cũng không dám trộm rau củ, đành phải đập chuột, một mặt nghe đồng nghiệp thảo luận đội Tây Ban Nha vân vân, đội Đức vân vân.

Người nào đó chậm rãi ngẩng đầu, chậm rãi mở miệng: “Các người muốn tôi thích các người sao?”

Mọi người đồng thời trầm mặc, sau đó quay đầu, yêu thương thăm tới như vậy, bọn họ thừa nhận không nổi a???

“Tiểu Ngôn a, chúng tôi chỉ là đồng sự thôi, cậu cũng không cần thích chúng tôi a.” Đồng sự A đóng trang web nông trại, cược 8 con lạc đà khiến cô cảm thấy thật vui vẻ, cười tủm tỉm mở miệng nói: “Cậu chỉ cần yêu những... kia đi.”

“Hiện tại là thời gian làm việc, các người lại buôn chuyện gì!” Quản lý nghe được âm thanh nói chuyện trong văn phòng, cau mày đi đến.

“A, quản lý, vừa rồi tiểu Ngôn nói thực yêu quý anh, rất yêu quý đấy.” Đồng sự B nói, liền nhận được một tá ánh mắt, mà nhưng ánh mắt kia đều mang theo một tin tức mãnh liệt, đó là —— cô thật độc.

“Phải không?” Quản lý liếc mắt nhìn khuôn mặt trắng nõn của người nào đó, có chút không hài lòng nghĩ, một người đàn ông lớn lên đẹp như vậy làm gì?!

“A, đúng vậy.” Khóe miệng Ngôn Tư Diễn cong lên, thành một độ cong hoàn mỹ, “Em cùng tất cả mọi người đều rất yêu quý anh nha.”

“Ân. “ Những lời này hiển nhiên khiến quản lý thực dễ chịu, sắc mặt vui vẻ gật gật đầu: “Đúng rồi, Ngôn Tư Diễn, tổng giám đốc hôm qua nói, anh

ta thực yêu thích cậu, muốn chuyển cậu đến tổng bộ.” Đối với quyết định này của tổng giám đốc, Vương Kính Niên vô cùng khó hiểu, sinh viên mới tốt nghiệp này có chỗ nào để người yêu thích chứ???

“Nga, đa tạ tổng giám đốc đã yêu quý.” Ngôn Tư Diễn không nói gì nhìn trời, chẳng lẽ vị tổng giám đốc này yêu thích tinh thần không sợ hãi mà trộm rau củ trong giờ làm việc của cậu? Hay là tổng giám đốc yêu thích việc mình xui xẻo khi trộm cũng bị chó cắn?

Rũ mí mắt, Ngôn Tư Diễn không thể không hoài nghi một vấn đề, đầu óc tổng giám đốc có phải hay không có vấn đề.

“Ừ, cậu biết là tốt rồi, buổi chiều liền đi báo danh đi, lúc đó cậu gọi điện cho Hàn trợ lý, anh ấy sẽ đến gặp cậu.” Vương quản lý thấy việc này cũng đã xong, chấp tay sau đít bước về văn phòng của mình.

Không quá một phút đồng hồ, chợt nghe một tiếng bịch từ văn phòng quản lý truyền đến: “Ai đem nước đổ ra sàn?!!”

Mọi người im lặng, nhất tề nhìn về phía đồng sự B, lại nhìn nhìn khuôn mặt vẫn mỉm cười như trước của Ngôn Tư Diễn, sờ sờ cái mũi rồi đều quay đi làm việc của mình.

“Đó là một cách hại người tốt thế nào a.” Đồng sự B chạy đến bàn làm việc của Ngôn Tư Diễn, nắm lấy vai Ngôn Tư Diễn, kích động gào lên: “Tiểu Ngôn a, cậu đi yêu nước gây trúc đi, yêu đế quốc Nhật Bản đi, đi yêu nước Mỹ đi!!”

“Chị Tương, so với mấy quốc gia đó, kỳ thực em càng thêm yêu...” Ánh mắt cậu đảo qua Tương Tuyết, thực hài lòng mà nhìn cánh tay của người kia cứng ngắc thu lại, sau đó cười gượng ngồi lại bàn làm việc của mình.

Tương Tuyết làm động tác im lặng, mở máy tính lên, làm bộ như thật sự làm việc, chính là khóe mắt vẫn như cũ liếc Ngôn Tư Diễn.

Theo lý thuyết, người giống như Ngôn Tư Diễn, đều sẽ bị mọi người xa lánh, nhưng Ngôn Tư Diễn lại là một ngoại lệ, tuy rằng bản thân cậu rất xui xẻo, nhưng những người quanh cậu, đều được vận may ghé thăm.

Định mức tiêu thụ của công ty nâng cao 5%, con của chị Từ đổ đầu toàn khối, XX mua xổ số trúng hai vạn, YY được bạn trai tặng một chiếc nhẫn đá quý, ngay cả ra ngoài cô cũng nhất được tiền, tóm lại Ngôn Tư Diễn giống như một thánh nhân, hi sinh một mình cậu, hạnh phúc ngàn vạn nhà.

Lúc mới đầu mọi người chỉ nghĩ là trùng hợp, nhưng lâu dần mọi người cũng phát giác ra bất thường, hơn nữa thanh niên này cũng ở cùng rất tốt, lâu ngày, hiện tại cũng đã cùng mọi người thành một tập thể, giờ cũng

không biết tại sao tổng giám đốc muốn điều cậu đến tổng bộ, khiến cho mọi người cũng có chút luyến tiếc.

Nhân sự tổng bộ quan hệ luôn phức tạp a, cũng không biết cậu đến đó có quen hay không, hơn nữa cũng không biết tại sao Boss lại điều cậu đến đó, nhưng tuyệt đối không phải là do yêu thích, không có vị Boss nào khi nhìn thấy nhân viên trộm rau củ trong giờ làm mà lại yêu thích, trừ phi kẻ đó teo não.

Trầm mặc một lát, chị Từ là người đầu tiên mở miệng: “Tiểu Ngôn à, đi tổng bộ cần chú ý nhiều một chút, chị có một bạn học cũng công tác ở tổng bộ, nếu cậu được phân đến cùng phòng với cô ấy, chị sẽ kêu cô ấy chiều cố cậu.”

“Tiểu Ngôn à, nghe nói phụ nữ ở tổng bộ tuy xinh đẹp, nhưng tâm tư lại khó dò, cậu cũng đừng yêu phụ nữ ở đó.” Nam đồng nghiệp A nói.

“Tiểu Ngôn à???”

“Tiểu Ngôn à???”

Sau một hồi dằn dò, chị Tương cuối cùng mở miệng nói: “Tiểu Ngôn à, nếu ai khi dễ cậu, cậu hãy nói cậu thích hấn???”

Mọi người: ??????

Ngôn tư diễn: ??????

“Đến tột cùng là ai đem nước đổ ra sàn phòng tôi?!” Cửa phòng quản lí mở ra, Vương quản lý một thân chật vật từ trong đi ra.

Mọi người cúi đầu, bắt đầu thật sự tích cực công tác, vì xây dựng tổ quốc mà cố hết sức mình, đua nhau trở thành thanh niên bốn có của thời đại mới, vì phát triển của tổ quốc mà làm việc.

Chương 4: Người dọa người, hù chết người...

Trên thực tế, Ngôn Tư Diễn cho tới bây giờ đều không cho rằng mình tồn tại xui xẻo, bởi vì rất nhiều người khác có loại số phận này, đã sớm đi gặp Phật rồi.

Cho dù ở trên đường lớn bị xe thổi ngã, cậu cũng chỉ vỗ vỗ bụi trên người, dù cho gặp được sinh vật không rõ, cậu cũng có thể an toàn rời khỏi, dù cho trên lầu rơi chậu hoa, tối đa cũng chỉ nện vào chân của cậu, hoặc nhiều nhất để bùn đất làm dơ quần và giày, nếu là người khác, đầu sớm banh gáo rồi. Cho dù cậu trong mắt người khác luôn gặp phải nhiều chuyện xúi quẩy như vậy, cậu như trước còn sống mạnh khỏe, không như người khác gặp phải một chuyện trong đó thì đã chết ngắt rồi, cậu dù nói sao, cũng là may mắn trong xui xẻo (1).

Đặng gia gia đã từng nói qua, phải dùng ánh mắt rộng mở nhìn vào vấn đề, nhiều bi kịch như vậy đều không làm cho đời cậu sa vào một bàn trà (2), rằng tương lai của cậu là một bầu trời tốt lành, bừng sáng, lấp lánh có thần.

Đương nhiên, nếu phía sau nhóm đồng nghiệp không phải dùng kiểu ánh mắt chăm sóc người thân trước lúc lâm chung nhìn cậu, vậy thì càng tốt hơn.

Thanh tao vẫy tay từ biệt với các đồng nghiệp, ôm một ít đồ vật của mình ra công ty, có thể vì lúc này là giờ làm việc, ngòi thang máy cũng không có nhiều người, thời điểm cửa thang máy mở ra, cậu chỉ thấy một cô gái áo đen.

Ngôn Tư Diễn do dự một chút, quay người chuẩn bị rời đi, ai ngờ sau lưng lại đi tới mấy người, một đoàn người cứ như vậy tiến vào thang máy, cậu nhú nhú mày, nhìn nhìn cô gái áo đen, nhìn nhìn lại những người này, đành phải đi vào theo.

Mấy người vào trong thang máy, một gã đàn ông tuổi còn trẻ lại làm Ngôn Tư Diễn liếc mắt nhìn nhiều lần, bởi vì sau khi gã đàn ông này bước vào thang máy, cô gái áo đen kia rõ ràng rất sợ gã, núp trong góc thang máy lạnh run.

Thu hồi ánh mắt, Ngôn Tư Diễn nhìn thang máy giảm xuống từng tầng một, sau đó thang máy dường như lay động hai cái, ngừng lại, cậu co lại khóe miệng, ánh mắt rơi xuống trên cô gái áo đen, hiển nhiên không phải cô ta ra tay.

“Chuyện gì xảy ra?!” một người đàn ông trong đó vừa cầm chắc vừa hướng người đàn ông diện mạo trông còn trẻ hơn bên cạnh nói, “Xin ngài chờ một chút, tôi lập tức gọi điện thoại kêu người đến sửa chữa.”

Người đàn ông cười cười ôn nhuận, đẩy kính không gọng trên sống mũi, “Loại chuyện này cũng chỉ là trùng hợp.”

Không biết là ảo giác hay là cái gì, Ngôn Tư Diễn cảm thấy, người đàn ông này hình như nhìn thoáng qua góc thang máy, chẳng muốn quản chuyện đầu đầu của người khác, dứt khoát cầm đồ vật trong tay để xuống trên mặt đất, miễn cho lãng phí sức lực của mình.

“Đầu heo, em điện thoại tới cho anh rồi, đầu heo???”

Lúc làn điệu thanh âm LOLI này vang lên trong thang máy, người nào đó lại lần nữa để ánh mắt tập trung tại trên người của cậu, mà ngay cả thanh niên ôn hoà hai mắt cũng nhìn cậu.

Ngôn Tư Diễn trong lòng thở dài, lấy điện thoại di động ra, mở nắp điện thoại, “Chào anh, Hàn tiên sinh.” Bạn gái và mình chia tay, bản thân nên đem cái nhạc chuông quý dị này đổi đi nha! Mặt ngoài bình tĩnh, người nào đó trong lòng lại điên cuồng gần như muốn cào tường.

Bởi vì điều kiện bị vây trong thang máy, tín hiệu có chút không ổn định, lời đối phương nói cũng đứt quãng, nhưng mà nội dung đại khái cậu lại có thể nghe rõ.

Ngôn mỗ sờ sờ mũi nói, “Xin lỗi a, Hàn tiên sinh, tôi vốn đã xuống lầu, nhưng bây giờ thang máy xảy ra vấn đề, tôi bị nhốt trong thang máy, có thể còn phải đợi một hồi mới xuống được.”

Dưới văn phòng cao ốc, ngồi trong xe Audi của mình Hàn Dương nghe đầu bên kia điện thoại truyền đến âm bản, co lại khóe miệng, người này nói là bị nhốt trong thang máy à nha? Vì cái gì anh cảm thấy giọng điệu của người này giống như đang nói “A, hôm nay thời tiết đẹp thật.” Thở dài, Hàn Dương vẫn truyền lại cái tin tức bị kịch này cho BOSS đại nhân.

“Boss, thằng nhóc ấy nói là bị nhốt trong thang máy rồi, hiện tại ra không được.” Hàn Dương không khỏi cảm khái nói, “Tôi chưa từng thấy qua trên thế giới có người xui xẻo thế mà còn sống tinh thần như vậy.”

“Cậu không gặp xui tôi cũng có thể làm cho cậu không tinh thần đấy,” lời nói lạnh lẽo của Tần Húc Cẩn từ trong ống nghe truyền đến, Hàn Dương sợ tới mức run rẩy, gượng cười hai tiếng, “Chỉ đùa một chút nha, đại ca, làm gì nghiêm túc như thế.”

Người ở đầu bên kia điện thoại không có chút hào hứng nào cùng anh nói nhảm, một giây sau trong điện thoại cũng chỉ còn lại âm thanh “tút tut”.

Hàn Dương nhún vai, cầm di động ném xuống chỗ ngồi bên cạnh, chờ nhóc con bị nhốt trong thang máy có thể thuận lợi xuống lầu, nhưng hẳn nghe nói năm trước thang máy của toà cao ốc này xảy ra trục trặc, một

người nhân viên nữ đã bị nhốt chết bên trong, hi vọng người này còn không xúi quẩy đến nước này, người nào đó vô tâm vô phế nghĩ.

Trong thang máy, Ngôn Tư Diễn mắt nhìn điện thoại không có tín hiệu, cũng không kiêng dè ánh mắt người xung quanh, thản nhiên ngồi xuống mặt đất, chờ nhân viên cứu hộ đến.

Lực chú ý của Trang Sóc từ trên người nữ quỷ nơi góc chuyển qua trên người thanh niên một bộ “Trời sập xuống tôi cũng muốn ngồi đây”, có rất ít người ngay tại lúc này còn có thể gắng giữ tỉnh táo. Người này??? Hắc nhú mày, quả nhiên là không sợ chết?

“Anh??? Mấy người còn nhớ rõ năm trước???” Một người đàn ông lấp bắp mở miệng, hiển nhiên nhớ tới chuyện đáng sợ.

“Câm miệng!” Người đàn ông vừa mới gọi điện thoại kêu nhân viên cứu hộ quát lớn, “Cậu không nên nói bậy nói bạ!” Chỉ là, trong mắt của gã cũng không che dấu được khủng hoảng.

“Không phải chứ, chủ nhiệm, năm trước phát sinh sự kiện kia, cũng là ngày này hôm nay, chủ nhiệm anh nói??? Có phải hay không???” Khuôn mặt của người đàn ông đã lộ ra vẻ trắng xanh lâm vào khủng hoảng, vốn không khí có chút ngưng đọng làm cho người đàn ông vừa nói thế, gần như lâm vào giữa tĩnh mịch.

Có một loại lời đồn như vậy, nói là một người gặp phải vận rủi mà chết, hần như vậy nên không thể đầu thai chuyển thế bình thường, chỉ có thể dùng đến cùng loại cách thức tìm kẻ chết thay, một mạng thế một mạng.

Trong thang máy vài người dường như nghĩ tới loại tin đồn này, mấy ông lớn lúc này hận không thể tự mình hôn mê bất tỉnh, theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc mặt đám ông lớn khó xem tới cực điểm, nếu như lại xuất hiện sự tình gì, tinh thần bọn họ nhất định có thể sụp đổ.

Đột nhiên thang máy lại lay động thoáng chốc, chỉ nghe một người đàn ông kêu thảm một tiếng, bịch té xỉu.

“Khụ, ” Ngôn Tư Diễn mắt nhìn đồng tình với người đàn ông té xỉu vừa văng ở bên chân nữ quý, nếu như hắn biết mình lúc té xỉu vừa rồi xuyên qua người nữ quý, có thể hay không lại sợ tới mức tỉnh lại.

Nhìn thấy mấy người đàn ông cao to sợ tới mức ra bộ dạng ấy, Ngôn Tư Diễn bất đắc dĩ thở dài, vừa lúc đó, cửa thang máy mở ra, mấy người mặc trang phục cứu hộ màu da cam đứng ở bên ngoài cửa thang máy, một người đàn ông trong đó mang theo vẻ tươi cười xán lạn hỏi, “Mấy vị tiên sinh, các người không có sao chứ?” Nói xong, ánh mắt đảo qua gã đàn ông ngã xuống đất ngất đi và đám đàn ông bị dọa đến sắc mặt trắng bệch ôm nhau một chỗ, có chút nghi hoặc, chỉ là một trận như vậy, mấy tên này sao lại bị dọa thành như thế?

Ngôn Tư Diển ôm lấy đồ đồ trên mặt đất, cười tủm tỉm nói với nhân viên cứu hộ, “Vất vả mấy anh rồi.” Nói xong, liền vô cùng có phong độ đi ra thang máy.

Nhân viên cứu hộ nhìn, chàng thanh niên này nhìn ngược lại rất có tinh thần.

“A!” theo một tiếng hét thảm, tập thể nhân viên cứu hộ quay đầu lại, liền chứng kiến thanh niên mới vừa rồi còn xứng phong đấm vãn khinh đang quỳ rạp trên mặt đất, xung quanh rơi ra một ít đồ vật nhỏ. Nhân viên cứu hộ A vội ho một tiếng nói, “Cái gì vậy, mấy cậu đem dụng cụ thu lại đi.” Nói xong, hẩn lại lắc đầu, đứa bé này cũng thật sự là, cái thùng dụng cụ lớn như vậy đặt chỗ nào cậu ta cũng nhìn không thấy.

Nhân viên cứu hộ B bất đắc dĩ đáp tiếng rồi, đem thùng dụng cụ xê dịch sang bên cạnh, lần này sẽ không làm người khác trượt chân đi.

Ngôn mỗ từ trên mặt đất đứng lên, bắt đầu đẩy các thứ trên mặt đất.

Nhân viên cứu hộ đem tên té xỉu và mấy người sợ tới mức không thể bước đi mang ra thang máy, sau đó kêu nhân viên y hộ.

Ngôn Tư Diễn nhìn thấy mấy đồng bào được khiêng ra, thở dài, cậu thật sự đối mấy người này không nói được gì, kỳ thật chuyện này chính là sự cố đơn thuần, cùng những thứ kì dị gì đó không có quan hệ gì, mặc dù thứ không phải loài người đứng gần bên cạnh bọn họ.

Mấy tên này thật đáng thương, nghĩ tới nghĩ lui, đem mình dọa thành như vậy. Cái gọi là người dọa người, hù chết người, mấy người này thể hiện rất đúng chỗ.

Hàn Dương đợi nửa tiếng thấy Ngôn Tư Diễn ôm đồ đi ra, mở cửa dựa vào trên xe, nheo mi nói, “O, cậu còn sống?”

Ngôn Tư Diễn mang đồ ném vào chỗ ngồi sau xe, nhe răng cười cười, “Đức Phật nói, thấy tôi làm người lương thiện, sẽ không thu tôi nữa.”

Hàn Dương xùy~~ cười một tiếng, ngồi vào xe, cài dây an toàn sau mới từ kính chiếu hậu chứng kiến trên trán của Ngôn Tư Diễn có một mảng đỏ, quay đầu lại hỏi, “Tôi nói, thang máy xảy ra vấn đề, đầu của cậu sao lại bị thương?”

Ngôn Tư Diễn quét mắt nhìn ánh mắt tỏ rõ giễu cợt của Hàn Dương, cực kỳ nghiêm túc hỏi lại, “Anh khát, sao còn muốn đi tiểu?” Xen vào việc của người khác, dưới đáy lòng nghiêng răng!

Hàn Dương yên lặng xoay đầu lại, yên lặng khởi động ô tô, đương lái xe được khoảng một km mới nói, “Nhóc con, có người nào nói cậu độc mồm chưa?”

“Phụ nữ từng cùng tôi hôn môi đều còn sống, cũng không có dấu hiệu trúng độc,” Ngôn Tư Diễn cười tùm tùm hỏi, “Chẳng lẽ, anh muốn thử?”

Xe đánh vòng cung, tay Hàn Dương nắm vô-lăng đến nổi lên gân xanh, “Tôi kháo nhá!” Anh cho dù muốn như thế nào, cũng không với người đàn ông này???

“Này!” Ngôn Tư Diễn chột chột ót của Hàn Dương.

“Làm gì vậy? !” Hàn Dương tức giận nghiêng đầu liếc nhìn cậu ta.

“Xe sắp nhanh tông vào rào chắn bên cạnh rồi!” Ngôn mỗ lo liệu lấy thái độ bạn tốt nhắc nhở.

Sau đó, chính là bùm một tiếng, Audi cực cứng của Hàn Dương cùng rào chắn tiếp xúc thân mật, hơn nữa rào chắn lại làm cho cực cứng Audi hơ nửa vai.

“Tôi sát!” Hàn Dương có thể khẳng định, thằng nhóc này nhất định là sao chổi, tuyệt đối!

Lòng tràn đầy đau lòng với xe yêu nên Hàn Dương không có nhìn thấy, tại ngã tư đường phía trước, đưa bé trai nhặt lên trái banh nhỏ trên mặt đất, bị dọa đến sắc mặt tái nhợt được người mẹ trẻ vội vàng ôm đi.

Ngôn Tư Diễn không để ý đến Hàn Dương tức giận mắng, cậu xoa xoa đầu có chút choáng, nhìn xem mẹ con ấy càng chạy càng xa, cho đến biến mất không thấy gì nữa.

Kỳ thật, đến tốt cùng là vận rủi vẫn còn may mắn, người nào lại nói chuẩn vậy chứ.

Chương 5: Điều dự cảm “Đáng sợ” ấy...

Ngôn Tư Diễn từ nhỏ có thể chứng kiến một vài thứ bồng bênh hoặc đáng yêu hoặc không đáng yêu, nhưng mà cậu còn nhớ rất rõ, lúc cậu còn rất nhỏ, khi đó cậu ở tại nông thôn, do gia gia nãi nãi nuôi, bởi vì người nghịch ngợm, chạy đến bờ sông nhỏ chơi đùa, cuối cùng rơi vào giữa sông.

Cậu đến nay có thể nhớ rõ cảm giác hít thở không thông khi bị nước vùi vào miệng mũi, thì cũng tại lúc ấy, một bàn tay nắm được, có lẽ bởi nước quá lạnh, có lẽ bởi liên quan đến thể chất đối phương, cậu nhớ rõ cánh tay kia thật lạnh, lạnh đến có thể thấm thấu vào tim của cậu.

Mãi đến khi được người nọ kéo ra trong nước, cậu mới phát hiện đó là một anh trai chừng hai mươi tuổi, mặc áo somi màu trắng, quần jean đơn giản, nhìn thấy cậu mở mắt, người kia mỉm cười nói, “Vẫn còn con nít đây mà.” Sờ sờ đầu của cậu, trên đỉnh đầu cánh tay ấy như trước thật lạnh, sau đó lại biến mất sau bụi cỏ lau bờ sông.

Khi đó cậu còn nhỏ, chỉ cho là ai đó hảo tâm cứu mình, về sau cậu hồi tưởng lại một màn này, đều nhớ tới quần áo trên thân người nọ khô ráo, còn có bàn tay nọ lạnh buốt. Có lẽ người kia là quỷ thủy bởi mình là đứa bé, cho nên buông tha cậu a.

Từ sau sự kiện kia, bà nội nói cho cậu biết, quý có đôi khi so với người càng có thiện tâm. Ít nhất, rất nhiều quý không biết làm chuyện hại người không lợi mình, nhưng mà con người lại không giống vậy.

Nói thí dụ như hiện tại Hàn Dương, rõ ràng tự mình lái xe không cẩn thận, nhưng bây giờ nói liên miên cần nhận phần nản với cậu, cái này không phải là điển hình thương tổn người đã xui xẻo sao?

Nghe Hàn Dương còn lái nhái giống như mấy bà ngoài chợ, Ngôn Tư Diễn bất đắc dĩ mở miệng, “Anh chờ một chút, tôi đi mua hai chai nước.” Nói lâu như vậy, cũng không chê khát nước.

Bởi vì xe hư mất, hai người chỉ có thể đợi bảo hành sửa chữa đến kéo xe đi, sau đó Hàn đại trợ lý liền ngồi xổm bên đường bắt đầu không ngừng lái nhái.

Đi đến quán bên cạnh, nhìn tới nhìn lui, vẫn là mua hai chai hồng trà Hee sư phó ướp lạnh, mất hết năm đồng đại dương, đưa cho Hàn Dương một chai, đã bị hắt khinh bỉ.

“Đây là cái gì?” Hàn Dương rất là ghét bỏ nhìn đồ uống rẻ tiền trong tay, nhúu mày.

“Anh không biết?” Ngôn Tư Diễn nheo mắt, đồ uống này không phải ở trong nước rất nổi danh sao? Nghi hoặc trừng mắt nhìn, đồng tình nhìn Hàn Dương, “Khụ, kỳ thật cũng không có gì, kỳ thật cũng có vài người không biết đại danh Hee sư phó.”

Hàn Dương nổi giận, đó là ánh mắt rách gì, thằng nhóc này có ý tứ là anh chưa từng thấy qua các mặt của xã hội, ta bức kháo, thằng nhóc này là từ đâu chui đi ra, thật muốn làm cho người ta bóp chết nó. Bày đặt hơn mười đồng một chai nước suối không uống, uống loại đồ uống này ai biết có thêm ba sắc tố rẻ tiền hay không?

Cũng mặc kệ Hàn Dương bi phần như thế nào, Ngôn Tư Diễn làm chuyện đầu tiên là vặn vẹo khui mở nắp chai, sau đó lật trên nắp chai, rất tốt, vẫn như cũ bốn chữ to “Cảm ơn chiếu cố”, kỳ thật, cậu hận bốn chữ nhìn như cung kính hữu lễ này, trên thực tế tràn ngập vô số chữ trào phúng, nhiều năm như vậy, cậu nhìn chán rồi, vô luận là cạo thưởng, hay khi còn bé trong bịch đồ ăn vặt năm xu một tệ đôi tặng tập, hay tiệm cơm quay phiếu xổ số, hay là xổ số lọ dưa chua nhất thống lão, vẫn là hiện tại hồng trà Hee sư phó ướp lạnh, cậu nhìn qua vĩnh viễn cứ bốn chữ này, cái này đúng là tình yêu thâm sâu biết bao, mới có thể để cho cậu cùng với chúng luôn gặp nhau?

“Anh đem nắp chai vặn mở, nhìn xem chữ bên trong,” ánh mắt Ngôn Tư Diễn liếc về phía đồ uống trong tay Hàn Dương.

Miệng mềm uống người ta thì tay cũng phải mềm, tuy rằng đây chỉ là một chai đồ uống rẻ tiền, chẳng qua??? Ai bảo người cậu phải có thái độ đúng mực chứ?

“Ừm, lại thêm một chai?” Hàn Dương khó hiểu nhìn người nào đó hình như mắt mở to một chút, “Có ý tứ gì?”

“U-a..aaa?” Ngôn Tư Diễn một tay đoạt lấy cái nắp trên tay anh ta, đang chuẩn bị đi đổi đồ uống, vừa lúc ấy, một cỗ BMW dừng lại ở bên cạnh hai người.

Cửa sổ xe hạ xuống, nhô ra đầu BOSS đại nhân, “Lên xe.” Quét mắt thanh niên đứng ở một bên, cũng không biết người này đến tột cùng không may thành ra cái dạng gì, chỉ là đổi lại cương vị công tác đều có thể có nhiều chuyện nháo tâm như vậy, thật đúng là rắc rối người này có thể tăng cao như vậy.

Lên xe, Hàn Dương dường như nghe thấy có thanh âm cào kích, nghiêng đầu xem xét, chỉ thấy Ngôn Tư Diễn mỉm cười cúi đầu uống đồ uống, chỉ là cái tay còn lại cũng tại trên cửa sổ xe vạch tới vạch lui, “Cậu đang làm gì đấy?”

Ngôn Tư Diễn mở trừng hai mắt, thu hồi cái tay cào cửa sổ xe, nghiêm túc trả lời, “Kiểm tra chất lượng cửa sổ xe được không.” Sau đó, lại cực kỳ

đản đỉnh uống một ngụm đồ uống, chỉ là trong lòng bàn tay còn nắm lấy cái nắp chai có chữ “Lại thêm một chai”.

Hàn Dương đối người tốt nghiệp sinh này triệt để không còn từ ngữ.

“Vậy chất lượng như thế nào?” BOSS đại nhân lái xe đột nhiên mở miệng hỏi.

Ngôn Tư Diễn thiếu chút nữa không để cho đồ uống sặc chết, trong văn phòng vài đồng sự nọ không phải từng giới thiệu cho mình ông chủ này rất lạnh lùng sao, sao lại??? Hay là nói, ông chủ này là khó chịu không ổn định, hơn nữa ở sâu trong nội tâm che dấu một trái tim hừng hực?

“Rất không tồi,” Ngôn Tư Diễn bày móng tay cắt sạch sẽ của mình, lại sờ sờ cửa kính, “Đều không có cào trầy.” Sau đó còn có bộ dạng rất thành khẩn gật đầu.

Hàn Dương trầm mặc, cái móng tay có thể đem thủy tinh cào trầy? Cậu cho rằng cậu là Hắc Sơn lão yêu sao?

Ngược lại Tần BOSS rất nghiêm túc gật đầu, “Ừm, xem ra cái bộ xe này thật không tồi.”

Hàn Dương kéo khóe miệng, nghi hoặc nhìn ót Tần Húc Cẩn, người này thật là BOSS nhà mình sao? Sao lại làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh như vậy chứ? Hay là nói, BOSS hôm nay cũng bị tai nạn xe cộ, đầu óc không thanh tỉnh rồi?

Trên đường đi trầm mặc, lần này lại là Tần BOSS mở lời trước tiên, “Đã đến lúc tan việc, Tư Diễn cậu còn buổi sáng ngày mai tới công ty đưa tin, hiện tại chúng ta cùng đi ăn bữa tối.”

Không đúng a, rất không đúng, Hàn Dương sờ lên cằm, BOSS đem nhóc con này điều đến tổng bộ đã xem như trường hợp đặc biệt rồi, nhưng bây giờ còn chủ động mời cậu ta ăn cơm, anh có thể nhớ rõ lúc trước mới bổ nhiệm quản lý cũng còn chưa được đãi ngộ này, chẳng lẽ nói??? Nghiêng đầu mắt nhìn người bên cạnh, mặc dù là nhìn rất đẹp, nhưng mà cũng không có đẹp mắt đến mức sẽ cho người ta cảm giác phụ nữ a?

Ngôn Tư Diễn đem nắp chai để trong túi quần mình, “Không cần, tôi về nhà mình làm tốt rồi.”

“Tôi mời khách,” Tần Húc Cẩn nhìn thấu vẻ mặt của người nọ trên gương, “Cậu không muốn đi sao?”

BOSS mặt tề liệt mời khách? Ngôn Tư Diễn nghe vậy xán lạn cười cười, “Đi, tại sao không đi?” Có bữa tối có thể ăn chùa không mất tiền, cậu

một đại nam nhân lại chả sợ quy tắc ngầm gì, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn, cậu không may nhiều năm như vậy, rốt cục có hồi báo rồi.

Chợt nổi sấm, Hàn Dương vẽ mặt hoảng sợ nhìn đại ca nhà mình, người này, người này, thật là đại ca sao? Cái thế giới này quả nhiên huyền huyền rồi.

Tuy rằng Hàn Dương một bộ dạng lộn xộn trong gió, nhưng mà cũng không có đường làm cho anh lộn xộn quên chuyện chực BOSS bữa tối nay, vài thứ trên bàn, là ba miếng bò bít-tết được nướng cẩn thận.

Tần Húc Cẩn tuy rằng biểu lộ lạnh lùng, nhưng mà tư thế dùng bữa rất tiêu chuẩn, rất ưu nhã, thậm chí ưu nhã đến một loại cực hạn, lại để cho Ngôn Tư Diễn ngồi bên cạnh anh có cảm giác nói không nên lời, như phảng phất hiện rõ trước mắt là một bức tranh màu sắc tiên diễm, lại làm cho người ta thú vị nhìn thấy mỗi bức tranh thủy mặc.

Rất không hài hoà, mà lại cảm thấy đẹp mắt, Ngôn Tư Diễn rất ít dùng com Tây, bởi vì cậu cảm thấy hoa một số tiền lớn ăn một miếng bò bít-tết nhỏ như thế này không bằng đến nhà hàng quán nhỏ cả bàn com tàu, mặc dù bò bít-tết thực không tồi.

“Tiểu Ngôn tư thế dùng com rất tiêu chuẩn nha,” Hàn Dương nói lời này cũng không có thành phần giễu cợt, dù sao một đứa nhóc vừa mới tốt nghiệp đại học, căn bản không có bao nhiêu tiền nhàn rỗi thường xuyên chi

tiêu tại nhà hàng Tây, đương nhiên, ngoại trừ nhị thể tổ hoặc là phá gia chi tử.

Nuốt xuống bò bít-tết trong miệng sau mới nhẹ giọng mở miệng nói, “Ừm, ngẫu nhiên sẽ đến ăn cơm Tây,” mặc dù cậu là sinh viên vui khổ, nhưng mà cũng chưa ngốc đến mức vào trường hợp này còn làm ba loại hành vi thô lỗ nói chuyện lớn tiếng dọa người, trong kịch truyền hình nhân vật chính cấp ba làm hết thấy hành vi mất mặt như vậy đều có thể gọi là đáng yêu, trong sinh hoạt hiện thực chính cậu nếu làm như vậy, chỉ có thể được xưng là ngốc B.

Hàn Dương nhìn Ngôn Tư Diễn xứng loạt động tác tiêu chuẩn này, tuy so ra kém hơn BOSS nhà mình, nhưng mà cũng có thể được xưng tụng tao nhã rồi, thỉnh thoảng đến còn có thể học được tốt như vậy, vậy thật đúng là nhân tài, anh thay đổi chủ đề nói, “Tiểu Ngôn à, về sau chúng ta chính là đồng sự rồi, tôi còn chưa biết cậu là tốt nghiệp trường nào.”

“Đại học C,” Ngôn Tư Diễn cắt lấy bò bít-tết, “Học được một nghề vô vị.”

Động tác cắt miếng bò bít-tết của Tàn Húc Cẩn dừng một chút, nhưng anh vẫn bảo trì lễ nghi dùng cơm ưu nhã vô cùng, chỉ là dư quang khóe mắt ngẫu nhiên một chút không chú ý, rơi xuống mu bàn tay trắng nõn cầm dao nĩa của đối phương.

Đốt ngón tay rất dài, thoát nhìn thực thoải mái, móng tay gọn gàng cũng rất sạch sẽ, không có thói xấu lôi thôi, làn da trắng, ừm, không sai; còn có bộ dạng dùng bữa cũng nhìn rất đẹp, ừ, rất không tồi; ngoại trừ trong thời gian làm việc trộm đồ bị ngóc hồ hồ tóm ra ngoài, những thứ khác đều rất không tồi, ừ, rất không tồi, cực kỳ không tồi.

Hàn Dương cảm thấy, ánh mắt BOSS nhà mình càng ngày càng hèn, bỉ, giống như là mấy cha già quái dị, hơn nữa WS đối tượng của anh ta còn là một người đàn ông, chẳng lẽ nói linh cảm trái phép của mình từ trước tới nay đều đặt chính xác lên cấp trên lần này?

Bởi vì nhà hàng Tây này là sát đường, cách thủy tinh có thể ngắm cảnh sắc bên ngoài, cho nên thời điểm Ngôn Tư Diễn nhìn về phía ngoài cửa sổ, quang mâu cậu loé lên.

“Cậu đang nhìn cái gì?” Hàn Dương hiếu kỳ theo ánh mắt của cậu trông qua, ngoại trừ trên đường dành riêng cho người đi bộ có một ít người đi đường, thật chẳng thấy được cái gì đáng giá khiến người ta ngây người cả, huống chi người này ngay cả bị kẹt trong thang máy còn ra dạng nhóc con bàng quan.

“Không có gì,” lắc đầu, Ngôn Tư Diễn cúi đầu xuống tiếp tục chiến đấu cùng miếng bò của mình, chỉ là một dao cắt xuống bò bít-tết ra miếng lớn chút.

BOSS đại nhân mặt tê liệt giương mắt hướng phía ngoài nhìn lại, nhìn thấy một ả đàn bà bộ dạng có mắt có mũi cùng một gã đàn ông chẳng ra sao đi cùng một chỗ, lông mày anh cau lại, là đang nhìn ả đàn bà kia sao?

Bữa ăn tối này thực sự yên ổn, không ai cướp bóc, không có bóng đèn vỡ, cũng không có ai ẩu đả, không có sự kiện ngộ độc thức ăn gì phát sinh, điều này lại làm cho người nào đó có chút không quen, thẳng đến lúc cậu được BOSS đại nhân đưa đến bên ngoài cư xá của mình, cậu vẫn cảm thấy có chút không chân thực, rõ ràng??? Cứ thuận lợi như vậy mà trở về rồi.

Xuống xe, vừa mới vào cư xá, chợt nghe thấy một tiếng thét lên, sau đó chính là một cái chậu hoa nện xuống bên cạnh chân của cậu, cậu đá đá N mảnh vỡ chậu hoa, quả nhiên thuận lợi ấy chẳng qua là truyền thuyết a.

Nhìn xa xa chậu hoa rơi vào bên chân thanh niên, khóe môi cứng ngắc của Tần Húc Cẩn nhếch lên độ cong nho nhỏ, “Thật đúng là một cơ thể kỳ quái.”

Nổ máy ô tô, BMW màu đen rất nhanh biến mất vào trong màn đêm.

Chương 6 :Boss là phúc hắc?!...

Một đêm không mộng寐, chỉ là sáng sớm khi... tỉnh lại phát hiện mình ngủ trên mặt đất, Ngôn mỗ chóng mặt hồ hồ rửa mặt xong, sau đó chuẩn bị đi làm.

Công ty Tần Phong trụ sở chính tại thành phố, chỉ là ở hai vòng nội, chỗ khu vực hoàng kim, hơn nữa trụ sở chính có một toà văn phòng độc lập, tại thành thị tắc đất tắc vàng này, cả tòa cao ốc đều là văn phòng của mình, đến mức trâu vậy sao?

Chạy tới cao ốc trụ sở chính Tần Phong, cách giờ làm còn hơn hai mươi phút đồng hồ, đã có rất nhiều nam nữ đeo thẻ công tác trụ sở chính đi vào cao ốc, Ngôn Tư Diễn cảm thấy toà nhà này đặc biệt sạch sẽ, sạch sẽ tới trình độ gần như quỷ dị .

Trên thế giới này, tùy thời đều gặp người chết, cho nên rất nhiều địa phương luôn luôn có một hai cái linh hồn như vậy, nhưng mà trong toà nhà này lại cái gì cũng không có, ngoại trừ người sống cũng chỉ có đồ vật lạnh ngắt. Chẳng lẽ nói, toà nhà này phong thủy tốt đến nước này, thứ dư bản gì cũng không thể tới gần.

Nhưng mà dựa vào kiến thức phong thủy nông cạn của cậu, cũng có thể nhìn ra toà nhà này cũng không phải thuộc chỗ cực dương, hay là cao nhân nào đó làm phép gì chẳng? Cậu đã từng nghe nói qua sự tích loại người này, coi như là biện pháp âm tà, chính là dùng chú thuật nào đó mang vận may người khác đi, gieo rắc vận rủi, loại biện pháp hại người lợi mình này làm cho người ta cực kỳ trơ trẽn, hiện tại cũng có rất ít người đi dùng thứ biện pháp này, chẳng lẽ??? Chỉ là cậu nghĩ nhiều quá rồi.

Tần Húc Cẩn vừa mới bước vào đại sảnh chính của cao ốc văn phòng liền gặp được người nào đó đang đứng ngăn người trong đại sảnh, anh bước đến sau lưng người này, “Cậu đang nhìn cái gì?”

“Đang nhìn có đồ vật gì tà môn không???” Ngôn Tư Diễn lời này vừa nói ra, đã cảm thấy không đúng, nhìn lại, liền thấy khuôn mặt không biểu tình của BOSS đại nhân, cậu trều rút khước mắt, “Chào buổi sáng tổng giám đốc.”

Tần Húc Cẩn mặt không biểu tình mắt nhìn người có chút không được tự nhiên trước mặt, thuận tiện chỉ tay, “Tà môn ở bên kia.”

Ngôn Tư Diễn theo hướng anh chỉ nhìn qua, Ó?? Đích thật là tà môn?? Không đúng, là tà môn, một cánh cửa nhỏ bên cạnh văn phòng. Cứng ngắt kéo về ánh mắt, vội ho một tiếng, “Tổng giám đốc, tôi đi bộ phận nhân sự đưa tin trước.” Sáng sớm phải nghe lời lạnh rét của tổng giám đốc quả là chuyện so với nhìn thấy quỷ còn muốn khảo nghiệm sự gan dạ hơn.

Tần Húc Căn nhẹ gật đầu, nhìn xem người nào đó nhanh chóng chạy đến thang máy bên cạnh, chui vào. Mặt không biểu tình nhìn chung quanh, tà môn? Ngoại trừ bài trí cùng những công ty khác có chút không giống với bên ngoài, những thứ khác bố trí đều không sai biệt lắm mà?

“Tổng giám đốc chào buổi sáng,” viên chức nhỏ nào đó đi ngang qua nơm nớp lo sợ chào hỏi, vừa rồi, vừa rồi BOSS đại nhân là đang cười sao? Sáng sớm mà chúng kiến chuyện kinh khủng như vậy, đi ra ngoài cần phải thấp hương trước thôi.

Tần BOSS cũng mặc kệ nhân viên trong lòng nghĩ như thế nào, chỉ là quét mắt nhìn viên chức hơi phát run trước mặt, mặt không biểu tình gật đầu.

Nhân viên nhỏ bé lập tức che mặt lệ dọt lệ, BOSS quả nhiên thật đáng sợ.

Tìm được bộ phận nhân sự, Ngôn Tư Diễn đầu tiên nhìn thấy chính là một trái bí đao gặm bánh bao, không đúng, là một tên đàn ông ục ịch gặm bánh bao, người đàn ông vừa thấy cậu, thả bánh bao trong tay ra, lau lau miệng, híp mắt hỏi, “Cậu là?”

“Chào anh, tôi là tới báo danh” Ngôn Tư Diễn mỉm cười, “Tôi là Ngôn Tư Diễn được công ty chi nhánh điều đến.” Nói xong liếc mắt nhìn bánh

bao trên bàn làm việc, hóa ra quản lý ngành công ty lớn cũng ăn bánh bao nha.

“Ngôn Tư Diễn?” gã đàn ông ục ịch nghe vậy đem cái khe mắt hơi hờ kia mở to thành mắt phượng, “Cậu chính là Ngôn Tư Diễn?” Nói xong, từ trên xuống dưới đem Ngôn Tư Diễn dò xét một phen, “Trước kia cậu làm ngành gì?”

Ngôn Tư Diễn nghĩ nghĩ, công ty chi nhánh phân công cũng không có rõ ràng như vậy, lúc ấy cậu đáp ứng là phục vụ tiêu thụ, bất quá hình như công việc thu phát, công việc hậu cần đều làm, “Ách, chưa có phân công rõ ràng lắm.”

“Không có phân công tốt, không có phân công tốt,” nam đầu béo tiếp tục cười tủm tỉm rút ra tư liệu của Ngôn Tư Diễn, “Ồ, sinh viên đại học C tài cao, rất không tồi, rất không tồi.”

Ngôn Tư Diễn khóe miệng hơi rút, C là một đại học hạng hai, ở đâu ra xứng đôi tài cao với chả không tồi? Tên nam đầu béo này hẳn là quản lý bộ phận nhân sự a, chẳng lẽ nói người của công ty lớn đầu óc đều không bình thường như vậy??? Ách, ở chung được.

“A, cậu học tài chính chuyên nghiệp, còn nhận qua học bổng,” nam đầu béo gật đầu, “Rất tốt, rất tốt, nếu không như vậy đi, tổng giám đốc hiện tại

chỉ có một trợ lý, cậu cứ đi làm trợ lý tổng giám đốc a.” Nói xong, buông tư liệu Ngôn Tư Diễn xuống, “Tôi họ Điền, gọi Điền Sơ.”

“Quản lý Điền chào anh,” Ngôn Tư Diễn cùng hắn nắm tay, khoe mắt quét nhìn dáng người đối phương lần nữa, kỳ thật bạn thân à, anh hắn gọi là chuột đồng (điền thử) ấy, “Ý của anh là nói, bảo tôi đi làm trợ lý tổng giám đốc?” Chính cậu từ trước đến nay bình tĩnh giờ thanh âm cũng hơi có chút phát run, từ một người viên chức chỉ nhánh trực tiếp nhảy tới trợ lý tổng giám đốc trụ sở chính, xem như bộ đội nhảy dù cũng không có khoa trương như vậy, trong lúc này, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Điền Sơ tựa như nhìn ra cậu khó hiểu, cũng không có chính diện giải thích vấn đề này, chỉ là nói tránh đi, “Tiểu Ngôn à, nếu là gặp phải vấn đề gì không hiểu, cậu có thể hỏi trợ lý Hàn, cũng có thể tới hỏi tôi.”

“Đa tạ quản lý Điền, ” Ngôn Tư Diễn nhìn Điền Sơ người nọ cười đến mức chỉ thấy răng chẳng thấy mắt, khoe miệng hơi rút, “Vậy sau này phải làm phiền anh rồi.” Một người tốt nghiệp không có hậu trường nhảy dù đi làm trợ lý cho tổng giám đốc, trước không nói đồng sự có thể gây chuyện hay không, nói mấy cái công tác phức tạp này cũng có thể buồn chết cậu?

Chẳng lẽ nói, đây mới là kết cuộc trừng phạt của Tần BOSS đối với việc mình trộm rau củ, không trừ tiền lương, không cuốn gói, mà là thu nhận nhân viên đến gây khó chết mình?

Không có nhìn ra, hóa ra tên BOSS mặt tê liệt này không chỉ có mặt lạnh, bụng còn hiểm độc, cậu đã cảm thấy kỳ quái, rõ ràng xui xẻo nhiều năm như vậy, làm sao lại biến thành may mắn? Quả nhiên đây là xui xẻo khoác vỏ may mắn.

“Văn phòng tổng giám đốc tại lầu hai mươi bốn, ” Điền Sơ cười tủm tỉm dẫn Ngôn Tư Diễn đến thang máy, lại còn nhiệt tình giúp cậu nhấn thang máy, đợi cửa thang máy mở ra, đem Ngôn Tư Diễn đẩy mạnh trong thang máy, “Tiểu Ngôn, có thời gian xuống chơi.”

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Ngôn Tư Diễn cảm thấy, người đàn ông gọi là Điền Sơ này, cười thật xán lạn lại có chút chướng mắt.

Đợi cửa thang máy đóng kín, sau Điền Sơ mới móc ra khăn tay trong túi áo lau lau mồ hôi trên trán, không có nghĩ đến chính là cái người này??? Tuyên định người, nghiêng đầu trở về văn phòng, thấy mấy tên cấp dưới đều lộ đầu ra nhòm, giận tái mặt nói, “Còn nhìn cái gì đấy, muốn bảo vệ bát com thì lòng hiếu kỳ cũng đừng có quá nặng.” Bộ dạng này, nào còn vẻ vui cười lúc đầu.

“Quản lý, nghe nói cậu sinh viên mới tốt nghiệp này còn chưa có chút kinh nghiệm nào, cậu ta đi làm trợ lý tổng giám đốc, có thể làm được không chứ?” Một người phụ nữ tướng mạo xinh đẹp chanh chua mở miệng.

“Đi đi,” Diên Sơ chẳng cho mỹ nữ mặt mũi, “Người ta có thể làm được hay không cũng không cần cô nhiều chuyện, đừng ở đó cả ngày đoán mò, chuyện này không có gì quan hệ với cô.”

Ngay cả đồng sự phê bình cũng bị quản lí nói như vậy, hết thảy mọi người chỉ biết tốt nghiệp sinh này có lẽ không đơn giản, cũng không dám hỏi nhiều hơn, tuy bọn họ trợ trên dựa vào người hậu trường cấp trên, nhưng mà tại xã hội này rất nhiều chuyện đều không công bằng như vậy, đi ra nhiều năm như vậy, ai còn không rõ cái lý lẽ này, chỉ là đem Ngôn Tư Diễn người này vạch vào danh sách không thể đắc tội.

Diên Sơ thấy mọi người đều ngậm miệng, sắc mặt cũng dễ nhìn không ít, hân thở dài, lại khôi phục bộ dáng cười tủm tỉm ngày thường, “Tiểu Lâm, đem mấy cái hồ sơ viên chức mới tuyển lần này đến phòng làm việc của tôi, tôi xem lại.”

Lúc cửa thang máy mở ra, Ngôn Tư Diễn nhìn qua, so với cảnh huyên náo phía dưới hoàn toàn bất đồng, hành lang hai bên thường cách một đoạn khoảng cách, liền bày đặt bồn hoa, thiết bị lắp đặt cũng cực kỳ xa hoa, càng khoa trương chính là, toàn bộ đường như trang hoàng theo phong cách mô phỏng giống cung điện Trung Quốc, làm cậu xém cho là mình xuyên qua đại đạo lưu hành. Đi ra thang máy, Ngôn Tư Diễn nhìn đại đăng kiêu phục cổ xa hoa trên đỉnh đầu, vô cùng cảm khái, xem ra tên tổng giám đốc này không chỉ là mặt tê liệt tâm đen tối, lại còn phá sản, tốn tiền nhiều như vậy đem mấy nơi này làm như cung đình, là muốn người ta hoa mắt sao?

Ngựa tay vuốt tấm phù điêu được chạm trổ trông rất sống động bên cạnh, Ngôn mỗ có loại xúc động muốn đem nó tháo xuống, mấy thứ này bề ngoài thoát nhìn có vẻ thực đáng giá, vàng óng ánh, cũng không biết có phải là vàng ròng hay không.

“Cậu đừng sờ soạng, tôi đã cẩn thận quan sát qua, đây không phải là vàng, là đồng thau.” Hàn Dương hai tay ôm ngực, đứng ở cách đó không xa dưới ánh đèn nhìn Ngôn Tư Diễn người kia bày ra khuôn mặt gằn như muốn dán trên phù điêu, “Vả lại, cậu cho dù nạy nó ra được, cũng không thoát khỏi cao ốc, đối diện trên đầu cậu có cameras đấy.”

“Tôi chỉ đang thưởng thức nó mà thôi,” Ngôn Tư Diễn thu tay lại, “con mèo này khắc thực không tệ.”

Hàn Dương mắt liếc xéo phù điêu, “Ah, vậy sao? Tôi vẫn cho rằng nó là con cọp.”

“Ah, cẩn thận nhìn lại nó quả thực giống con cọp, trên trán còn có chữ Vương,” Ngôn Tư Diễn cười tủm tỉm đi đến bên người Hàn Dương, “Anh sao lại cẩn thận quan sát thế, chẳng lẽ đối với nó như muốn...?”

Hàn Dương bước chân dừng một chút, đột nhiên cảm giác tay mình có loại xúc động biến thân thành nắm đấm hôn lên da mặt người bên cạnh.

Thấy Hàn Dương không để ý tới mình, Ngôn Tư Diễn cũng không mở miệng nói chuyện nữa, chỉ ngó đồ trang trí phong vị cổ, càng ngày càng có loại cảm giác không chân thực.

Đi vào một cánh cửa gỗ lim trở hoa trước, Ngôn Tư Diễn nhìn thấy long phi trên cửa, có loại áp lực đi yết kiến quân vương, Ngôn Tư Diễn thấy anh ta đẩy cánh cửa ra, thế giới phía sau cửa lại làm cho cái cảm cậu rơi trên mặt đất?

Là kết cấu của ngự thư phòng quân vương? Hay cấp bậc tinh xảo như của Ngọc Hoàng đại đế? Hay xa hoa như của công tử quý tộc?

Phía sau cửa là trang trí toàn hiện đại hoá, hoàn toàn nhìn không ra một chút cảm giác cổ phong bên ngoài, phảng phất một khắc trước mi còn đang ở Trung Quốc ngàn năm trước, ngay lập tức tới 2012, loại tương phản cường đại này lại làm cho Ngôn Tư Diễn trong lòng vì người BOSS này thêm vô một cái thuộc tính, chính là tự mâu thuẫn.

Người đàn ông ngồi trên ghế da làm việc ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ dường như mang theo cảm xúc nào đó, nhưng lại phảng phất như cái gì cũng không có, “Cậu đã đến rồi?”

Ngôn Tư Diễn ngăn người, đem mấy loại suy đoán đối BOSS tại đây lòng ném qua một bên, “Buổi sáng tốt lành, BOSS.”

Tần Húc Căn mặt không biểu tình mở miệng, “Vừa rồi cậu đã nói qua.”

Ngôn Tư Diễn nghiêng đầu (#`') 𠄎, anh cho rằng lão tử muốn lặp lại lời nói nhảm nhí này sao? Ai kêu anh là BOSS, ai kêu anh là mặt tê liệt, ai kêu anh bụng dạ đen tối?!

Chương 7: Thâm mền?!!

Công tác của Ngôn Tư Diễn rất đơn giản, đơn giản đến mức một đứa trẻ cũng có thể làm, đó là ngoan ngoãn ngồi trước bàn làm việc của mình, nhìn Hàn Dương gõ bàn phím cạch cạch, nhìn Hàn Dương nhận điện thoại, xem anh ra ra vào vào phòng làm việc, cậu có thể khẳng định, cho dù hiện tại trước mặt cậu bày một quyển “Playboy” cũng sẽ chẳng có ai quản.

Cả một buổi sáng, Ngôn Tư Diễn chỉ ngồi ngu người ra, tuy rằng trước mặt có đặt máy tính, nhưng cậu cũng không dám dùng, vụ trộm rau củ xui xẻo kia cậu thể nghiệm một lần là đủ rồi, tuy rằng cảm giác lần đó cũng chỉ ngang với việc đâm vào ma quỷ, nhưng mà con người luôn có tật xấu, cảm giác tiêu tiền luôn hơn là không tiêu, cũng không biết có phải do tiền kích thích không.

“Này, cậu muốn ăn không?” Hàn Dương cầm hai quả táo đã được rửa sạch bước vào, về chuyện táo từ đâu ra, có thể xem xem tầng dưới có bao nhiêu phụ nữ chưa kết hôn.

Ngôn Tư Diễn gập quyển sách “100 chiêu tuyệt kỹ của ông chủ thành công”, gật đầu, cậu từ trước tới nay chưa bao giờ cự tuyệt đồ ăn miễn phí.

Ném quả táo cho Ngôn Tư Diễn, Hàn Dương ngồi xuống nơi bàn làm việc của mình: “VẬY, CẬU ĐÃ QUEN VIỆC CHƯA?”

Động tác chuẩn bị cắn táo của Ngôn Tư Diễn khựng lại một chút, ngồi ở chỗ này ngày người nửa ngày, quen hay không có gì khác biệt? Gật gật đầu: “Cũng tạm.” Cúi đầu cắn một miếng: “Răng rắc!” Động tác của cậu khựng lại, việc ghê tởm nhất trên thế giới nay không phải là việc khi bạn ăn táo, cắn một miếng thì thấy một bé sâu, mà là việc sau khi cắn một miếng bạn thấy chỉ còn nửa bé sâu. Lập tức nhanh chóng phun thứ trong miệng ra, ném trái táo trong tay vào sọt rác, Ngôn mỗi lấy tốc độ có thể sánh ngang siêu nhân bay thẳng vào toilet.

“Người này a, ăn táo cũng có thể cắn phải sâu.” Nghĩ nghĩ, ném quả táo đang cầm trên tay đi, Hàn Dương quyết định giữ vững nguyên tắc chủ nghĩa nhân đạo, vào toilet xem qua kẻ nào đó vừa sát sinh.

Nghĩ nghĩ, lại cầm theo một ít giấy, lắc lư ra khỏi cửa, vừa mới bước ra ngoài, liền nghe thấy một tiếng “choang” phát ra từ bên trong văn phòng, Hàn Dương kinh ngạc quay lại, mở cửa ra đã nhìn thấy bóng đèn trên đầu mình vừa mới nổ tung, anh sợ tới mức thất kinh, vội lùi lại hai bước.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Húc Cận từ văn phòng bước ra, thấy bộ dáng kinh hoảng của Hàn Dương, nhíu mày.

“A, việc đó??? Bóng đèn nổ?” Hàn Dương còn chưa kịp hoàn hồn, cứng ngắc chỉ tay vào trong phòng: “Choang một cái rồi thành như vậy?”

“Ta không quan tâm bóng đèn nổ như thế nào.” Tần Húc Cần bước nhanh lên phía trước, mở cửa phòng.

“BOSS, Ngôn Tư Diễn không ở trong phòng, anh không cần lo lắng như vậy.” Hàn Dương xoa xoa cái mũi, cười đến thực muốn đập.

“Tôi chỉ muốn xem cái đèn vỡ giá trị bao nhiêu mà thôi.” Tần Húc Cần kéo cửa, mặt không chút thay đổi nhìn về phía Hàn Dương: “Tiền thay cái đèn này trừ vào lương anh.”

“A, sếp à, không thể nào.” Cái gọi là thẹn quá hóa giận cũng không thể như vậy đi? Hàn mỗ buồn bực oán thâm, vẻ lo lắng ta thấy vừa nãy đâu rồi, hừ hừ, yêu mến đứa nhỏ xui xẻo kia??? Hừ hừ???

“Anh ở đây YY cái gì, nhìn BOSS với vẻ mặt khó coi như vậy.” Ngôn Tư Diễn tóc còn đọng bọt nước, vẻ mặt giật mình nhỏ giọng hỏi Hàn Dương: “Chẳng lẽ anh thâm mến BOSS đại nhân?”

Hàn Dương lập tức từ bỏ kế hoạch lợi dụng Ngôn Tư Diễn đả kích lão Đại, kẻ xui xẻo này so với lão đại còn khiến người ta muốn điên hơn, thật

muốn bóp chết cậu quá! Anh giận dữ hét: “Ta khát, ai thăm mền BOSS, ai thăm mền? Đã yêu thì phải yêu công khai.”

Ngôn Tư Diễn đồng tình vỗ vỗ vai anh: “Anh trai, em không kỳ thị anh, chỉ là sắc mặt sếp không được tốt lắm.” Nói rồi không thèm để ý đến khuôn mặt xanh mét của Hàn Dương, cười híp mắt mở cửa phòng, sau đó ngây người nhìn Ngôn Tư Diễn và Hàn Dương: “Tôi muốn hỏi, hai vị vừa rồi đã làm gì vậy, ngay cả bóng đèn cũng vỡ?”

Hàn Dương phì cười, phớt lờ cậu.

“Văn phòng này hiện cậu không thể làm việc, buổi chiều cậu đến văn phòng của tôi làm, còn giờ chúng ta đi ăn cơm trưa.” Ngôn Tư Diễn mặt không chút thay đổi nói: “Hàn Dương, buổi chiều anh sửa lại phòng.”

“Sếp à, không thể nào???”

“Anh không phải công khai yêu tôi sao?” Ngôn Tư Diễn diện vô biểu tình hỏi lại.

“Ngôn Tư Diễn, tiểu tử chết tiệt nhà cậu???”

“Thuận tiện đem hành lang quét qua luôn.” Tàn Boss lại nói tiếp.

Từ nay trở đi, bạn học Hàn Dương quyết định căm thù tất cả luật ngầm, căm thù tất cả những ông chủ là quỷ hút máu yêu lam nhan không để ý đến nhân viên.

Nghiên răng nghiên lợi nhìn hai người đã đi xa, bạn học Hàn Dương dựng thẳng ngón giữa, đúng lúc này, BOSS quay đầu lại .

“Anh dứt khoát đem cả WC dọn luôn đi.” BOSS đại nhân nhẹ nhàng nói rồi ấn nút thang máy, sau đó đem một kẻ đang cười tít mắt kéo vào.

Ta kháo, từ khi nào ta xui tới vậy? Từ khi nào? Hàn Dương nhìn cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, chẳng lẽ xui xẻo cũng có thể lây sao?

Một lần nữa bị Tần Boss kéo đi ăn cơm trưa, Ngôn Tư Diễn không thể không lo lắng về dụng ý của BOSS đại nhân, chẳng lẽ là, BOSS đại nhân biết Hàn Dương thầm mến anh, nhưng lại không muốn làm tổn thương Hàn Dương, nên đem cậu làm lá chắn? Hơn nữa như vậy sẽ không phiền toái như dùng phụ nữ, vì cậu một người không thể có ý với anh, hơn nữa lại không cần tặng nhẫn tặng vòng? Ta kháo, coi ông đây là miếng dán giá rẻ sao, muốn dán thì dán?

Tần Húc Cận không biết tư tưởng của kẻ ngồi cạnh đã bay tới phương nào, anh lái xe tới một nhà hàng Trung Hoa, xuống xe nói: “Nhà hàng này

là do một người bạn của tôi mở, đồ ăn bên trong cũng không tồi.”

Nhà hàng này là “Bách vị hiền”, nhà hàng Trung Hoa tốt nhất thành phố, Ngôn Tư Diễn câm nín, nhà hàng cao cấp này cậu cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa, vậy mà giờ lại được tùy tùy tiện tiện dặt vào, còn nói là do bạn mở.

Đây là chênh lệch giàu nghèo sao??? Thật khiến người ta muốn cắn.

Bước vào, thứ đầu tiên thấy là mọi vật được bày trí mang phong cách cổ xưa, khiến cho cậu nhớ đến bên ngoài văn phòng của Tần Húc Cẩn, không biết tại sao, đầu óc Ngôn Tư Diễn hiện giờ nghĩ đến lại không phải là đồ ăn mỹ vị, mà là một cái tin tức nào đó với tiêu đề quan chức một tỉnh ăn một bữa cơm hết mấy chục vạn, cậu nuốt nuốt cảm rất là cảm khái nghĩ, nguyên lai trong cậu vẫn còn sót lại một chút tinh thần đáng yêu của phần thanh.

“Nhìn xem, là ai đây a.” Một giọng nói quỵn rũ của phụ nữ vang lên, Ngôn Tư Diễn tò mò ngẩng lên nhìn, lập tức kinh diễm, chỉ thấy một người phụ nữ cài chiếc trâm ngọc, mặc bộ sườn xám màu nhạt, thân hình quỵn rũ đang đứng cạnh Tần đại BOSS.

Người phụ nữ trang điểm rất nhẹ, khiến cho người khác nhìn cảm thấy thực thư thái, cô nhìn Ngôn Tư Diễn thì lộ ra biểu cảm kinh ngạc, vươn bàn tay trắng nõn sờ mặt Ngôn Tư Diễn: “A, đứa nhỏ này bộ dáng không tồi, Tần, anh tìm đâu ra vậy?”

Tần Húc Cần đem tay cô ta bỏ ra, nhìn cái tay vừa nghịch này: “Tôi đến ăn cơm.”

Người phụ nữ rút tay về, che giấu một chút không tự nhiên của mình, mỉm cười nói với một phục vụ đi ngang qua: “A Thập, mang ngài Tần tới phòng VIP.”

Tần Húc Cần không nói gì, chỉ kéo Ngôn Tư Diễn bước về phía phòng VIP, còn khuôn mặt??? Được rồi, vẫn là diện vô biểu tình.

Ngôn Tư Diễn tò mò muốn quay đầu lại nhìn người phụ nữ kia một cái, lại bị một bàn tay ấm áp giữ lấy đầu, nói: “Cẩn thận một chút, phía trước đường trơn.”

Ngôn Tư Diễn sợ tới mức rung mình, người đang dịu dàng nói với cậu là??? Tần BOSS sao???

Người phụ nữ nhìn bàn tay đan xen của hai người, vuốt cằm, nhẹ giọng: “Đứa nhỏ này???”

“Bà chủ, bên kia có hai khách hàng đang tranh chấp???”

“Đem bọn chúng ném ra ngoài cho ta.” Người phụ nữ cười lạnh: “Bọn chúng không xem đây là nơi nào.”

Người phụ nữ hừ hừ mấy tiếng, bước trên giày cao gót tới chỗ thanh toán, tuy rằng không làm gì được Tần Húc Cần, nhưng những người này cô còn không để vào mắt.

Chương 8: Thật mất mặt đó, anh quý à...

Ngôn Tư Diễn đời này hận nhất là ngược luyến, nhưng cậu lại luôn gặp được loại chuyện chỉ có trong phim ngược luyến loại hai.

Nhìn người bạn gái mới chia tay không lâu đang nắm tay một người đàn ông đi tới, Ngôn Tư Diễn đang suy nghĩ nên làm như không biết, hay là lễ phép bước đến chào hỏi.

Nhưng ông trời không cho cậu cơ hội lựa chọn, bởi vì bạn gái cũ đã bước vào nhà hàng, mà hướng đi tới chính là khu VIP.

“Cậu đang nhìn gì vậy?” Tần Húc Cẩn thấy người bên cạnh bất bình thường, mặt không chút thay đổi mở miệng hỏi, tầm mắt liếc về phía đôi nam nữ đang đi tới chỗ này.

“Mảnh khăn thêu kia thật đẹp.” Ngôn Tư Diễn chỉ vào một cái khăn trắng trên giá, cười tủm tỉm nói.

Phục vụ viên vừa lúc đi ngang qua, lễ phép giải thích: “Thưa ngài, đó là khăn dùng để lau bàn của nhà hàng.” Xem ra điều kiện vệ sinh trong nhà hàng rất tốt, nếu không sao khách hàng có thể đem khăn lau bàn nhìn thành khăn thêu. Mỗ nhân viên phục vụ lâm vào một loại trạng thái “Ta tự hào, ta kiêu ngạo” rồi đi.

Ngôn Tư Diễn nhìn theo bóng nhân viên nọ, cười gượng nói: “Ha ha, cái nhà hàng này thật không tồi, lấy cả đồ thêu làm khăn lau.”

Tần Húc Cẩn: ???

“Tur Diễn, sao anh lại ở đây?” Một giọng nữ nghi hoặc xen vào bầu không khí câm lặng giữa hai người, hiển nhiên người nọ đối với việc Ngôn Tư Diễn có thể vào nơi sang trọng như thế này rất kinh ngạc.

Tần Húc Cẩn nheo mắt, đánh giá người vừa lên tiếng, trang điểm quá dày, nhìn không ra nguyên bản khuôn mặt là như thế nào, hơn nữa cô ta có quan hệ gì với nhóc xui xẻo kia? Liếc mắt nhìn kẻ đang đứng bên người, thấy sắc mặt cậu thật mất tự nhiên, anh nhíu mày, cô gái này???

“Tần tổng.” Người đàn ông đi cùng cô ta nhận ra Tần Húc Cẩn, thân hình có chút mập mạp lập tức bước lên phía trước, tươi cười nói: “Tần tổng khỏe chứ, hôm nay anh đến đây bàn chuyện làm ăn sao?”

Ánh mắt Tần Húc Cẩn đảo qua người đàn ông này: “Xin chào, cô gái bên cạnh anh là?” Mục tiêu thực rõ ràng, thái độ thực kiên định.

Ngôn Tư Diễn thấy thế dưới đáy lòng oán thâm, đại BOSS căn bản không biết đối phương là ai, nhưng hứng thú với mỹ nữ lại không nhỏ.

“Cô ấy là bạn gái của tôi.” Người đàn ông liếc nhìn thanh niên đi cùng Tần Húc Cẩn, thấy cậu ăn mặc bình thường, cũng không hỏi nhiều: “Tần tổng là tới dùng cơm sao? Vậy cùng ăn đi, tôi mời, hy vọng ngài có thể cho tôi một chút mặt mũi.”

Tần Húc Cẩn không trả lời, anh liếc nhìn cái đầu do uể oải mà cúi xuống của Ngôn Tư Diễn, trong lòng đột nhiên trở nên khó chịu: “Không muốn???”

“Tần tổng, chỉ là một bữa cơm thôi mà, mọi người về sau làm ăn còn qua lại nhiều, ngày thường Tần thị cung cấp cho chúng tôi rất nhiều mỗi làm ăn, mời ngài ăn bữa cơm hân là nên làm đi.” Người đàn ông biết tính cách của Tần Húc Cẩn, sợ đối phương hiểu lầm nên vội vàng giải thích.

Tần Húc Cẩn vẫn không trả lời, diện vô biểu tình nhìn nam nhân đang nói, khiến cho anh ta toát mồ hôi lạnh.

Không khí trở nên có chút xấu hổ, Ngôn Tư Diễn sờ sờ cái mũi, vì cái bụng đang kháng nghị của mình, cậu quyết định kiên cường mà dừng cảm phá vỡ sự yên tĩnh này: “Tổng giám đốc, chỉ còn nửa giờ nữa là tới thời gian làm việc buổi chiều.” Nhìn thấy ánh mắt cảm kích của người đàn ông đối diện, Ngôn Tư Diễn cứng ngắc rời mắt, một ông bác không cần làm ra loại biểu cảm LOLI như vậy, khả năng tiếp nhận của cậu tuy cao, nhưng cũng không chịu nổi a.

“Đói bụng?” Tần Húc Cần mặt không chút thay đổi nhìn về phía Ngôn Tư Diễn, thấy cậu dường như vẫn bình thường, mới gật đầu với người đàn ông kia: “Đi thôi.”

Người phụ nữ có chút do dự nhìn bóng dáng ba người, không biết bản thân nên đi theo hay về trước.

“Tuyệt Kỳ, em sao vậy?” Người đàn ông kia khó hiểu mở miệng hỏi, anh chợt nhớ ra hình như bạn gái mình biết thanh niên kia, mà quan hệ giữa Tần tổng và cậu ta dường như không tệ, nếu hợp đồng gần đây nhờ được cậu giúp đỡ thì khó khăn sẽ giảm không ít.

Trương Tuyệt Kỳ nhìn nhìn bốn phía, không có nhân vật nào khả nghi, lại nhìn hoàn cảnh xung quanh, cho dù là hỏa hoạn hay chuyện gì xảy ra cũng có thể dễ dàng chạy đi, hẳn là sẽ không sao đâu??? Quyết định đi theo.

Ngôn Tư Diễn đang đi phía trước bước chân hơi khựng lại một chút, quay đầu lại lập tức nhìn thấy do dự trong mắt Trương Tuyết Kỳ, cậu cười một cách trào phúng, lúc trước khi người phụ nữ này theo đuổi mình, đã từng nói sẽ đồng cam cộng khổ, nhưng??? Cậu rũ mí mắt xuống, dấu đi tình tự nơi đáy mắt, cười tủm tỉm mở miệng: “Nếu cô thấy không thoải mái, có thể đi trước.”

“Không cần.” Thanh âm Trương Tuyết Kỳ hơi cao lên, ý thức được thái độ của mình bất lịch sự, cô mất tự nhiên cười cười: “Tôi không sao.”

Người đàn ông kia không phát hiện được sự khác lạ của hai người, cười nói: “Thì ra Tuyết Kỳ biết ngài đây, thật là trùng hợp.”

Nếu anh biết cô ta là bạn gái cũ của tôi, anh chắc chắn sẽ cảm thấy trùng hợp hơn nhiều, Ngôn Tư Diễn ngoài cười trong không cười nói: “Đúng là rất trùng hợp.”

Bốn người vào phòng, theo nguyên tắc ưu tiên phái nữ, ba người đàn ông đưa thực đơn cho Trương Tuyết Kỳ, Tần Húc Cần đàn hai bàn tay vào nhau, ngắm Ngôn Tư Diễn đang chọc đồng hoa quả khô trên bàn.

Ngôn Tư Diễn vui vẻ bóc vỏ sung, dưới ánh nhìn chăm chú của ba người kia, ăn đến vô cùng say sưa, ngoại trừ thanh âm phát ra khi bóc vỏ, cả căn phòng không hề có âm thanh nào khác.

Người đàn ông kia là do thái độ lạnh lùng của Tần Húc Cẩn khiến cho ghen lòi, mà Trương Tuyết Kỳ lại càng không biết nên nói gì, về phần Tần Húc Cẩn, anh vốn không phải là người nói nhiều, vì thế không khí trở nên càng ngày càng cổ quái, riêng Ngôn Tư Diễn vẫn ăn ăn, ăn đến hồn nhiên vô tư mà không để ý, dù sao thì giá quả sung vẫn đắt hơn hạt dưa nhiều.

Nhân viên phục vụ đáng thương vì không khí quỷ dị của mấy người mà bị dọa cho cả người không được tự nhiên, nghe âm thanh nhấm nuốt vang lên “cạp cạp” bên người, cảm thấy như là xương cốt của mình đang bị ăn vậy, khiến cho anh nhin không được mà run lên.

Tần Húc Cẩn liếc mắt nhìn nhân viên phục vụ, lại nhìn người phụ nữ đang cầm thực đơn, nâng chén trà nhấp một nhúm, nhúu nhúu mảy, lập tức buông chén trà.

Ngôn Tư Diễn thấy động tác của BOSS đại nhân, bích loa xuân thượng hạng cứ như vậy bị ghét bỏ, cậu lấy tay xoay tròn chén trà, tựa tiểu phi tiểu.

Trương Tuyết Kỳ sau khi chọn xong thực đơn, mới nhìn Ngôn Tư Diễn nói: “Đã lâu không gặp.”

Ngôn Tư Diễn giật giật khóe miệng, cậu có thể nói thời gian bọn họ chia tay còn chưa đến một tuần không, tuy rằng trong phim nam nữ sau khi chia tay gặp lại đều nói vậy, nhưng cô không cảm thấy mất tự nhiên sao?

“Kỳ thật đêm qua anh nhìn thấy em cùng vị tiên sinh này trên làn đường dành cho người đi bộ,” Ngôn Tư Diễn buông chén trà “Nên cũng không tính là lâu lắm.”

Trương Tuyết Kỳ khóe miệng giật giật, không biết phải nói gì, chỉ có thể ngậm miệng, cô biết Ngôn Tư Diễn đã biết nguyên nhân cô chia tay với cậu, loại tình huống xấu hổ này khiến cho cô không biết nên nhìn mặt Ngôn Tư Diễn như thế nào.

“Xin lỗi, ta phải vào toilet một chút.” Ngôn Tư Diễn đứng lên, mở cửa bước ra ngoài, nụ cười trên mặt cũng lập tức biến mất.

Thở phào một cái, xoay người đi tới toilet, khi đang rửa tay, đột nhiên trong gương xuất hiện một bóng người khiến cậu giật mình, cậu còn chưa nhìn rõ đó là thứ gì, nó đã vươn tay từ phía sau, muốn bóp cổ cậu.

“Cút ngay!” Ngôn Tư Diễn tâm tình không tốt, tự nhiên sẽ không khách khí với vật thể kia, đá một cái khiến cho bạn quỷ này bay tới chân tường, rồi chậm rãi chảy xuống đất.

Bạn quỷ đáng thương còn chưa kịp làm điều ác, đã bị người đá đến mức bò trên mặt đất, bạn gian nan đứng lên, cố tình để lộ vết máu kinh dị trên

người mình, tiếp tục mon men tới chỗ Ngôn Tư Diễn, để rồi lại bị đập một lần nữa.

“Này, ông đây là quý, người có thấy không hả, ông đây là quý đó!” Quý cung phần nô rồi, bạn đứng chỉ tay vào Ngôn Tư Diễn nói: “Có người nào lại đối xử với quý như vậy không hả?” Người bình thường thì phải sợ tới mức mặt mày trắng bệch, hét lên chói tai chứ?

Ngôn Tư Diễn không thèm để ý tới bạn quý toàn thân đầy máu kia, cậu rút hai tờ giấy vệ sinh lau khô tay, vút vào sọt rác, rồi mới từ trên nhìn xuống bạn quý đang phần nô: “Người là quý rất giỏi a? Ông đây vẫn là người này!”

Bé quý ủy khuất: “Người bình thường đều sợ quý mà?” Bé thật vất vả mới hấp thu được tinh hoa của nhật nguyệt, có thể tự lựa chọn người nhìn thấy mình, khó khăn lắm mới tìm được một kẻ thuận mắt mà hiện hình dọa hấn, nhưng tại sao lại thành thế này?

“Ông đây hai tuổi ăn kẹo của quý, ba tuổi ăn bánh quý cho, bốn tuổi chơi bóng cùng tuổi quý, năm tuổi được quý cứu ra từ trong nước, sáu tuổi bắt hai con quý trông nhà cho ông đây, bảy tám tuổi nhìn thấy quý nhiều hơn thấy người, người là quý thì giỏi à?” Ngôn Tư Diễn hừ lạnh: “Người cho người là lão soái ca Lưu Đức Hoa hay là phần chiếu môn Trần Hi Quan?! Làm quý mà không có kiến thức như vậy, không thấy mắt mặt sao, có bản lĩnh người đến bệnh viện mà nhìn, quý ở đó đáng sợ hơn người gấp trăm lần, trình độ thế này mà dám đi dọa người, ngoan ngoãn tìm một cây

hòe, đợi ở đó chờ cơ duyên rồi ngoan ngoãn đi đầu thai đi, quý mà như người, thật đúng là làm mất danh tiếng của quý!”

Trong một gian toilet khác, một người đàn ông trung niên đã sợ tới mức sùi bọt mép ngất xỉu trên bồn cầu.

Tần Húc Cẩn nhìn Ngôn Tư Diễn mỉm cười bước vào, cảm thấy hình như tâm trạng của cậu đang rất vui, nhưng anh cũng không hỏi nhiều, đồ ăn đã được đem lên, bốn người tiếp tục giữ nguyên không khí quý dị mà dùng cơm.

Đang ăn, chợt nghe tiếng ồn bên ngoài, nhân viên phục vụ giải thích là, có một vị khách đột nhiên ngất xỉu trong toilet, hiện tại đang đợi bệnh viện tới.

Toilet? Trương Tuyết Kỳ sắc hơi biến đổi, buột miệng hỏi: “Vị khách này là nam hay nữ?”

“Là nam.” Nhân viên phục vụ mỉm cười trả lời, sau đó bước đi.

Trương Tuyết Kỳ biến sắc, toilet nam, vừa rồi Ngôn Tư Diễn??? Cô nhìn thanh niên tuấn mỹ đang mỉm cười kia, chẳng lẽ??? Chắc là trùng hợp thôi.

Người là quý thì giỏi à? Ông đây là người này.

Chương 9: Tiêu chuẩn đồng thời...

Ngồi trong văn phòng tổng giám đốc, so với ngồi ở văn phòng trợ lý càng không được tự do, Ngôn Tư Diễn sờ sờ chuột, nhìn những văn kiện được lưu trong máy tính, cậu cảm thấy vạn phần tưởng niệm những ngày còn đi làm ở công ty chi nhánh.

Liếc mắt nhìn người ngồi cách đó không xa, Ngôn Tư Diễn rớt cục nhẹn không được di chuyển chuột, ấn vào hình đầu chim cánh cụt, lại liếc liếc nam nhân, quyết tâm đăng nhập QQ.

Vừa đăng nhập liền có vài tin nhắn hiện lên, cậu nhất nhất mở ra, trong đó có một tin nhắn khiến cậu cảm thấy có hứng thú.

Tin nhắn này đến từ bạn học cùng hồi đại học, vị bạn học này nói, gần đây nửa đêm luôn có người gõ cửa nhà cô, khiến cô sợ tới mức chết khiếp, buổi tối ngủ cũng không ngon giấc, về sau chịu không nổi nữa, liền tới khách sạn thuê phòng, nhưng cuối cùng nửa đêm vẫn có tiếng gõ cửa.

Ngôn Tư Diễn xem đến đó, liền biết bạn học này gặp được gì rồi, cậu nghĩ nghĩ, gửi một tin nhắn lại: “Từ khi nào cậu bắt đầu gặp chuyện này?”

Đối phương có lẽ đã nhận được rất nhiều lời phụ họa như thật đáng sợ, v.v... vô cùng giả tạo, giờ thấy một tin nhắn bất đồng, quả thật là tia sáng ban mai, rất nhanh trả lời: “Bắt đầu từ thứ ba.”

Ngôn Tư Diễn nghĩ nghĩ, tiếp tục hỏi: “Bạn có nhớ xem hôm đó có chuyện gì kỳ quái xuất hiện không? Ví dụ như, cậu có tiếp xúc với người lạ nào không?”

Đối phương: “Không có, ngày đó tớ vẫn sinh hoạt như mọi ngày.”

“Tiểu Ngôn, đem chỗ tài liệu này tới phòng quảng cáo đi.” Tần Húc Căn ngừng đầu lên khỏi một đồng văn kiện, thấy người nào đó đang đánh máy say sưa, khuôn mặt cứng ngắc ngàn năm xuất hiện một vết nứt: “Tiểu Ngôn?”

“A, được rồi.” Ngôn Tư Diễn đứng lên, nhận lấy chỗ tài liệu, lại nghĩ nghĩ rồi nói: “BOSS, anh có thể không gọi tôi là tiểu Ngôn được không?”

Mở một tập văn kiện ra, liếc một cái rất nhanh, ký tên của mình xuống, Tần Húc Căn ngừng lên: “Bạn muốn tôi gọi là tiểu Tư?”

Ngôn Tư Diễn khoe miệng có chút giật giật, anh mới là tiểu tư, cả nhà anh đều là tiểu tư: “Anh thích thể nào thì kêu thể đi, tiểu Ngôn??? Cũng rất được mà.”

Tần Húc Cẩn liếc mắt nhìn kẻ nào đó đang đứng trước mặt: “Đàn ông, đừng câu nệ quá.”

Ngôn Tư Diễn cười đến thực sáng lạn nói: “Đúng vậy, đàn ông mà???” Ra khỏi cửa, tập văn kiện trong tay cậu đã bị chà đạp tới vô cùng thâm, có người đàn ông nào bị người khác gọi là Tiểu Ngôn không?! Ta kháo! Cũng không phải là tiểu thuyết ngôn tình! Tiểu Ngôn cả nhà người.

Đi ngang qua văn phòng trợ lý, bên trong không có ai, Ngôn Tư Diễn nhìn sàn nhà sạch bóng, hơi hơi nhúu mày, xoay người đi tới phía thang máy.

Trong văn phòng trợ lý, Hàn Dương bò ra từ dưới gầm bàn, nhìn danh thiếp trong tay, thở phào, rốt cục tìm được rồi.

=====

Đề tài nổi nhất trong công ty là gì?

Mỹ nữ của phòng XX? Hay mỹ nam của phòng YY? Không hề, mà là tiểu mỹ nam thần bí mới được điều từ phân bộ tới tổng bộ làm trợ lý tổng giám đốc.

Mỗi người phụ nữ của phòng tuyên truyền cũng có hứng thú với tiểu mỹ nam trong lời đồn này, đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy, thỉnh thoảng nhàm chán, cũng ngồi tán nhảm.

“Tôi nghe người bên phòng thu chi nói, đã nhìn thấy BOSS và tiểu mỹ nam kia cùng ăn cơm.” Nữ A đang gõ bàn phím, cũng không quên buôn chuyện: “Mọi người nói xem, tiểu mỹ nam có thể là người thân của Boss không a?”

“Sao cô không nói là tình nhân của Boss đi.” Nữ B đang chỉnh sửa hình ảnh trên máy tính, từ tốn mở miệng: “Mấy người đã ai nghe nói Boss có thân nhân chưa.”

“Hai người đàn ông? Tình nhân?” Nữ A cười nhạo một tiếng: “Cô ngay cả một người đàn ông cùng với một con mèo cũng có thể tưởng tượng linh tinh, hiện tại đã đem ma quỷ vu oan tới Boss rồi cơ à.”

“Tư tưởng thật xa, JQ phát triển thật xa, chúng tộc giới tính không phải là vấn đề, tục nhân không thể hiểu được tâm tình của tôi đâu.” Nữ B lau mặt bàn, cười tủm tỉm mở miệng: “Kỳ thực tôi càng tin tưởng Hàn trợ lý cùng Boss có gian tình.”

Nữ A trợn trắng mắt nhìn nàng: “Bọn họ có gì không tôi không biết, nhưng tôi chắc chắn cô đã điên rồi.”

Những nam nhân viên cùng phòng hai người họ đã sớm quen với lời nói của nữ B rồi, mọi người đều không hề ngẩng đầu lên, ngồi như bức tượng, hiện tại sở thích của phụ nữ đã là thứ bọn họ không dám lại gần, chỉ sợ bản thân bị nhìn chăm chăm, rồi bị phụ nữ nói xúng đòi với ai.

Nữ nhân viên trong văn phòng, cũng không phải đèn càn dầu, bên ngoài vui vẻ cười đùa, nhưng trong tối cũng không biết đã đâu đó thành thế nào nữa.

“Xin chào, đây là văn kiện Tần tổng bảo tôi đưa đến cho mọi người.” Một thanh niên có khuôn mặt thanh tú bước tới, trên mặt mang theo một nụ cười mỉm, dường như cậu không nghe thấy câu chuyện vừa nói trong văn phòng, tập văn kiện màu lam càng làm nổi bật nước da trắng nõn của cậu.

Nữ B vừa thấy, ánh mắt lập tức sáng ngời, tiếp nhận tập văn kiện: “Cảm ơn, cho hỏi cậu ở phòng nào vậy?”

Nữ A vừa thấy vẻ mặt này của cô, biết ngay tập xấu đó lại tái phát, cười lạnh một tiếng, đặt bút sang một bên, dư quang nơi khóe mắt đảo qua văn kiện nữ B đang cầm trên tay.

Thanh niên dường như không phát hiện bầu không khí cổ quái trong văn phòng, mỉm cười nói: “Tôi là trợ lý mới tới của tổng tài.” Nói rồi liếc nhìn mọi người một cái: “Mọi người đang bận, tôi đi trước.”

Cả văn phòng nhìn thanh niên đang mỉm cười, khuôn mặt đều không có chút mất tự nhiên, vừa rồi mọi người trong văn phòng đàm luận về cậu, cũng không biết cậu có nghe thấy hay không.

Nữ B lúc này cố không YY, sắc mặt nàng có chút cứng ngắc nhìn đồng nghiệp xung quanh: “Lời vừa nói??? Cậu ta chắc không nghe thấy đâu.” Phòng quảng cáo rất hiếm khi có nhân viên cấp cao đến, không biết là hôm nay do cơn gió nào thổi một vị trợ lý tổng giám đốc tới đưa văn kiện nữa, thật quá xui xẻo.

Văn phòng tổng giám đốc, Hàn Dương đang giúp Tần Húc Cẩn sửa lại văn bản, vừa như giễu cợt vừa như bắt đắc dĩ nói: “Sếp a, tôi hỏi anh tuyển thêm trợ lý mới này để làm gì? Đồ trang trí à?” Còn bảo đối phương đi đưa văn kiện, rõ là gọi một cú điện thoại là sẽ có người đến lấy, cần gì tới trợ lý đi đưa.

Tần Húc Cẩn không thèm để ý đến anh, chỉ nhìn vị trí trống không kia, rồi diện vô biểu tình thu hồi ánh mắt tiếp tục bắt tay vào làm đồng văn kiện.

Hàn Dương thấy biểu tình này của anh, nhíu mày, cũng không nói thêm gì, anh đi theo Tần Húc Cẩn ba năm, chưa bao giờ thấy Tần Húc Cẩn chú ý tới một kẻ nào, nhưng anh lại không hiểu vì sao Tần Húc Cẩn lại quan tâm tới một thanh niên như vậy, trùng hợp? Hứng thú? Hay là duyên phận?

“Tổng giám đốc, hôm qua tôi gặp một người ở công ty chi nhánh, người đó và Tiểu Ngôn là hàng xóm, anh ta biết rất nhiều chuyện của Tiểu Ngôn, không biết tổng giám đốc có hứng thú nghe hay không?” Hàn Dương cười tủm tỉm mở miệng hỏi.

Tần Húc Cẩn hơi khựng lại một chút, nhìn thấy vẻ tươi cười của Hàn Dương, cúi đầu xuống, tiếp tục làm việc.

Hàn Dương thấy anh không nói gì, cũng không để ý, tiếp tục nói: “Nghe nói cha mẹ cậu nhóc kia ly dị khi cậu ta mới một tuổi, cậu ta đi theo mẹ, khi còn nhỏ vẫn được ông bà ngoại nuôi nấng, hiện tại mẹ cậu ta đang sống cùng cha dượng cậu ta ở thành phố C, hai người có một đứa con, cho nên tiểu Ngôn sống một mình ở ngoài???”

“Cậu cầm sổ sổ sách này đi thẩm tra, ngày mai gặp mặt cùng mấy đại diện của xí nghiệp hợp tác sắp xếp thời gian gặp mặt.” Tần Húc Cẩn ném văn kiện trong tay cho Hàn Dương: “Giờ ra cửa, rẽ trái.”

Hàn Dương nhún vai, anh đối với hành vi qua cầu rút ván này của sếp tỏ ra vô cùng khinh bỉ và vô hạn tha thứ, cầm sổ sách ra cửa, liền thấy Ngôn

Tư Diễn đang từ từ đi tới.

Nhìn bộ dáng nhàn nhã của đối phương, lại nhìn đồng văn kiện trong tay mình, Hàn Dương cảm thấy vô cùng bất công, anh ngoắc ngoắc Ngôn Tư Diễn: “Nhóc, lại đây.”

Ngôn Tư Diễn nhìn kỹ kẻ rõ ràng đang có ý đồ bắt lương với mình, hơi do dự một chút, rồi lết a lết tới: “Hàn trợ lý, có chuyện gì sao?”

“A, cậu cầm chỗ sổ sách này, đem đi đối chiếu, giờ tôi phải ra chỗ phòng kế hoạch một chút.” Hàn Dương đưa chỗ văn kiện cho Ngôn Tư Diễn, phát phát ông tay áo, tiêu sái dời đi.

Ngôn Tư Diễn mỉm cười nhìn bóng dáng anh: “Hàn trợ lý, anh yên tâm, tôi sẽ không nói đâu: “

“Sẽ không nói cái gì?” Hàn Dương vẻ mặt không hiểu quay đầu lại nhìn thanh niên đang mỉm cười.

“Tôi sẽ không nói anh???” Ngôn Tư Diễn dương dương tự đắc cầm đồng sổ sách trong tay: “Không có gì, anh cứ đi đi.”

Hàn Dương nghi hoặc, anh rốt cục có chuyện gì cần cậu nhóc này giữ bí mật hộ chứ? Chết rồi! Anh chợt nhớ ra, cậu nhóc này hiện làm việc cùng văn phòng với tổng giám đốc, cậu cầm chỗ văn kiện kia đi vào, lão Đại nhất định sẽ nhìn thấy.

Nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng của lão Đại, Hàn Dương đột nhiên cảm thấy như đang trong tiết trời mùa đông.

“Đúng rồi.” Hàn Dương còn chưa hết lo sợ, kẻ đối diện lại mở miệng, anh cảm thấy vẻ tươi cười kia có chút quá sáng lạn..., “Trước kia tôi ở công ty chi nhánh có nghe đồng nghiệp nói về năng lực của Hàn trợ lý, mấy ngày nay cùng làm việc, tôi thực thích Hàn Dương, hy vọng về sau anh sẽ chiếu cố tôi nhiều hơn.”

Vì sao khi nghe đối phương nói quý mến mình, anh lại có cảm giác như vừa bị nguyên rủa? Đây là ảo giác sao? Là ảo giác.

Quay lại văn phòng của tổng giám đốc, Ngôn Tư Diễn mở chỗ sổ sách kia ra, nhìn các khoản mục, chuẩn bị dùng máy tính đối chiếu, mới phát hiện trên màn hình máy tính có thêm vài tin nhắn, đều là do người bạn học cùng đại học kia gửi đến.

“Ngày đó tôi vẫn sinh hoạt như bình thường, cũng không có chuyện gì bất thường xảy ra.”

“Đúng rồi, ngày đó có người va phải tôi, còn giẫm lên chân tôi, chuyện này có liên quan tới không?”

“Có lẽ tôi đụng phải thứ gì đó, nghe người ta nói, có lẽ là gặp phải thứ gì không sạch sẽ rồi.”

“Ngôn Tư Diễn, cậu còn ở đó không?”

Nghĩ nghĩ, Ngôn Tư Diễn gửi cho đối phương một câu “Đang làm việc”, cúi đầu nhìn sổ sách trong tay, đây cũng chỉ là gõ cửa mà thôi, không phải là việc gì gây chết người, cho dù gấp cũng phải đợi mình làm việc xong đã.

Việc đối chiếu sổ sách cũng không khó, Ngôn Tư Diễn vừa kiểm tra xong, chợt nghe tiếng gõ cửa, không cần gọi điện mà trực tiếp gõ cửa luôn, ngoại trừ Hàn Dương ra, cũng không còn ai khác.

Mở cửa ra, liền thấy bộ vest trắng của Hàn Dương dính một chút cà phê, trên giày da cũng có không ít nước bẩn, đầu tóc có chút rối, nhìn qua chật vật không chịu nổi.

Tần Húc Cẩn ngẩng đầu, giống như không thấy sự chật vật của Hàn Dương: “Sổ sách.”

Hàn Dương nhìn về phía Ngôn Tư Diễn: “Tôi đưa cho cậu nhóc kia làm, vừa rồi tôi đến phòng kế hoạch.” Nhớ tới việc mình bị hất phải cà phê, làm đổ xô nước của người dọn vệ sinh, bị người xô ngã, anh cảm thấy hình như hôm nay anh được thần xui xẻo ưu ái.

Ngôn Tư Diễn đưa chỗ sổ sách tới trước mặt Tần Húc Cẩn: “Tôi vừa xử lí xong, những phần có vấn đề tôi đã đánh dấu.” Ánh mắt liếc nhìn Hàn Dương, cậu chợt cảm thấy đồng nghiệp trước đây nói rất đúng, khi cậu nói thích người khác, đó chính là một cách giết người vô hình.

Tần Húc Cẩn nhìn Ngôn Tư Diễn, khuôn mặt than xuất hiện một loại biểu cảm miễn cưỡng được gọi là cười: “Rất nhanh, tốt lắm.”

Ngôn Tư Diễn chậm rãi nghiêng đầu, BOSS đại nhân, kỳ thật anh cười so với không cười càng đáng sợ, có khuôn mặt tượng băng nào biết cử động không?

Hàn Dương trong lòng tức đến nhe răng, thế này là nhanh? Bình thường anh làm nhiều hơn trâu, ăn ít hơn gà, cũng không thấy sếp khen một câu. Tiêu chuẩn đồng thời gì gì a, ghét nhất đó!

Chương 10: Ách, có quỷ đột kích...

“Rầm, rầm, rầm”

Tiếng đập cửa vang lên, người phụ nữ ngồi ở trên giường sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm vào hướng phòng khách, ngay cả sức kéo cái chăn mềm nhẹ che lên người mình cũng không có, bên tai chỉ còn vang tiếng đập cửa kia, từng cái như đánh trống trong lòng cô.

“Tích tắc, tích tắc, tích tắc” thanh âm kim đồng hồ chuyển động, cô máy móc quay đầu nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường, không phải giờ là tối sao? Vì sao hôm nay sớm như vậy đã tới rồi? Cô bỗng dưng mở to hai mắt, rốt cục dốc cạn sức kêu ra tiếng.

Phía trong truyền đến thanh âm tột cùng sợ hãi của người phụ nữ, từ sau cửa nghe thấy rất rõ, Ngôn Tư Diễn dừng lại động tác gõ cửa, cậu xấu hổ nhìn ánh mắt hoài nghi quăng đến từ bà bác nhà hàng xóm, xem ra tinh thần của Hạ Lâm đã ở vào bờ vực biên giới chuẩn bị sụp đổ rồi.

Đứng tại cửa, đối diện với ánh mắt sẫm soi của bà bác kia, Ngôn Tư Diễn lấy ra điện thoại di động, không thể để lãng phí một phút đồng hồ phí nói chuyện a~

“Này, Hạ Lâm???” Ngôn Tư Diễn còn chưa dứt lời đã nghe trong điện thoại truyền đến tiếng nức nở của người phụ nữ, “Ngôn Tư Diễn, cậu ở đâu, hắt lại tới nữa, lại tới nữa.”

“Cậu không cần sợ, hiện tại tớ ở ngay ngoài cửa nhà cậu, cái gì cũng không có”, Ngôn Tư Diễn đảo mắt nhìn sắc trời tối đen bên ngoài, hiện ở phía sau không có cái gì không sạch sẽ xuất hiện cả.

Cửa rất mau được mở ra, một người phụ nữ tóc tai bù xù mãnh liệt nhảy xổ vào ngực của cậu, giống như bắt lấy cái phao cứu sinh vậy, “Cậu rốt cục đã tới, không tớ sắp bị hù chết mất rồi.” Sau đó cô cứ thế ôm Tư Diễn nức nở gào khóc.

Bà bác bên cửa đối diện vừa nhìn thấy cảnh này liền bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là chuyện tình nam nữ, xem cô bé kia khóc lợi hại vậy chắc là lên xem phim kinh dị ở nhà đây.

Tư Diễn vỗ vỗ vai của cô, lôi kéo cô vào cửa. Cho đến khi đã tránh đi ánh mắt của bà bác kia cậu mới nhẹ nhàng thở ra, đem người đang khóc đến chật vật kia ngồi lên ghế salon.

Có người làm bạn khiến lá gan Hạ Lâm lớn lên không ít, tiếng khóc dần dần thấp xuống, cô có chút xấu hổ nhìn Ngôn Tư Diễn, hai người tuy là bạn cùng lớp đại học nhưng cũng không qua lại nhiều, cô cũng không ngờ rằng người xuất hiện bên cạnh mình sẽ là cậu.

Đợi một lúc cô liền bình tĩnh trở lại, “Cậu muốn uống gì?”

Tư Diễn cười cười, “Cậu ngồi đi, tự rót đi rót nước.” Cậu đảo mắt nhìn thấy ấm đun nước, đặt phía dưới là một chồng cốc giấy liền đứng dậy cầm một cái, rót đầy nước, chỉ thấy ngọn đèn trong phòng chợt lóe lên, rồi lập tức toàn bộ căn phòng chìm trong bóng tối.

Tay đang cầm chén nước bỗng bị người phụ nữ thất kinh đụng ngã lăn, nước nóng hồi đổ vào mu bàn tay cậu. Đau đến nhe răng trợn mắt, Ngôn Tư Diễn nhìn người phụ nữ đang liều mạng níu lấy quần áo mình, bất đắc dĩ thở dài, cậu chịu đựng cảm giác đau đớn nói, “Cậu đừng sợ, tự đi xem có phải đứt cầu dao hay không.”

Tư Diễn đi đến chỗ công tắc nguồn điện bên cạnh, dùng di động chiếu sáng xem xét, quả nhiên là đứt cầu dao rồi, cậu nói với người đang khur khur giữ vạt áo mình, “Chỉ là đứt cầu dao mà thôi.” Dùng tay không bị đổ nước kéo công tắc lên, căn phòng một lần nữa khôi phục ánh sáng.

Hai người lại quay trở lại ghế salon, Hạ Lâm lúc này mới chú ý đến bàn tay bắt đầu sưng đỏ của Tư Diễn, vội vàng ra ngoài phòng tìm tuýp kem bôi phỏng, vừa nói xin lỗi vừa bôi thuốc cho cậu.

Ngôn Tư Diễn nhìn cái tay sưng phỏng giống như cái bánh bao của mình, lại nhìn mặt mũi đầu áy náy của Hạ Lâm, cậu có nên nói cho cô ấy biết cậu đã có thói quen bị xui xẻo như vậy không? Từ nhỏ đến lớn số lần hai cánh tay cậu bị phỏng đếm không kể xiết, hơn nữa nay vận khí đã tốt hơn, dù sao cũng chỉ là một chén nước, không phải là bình nước a~, làm người không phải phải học cách luôn biết thỏa mãn sao.

Khóe miệng run rẩy, nhìn đến cái tay mình bị băng bó như vừa bị tai nạn giao thông, Tư Diễn cười vô cùng phong độ nói, “Hiện giờ còn sớm như vậy, chúng ta xem tivi a~” Dù sao loại quỷ linh tinh này không biết chọn lúc nào mà đi ra, quỷ cũng có cảm giác thần bí chứ.

Cậu cũng không phải tâm tình kích động hơn bình thường, chỉ là mấy ngày nay ít xảy ra sự tình không may, hơn nữa tốt xấu gì bản thân còn từng có thời gian có tình cảm với cô bạn Hạ Lâm này, đối với một cô gái bị giày vò đến thần trí mơ hồ thì thật rất đáng thương.

“Sơn không lãng, thiên địa hợp?” Cái này là cái gì chứ, chuyển kênh.

“Bệ hạ, thần tội vạn lần đáng chết!” Nghe mấy lời máy móc này của diễn viên, Ngôn Tư Diễn tiếp tục chuyển kênh, nghiêng đầu nhìn người bên

cạnh, hiển nhiên tâm trạng có chút không tập trung, cậu thở dài, buông điều khiển từ xa nói: “Hiện tại cậu đang làm việc chỗ nào?”

Hạ Lâm còn đang sợ hãi chuyện sắp xảy ra nghe Tư Diễm hỏi, cô hơi sững sờ sau mới mở miệng trả lời: “Tại một công ty mạo dịch, mỗi ngày đều bị một tiền bối gọi lên, tiền lương còn không cao nữa?” Nói đến chuyện công ty, tinh thần Hạ Lâm tốt lên không ít, cô bla bla liên tục trút chuyện ủy khuất ở công ty lên người đối diện.

Ngôn Tư Diễm một bên nghe tiểu sử từ khi tốt nghiệp của bạn học nữ, một bên chú ý sắc trời ngày càng tối ngoài cửa sổ.

“Đúng rồi, Tư Diễm, cậu đang làm cái gì ở công ty kia vậy?” Ngôn Tư Diễm hỏi ở lớp học mặc dù nổi danh là đẹp trai, nhưng là vì Tư Diễm cùng bạn học trong lớp quan hệ không nhiều cho nên tin tức về cậu cũng chẳng có nghe nói bao nhiêu.

“Tớ nha” Ngôn Tư Diễm sờ sờ mũi, “Ở công ty Tần Phong kiếm miếng cơm ăn, miễn cưỡng cũng qua ngày.” Nhớ tới thời gian nhàm chán mấy ngày nay, còn có BOSS đại nhân thường xuyên mặt không biểu tình nói cười đều, cậu run rẩy, “Ha hả, cũng không tệ lắm.”

“Nghe nói tổng giám đốc công ty Tần Phong tuổi trẻ tài cao a.”

Đúng vậy, thật là tuổi trẻ, nhưng lại mang một gương mặt co quắp a.

“Hơn nữa hành xử thành thực ôn trọng?”

Là rất ôn trọng, đặc biệt ưa thích nói cười đều.

“Còn nói tổng giám đốc Tần là người cẩn thận tỉ mỉ?”

Là cực kì cẩn thận tỉ mỉ, mà ngay cả trên mặt thủy tinh dính một hạt thủy tinh cũng không cho phép, anh ta không phải cẩn thận tỉ mỉ mà là không nhiễm một hạt bụi.

Người đàn ông cẩn thận tỉ mỉ theo như đồn đại nào đó đang ngồi trong tiệm cơm tàu, dưới ngọn đèn u ám, đối diện là một người phụ nữ ưu nhã mặc sườn xám xanh da trời.

“Ngay cả rượu ngon ngàn năm cũng không làm anh cảm thấy hứng thú?” Người phụ nữ lắc lắc cổ bình rượu ngọc, tủm tỉm cười, “Có thể gặp lại cái dạng này của anh, thật đúng là khó hơn lên trời.” Mở miệng nói đùa, chỉ là trong mắt chỉ có bấy nhiêu vui vẻ.

Tần Húc Cận mặt không biểu tình mở miệng: “Nhã Hạnh, ta chỉ muốn nói với cô sự thật này thôi.”

“Sự thật?” Người phụ nữ trào phúng cười ra tiếng, “Bảo tôi không động đến một con người?” Cô ta đem bầu rượu trong tay đẩy ra bên cạnh, bầu rượu tinh xảo rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm vỡ vụn chói tai.

Không khí rất áp lực, Tần Húc Cần rất trấn định, anh cũng không đưa mắt nhìn bầu rượu tan tành trên đất, sắc mặt như cũ không hề thay đổi, “Trên thực tế, cậu ta thực sự chỉ là một con người.”

Người phụ nữ hừ một tiếng, nhưng với lời nói của người đối diện cô cũng không có lá gan vi phạm, đành phải đứng lên mà vô cùng mất hứng nói: “Dựa vào cái suy tinh phụ thể kia, theo năm mốc tính chiếu mệnh, tôi không động tay thì hẳn sớm muộn gì cũng sẽ không may.”

“Cậu ấy còn có ta”, Tần Húc Cần đứng lên, “Chỉ cần có ta, suy tinh mộc cách thì sao?” Buông một tấm thẻ vàng, “Đây là tiền thưởng”, sau đó cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Người phụ nữ nhìn bóng lưng của anh ta, ý cười trên mặt nhạt dần, ý của anh ta là??? Lại nhìn bầu rượu bị nghiền nát dưới mặt đất, cười nhạt, “Rượu ngon ngàn năm thì thế nào, chướng mắt vẫn hoàn chướng mắt.”

23 giờ 55 phút, Hạ Lâm ngồi bên cạnh Ngôn Tư Diễn sắc mặt càng lúc càng khó coi, Ngôn Tư Diễn thậm chí còn cảm thấy được, người này chỉ

một giây nữa là sụp xuống.

Thời gian một giây lại một giây trôi qua, lúc kim giờ chỉ đúng 12 giờ, tiếng đập cửa vang lên, Ngôn Tư Diễn có chút nhú nhú mày, mỉm cười vỗ vỗ Hạ Lâm, “Không sợ, có tớ ở đây.”

Hạ Lâm kinh ngạc ngược lên nhìn khuôn mặt tươi cười đối diện, tâm tình từng chút bình tĩnh lại, phảng phất có chút an tâm.

Tiếng đập cửa như cũ vang lên, Ngôn Tư Diễn hướng phía cửa đi tới, bị Hạ Lâm kéo lại, “Không muốn a.”

“Không có việc gì” Ngôn Tư Diễn đem Hạ Lâm đặt lại trên ghế sa lon, thuận tiện cầm một cái gối ôm đặt trong lòng cô, “Tớ sẽ rất mau trở về.”

Kéo cửa ra, mặc kệ trước mặt là cái gì, cậu một cước phóng tới, cam đoan không thể để người phụ nữ trong phòng kia kinh hách. Quay đầu lại cười sáng lạn với Hạ Lâm, đi ra cửa sau đó mới kéo cửa lên.

Ách, bên ngoài một người đứng đấy thật sự không thể tính là đẹp mắt, ngũ quan đúng là vừa trải qua tai nạn. Cậu dựa vào tường hai tay ôm ngực nhìn người đàn ông ngồi xổm trong góc, “Ta nói người kiếm cái đó ở đâu ra, hơn nửa đêm gõ cửa nhà thiếu nữ, đúng là không có bình thường.”

Đồng lù lù ở chân tường kia miễn cưỡng có thể xưng là người đi, rõ ràng một người đàn ông cao lớn, lại lộ ra bộ dạng ủy khuất, “Tôi là tới xin lỗi.”

“Cái gì?” Ngôn Tư Diễn đề cao âm lượng.

Đồng kia càng run rẩy tợn, lại càng thêm phần ủy khuất, “Ngày đó tôi gây tai nạn trước, không cần thận dẫm lên vị tiểu thư này, quý sai nói, nếu không sửa cái sai phạm trước lúc chết thì kiếp sau sẽ giảm phúc.”

“Ý người nói là, người mỗi ngày cứ hơn nửa đêm hóa những đồ vật này dọa người là để xin lỗi?” Ngôn Tư Diễn vuốt vuốt trán, hẳn thật sự muốn nói cho con ma này a, kỳ thật muốn xin lỗi không cần phải nửa đêm gõ cửa dọa người, lại còn chỉ vì xin lỗi do lỡ dẫm chân lên.

“Ý của người là chỉ cần nói xin lỗi là được rồi hả?” Ngôn Tư Diễn thấy mình thật có chút vô lực.

“Không được.”

“Vì sao không được?”

“Còn muốn vị tiểu thư kia nói không có sao.” =.=

Tư Diễn kéo ra khoe miệng, chỉ vào góc tường nói, “Người ngồi xồm tại góc này cho ta, không nên cử động, ta đi nói cho tiểu thư kia.”

Ma đại nhân nghe xong lời này ngoan ngoãn ngồi xồm trong góc, thật sự như một pho tượng điêu khắc, không dám nhúc nhích.

Giải thích cho Hạ Lâm cả một buổi, sau Ngôn Tư Diễn chứng kiến một màn khiếp đảm đến chảy ra nước mắt, một ma đứng ngoài cửa đáng thương nói thực xin lỗi mà một người run lẩy bẩy đứng trong liên tục nói “Không có sao.”

Ngôn Tư Diễn sau sự kiện lần này đúc kết một kinh nghiệm quý giá, lúc làm người phải thật đúng đạo, bằng không làm quỷ sẽ bất an.

Chương 11 : Tay bánh bao dẫn ra bi kịch (Thượng)

Sáng sớm Tư Diễn liền mang đôi chân như vừa bị tai nạn xe cộ của mình đi làm, khó khăn nhìn đau mà vẫy một chiếc taxi, cậu không dám đảm bảo tay chân sẽ đầy đủ mà lách vào giao thông trước mặt. Lấy cái vận không may từ trước đến nay thì không biết sẽ chịu dạng giày vò gì khi chiều a.

Thật vất vả mới lên được một chiếc taxi, Ngôn Tư Diễn ngồi ở ghế sau nói địa điểm rồi thêm nốt một câu, “Bác tài, có thể đi nhanh hơn một chút không?”

Lái xe cũng không quay đầu lại nói, “Cậu trẻ à, quan niệm về tốc độ thế này không đúng, cậu xem xem bao nhiêu vụ tai nạn đều là do phóng nhanh mà ra, cuối cùng không may là mình không biết chừng bla bla.”

Ngôn Tư Diễn nghe bác lái xe giảng lời vàng ngọc, trên mặt chậm rãi kéo một nụ cười xơ cứng, lúc này nghe cách đó không xa một tiếng thét, sau đó là một tiếng vang thật lớn.

“Ai nha, xem đi, cái này là phóng nhanh a” Bác lái xe lắc đầu giận dữ nói, “Phía trước có tai nạn, tôi phải vọt nhanh bằng không lát nữa chết cứng ở chỗ này.”

Ngôn Tư Diễn thân thể nhoáng một cái đã thấy vị đại thúc này đại khai pháp giới trình độ Ferrari, cậu khỏe miệng co giật, đại thúc, mới vừa rồi ai nói muốn an toàn đệ nhất, bác đi tốc độ này không tham gia đua xe công thức 1 thật lãng phí a.

Ngồi đầu nhìn tai nạn hỗn loạn kia, Ngôn Tư Diễn thấy hai người đàn ông ở bên cạnh, cậu có chút thờ dãi, xem ra trong vụ tai nạn này có người chết rồi. Nhìn tay như bánh bao của mình, cảm thấy cái này cũng không thấm vào đâu.

Tốt xấu cậu còn sống a, kinh nghiệm nhiều như vậy mà con mẹ nó vẫn kiên cường còn sống. Cậu nháy mắt mấy cái, nghĩ đến chi phiếu mình gửi trong ngân hàng, còn có bộ danh tự mình viết trong phòng kia, ở tuổi này đã có phòng riêng đây là may mắn nhân sinh trong cuộc sống a.

“Ai nha, tiên sinh, đường phía trước cũng bị chắn rồi” Bác tài đạp phanh gấp, Ngôn Tư Diễn đâm sầm vào lưng ghế trước, xoa trán rồi ngẩng đầu chứng kiến khuôn mặt cười sáng lạn của đại thúc kia, trong tay còn cầm một hóa đơn phí, “Ngài bây giờ chỉ còn cách đi bộ a, tiền lẻ tôi thôi, tổng cộng 20 nguyên.”

Ngôn Tư Diễn tiếp nhận hóa đơn, hướng trên người mình sờ sờ mó mó, ngây ngẩn cả người, cậu cười khan nói, “Thế này, bác vẫn là lái xe đến trước cửa công ty tôi đi ạ.”

Bác tài nhìn động tác của cậu, nhất thời không nói gì.

Im lặng a~ nháy mắt mà như vĩnh hằng

Ngôn Tư Diễn vượt túi quần cười gượng, “Tôi bỏ quên ví tiền.”

“Tôi là chủ cậu a, đi ra ngoài bắt taxi mà không thèm mang theo tiền.”
Chỉ trong nháy mắt, nụ cười sáng lạn của bác lái xe đổi thành khinh bỉ.

Sáng sớm Hàn Dương đã bị BOSS đại nhân triệu đến văn phòng, anh qua sắc mặt BOSS đại nhân phát hiện cũng nhiệm vụ trên bàn làm việc của người nào đó kia, giờ đang bỏ trống, không khỏi hoài nghi, người này rất cục cựa cũng chịu không may cuối cùng đi, đi phương Tây thỉnh phạt chủ rồi sao?

Nghĩ đến trình độ gây giận của tiểu tử kia, Hàn Dương trong lòng hừ hừ, tiểu tử này hôm nay không đến, thật ra khiến anh bớt việc không ít, thu hồi suy nghĩ, anh nhìn về phía vẻ mặt không biểu tình của BOSS đại nhân, “Ông chủ, có chuyện gì không?”

Tay vẫn đang vân vê dụi mắt, Tần Húc Cẩn dựa vào thành ghế nói, “Ngôn Tư Diễn còn chưa đến sao?” Tựa hồ nghĩ đến cái gì, anh nhíu mày.

Hàn Dương cẩn thận liếc sắc mặt ông chủ, nhìn không ra hỉ nộ, anh đảo con người một vòng nói, “Hôm qua xế chiều lúc tan sở, tôi nghe tiểu tử kia nói đi gặp bạn học nào đó, có thể hai người đêm qua tâm sự quá lâu, buổi sáng nay dậy trễ.”

Hàn Dương vừa nói dứt lời, điện thoại vang lên, anh biến sắc, hôm nay thế nào lại quên không chỉnh điện thoại về chế độ rung, nhìn sắc mặt ông chủ không biểu tình, anh đột ngột có cảm giác sống không bằng chết.

“Ai gọi?” Tần Húc Cần tựa hồ không phát giác Hàn Dương bất an, mở ra một file Long Phi Phượng Vũ ký xuống tên của mình.

Hàn Dương run rẩy rút điện thoại ra, vừa nhìn xuống màn hình chân cũng không còn run, tay cũng không xót, nội tâm cũng không còn sợ hãi, “Là Ngôn Tư Diễn.”

BOSS đại nhân ngừng động tác trong tay, lông mày nháy lên, “Nghe đi.”

Hàn Dương liếc xéo về phía ông chủ, bấm nút nghe, “Alô.”

Ngôn Tư Diễn: “Ha ha, chào buổi sáng.”

Hàn Dương: “Không còn sớm, hiện tại đã đến giờ làm việc, cậu đang ở đâu?” Thượng đế có thể minh chứng cho Hàn Dương, anh chứng kiến lỗi tại BOSS run rẩy.

Ngôn Tư Diễn: “Thật sao??? Thế này, tôi đang ở cửa dưới.”

Hàn Dương tự dưng có dự cảm không ổn: “Dưới lầu cậu gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

Ngôn Tư Diễn: “Ví tiền của tôi tình thương tình mến quá nặng với cái nhà, buổi sáng hôm nay nó không muốn đi cùng tôi, hiện tại bác lái xe taxi đang cùng tôi chờ anh đến.”

Hàn Dương: ?????

“Làm sao vậy?” BOSS đại nhân thấy Hàn Dương không nói lời nào, ngẩng đầu hỏi.

“Tiểu tử kia buổi sáng ngồi taxi không mang tiền, bị lái xe chặn dưới lầu rồi.” Hàn Dương khép lại điện thoại, khóe miệng co giật, mắt mặt đến trình độ này, cũng là nhân tài a~~

Tần Húc Căn trầm mặc, khuôn mặt từ trước đến nay không có biểu tình lập tức cứng đờ, anh vội ho một tiếng, “Cậu đi đem văn bản tài liệu này sang bên đối ngoại, tôi xuống xem một chút.”

Hàn Dương đi ra ngoài mặt rơi đầy lệ, ông chủ, kỳ thật tôi không phải là trợ lý của ngài, là tiểu tử Ngôn Tư Diễn kia a? Tình cảm lưu luyến văn phòng cái gì chứ, ta ghét!! Ông chủ thậm chí còn cấp dưới cái gì chứ, ghét a!

“Tiểu tử này, đi ra bên ngoài không thể không mang tiền, cậu cũng biết bla bla, hiện tại người trẻ tuổi a, toàn là chủ quan sơ ý bla bla, đồng nghiệp cậu sẽ mang tiền xuống chứ?” Bác lái xe ý nói tiền tài giờ quan trọng ra sao với đám người trẻ tuổi đầy thói hư tật xấu, tại thời đại phát triển cũng chỉ có rơi xuống cậu không cầm tiền đi xe.

Ngôn Tư Diễn nghe được mặt rơi đầy lệ, vị đại thúc này nhiệt tình làm cậu không chống đỡ nổi. Cậu ngồi chồm hổm trên mặt đất, đầu phiền não rũ xuống, nhìn giống một con kiến đen gầy kiên cường lay một hạt vừng so với thân thể nó còn lớn hơn. Đại thúc a, kỳ thực bác có quan tâm đến cầm tiền xe hay không a.

Lái xe vào thời điểm đang lái nhai không ngừng nhìn thấy một người đàn ông mặc đồ Tây đen đi về phía mình, tuần mỹ nam tử khuôn mặt không biểu tình này đưa cho hắn một tờ giấy hồng nhật, “Bác có thể đi.”

Bác lái xe sợ tới mức run lên, tiếp nhận tờ tiền, liền thời gian kiểm nghiệm giá cũng không có, ngồi vào xe tức tốc lái đi. Đến khi đi xa một đoạn mới dám thở ra, người đàn ông kia thật quá dọa người đi, đưa tiền được rồi mặt không cần lạnh thế chứ, bản thân mình niên kỷ không ít mà cũng trải qua loại sợ hãi này a. Nói tiểu tử kia thế nào ngốc núc ních, hóa ra cũng bị sợ đến choáng váng ông chủ kia, bác lái xe đổi Ngôn Tư Diễn khinh bỉ đã sớm chuyển thành cảm thông.

Tần Húc Cẩn nhìn người đang ngồi xổm trên mặt đất kia, khóe miệng không thể không cong lên vài phần, “Cậu còn ngồi đây làm cái gì, không lẽ muốn đợi lái xe kia mang tiền giả lại?”

“Khục khục” Ngôn Tư Diễn nghe xong âm thanh này, lục đục đứng lên, nhìn lái xe đã mất hút, cậu cẩn thận từng li từng tí liếc mắt nhìn khuôn mặt không biểu tình của Tần Húc Cẩn, “Ông chủ??”

“Đi làm trễ, tháng này cắt toàn bộ tiền thưởng.” Tần Húc Cẩn liếc mắt nhìn người nào đó còn đang chằm chằm nhìn mình, đuôi lông mày vừa động, “Còn không đi.”

“Đi liền, thế nào không đi chứ.” Ngôn Tư Diễn cười tủm tỉm đi đằng sau BOSS, toàn bộ tiền thưởng? Cắt hết?!! Nụ cười của cậu trở nên vắn vẹo lập tức, nhớ tới đêm qua gặp con ma kia, trong lòng không khỏi bức bối. Nếu như không phải tại nó, chính mình làm sao hơn nửa đêm mới mò được về nhà, làm sao lại dậy muộn, làm sao phải đi taxi, làm sao sẽ kẹt xe, làm sao sẽ không có tiền giả tiền xe??

Tần Húc Căn quay đầu chứng kiến vẻ mặt đau khổ của người kia, khẽ chau mày, đêm hôm qua cậu ta làm cái gì vậy?

Bước vào thang máy, bên trong là vài nhân viên Tần Phong, thấy BOSS tất cả đều cẩn thận bảo trì trầm mặc, chỉ sợ không cẩn thận nhầm trúng khối băng kia mà tìm bất mãn, công việc tốt giờ khó tìm lắm a.

Mấy người nghiêng mắt nhìn đến người đi theo bên người BOSS đại nhân ngoại trừ trợ lý Hàn như thường lệ, thoát nhìn rất trẻ, dáng vẻ không tệ, chỉ là thể nào cũng không giống nhân viên tinh anh, chẳng lẽ vị này thâm tàng bất lộ?

Cửa thang máy vừa mở, mấy người vội vã đi ra, không quản mình có ra đúng tầng này không, có BOSS đại nhân ở đây không ai dám ở lại một giây, biểu tình của BOSS thật đáng sợ. Mấy người ra khỏi thang máy, mắt thấy cửa đóng lại mới thoải mái thở ra.

“Vị kia hẳn là trợ lý mới tới.” Công nhân A nói, “Tôi nghe nói vị này từ chi nhánh nâng lên.”

“Không phải lính nhảy dù chứ?” Công nhân B khinh thường mở miệng, chẳng qua trong đầu nhớ lại khuôn mặt thanh tú của hài tử kia, cô ta hừ hừ, ngược lại không nói thêm lời nào khó nghe nữa.

“Lính nhảy dù kia cũng chẳng phải phận sự a.” Công nhân A thở dài một hơi, “Chúng ta ngoan ngoãn đi làm là tốt rồi.” Ông chủ cùng trợ lý kia hòa khí rất tự nhiên, nếu chỉ là từ chỉ nhánh điều lên làm sao có thể cùng ông chủ có không khí như vậy. Cái gọi là lính nhảy dù, có ô dù ẩn tình gì có ai biết chứ, các cô chẳng qua là cấp chức nhỏ, nói nhiều chưa biết ngày nào không cẩn thận rước tội vào người.

Đứng ở một bên, Hàn Dương nghe công nhân nói chuyện với nhau, đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, xem ra tiểu tử kia trong công ty gây chú ý không ít, nói tiểu kia là lính nhảy dù đặc biệt sao? Lính nhảy dù khác dù gì tốt xấu còn có thứ khác, tiểu tử này cầm tinh năm mốc, khác gì vũ nhục lính nhảy dù chứ.

“Loảng xoảng!” Một chén nước rơi xuống chân Hàn Dương, anh co giật khóe miệng nhìn lên tầng trên, một công nhân mặc đồng phục Tần Phong đang đứng trên hành lang nhìn xuống, mặt đầy áy náy, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý.”

Nhìn ống quần ướt nhẹp của mình, khuôn mặt cứng nhắc của Hàn Dương nặn ra nụ cười, cắn răng nói: “Không sao.” Ngôn Tư Diễn, từ hôm nay trở đi ông đây muốn cách xa người một chút, phải thật xa là xa a.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Ngôn Tư Diễn ngồi trên bàn làm việc của mình, nhìn tay phải bị băng bó, không biết hôm nay xin bệnh nghỉ, có

thể hay không giữ được chút tiền thưởng?

“Tay cậu làm sao vậy?” Một thanh âm tràn ngập lãnh ý vang lên.

Chương 12 : Tay bánh bao dẫn ra bi kịch (trung)

Tay phải hay tay trái có thể làm được nhiều việc hơn? Ngoài trừ những người thuận tay trái những người khác đều trả lời là tay phải.

Ngôn Tư Diễn nhìn bàn tay phải của mình bị bao lại, lại nhìn máy tính trước mặt, bị phần sụt sịt cái mũi, ngay cả game cũng không chơi được, cậu thật phải từ giã bàn phím a.

“Bàn phím công ty bán tháo giá 250”, BOSS lườm cái nét mặt cậu, “Con chuột 85, cậu có thể cân nhắc cái nào tiện nghi hơn.”

Duỗi ra tay trái hoàn hảo sờ sờ con chuột, còn hữu hảo vỗ nhẹ mấy cái, Ngôn Tư Diễn mới nói, “Hư hao của công là không đúng!” Nhưng mà một giây sau con chuột bị đập xuống đất, phát ra tiếng “lạch cạch” liền vỡ thành ba khối.

“Theo xem xét của tôi, con chuột này chất lượng không tốt.” Ngôn Tư Diễn rất bình tĩnh xoay người nhặt xác con chuột dưới đất, “cái này 85?”

“Con chuột phối trí của văn phòng khác 85, đây là nguyên bộ chuyên dụng, giá 218.” Tần Húc Căn nhìn biểu tình người trước mắt bắt đầu vắn vẹo, tâm tình liền rất tốt phê chuẩn chỉ thị xin mua sắm thiết bị của ngành nào đó.

“Ông chủ, có khả năng ngài mua chuột giả mạo kém chất lượng rồi”, Ngôn Tư Diễn đậm đậm con chuột bị chia năm xẻ bảy kia, yếu ớt nói.

“Chuột chất lượng, là chi nhánh trước đây của cậu phụ trách, ý của cậu là, ngay cả trình tự sản xuất căn bản các cậu cũng không chăm chú phụ trách?” BOSS đại nhân thành công phát hiện biểu lộ bình tĩnh của người nào đó rạn nứt.

Ngôn Tư Diễn trầm mặc, đem con chuột tan tành trên bàn để xuống, mặt không biểu tình mở miệng, “Nhân viên trong công ty có thể được giảm giá hay không?” Nếu xem nhẹ cái tay đang run rẩy kia, khuôn mặt này của cậu chắc sẽ một điểm thuyết phục.

Tần Húc Căn không nói lời nào.

Ngôn Tư Diễn thu hồi tầm mắt của mình, được rồi, cậu biết rõ là không thể nào, 218 có thể mua được 80 cốc hồng trà Hee Sư phụ, chưa kể còn được trúng thưởng, oán hận nhìn chằm chằm tay trái mình, ta nói bằng tay ti tiện! Ta bảo bằng tay người ti tiện a!

Tần Húc Cẩn biết rõ người này từ trước đến nay vận khí không tốt, nhưng không thể ngờ cậu ta có thể không may đến mức nhận chén nước cũng uồn thành tình trạng như vậy. Thật không biết hai mươi năm qua người này sống thế nào. Liếc mắt thấy cái tay quần đầy băng gạc kia, “Bác sĩ nói thế nào?” Ngữ khí rất vững vàng, mắt, biểu lộ chưa??? Tạm thời chưa nhìn ra cái gì.

“Vết thương nhỏ như vậy không cần đến bác sĩ” Người nào đó nói mà phóng khoáng phát phát tay phải, không cần thận đụng góc bàn, đau đến vận vẹo, nhưng nghĩ đến lời mình vừa nói, chỉ miễn cưỡng làm một khuôn mặt nhe răng há mồm.

Không đi bác sĩ? Tần Húc Cẩn mắt nhìn băng bó cũng không có tệ lắm, anh biết rõ một người một tay có thể băng bó vết thương tốt như vậy tuyệt đối không phải kẻ trước mắt. Là người khác giúp cậu ta băng bó sao?

Tần Húc Cẩn ánh mắt hơi trầm xuống, cũng không để ý đến khuôn mặt vận vẹo của Ngôn Tư Diễn, trực tiếp cúi đầu mở máy tính ra làm việc.

Ngôn Tư Diễn nhìn con chuột bị nghiền nát, phảng phất giống như tay của mình, ai oán thở dài. Vốn con chuột không xấu, cậu ít nhất có thể dùng nó chơi vài trò nhỏ, tí như trộm đồ ăn, dạo chơi nông trại. Hiện tại tốt rồi, cái gì cũng không thể làm. Nghĩ đến vài ngày mình đến tổng công ty, sự tình không có làm được mấy thứ, chờ bình phục lại, dù sao tháng này cũng

không có nhiều chuyện, chiếu tiền lương được cầm cho đủ khẩu trừ toàn bộ tiền thưởng cũng không tính là quá thiếu.

Nhìn đồng hồ máy tính dưới màn hình nhảy qua nhảy lại, rốt cục rất nhanh đến thời gian ăn trưa. Ngôn Tư Diễn thở dài một hơi, đang nghĩ phương thức mình dùng cơm trưa nay là gì thì thấy Hàn Dương gõ cửa tiến vào, cũng không biết có phải cảm giác hay không mà Hàn Dương thấy cậu liền dịch sang chỗ khác.

“Chuyện gì?” Tần Húc Cận nhìn hai tay Hàn Dương trông trơn, đã rất nhanh đến giờ tan làm, Hàn Dương lúc này tới làm cái gì? Xem trình độ không may gần đây của cậu ta thì không dám tới gần Ngôn Tư Diễn mới đúng chứ.

“Vừa rồi ở lễ tân có một vị gọi là Hạ Lâm phụ nhân tới tìm Ngôn Tư Diễn, nói là đưa cậu ta cơm trưa” Hàn Dương nói xong lời này cố ý liếc qua sắc mặt của BOSS. Ừm? Vẫn là mặt không biểu tình, chẳng lẽ phỏng đoán trước của mình là sai lầm?

Vừa nghe đến tên Hạ Lâm, Ngôn Tư Diễn kinh ngạc mở to hai mắt, hôm qua mới bị con ma kia dọa đến quỳnh quáng mà hôm nay còn mang cơm trưa cho mình, cái cơm trưa kia không có vấn đề gì chứ? Cậu đột nhiên hy vọng BOSS đại nhân nói không được ra khỏi văn phòng gặp thân nhân bằng hữu, tuy nhiên nghĩ đến người phụ nữ kia vì mình mà làm đồ ăn, sợ thì có a nhưng lại nghĩ thiệt thòi cho dạ dày.

“Bạn bè tìm, có thể đi” Tần Húc Cần ấn con chuột mạnh hơn một chút, thao túng nhân vật chém quái thú hơn mười đao, rời khỏi website game vẫn thấy Ngôn Tư Diễn đứng đấy, nhướn mày, “Tan tâm đến, không giữ tiền lương của cậu.”

Trong lòng ai thán một tiếng, cái kia không phải là vấn đề tiền lương, là vấn đề tuổi thọ của dạ dày, Ngôn Tư Diễn thở dài, lục đục đi ra khỏi phòng giám đốc.

Hàn Dương nhìn cái bóng lưng mệt mỏi kia không công bằng nghĩ, không phải có một cô gái đưa cơm trưa cho cậu ta sao, được sắt gì chứ, tay sung thành cái dạng kia, chỉ có thể ở trước mặt phụ nữ mà dùng thìa ăn, không thấy mệt mỏi sao.

Người đi rồi, vẫn còn nhìn? BOSS Tần hé mắt, xem ra trình độ không may của Hàn Dương còn chưa đủ, bằng không chứng kiến người phụ nữ đưa cơm cho Tư Diễn thì sao sắc mặt lại khó coi thế kia? Dem con chuột đây sang bên, BOSS Tần đem đồng tư liệu ném cho Hàn Dương, “Đối chiếu thẩm tra những người này.”

Đợi khi BOSS đi ra ngoài, Hàn Dương mới mở văn kiện trong tay, sắc mặt chốc lát thay đổi, văn bản tháng trước, rồi tháng trước nữa, muốn mình thẩm tra đối chiếu, muốn chứng thực sao bây giờ mới đối chiếu, mấy người kia hẳn đã có vấn đề đi?

Ông chủ quả nhiên ưa thích tiểu tử kia, bằng không thể nào đem tâm tình phát trên người mình. Hàn Dương đột nhiên cảm thấy lệ rơi đầy mặt, anh có phải nên cân nhắc xin đổi cương vị hay không? Cùng làm việc với tiểu tử kia, kiếm được tiền cũng không tránh được họa a.

Ngôn Tư Diễn ở đại sảnh nhìn thấy Hạ Lâm, cậu nhìn một dáng vẻ thực nữ của người trước mắt, bài trừ nụ cười nói, “Cậu ăn cơm chưa?”

Hạ Lâm nhìn bàn tay băng bó của Ngôn Tư Diễn cười nói: “Tớ trở về sẽ ăn, tay của cậu bị phỏng, có nhiều thứ phải kiêng, tớ làm một ít đồ thanh đạm cho cậu, miệng vết thương sẽ nhanh lành hơn.”

Ngôn Tư Diễn cười khan một tiếng, “Vậy thì cậu cũng cùng đi ra hàng ăn với tớ đi,” tay trái tiếp nhận hộp cơm được giữ ấm trong tay đối phương, Ngôn Tư Diễn dẫn Hạ Lâm đi về phía thang máy.

Nhà ăn công nhân viên chức Tần Phong ở tầng 7, bởi vì đúng lúc tan giờ nên trong nhà ăn rất náo nhiệt. Ngôn Tư Diễn mắt nhìn nhân khẩu đầy đặc trước mắt, tìm một cái bàn cho Hạ Lâm ngồi xuống, “Tớ đi gọi món, cậu ngồi đây.”

Đi đến phía sau đoàn người, Ngôn Tư Diễn lấy thẻ ăn cầm theo người, rướn lên xem thức ăn hôm nay, xem chừng màu sắc không tệ a.

Thật vất vả mới đến lượt Tư Diễm, bỗng người phụ nữ viên đi cao gót bên cạnh không đứng vững, hướng phía Ngôn Tư Diễm nghiêng ngã đổ vào, chỉ chốc lát là chạm vào tay phải của cậu.

Trong nháy mắt, Ngôn Tư Diễm cảm giác mình bị một ai xách lùi xuống một bước, sau đó thấy nữ đồng nghiệp đi cao gót kia ngã thẳng tấp trên mặt đất, toàn bộ nhà ăn bỗng cực điểm yên lặng.

Cậu nghi hoặc nhìn người đang kéo cổ áo mình, lập tức mở to hai mắt, Tần Húc Cẩn sao lại ở chỗ này, rồi lại nhìn người đi sau lưng Tần Húc Cẩn, tựa hồ là người quản lý, tên chuột đồng gì đó.

Vị này tướng mạo quá mức cá tính, lại khiến Ngôn Tư Diễm muốn quên cũng không được, cậu cười khan một tiếng, “Tổng giám đốc, ngài tới thị sát công tác?”

Tần Húc Cẩn buông Ngôn Tư Diễm ra, mặt không biểu tình mở miệng, “Tôi đến xem chất lượng âm thực ra sao.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tổng giám đốc là muốn thể nghiệm sinh hoạt của mọi người, cho nên chúng ta hôm nay đều dùng cơm ở đây.” Diễm Sơ xoa xoa tay, cười ha ha giải thích, “Tổng giám đốc muốn cùng mọi người đồng cam cộng khổ, cũng là muốn xem phương diện âm thực có cần cải thiện gì không.”

Ngôn Tư Diễn liếc mắt nhìn Điền Sơ đại thúc, kỳ thật nếu như vị đại thúc này bộ dáng đẹp một chút thì thật thích hợp sang bộ phận PR, ở bên nhân sự thật là mai một quá đi. Ánh mắt cậu dờn xuống, nhìn người phụ nữ viên bị ngã trên mặt đất kia đang lắc lư đứng lên, sau đó cường hãn phúi phúi bụi trên người rồi cứ thế từng bước giậm lên đôi dép 10 phân bỏ đi.

Trong nhất thời, Ngôn Tư Diễn cảm thấy nữ đồng nghiệp này rất có can đảm trực diện tiếp nhận bị thảm a.

“Tay của cậu bị thương, còn ra đây làm cái gì?” BOSS Tần nhíu mày.

“Tôi cũng không thể để bạn lách vào a.” Ngôn Tư Diễn ủy khuất, dựa vào phong độ đàn ông đây chính là trầm trọng mà ngọt ngào a.

“Đưa khay ăn cho tôi” BOSS vung tay lên, lấy thẻ ăn trong tay Ngôn Tư Diễn, sau đó toàn bộ đám trở ngại trước mắt liền nhường đường, BOSS mặt không biểu tình nhìn đầu bếp đang run lẩy bẩy trước mặt, “Hai phần cơm A.”

Ngôn Tư Diễn nhìn đầu bếp tay run không ngừng, không khỏi oán thâm, đại thúc, người đừng run a, làm miếng thịt kho tàu kia té khỗ a.

Tiếp nhận khay ăn trong tay BOSS đại nhân, Ngôn Tư Diễn liếc mắt nhìn khay ăn của đối phương.

“Bạn muốn khay ăn của tôi?” Tần Húc Cần hỏi.

“Không phải” Ngôn Tư Diễn do dự một thoáng rồi mở miệng, “Ngài vừa rồi lúc quét thẻ cũng là tính vào phần ăn của tôi.”

Tần Húc Cần: ???

Ngôn Tư Diễn tiếp tục mở miệng, “Tôi mời ngài ăn cơm, con chuột kia coi như không tính.”

“Cái này 20,” BOSS Tần mở miệng.

“Cái gì?” Ngôn Tư Diễn khó hiểu.

“Con chuột 218.”

Ngôn Tư Diễn: (ノ ^)

Mấy quản lý phía sau không có gan nghe hai người nói gì, nhưng nhìn một màn BOSS gọi món ăn, hơn nữa tiểu trợ lý còn vắn lại ông chủ, bọn hắn sẽ hiểu một đạo lý. Nếu như BOSS là Phật Như Lai, tiểu trợ lý kia sẽ là mẹ ruột của bọn hắn đi.

Bưng khay ăn đến đối diện Hạ Lâm ngồi xuống, còn chưa kịp nói chuyện chỉ thấy một đạo bóng đen từ bên cạnh mình ngồi xuống, cậu nghiêng đầu xem xét thấy một mặt không biểu tình của BOSS.

“Bên kia không có chỗ ngồi” BOSS nghiêm túc giải thích.

Ngôn Tư Diễn mắt nhìn mấy quản lý kia ngồi đầy một bàn ăn, từ khi nào mấy người kia to gan như vậy, dám ngồi đến không chừa một chỗ cho BOSS chen vào?

Một bên chủ vị quản lý nghe lời BOSS đại nhân... nhất tề ngưng nghen im lặng. Ông chủ a, chúng ta lúc nào dám để ngài không có chỗ ngồi? Rõ ràng là tự ngài nói muốn ngồi đây a!! Ai!! Ai!!

Cơm trưa Hạ Lâm nấu rất bình thường, mặc dù không có gì kinh hi nhưng cùng trình độ canteen trường đại học so sánh cũng không tệ lắm, ít nhất dạ dày cậu cũng có thể chịu được loại tra tấn này. Ngôn Tư Diễn liếc mắt nhìn khay ăn của BOSS, dùng đũa xiên một khối bí đao trắng đưa vào trong miệng.

Hạ Lâm vốn nghĩ muốn cảm tạ, nhưng nhìn người đàn ông lạnh lùng bên cạnh Tư Diễm, cô sửng sốt không dám nói nhiều. Không biết có phải do cảm giác của cô hay không mà thấy người đàn ông kia tựa hồ không ưa mình, nhưng nghĩ không ra nguyên nhân a.

Chương 13: Tay bánh bao dẫn phát bi kịch (hạ) . . .

“Tur Diễn, vị này chính là bạn của cậu sao?” Mặc dù không biết người ngồi bên cạnh Ngôn Tur Diễn đây vì sao đối với mình mặt không chút biểu tình, nhưng Hạ Lâm cảm thấy phụ nữ thế kỷ mới cũng không cần xoắn xuýt ba loại vấn đề nhỏ này nữa.

Tur Diễn? Tần BOSS lỗ tai run lên.

Ngôn Tur Diễn vốn đang nhai một miếng bí đao, nghe thấy Hạ Lâm hỏi như vậy, mới nhớ tới mình còn chưa giới thiệu, nuốt bí đao vào, sau đó vội ho một tiếng, “Vị này chính là cấp trên của tớ, Tần tiên sinh, vị này chính là bạn đại học của tôi, Hạ tiểu thư.”

Khó trách không lộ vẻ gì, Hạ Lâm giật mình, làm thủ trưởng chính là mặt phải không chút biểu tình mới có uy tín, cô đối Tần Húc Cẩn mỉm cười gật đầu, “Chào anh.”

Tần Húc Cẩn hơi gật đầu, biểu hiện trên mặt không thay đổi chút nào, chỉ là khóe mắt quét lờm khuôn mặt cười tủm tỉm của Ngôn Tur Diễn.

“Tur Diễn, mấy đồ ăn này tớ học trên mạng, mùi vị như thế nào?” Hạ Lâm đã đem khối băng nam ngồi bên cạnh trở thành một người thủ trưởng thông thường, sau đó cực lực xem nhẹ hơi lạnh trên người anh, cười tủm tỉm hỏi Ngôn Tư Diễn.

“Rất ngon,” nếu như xem nhẹ bí đao quá mặn, nấm hương quá nhừ, rau diếp quá mềm, cơm quá cứng, đích xác rất không tồi.

“Vậy trong khoảng thời gian này tớ đưa bữa trưa cho cậu nha?” Nhìn tay Ngôn Tư Diễn như bánh bao, “Dù sao, cậu là vì tớ mới bị thương.” Nghĩ đến đêm hôm qua một ly nước sôi toàn bộ giội lên trên mu bàn tay của Ngôn Tư Diễn, cuối cùng vẫn là cậu đi ra ngoài đem thứ đó chặn ngoài cửa, cô đã cảm thấy áy náy và cảm động, mà ngay cả bạn trai của cô cũng không có gấp trở về với cô, cô sao cũng không thể tưởng được, ở loại thời điểm này, bên cạnh với cô chính là nam sinh suốt thời đại học đều chưa từng thâm giao qua.

“Không có việc gì không có việc gì, chuyện nhỏ,” Ngôn Tư Diễn cười đến vẻ mặt gương ép, nếu như cô ta buổi trưa không khao bữa cơm thì càng hoàn mỹ, thứ cơm này một bữa có thể, mỗi ngày ăn không chết cũng bị thương a.

“Không cần, tiểu Ngôn tôi sẽ chiêu cố tốt,” nãy giờ không nói gì, Tần BOSS mở miệng, anh để đĩa xuống, ưu nhã chùi khoé miệng, “Hạ tiểu thư không phải người của bản công ty, ngày ngày tới chơi đồn đại không tốt.”

Hạ Lâm nghe thấy mấy lời này có chút thất vọng, mắt xem xét Ngôn Tư Diễn dường như cũng có chút thất vọng, “Như vậy à???”

“Không có chuyện gì đâu, Hạ Lâm,” Ngôn Tư Diễn mỉm cười mở miệng, “Tớ, một người đàn ông trưởng thành bị thương như vậy cũng không coi vào đâu.” Vết thương nặng hơn thế này cũng không phải chưa từng bị, cậu đã sớm học đối mặt với bị kịch, thảm kịch.

Tần Húc Cần dùng ánh mắt hoài nghi mắt nhìn cái tay như bánh bao đó, không coi vào đâu sao? Như vậy buổi chiều cậu ta có thể bắt đầu làm việc?

Ngôn Tư Diễn nói quy định của công ty, nói bản thân không có vấn đề gì, còn nói Hạ Lâm không cần lo lắng nữa, Hạ Lâm rốt cục đáp ứng không đưa cơm trưa đến, Ngôn Tư Diễn trên mặt lộ ra nỗi tiếc hận nho nhỏ, “Hôm nay thật sự là rất cảm ơn cậu.”

“Nếu cậu thích..., sau này có cơ hội tớ sẽ làm cho cậu, cuối tuần tớ mời cậu đến nhà tớ ăn cơm,” Hạ Lâm nhận khách lễ, lập tức tâm tình thật tốt.

Ngôn Tư Diễn khước miệng có chút co lại, cười khan nói, “Tốt, tốt.” Giờ phút này chính cậu hận không thể tát mình hai bạt tai, bảo người miệng ti tiện! Bảo người miệng ti tiện!

Tần Húc Cẩn thấy Ngôn Tư Diễn vẻ mặt nịnh nọt đưa người phụ nữ diện mạo bình thường ấy ra nhà hàng, nhìn nhìn lại đồ trong bàn ăn mình, đẩy bàn ăn, trên khuôn mặt không chút thay đổi lạnh thêm hai phần, quay người mở miệng nói với quản lý nhà ăn đang đi tới, “Cơm quá cứng, đồ ăn quá chín, bàn ăn không đủ vệ sinh.” Thoạt nhìn đã cảm thấy cơm cứng đồ ăn nhão rồi, nhóc con ấy cũng có thể nói không tòi, vị giác cậu ta bị hỏng sao?

Quản lý phục vụ nhìn cơm trắng mềm trước mắt, đồ ăn màu sắc đẹp đẽ, bàn ăn bóng loáng, lập tức rơi lệ đầy mặt, tổng giám đốc đại nhân, ngài kỳ thật muốn húp cháo hả? Kỳ thật ngài muốn ăn Sashimi hả? Kỳ thật ngài không thể ăn bữa cơm bình dân nha?

Mấy người quản lý ngành nghe kịp lời BOSS quở mắng..., mắt đồng tình nhìn quản lý phục vụ, đồ ăn của nhà ăn công nhân Tần Phong là nổi danh ăn ngon, có thể gặp được ông chủ thích sạch sẽ, coi như người xui xẻo.

“Chỉ là, coi như không tệ,” Tần BOSS đứng lên, chậm rì rì mở miệng, “Đều trở về làm việc.”

Quản lý phục vụ nhìn bóng lưng cao lớn của tổng giám đốc, trong lòng cắn khần tay, BOSS đại nhân, nói chuyện cũng không nên thở mạnh như vậy.

Điền Sơ vỗ vỗ vai anh, cảm khái nói, “Không có việc gì, cậu không cần suy nghĩ nhiều, cậu chỉ là bị liên quan đến mà thôi.” Anh vẫn cho là mặt ông chủ chỉ là bị liệt, đối mỹ nữ không có hứng thú, nhưng mà anh thật không ngờ ông chủ thích đàn ông, lại còn ưa thích kiểu hình này, tuy rằng bộ dạng không tệ, nhưng mà thấy thế nào, cũng chả có liên quan gì với tốt đẹp, trai đẹp so với cậu ta hẳn là hơn nhiều nha.

Sờ sờ cảm, ông chủ quả là ông chủ, mắt thẩm mỹ cũng không giống người thường, đặc sắc như vậy, Điền Sơ bước nhanh đuổi theo tốc độ đi của ông chủ.

Một đám quản lý ngành thấy thế, lập tức đi theo, lưu lại quản lý ngành phục vụ đang hóa đá, cái gì gọi là bị liên quan đến chứ?

Trong thang máy đứng mười đại lão gia, Tần Húc Cẩn khẽ nhú mày, những người này đều theo vào làm cái gì, cơm đều ăn xong rồi, chẳng lẽ chuẩn bị đến phòng làm việc của mình uống trà giữa trưa?

“Các người muốn đi phòng làm việc của tôi uống trà?” BOSS không hỏ là BOSS, nói chuyện vĩnh viễn đơn giản trực tiếp như vậy, trang bị bày ra khuôn mặt không lộ vẻ gì, sừng sốt khiến người ta không dám nhiều lời.

Chín người đàn ông cùng lắc đầu, từ từ lui về sau một bước, dán trên tường, hận không thể lập tức biến mất, lúc cửa thang máy mở ra, mấy vị

quản lý ngành đồng loạt đi ra ngoài, sau đó trong chớp mắt, đã biến mất khỏi phạm vi soi xét của Tần Húc Cần.

Tại lúc cửa thang máy đóng lại lần nữa, một cái bóng vọt tiến vào, tay phải người này có thể giống như bánh bao lớn, còn có một khuôn mặt thanh tú.

Tần Húc Cần liếc qua người nào đó chưa kịp thở, “Bạn của cậu đi rồi?”

Ngôn Tư Diễn lập tức cứng ngắc, cậu tự hỏi hôm nay sao lại đuổi kịp khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, hóa ra quả nhiên là ông chủ đang thủ trận trong thang máy, bị kích chân chính không phải bị kích phát sinh hiện tại, mà là mi không biết bước tiếp theo sẽ còn phát sinh bị kích gì.

“Tổng giám đốc,” co rút khóe miệng miễn cưỡng bài trừ ra một thứ tên là “Cười”, “Cô ấy trở về đi làm.”

Tần Húc Cần liếc về phía tay của cậu, trong thời gian làm việc vẫn không quên đưa com trưa?

Đến khu tổng giám đốc làm việc, khi đi ngang qua văn phòng trợ lý, Ngôn Tư Diễn chứng kiến Hàn Dương đang đẩy hộp com, tâm đồng tình cậu đột nhiên phủ xuống, vì vậy đẩy cửa ra hỏi, “Hàn trợ giờ mới ăn com, muốn uống nước chứ?”

Hàn Dương nhìn người ở cửa, đem hộp cơm hương trước mặt mình kéo kéo, “Không cần.”

Ngôn Tư Diễn đồng tình nhìn anh một cái, cái nhìn này đã đổi thành cái dạng gì rồi, còn cho là mình muốn cướp đồ của anh sao chứ, cậu lắc đầu, nhìn Vương Cát lão trong tay mình, quên đi, dầu gì cũng là ba đồng tiền một chai, giữ lại tự mình uống.

Thấy người nào đó không có nhích lại gần mình, Hàn Dương thở dài một hơi, đem chiếc đũa duy nhất một lần quăng ra, vắn mở nước bên cạnh uống một ngụm, ngay sau đó bị sặc nước, bị sặc đến lệ rơi đầy mặt làm chính anh bắt đầu xem xét tính khả thi của việc mua sát thủ.

Trở lại văn phòng tổng giám đốc, con chuột trên máy vi tính đã thay đổi một cái, Ngôn Tư Diễn liếc mắt ngó BOSS mặt không biểu tình, yên lặng ngồi lên chỗ ngồi của mình, cực lực đem mình trong suốt hóa.

Đem con chuột từ bên phải kéo dài sang bên trái, mở máy tính ra, Ngôn Tư Diễn đang suy nghĩ thao tác game nào có thể dùng tay trái không linh hoạt đây, trong đầu cậu chỉ bày ra mấy loại game chắc chắn là nuôi nông trại gì gì đó, quét mắt nhìn người đàn ông chăm chỉ làm việc, Ngôn mỗ kiên định đăng nhập chim cánh cụt của mình, bắt đầu đi hoàn thành sự nghiệp chói sáng – trộm đồ ăn.

Lúc Hàn Dương ôm một chồng văn kiện vào văn phòng, Ngôn Tư Diễn đang sung sướng vụng trộm đồ, nhận được một ánh mắt phẫn hận của Hàn Dương đồng học.

“Đại ca, mấy thứ này tôi đã xử lý tốt,” Hàn Dương không hỏi ba lời còn phải làm gì, anh sợ BOSS sẽ đem đồ năm trước đều đưa cho anh kiểm tra.

Kết quả đồ Hàn Dương chuyển tới nhìn cũng không nhìn, trực tiếp bỏ vào trong ngăn kéo phía dưới, Tần Húc Cẩn lại rút ra một xấp văn kiện, Hàn Dương sợ tới mức mặt trắng bệch ở bên cạnh.

“Tiểu Ngôn, những thứ này cậu cầm lấy đi kiểm tra thử xem,” Tần BOSS dường như không có chứng kiến khuôn mặt Hàn Dương đã biến sắc, quăng ánh mắt tới vẻ mặt sung sướng của Ngôn Tư Diễn.

Vừa mới trộm một đồng mi hầu đào Ngôn Tư Diễn nghe nói thế, phản xạ có điều kiện nhìn về phía đồng văn kiện dày đặc, “BOSS, tay của tôi bị thương.” (Mi hầu đào – kiwi)

“Đầu cậu bị thương?” Tần BOSS quét mắt nhìn tay trái cậu, “Hay nói, cậu muốn trừ tiền lương.”

“Không phải, ông chủ, ý của tôi là nói, cho dù một chút vết thương nhỏ, tôi cũng không thể quên bản chức công việc mình,” ôm một xấp văn kiện đến trên bàn làm việc mình, Ngôn Tư Diễn cho BOSS một nụ cười xán lạn, “Tôi lập tức kiểm tra.” Chu lật da! Giai cấp bóc lột vạn ác! Hoàng Thế Nhân!

Hàn Dương thỏa mãn đi ra văn phòng tổng giám đốc, xem ra không phải ông đây một mình xui xẻo, ông đây chỉ là ngẫu nhiên xui xẻo, mi còn phải xui xẻo cả đời.

Trong văn phòng, Tần Húc Cần nhìn Ngôn Tư Diễn một tay ở trên bàn phím bay bay, lộ ra vẻ biểu tình trong truyền thuyết gọi là chút đăm chiêu.

Cuối tuần này, hình như viên chức thượng cấp tổ chức cùng đi Phật sơn bản thị du lịch, lao động kết hợp thanh nhàn mới là phương châm đúng đắn, không có chuyện quan trọng người không thể vắng hợp, tựa như loại lý do cùng với mỗ mỗ ăn cơm kiên quyết không thể thành lập.

Chương 14: Nửa trái dưa leo dẫn phát bi kịch...

Ngôn Tư Diễn nhớ rõ một sự kiện rất nhỏ, đó là năm cậu tám tuổi, được nuôi dưỡng ở nông thôn bên ông bà nội, chính cậu thật vất vả cầm được hai đồng tiền, ngày đó nắng nóng hừng hực, cho dù giờ tan học là năm giờ chiều hơn, vẫn nóng nực vô cùng.

Dùng hai đồng tiền ở canteen trường mua một cây kem, loại kem này bên ngoài đơn giản dùng lớp nilon mỏng bao lại, không có trang trí gì cả, vừa không bắt mắt lại vừa chẳng vệ sinh, nhưng đối với cậu lúc ấy mới có tám tuổi mà nói thực sự là đồ ngon.

Nhưng mà cây kem cậu bỏ hai đồng tiền mua còn chưa ăn vào miệng, chưa hiểu ra sao đã bị người đụng vào rơi trên mặt đất, còn bị người nọ giẫm một cước, cậu thấy... Kem trên mặt đất bị giẫm vô cùng bần lập tức khóc thành tiếng.

Nhưng mà người đụng cậu cũng không quay đầu lại, lại không nói xin lỗi, chờ cậu khóc đủ rồi, đã thấy kem hóa thành một vũng nước, trộn lẫn đất cát trên mặt đất, có phần khó coi.

Ngày ngày hôm sau, lúc cậu đeo cặp sách tới trường, nghe nói ngày hôm qua có mấy học sinh mua kem ở canteen được đưa vào trạm vệ sinh,

nghe nói là ngộ độc thực phẩm, thậm chí có học sinh bảy tuổi năm nhất hiện tại còn chưa tỉnh lại. Chính cậu còn bé nhớ lại lúc ấy mà cảm thấy sợ, nếu như cây kem đó mà cậu cũng ăn thì sẽ ra cái dạng gì nữa trời.

Tái ông mất ngựa yên chi phi phúc, từ đó về sau, cậu đã minh bạch đạo lý này. (tái ông thất mã, yên tri phi phúc – Hoạ phúc ở đời khó mà lường trước được (nghĩa bóng))

Cho nên, cậu đành đối diện với cái tay sung như bánh bao của mình hiện tại, một tay kiểm tra vụ sổ sách, ngay cả cơm chiều còn thảm thương chưa ăn nhưng cũng chỉ có thể lựa chọn bình tĩnh, dù sao trước khi chính mình nhiều lúc cũng không có làm việc nghiêm túc, hiện tại tăng ca, cũng không phải chuyện tổn thất gì, nhưng sao chỉ có cậu và BOSS mặt liệt ở chỗ này, mấy người khác đều đi cả rồi?!

Thao tác một tay cũng không phải sở trường của cậu, huống chi là tay trái. Ngôn Tư Diễn oán niệm nhìn một đồng số lẻ, cậu cũng không tin trong máy tính không có lưu trữ, ông chủ này vì sao không muốn mình chiếu trên văn kiện sổ Ả Rập để kiểm tra, đây chẳng phải là cho cậu mặc áo bé quần con giày nhỏ sao?

Liếc mắt nhìn sắc trời trở tối bên ngoài, cậu thở dài, lúc này đây, luôn gặp được “Bạn tốt”, tuy rằng cậu chẳng sợ, nhưng mà việc thiếu khuyết phụ tùng gì gì đó, cũng chẳng bao giờ đẹp đẽ.

Chuyển nhập mấy cái cuối cùng dựa vào tiến hành kiểm tra, sau đó lưu trữ, Ngôn Tư Diễn thở dài một hơi, tay trái cầm cây bút vạch ra mấy câu tiêu vẹo uốn uốn éo éo lên văn kiện, “Ông chủ, những thứ này đều làm tốt rồi, anh muốn xem không?”

Tần Húc Cẩn nâng mắt lên, dùng loại ánh mắt thần bí khó lường nhìn Ngôn Tư Diễn, sợ tới mức cậu hơi hơi ngửa ra sau, kiêu ánh mắt truyền tới này hẳn chính là vương bát khí trong truyền thuyết?

“Đề đây trước, ngày mai xem sau,” cầm lấy áo khoác, Tần Húc Cẩn nói, “Đã trễ như vậy, tôi mời cậu đi ăn khuya.”

Nghe nói vậy, Ngôn Tư Diễn liền nuốt lời đòi hỏi phí tăng ca xuống, vội tắt máy tính, có thể ăn khuya cũng tốt, ít nhất so với phí tăng ca không biết có thể chứng thực hay không thì đáng tin cậy hơn.

Ngồi trên xe hơi hàng hiệu của Tần Húc Cẩn, Ngôn Tư Diễn thắt chặt dây an toàn, “Đi đâu ăn?” Hỏi chỗ trước để biết có đầy đủ an toàn hay không, dù sao nếu có không may gì, ít nhất có thể an toàn chạy trốn.

“Tôi biết có chỗ đồ ăn nòi đất ở nhà riêng rất không tồi, cậu thích đồ ăn nòi đất chứ?”

“Nồi đất?” Ngôn Tư Diễn gật đầu, “Ngon lắm” Mấy ngày nay, Tần Húc Cẩn cũng dẫn cậu ra ngoài nhiều lần, ngoài trừ lần đầu theo anh ta ăn cơm Tây, mỗi lần sau đó đều là ăn món Trung, các loại đồ ăn nhanh, về phần mấy quán ngoại quốc, nhắc cũng chưa từng nhắc tới, như vậy cũng tốt, dù sao cậu cũng không định tiếp xúc mấy thứ Hamburger gì đó, CFK gì đó, quốc gia mình mỹ thực một đồng lớn, cần gì phải bỏ một đồng tiền ăn có chút tạo, mà quán ven đường chính quốc kém gì mấy thứ đó.

Được rồi, Ngôn Tư Diễn tự giác thấy cậu là không đổi được mấy tập tính gốc rễ dày đặc này, cũng không muốn thay đổi mình theo một thời thượng, cho nên khi cậu nhìn thấy vài món còn sôi sùng sục trong nồi đất trên bàn, hút hút chảy nước miếng.

Tần Húc Cẩn nhìn người thanh niên được ăn mà sung sướng, khoe miệng hơi khê cong, khều mấy cây nấm kim châm ném thử, xem ra kêu người nghe ngóng nơi nào có mỹ thực quả là chính xác, nhớ tới lần đầu gặp mặt động tác người nọ tuy trôi chảy nhưng mà biểu tình khi ăn bò bít-tết không vui vẻ sao ấy, anh liền biết, người này không thích những thứ người trẻ tuổi đương thời ưa thích.

Ăn xong thức ăn trong nồi đất, Ngôn Tư Diễn trán toát ra không ít mồ hôi, lúc đang chuẩn bị thuận tay lau đi, trước mắt xuất hiện một khăn tay màu tuyết sạch sẽ chỉnh tề, cậu ngơ ngác nhìn lên người đàn ông mặt không biểu tình trước mặt, “Cho tôi sao?”

“Bên cạnh cậu còn có người hửm?” Tần Húc Cẩn hỏi lại.

“Ách, đa tạ,” run run rẩy rẩy nhận lấy khăn tay, khăn tay sạch sẽ như vậy lại để cho cậu làm nhơ, bẩn, thật là có chút không đành lòng ra tay a.

“Nhớ giặt sạch cho tôi.” BOSS tiếp tục mở miệng.

Tôi lắc, chẳng phải chỉ là một chiếc khăn tay sao! Ngôn Tư Diễn cười tủm tỉm lau mồ hôi thuận tay dùng chiếc khăn tay trắng tinh chùi chùi khóe miệng dính mỡ, chứng kiến chiếc khăn tay trắng tinh nhiễm vết dầu, cậu cười càng thêm xán lạn.

Ra khỏi nơi ăn bằng nồi đất, Ngôn Tư Diễn mới cảm thấy mát mẻ không ít, mắt xem xét BOSS bên cạnh bao giờ cũng mời mình ăn cơm, thật sự nghĩ không ra nguyên nhân người anh trai mặt liệt này mời mình ăn cơm, chẳng lẽ nói là muốn đem mình nuôi cho mập rồi giết? Nhưng mà nhìn ngang nhìn dọc vị BOSS này cũng không phải là yêu ma quỷ quái gì, hẳn một ngum này chẳng tốt lành, huống chi cậu cũng chả phải Đường Tăng, cần gì bỏ sức lớn như vậy lên trên người cậu chứ?

“Cậu đứng chỗ này phát ngốc cái gì?” Tần Húc Cẩn thò tay đem người nào đó đang đờ ra kéo qua bên cạnh mình, chỉ nghe thấy “Loảng xoảng” một tiếng, một khối thủy tinh nện vào chỗ Ngôn Tư Diễn mới đứng, rơi xuống chia năm xẻ bảy.

Ngôn Tư Diễn sợ tới mức run rẩy, nhìn nhìn BOSS, lại nhìn nhìn khối thủy tinh vỡ thành N mảnh, rồi lại nhìn qua toà cao ốc có hơn mười lầu này, cứng ngắc kéo kéo khóe miệng, cậu lúc trước gặp phải sự kiện chậu hoa nện người, tối đa cũng là lầu hai lầu ba, nhưng mà lần này cao cấp không ít a?

Tần Húc Cẩn lạnh lùng liếc mắt nhìn nơi nào đó của cao ốc, đem người nào đó kéo lên xe, sau đó cúi người vì người nào đó thắt dây an toàn.

Nhìn cái đầu đang vui ở trước ngực mình, Ngôn Tư Diễn đột nhiên cảm thấy nếu như mình là phụ nữ, đã bị một chiêu này của BOSS làm cảm động, đàn ông vì phụ nữ thắt dây an toàn, chính là tuyệt chiêu lừa tán tỉnh kinh điển trên truyền hình. Chẳng qua cậu một người ông trưởng thành gặp phải loại chuyện này, ngoại trừ 囧 vẫn là 囧.

Trên đường đi, nhìn khuôn mặt tuần tú bày ra biểu tình chưa từng đổi, Ngôn Tư Diễn cảm thấy áp lực rất lớn, hơn nữa chứng kiến chiếc xe này đè lên thứ gì đó bị thương trên đường, khi thì đánh bay thứ đó dán trên kính cạnh gió, Ngôn Tư Diễn co rút khóe miệng, cậu đột nhiên cảm thấy người bên cạnh sát khí trên người so với màn biểu diễn tung bay bên ngoài đáng sợ nhiều hơn, bằng không thì những thứ bông bênh như thế nào lại ở mọi nơi có BOSS đại nhân mặt liệt đều xuyên trổn, tốc độ đó so với lúc cậu niệm kinh Phật còn nhanh hơn.

Quả nhiên khí vương bát chỉ rất quan trọng, sờ sờ khuôn mặt phần nộn của bản thân, Ngôn Tư Diễn bắt đầu cân nhắc mình có cần phải học làm sao phóng sát khí hay không.

Đến cư xá Ngôn Tư Diễn ở, Tần Húc Cẩn mắt nhìn bốn phía của cư xá, khẽ cau mày nói, “Đi đường cẩn thận, người trưởng thành cũng không đá chặn.”

Ngôn Tư Diễn khước miệng co rút lại, nói lời tạm biệt BOSS mặt liệt xoay người lên lầu, tiến vào thang máy, ra thang máy chỉ thấy chỗ góc của một đứa bé đang đứng, cầm trong tay một cây kẹo, khuôn mặt bụ bẫm rất đáng yêu.

Mắt cũng không chuyên mở cửa nhà, sau đó vào phòng, bật đèn tắm rửa, rồi từ trong tủ lạnh lấy ra một trái dưa leo, nằm trên giường, đột nhiên nhớ tới lời BOSS nói..., người trưởng thành cũng không đá chặn?

Đi đường cẩn thận, người trưởng thành cũng không đá chặn???

Ngôn Tư Diễn có chút khó hiểu, giữa hai câu chắc chắn có quan hệ nhân quả? Vuốt cằm, thuận tay gặm nửa trái dưa leo rồi ném ra ngoài cửa sổ, đứng dậy đóng cửa sổ lại, bình yên đi ngủ.

Rất sớm cậu đã học được một đạo lý, thời điểm mỗi người không nghĩ ra một cái đạo lý, ngàn vạn không nên nghĩ, dù sao cuối cùng đạo lý đó sẽ tự mình tìm đến.

Bóng đèn nào đó đang chuẩn bị nạy cửa sổ lầu hai nhà ai đó, vuốt đầu của mình nghiêng rặng nghiêng lợi nói, “Hử, bố mày còn chưa bắt đầu trộm, đã đem đồ chơi tao.” Gã dự định tiếp tục động thủ, kết quả sau lưng có người đâm bờ vai của gã.

“Làm gì vậy, không thấy bố mày đang bận nghiệp vụ đây à.” Đồng chí ăn trộm rất có tinh thần nghề nghiệp, ghét nhất người khác cắt ngang công tác của gã.

“Nhóc con, thứ này là bầy ném sao?” Một thanh âm hòa ái vang lên phía sau gã, ăn trộm không kiên nhẫn quay đầu lại, nhìn qua là một cụ già tay cầm nửa trái dưa leo, trong lòng hoảng hốt, lúc này mới nhớ tới mình đang gây án vậy mà bị người phát hiện rồi, gã lắp bắp mở miệng, “Cụ??? Cụ muốn làm gì?”

“Ai, Thằng nhóc bầy cũng thiệt là, thực không có đạo đức xã hội gì cả, thứ đồ bỏ này sao có thể ném loạn vậy chứ, môi trường tốt vậy sao phải phá hư thế này, thật không biết tội trẻ bầy giờ đều làm sao rồi, quá hư không tưởng nổi nữa,” Cụ già đem nửa trái dưa leo đưa tới trước mặt tên trộm, “Đi, đem rác bỏ thùng rác đi.”

Tên trộm nghĩ nghĩ, cũng không dám chọc giận cụ già, đành phải cẩn thận từng li từng tí nhận dưa leo, bàn tay đối phương lạnh buốt làm cho tâm gã chấn động, đột nhiên gã nghĩ tới đây là lầu hai, chính mình nằm sấp trên lan can bảo vệ cửa sổ, vậy cụ già này là???

Nhìn lên cụ già trước mặt đang cười tùm tùm bay bay tại không trung, tên trộm rớt cục thét lên tiếng thét cao nhất từng phát ra đời này, sau đó vù vù một tiếng, rớt xuống.

“Không muốn ném thì không muốn ném, nhảy lều cái gì chứ,” Cụ già nhặt lên quả dưa leo lại rơi xuống đất lần nữa, ung dung thổi vào thùng rác.

Mà tên trộm té trên mặt đất đã sớm miệng sùi bọt mép hôn mê rồi.

=====

Ngôn Tư Diễn còn chưa ngủ, chợt nghe thấy tiếng nói nhao nhao ồn ào, bởi vì ở lầu 5, tiếng ồn ào phía dưới vẫn có thể nghe thấy, với tư cách nhân dân Trung Quốc, Ngôn Tư Diễn có được tất cả đặc tính tốt đẹp của dân Trung Quốc, đó chính là tham gia góp vui, mang dép lê lạch bạch lạch bạch chạy xuống lầu, mới biết được là có một tên trộm bị bắt rồi.

Nghe nói tên trộm này là kẻ cắp chuyên nghiệp, cảnh sát đã lùng bắt gần một tháng đều không được thuận lợi.

Nghe nói tên trộm này đang trên đường trộm đồ thì bị kinh phong phát tác, lúc này mới bị bảo an cư xá phát hiện, báo cảnh sát.

Nghe nói có người nghe thấy một tiếng hét thảm, âm thanh gã thê lương vô cùng, nhân viên cảnh sát hoài nghi còn có vụ án phát sinh, cho nên phái cảnh viên tuần tra ở cư xá.

Ngôn Tư Diễn sờ cảm cảm khái, trên xà nhà anh thật sự là bi kịch.

Trong góc, cụ già bảo vệ sạch đẹp nào đó vẫn đang lẩm bẩm căn nhắc, “Tụi trẻ bây giờ ai da???”

“Cụ ơi, cụ có thấy nhân viên nào khả nghi không ạ?” Một người cảnh viên tuổi còn trẻ đến bên cạnh cụ già, ôn hòa hỏi.

Cụ già liếc mắt nhìn cậu, không để ý tới, thì thào bỏ đi, “Nói vệ sinh kém, không tốt a, không tốt a???”

Cảnh viên kỳ quái nhìn toàn thân mình, không có bản à nha, sao lại nói vệ sinh kém? Lắc đầu, xem ra vị cụ già này lớn tuổi rồi, mắt không còn linh hoạt nữa.

“Lâm Khâm Duyên, cậu đang nói chuyện với ai vậy?” Một người cảnh viên đến bên cạnh cậu, khó hiểu hỏi.

Người cảnh viên trẻ tuổi nhìn theo hướng cụ già biến mất, đã không còn bóng người rồi, không nghĩ tới cụ già mắt không được linh hoạt, đi đứng ngược lại thực nhanh, “Không có gì.”

Cho nên, bi kịch là cái gì, có lẽ do hiểu lầm tạo thành -_-!

Chương 15 : nhân sinh bi hài kịch...

Ngôn Tư Diễn là một người có thể so với con gián đập mãi không chết, dù cho tay bị bồng thành bánh bao, ba ngày sau cũng cứ theo lẽ thường khôi phục trạng thái chân gà, sau đó tiếp tục dũng mãnh chen chúc giao thông công cộng đi làm.

Cái gọi là bi kịch thì đến đâu vẫn như cũ là bi kịch, lúc cậu phát hiện bóp tiền đáng yêu của mình không thấy, cậu bắt đắc dĩ thở dài, may mắn bóp tiền của cậu chỉ là hàng vỉa hè rẻ tiền mười đồng một cái, hơn nữa bên trong tiền cũng không nhiều, bóp tiền bị trộm nhiều lần rồi, nếu không phòng được trộm, tốt nhất phải đem độ tổn thất xuống thấp nhất.

Tiến vào ký túc xá, đã bắt đầu có người chào hỏi với cậu, cúi đầu tiến vào thang máy, nhớ tới hai mươi tệ trong ví, cậu liền đau lòng, may mắn hộp cơm của cậu đặt ở trong ngăn kéo văn phòng, không có bị ăn trộm sờ soạng, ít nhất buổi trưa hôm nay không cần đói bụng.

“Trợ lý Ngôn, đến đi làm đây à?” Một khuôn mặt chưa tiến hóa hoàn toàn xuất hiện trong tầm mắt Ngôn Tư Diễn.

Ngôn Tư Diễn trong lòng trở mình xem thường, không phải đến đi làm chẳng lẽ là đến dạo mát hay sao? Khóe miệng bất đắc dĩ kéo lên, “Đúng vậy a, đi làm mà, quản lý Điền ngồi thang máy hở?” người Trung Quốc chào hỏi chung quy là thích nói nhảm, làm một người thanh niên tốt yêu nước, cậu sao có thể không lo liệu truyền thống đặt câu hỏi tốt đẹp này chứ?

“Đúng vậy a, ngồi thang máy đây mà,” Điền Sơ cười khan, lại ngó ngó sắc mặt khó coi của Ngôn Tư Diễn, nhất thời không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, hậm hực cũng không biết nói cái gì cho phải, mặc dù người này chính là sinh viên tốt nghiệp đại học bình thường, nhưng mà không hiểu sao tổng giám đốc đối với cậu ta càng coi trọng, anh một người quản lý bộ phận nhân sự nhỏ bé, tự nhiên sẽ không ngốc đến nỗi đi đắc tội trợ lý của tổng giám đốc.

Người bên cạnh nghe phần đối thoại chả có nước của hai người, mắt nhìn hồi lâu người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh, tóc rất mềm mại, khuôn mặt cũng rất thanh tú đẹp mắt, làn da hơi trắng, nhìn vào ngược lại rất nhẹ nhàng khoan khoái, bất quá được quản lý bộ phận nhân sự gọi là trợ lý, như vậy nhất định chức vị trợ lý so với quản lý Điền cao hơn.

Cái này bất kể là biết hay không biết Ngôn Tư Diễn thì mọi người đều hiểu rõ, vị này chính là trợ lý tiếng tăm mới tới được BOSS yêu thích, tất cả mọi người bắt đầu đánh giá vị trợ lý được ông chủ ưa thích này.

Còn rất trẻ, hảnh kinh nghiệm không phải là điều làm ông chủ tán thưởng. Cách ăn mặc thực bình thường, hảnh phẩm vị không phải là điều làm ông chủ tán thưởng, thanh âm cũng chẳng đến mức mê hoặc người, và lại ông chủ cũng sẽ không đổi thanh âm của một người đàn ông mà cảm thấy hứng thú nhỉ? Diện mạo mặc dù không tệ, nhưng mà diện mạo của một người đàn ông thì chẳng có lực hấp dẫn với cùng giới ha? Về phần có phải ăn nói hơn người hay không??? Mọi người đồng thời nghĩ đến đối thoại vừa rồi của quản lý Điền với cậu ta, đồng thời im lặng???

Chẳng lẽ nói, là vì bên cạnh ông chủ người tài ba quá nhiều, rốt cục xuất hiện một người bình thường, tựa như phim thần tượng, bị sự tồn tại đặc biệt này hấp dẫn?

Ngôn Tư Diễn tự nhiên không biết mình với BOSS mặt liệt ở trong suy nghĩ của một số ít nhân viên đã thành nên câu chuyện kinh điển giữa tổng giám đốc và tiểu Bạch, chỉ là đứng thẳng kéo đầu tới khu làm việc của tổng giám đốc, chưa chạy được hai bước thì đụng phải Hàn Dương đang cầm văn bản tài liệu.

Hàn Dương vốn không muốn để ý tới Ngôn Tư Diễn, nhưng nhìn cậu bộ dạng ủ rũ, chỉ biết cậu ta chắc chắn lại xui xẻo, tâm tình cực tốt nhú mi, “O, hôm nay lại gặp được chuyện gì không may rồi hả?”

Ngôn Tư Diễn chứng kiến nụ cười xán lạn của anh, hừ hừ, “Nghiêm túc chút, không thấy tôi đang phiền muộn sao.” Vào thời điểm cậu khổ sở, chứng kiến người khác cao hứng, luôn có chút không công bằng trong lòng.

“Cậu cũng không phải đang ăn cướp, nghiêm túc cái gì?” Hàn Dương nhớ tới đối phương nói phiền muộn, tâm tình vui sướng hỏi, “Cậu hôm nay là bị người ta giội ướn quần áo, quên mang bóp tiền, hay là bị thứ gì đó đập?”

Ngôn Tư Diễn uể oải liếc Hàn Dương, vẻ mặt đối phương viết đầy sung sướng khi người gặp họa, cậu mặc kệ, quay đầu liền đi.

“Này, ngày mai tăng quản lý công ty chúng ta muốn cùng đi du lịch, cậu biết chứ?” Hàn Dương thấy cậu không để ý tới mình, chính là chỉ cần nhìn thấy Ngôn Tư Diễn không may anh liền tâm tình tốt, cho nên muốn biện pháp đem cậu ta lưu lại xem náo nhiệt.

“Du lịch?” Nghe thấy hai chữ, Ngôn Tư Diễn đã có chút tinh thần, “Tự trả tiền?” Nếu như tự trả tiền, có lẽ ở nhà vọc máy vi tính thì thực dụng hơn chút.

“Không, ông chủ mời khách,” Hàn Dương co rút khóe miệng, người này hiện tại tốt xấu cũng là trợ lý, có thể không cần keo kiệt như vậy hay không? Không biết còn tưởng rằng cậu ta nghèo đói, nhưng mà nghe nói nhóc con này có một căn nhà nhỏ ở bản thị, vừa mới tốt nghiệp đại học thì có nhà cho mình, điều kiện kinh tế nhà cậu ta hẳn là rất không tồi.

Vừa nghe đến ông chủ mời khách, Ngôn Tư Diễn hai mắt cười đã thành một đường nhỏ, “Thật sự?”

Chưa thấy qua thị trường, đi núi Bạch Thành bản thị chơi có gì đặc biệt hơn người, cao hứng thành cái dạng đó, Hàn Dương nheo mi, “Ông chủ chưa nói cho cậu biết?”

“Có lẽ đại khái đã từng nói qua,” Ngôn Tư Diễn gượng cười hai tiếng, chẳng lẽ nói lần du lịch này trong kế hoạch không có tên của mình? Ngôn mỗ tinh thần vật chất đã bị tổn thương không để ý Hàn Dương, đứng thẳng kéo đầu trở lại văn phòng.

Lúc làm việc, BOSS chưa nói cho cậu biết chuyện du lịch, lúc nghỉ trưa, BOSS cũng không nói gì về chuyện du lịch, buổi chiều đi làm Ngôn Tư Diễn đã hiểu ra một hiện thực tàn khốc, đó chính là du lịch lần này sẽ chẳng có phần của cậu đâu.

Tần Húc Cẩn nhìn văn kiện trong tay, tất cả những thứ này đều là giao cho Ngôn Tư Diễn xử lý, mặc dù phần lớn đều là văn kiện không quan trọng, nhưng mà anh lại phát hiện những số liệu này xử lý rất khá, hơn nữa mấy hôm trước người này vẫn luôn là một tay thao tác, liếc nhìn người đang ngồi ở một bên không biết đang nghịch mấy thứ gì đó, ánh mắt khế đôi.

Thở dài một hơi, “Nghe Hàn Dương nói, cậu sáng nay tâm tình không tốt, đã xảy ra chuyện gì?” hẳn không phải chuyện tốt gì, đã sớm hiểu rõ trình độ không may của người này, Tần Húc Cần hỏi thực tùy ý.

Quen BOSS mặt liệt thỉnh thoảng có hành vi quan tâm, Ngôn Tư Diễn gõ lại enter, cười tủm tỉm đáp, “Không có việc gì.” con chuột cầm trong tay phát ra tiếng kêu xoẹt zoẹt~ xoẹt zoẹt~ thảm thiết, nguyên lai Hàn Dương làm trợ lý, còn có loại tật xấu bà tám này.

Tần Húc Cần thấy cậu cười đến vẻ mặt vắn vẹo, cũng không muốn kích thích cậu, dừng một lát mở miệng, “Ngày mai công ty sắp xếp du lịch, cậu cũng cùng đi a.”

Ngôn Tư Diễn nghe xong, vắn vẹo lập tức biến thành xán lạn, cậu hăng hái hỏi, “Cần mang vật gì không?”

Tần Húc Cần rất nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Nhớ mang đầu óc.”

Ngôn Tư Diễn: (ノ ^) đầu óc của cậu tùy thời đều có.

“Lần trước tôi nghe nói bạn của cậu muốn cuối tuần này mời cậu ăn cơm?” Tần Húc Cần lật văn kiện trong tay, cũng không nhìn Ngôn Tư Diễn, “Cậu có muốn nói cho bạn cậu biết một tiếng hay không?”

“Không sao,” Ngôn Tư Diễn xuy xuy tay, “Hạ Lâm tuần này có việc, cho nên tuần này sửa thành tuần tới.”

“Bộp~!” Xếp văn kiện nặng nề ném lên mặt bàn, BOSS đại nhân đứng lên nói, “Phần văn kiện này cậu cầm lấy làm lại lần nữa, lộn xộn chẳng ra dạng gì nữa.” Nói xong, bước ra văn phòng.

Ngôn Tư Diễn không hiểu ra sao nhìn Tần Húc Cẩn sắc mặt âm trầm đi ra văn phòng, cầm lấy văn kiện bị Tần Húc Cẩn ném qua một bên xem xét, chứng kiến tiêu đề lập tức sửng sốt, “như thế nào làm một vị công nhân tốt”, đây không phải mới sáng trên cuộc họp tất cả ngành quản lý phát biểu với công nhân phía dưới sao, lời đã nói ra..., nước đã đổ ra, sửa lại thì có ích sao?

Tần Húc Cẩn đi ra ngoài sau liền suy sụp tiếp theo bày ra mặt liệt vốn có, xuống lầu dấy lên một mảnh mưa gió.

Theo sau bộ cần đến trước sân khấu (cần: siêng năng), xui xẻo đâm vào họng súng bị BOSS đại nhân phê bình một châu, đang lúc mọi người sợ tới mức lạnh run, tổng giám đốc thấy người nào đó còn rất nghiêm túc nghiên cứu phần bản thảo phát ngôn, ngoại trừ tìm ra một dấu ngắt câu nhầm ra, cậu thật sự chẳng nhìn ra đến tột cùng có chỗ nào đáng được xưng là lộn xộn.

“Giờ làm việc không thể lên mạng, trừ tiền lương.”

“Trên bàn làm việc lộn xộn, làm tổn hại hình tượng công ty, trừ tiền lương.”

“Trừ tiền lương!”

“Trừ tiền lương!”

Chúng công nhân đồng thời im lặng, vốn cho rằng tuần này ông chủ sẽ không tới tập kích, lúc này là buổi chiều cuối cùng trong tuần, tại sao ông chủ cứ đằng đằng sát khí xông tới vậy chứ?

Đợi ông chủ cần quét hết, sau đó một người công nhân cẩn thận từng li từng tí mở miệng, “Ông chủ không phải là đang thất tình chứ?”

Mọi người đồng thời trợn mắt trừng một cái, BOSS đại nhân chưa hề yêu, ở đâu ra thất tình?

Nhận được ánh mắt khinh bỉ của mọi người, người này hừ hừ, “Mấy người chó không tin, mấy người chẳng lẽ không cảm thấy ông chủ dạng thế này giống như là bị kích thích của người yêu sao?” Tuy ông chủ mặt liệt

một chút, nhưng mà ít nhất không bốc lên sát khí, lần này thế mà sát khí bốn phía.

Mọi người tiếp tục trầm mặc.

Cục cảnh sát nào đó, một tên trộm bị bắt chặt, vớ lại từ trong bọc tùy thân gã mang theo tìm ra gần mười bóp tiền.

“Tiểu Lâm a, cậu nói tên trộm này có phải là có tật xấu hay không, trộm bóp tiền còn đem bóp tiền giữ lại, đây là tật xấu gì a.” Cảnh sát nào đó giễu cợt nói.

Cảnh sát trẻ tuổi nhìn một đồng bóp tiền trước mặt, xuất ra một cái bóp tiền in hình con mèo, mở ra xem xét, bên trong chỉ có hơn hai mươi tiền tệ, còn có một tờ giấy viết số điện thoại.

“Nếu như nhặt được bóp tiền, xin liên hệ với tôi, số điện thoại 136xxxxxxx,” cảnh sát trẻ tuổi có chút nghi hoặc hỏi tên trộm bị bắt, “Bóp tiền người già mà mày cũng trộm?”

Tên trộm mờ mịt, cái gì người nhà.

“Trong bóp tiền viết rõ số điện thoại giống như người già có trí nhớ kém” cảnh sát trẻ tuổi nhú mày, “Cho dù mày là ăn trộm, cũng phải có chủ nghĩa nhân đạo, làm như vậy cũng quá khó coi rồi.”

Vừa nhìn thấy bóp tiền trong tay cảnh sát, tên trộm nổi giận, gã chính là trộm cái bóp này mà sau đó không lâu bị bắt, hơn nữa trong cái bóp tiền vền vền chỉ có hơn hai mươi tệ, một tên đại lão già mang hơn hai mươi tệ không biết xấu hổ đi ra ngoài, gã ăn trộm cũng vì người nọ mà cảm thấy ngượng ngùng.

Cẩn thận kiểm tra một lần, cảnh sát hiểu được đại khái tình huống, cảnh sát trẻ tuổi nhìn số tiền trong tay, nhú nhú mày.

“Khâm Duyên, nghe nói khu Bắc bên đó xuất hiện án cướp giật, chúng ta lập tức đi xem.” Một người cảnh sát trung niên tiến vào phòng thẩm vấn nói với cảnh sát trẻ tuổi.

“Tốt, lập tức tới” Lâm Khâm Duyên đứng lên, khép lại ghi chép trong tay, “Trước giam lại.”

Tên trộm nào đấy nhìn cái bóp tiền được chế tác in hình con mèo rẻ tiền, lập tức lệ rơi đầy mặt, sớm biết như vậy gã sẽ không đi trộm bóp tiền của thằng cha đó rồi, vì hai mươi tệ mà bị bắt chặt, chả có lời a chả có lời.

Chương 16 :Tôi yêu may mắn...

Ngôn Tư Diễn lúc đưa văn kiện cho ngành dưới lầu, mới phát hiện phía dưới một mảnh thê lương, cậu nghi hoặc nhìn mọi người một bộ biểu cảm thống khổ mất tiền, nghĩ có chút vui sướng khi người gặp họa, tên trộm này lợi hại như vậy, nhân viên tổng công ty Tần Phong bị anh trộm nhiều tiền như vậy?

Cái công trạng này cũng có phần tốt quá nhỉ?

Phòng tiêu thụ người cúi kính từ trước đến nay đều nhiều hơn một ít, nhưng hôm nay Ngôn Tư Diễn chỉ thấy toàn bộ phòng tiêu thụ một cảnh tiêu điều, người nọ đầu rũ xuống, cậu không phân rõ được sự khác biệt người với quỷ, cậu hoài nghi đây đều là nhóm quỷ anh ôm đầu của mình tại vuột vuột, nghĩ đến cảnh tượng đám quỷ sờ loạn đầu, Ngôn Tư Diễn rung mình một cái.

“Tư quản lý, đây là văn bản tài liệu tổng giám đốc bảo tôi giao cho anh,” Ngôn Tư Diễn cười tủm tỉm đem văn bản tài liệu đưa tới trước mặt Từ Hải, “Đúng rồi, mấy ngày hôm trước tôi kiểm tra một số khoản, phát hiện bộ tiêu thụ năm trước có khoản sổ sách còn chưa thu về, chỉ e chuyện này phải là Tư quản lý tự mình ra tay mới tóm được.”

Từ Hải ở văn phòng tổng giám đốc gặp qua người trợ lý này, lúc ấy hai người cũng không nói chuyện với nhau, phỏng đoán đối phương cũng không phải là người cường thế gì, nhưng hôm nay cái dạng này nhìn qua cũng không phải bột nhão, anh cầm lấy văn bản tài liệu, “Trợ lý Ngôn chỉ cần làm tốt công việc trợ lý là được rồi, những chuyện này phòng tiêu thụ chúng tôi tự nhiên biết giải quyết.”

“Quản lý Từ bỏ qua cho, tôi cũng chỉ là nhắc nhở thoáng một chút, dù sao khoản sổ sách này tổng giám đốc có lẽ còn nhớ đây mà” Ngôn Tư Diễn mỉm cười, mắt nhìn mấy người phòng tiêu thụ mệt mỏi của hôm nay, “Vậy những việc này xin nhờ quản lý Từ rồi.”

Nhìn Ngôn Tư Diễn đi xa, Từ Hải cũng không còn tâm tư xem văn bản tài liệu, chẳng lẽ tên trợ lý Ngôn này không phải tìm phiền toái đến mình, mà là nhắc nhở mình hay sao?

Khó trách vừa rồi tổng giám đốc lúc tiến vào sắc mặt không tốt, chẳng lẽ chính là bởi ngành bọn anh năm trước ngay cả một khoản tiền còn chưa đòi về? Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, Từ Hải cảm thấy, tên tiểu trợ lý này vẫn còn rất thượng đạo, bây giờ không phải là thông khí cho mình sao?

Ngôn Tư Diễn thật không ngờ chính mình đa quản nhân sự đã thành thượng đạo trong mắt người khác, chờ cậu rề rà trở lại văn phòng, BOSS đại nhân đã mặt không biểu tình gõ bàn phím máy tính, từ trên khuôn mặt

than kia, thật sự làm cậu nhìn không ra tâm tình tốt xấu của đối phương. (đa phần nhân sự: xen vào việc của người khác)

Mất liếc BOSS, Ngôn Tư Diễn ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí của mình, hai ngày nay cậu công tác cũng dần dần nhiều hơn, không biết tên BOSS này nghĩ như thế nào, hoặc là muốn cậu cả ngày một đồng việc, hoặc là lại để cho cậu bận khủng khiếp, dù sao cậu hiện tại có rất ít thời gian rảnh rỗi.

Tần Húc Cẩn nhìn cậu ta một cái, chậm rãi thu hồi ánh mắt của mình, nhìn vào một tấm hình trên máy tính, một người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng đứng dưới tàng cây ngô đồng, trên mặt là vui vẻ miễn cưỡng, mà người này chính là Ngôn Tư Diễn.

Đóng tấm hình, Tần Húc Cẩn tay trái vô ý thức nhấn con chuột, cuối tuần của tuần tới anh nên làm sao đây? Du lịch? Chỉ sợ là không được rồi, không được, phải đi về suy nghĩ thật kỹ, trên sách nói qua, loài người dễ bị động vật làm rung động, nếu người phụ nữ kêu cái gì mà Đông hay Hạ làm nhóc con kia rung động, mình khẳng định bị tức chết.

Ngôn Tư Diễn thấy sắc mặt ông chủ càng ngày càng khó coi, trong lòng run lên, là ai chọc tới vị đại thần này rồi hả? Cậu đột nhiên nhớ tới Hàn Dương sợ thiên hạ không loạn, cậu xem như minh bạch Hàn Dương vì sao lại biến thành cái dạng này rồi, ở lâu dài với ông chủ này bị ngu thêm không yêu đương thì cũng biến thái, Hàn Dương yêu đương không thành công, cho nên anh biến thái rồi.

Sờ sờ cảm, cậu bắt đầu cân nhắc một vấn đề rất nghiêm túc, cậu có phải cần yêu đương hay không, nhưng mà nghĩ đến quở trách của bạn gái trước của mình lúc chia tay, cậu lại cảm thấy, làm nguy hại con gái nhà người ta như vậy thì không có phúc hậu, chẳng lẽ mình phải biến thái mới được?

Lúc sắp tan việc, Ngôn Tư Diễn nhận được điện thoại từ cục cảnh sát, đầu bên kia điện thoại là thanh âm của một người trẻ tuổi, đại ý là tên móc bóp tiền của cậu đã bị bắt rồi, gọi cậu đi cục cảnh sát làm ghi chép, lĩnh túi tiền.

Ngôn Tư Diễn , cậu nghĩ đến trong bóp tiền mình có hai mươi một tệ tám xu, cộng thêm mười tệ phí tổn, không biết đi lĩnh có lợi, hay không lĩnh có lợi.

Tần Húc Cẩn gặp Ngôn Tư Diễn sắc mặt đỏ tới đôi lui, cuối cùng biến thành xoắn xuýt, vì vậy mở miệng hỏi, “Ai tìm cậu?”

“Cảnh sát,” Ngôn Tư Diễn thần kỳ rất uể oải.

“Cậu làm chuyện gì bị bọn họ phát hiện?” Tần BOSS rất nghiêm túc, bắt đầu cân nhắc bản thân có cần tìm bạn bè giới chính trị chạy quan hệ hay không.

Ngôn Tư Diễn biểu lộ càng rối rắm, “Tôi như tên phạm tội sao?”

BOSS đại nhân quét mắt nhìn cậu từ trên xuống dưới một cái, trầm mặc không nói, tuy rằng từ bên ngoài nhìn vào hoàn toàn đích xác không giống, nhưng mà lấy phá vận khí của cậu ta mà nói, thật sự làm cho người ta không thể không tin tưởng, dù sao không phải tất cả người phạm tội là cố ý, không phải vẫn tồn tại cái gì phạm tội nhầm lẫn đây sao?

Bị thái độ mặc nhận của BOSS làm tức giận đến xù lông rồi, Ngôn Tư Diễn nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi chỉ là mất bóp tiền, cục cảnh sát gọi điện thoại bảo tôi đi lĩnh.”

Tần Húc Cẩn lập tức giật mình, khó trách buổi sáng hôm nay người này sắc mặt không tốt sao sao ấy, bất đắc dĩ thở dài, “Tôi lái xe đưa cậu đi.”

Lộ phí một phần cũng không mất, vừa nghe nói như thế, Ngôn Tư Diễn lòng cũng không rối rắm, mặt cũng không vắn vẹo, nói chuyện cũng có tinh thần lại, “Vậy thì làm phiền ông chủ rồi, thật sự là ngượng ngùng.”

Tần Húc Cẩn chứng kiến đối phương một dáng tươi cười xán lạn như lượm được tiện nghi, thật sự là nhìn không ra ngượng ngùng ở chỗ nào, đáy lòng anh dâng lên ý cười.

Ngồi trên xe BMWs “Ít xuất hiện” của ông chủ, Ngôn Tư Diễn sờ lên cằm nghĩ, cậu có thể là người đầu tiên từ trước tới nay ngồi xe BMWs đi lĩnh một cái bóp tiền tổng giá trị không cao hơn 35 tệ.

Lâm Khâm Duyên vừa trở lại cục cảnh sát, thì chứng kiến một chiếc BMWs chậm rãi ngừng lại ngoài cửa cục cảnh sát, anh kéo tên tội phạm trong tay tiến vào cục cảnh sát, nhìn cái dạng này, chỉ sợ lại là gia đình phú hào mất trộm rồi, dù sao mấy kẻ có tiền này mặt mũi viết đầy “Tao có tiền, tao có tiền” sao mà có thể không làm cho kẻ trộm chuyên nghiệp rèn luyện hàng ngày động tâm, dù sao ánh mắt sắc bén cũng là kỹ năng quan trọng tiến lên thành thạo cái nghề này.

Liên nói sáng nay bắt được thằng trộm, chính là không có ánh mắt, vì hơn hai mươi tiền tệ mà bị tóm, cái này là sự khác nhau giữa đạo tặc với ăn trộm mà.

Giao tên bắt được cho nhân viên làm ghi chép, Lâm Khâm Duyên đi ra thì gặp hai người đàn ông đi đến, người đi ở phía trước thoạt nhìn chỉ mới hơn hai mươi, nhìn qua sạch sẽ, khuôn mặt trắng nõn thoạt nhìn cũng rất thanh tú, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Người đàn ông đi theo phía sau cậu ta mặc một thân âu phục Armani, tuy bộ dạng rất đẹp, nhưng lại bày ra sắc mặt diện vô biểu tình khiến người ta cảm thấy người này ở chung thật không dễ.

“Ồ, là tiểu Ngôn à,” một người nhân viên cảnh sát lớn tuổi nhìn thấy người tới, cười ha hả kéo một cái ghế cho đối phương, đối phương sau khi

nhận lấy lại cho người đàn ông diện vô biểu tình bên cạnh ngò, sau đó chính cậu tự động tự kéo một cái ghế ngò xuống.

Kẻ tái phạm? Lâm Khâm Duyên bỏ não ra cái tình huống, chẳng lẽ người trẻ tuổi này trộm đồ, bị người đàn ông có tiền kia tóm được, chỉ là Hình cảnh quan khi nào lại đổi ăn trộm khách khí như vậy rồi ta? Hứng thú kéo đến, vì vậy Lâm Khâm Duyên cũng kéo cái ghế ngò ở một bên xem cuộc vui.

Tần Húc Cẩn thấy cảnh sát với Ngôn Tư Diễn bộ dạng hình như rất quen thuộc, có chút ngoài ý muốn nhìn Ngôn Tư Diễn.

Hình cảnh quan không chú ý tới sắc mặt Tần Húc Cẩn, tiếp tục cười ha hả mà hỏi, “Lần này cậu là mất cái gì thế?”

“Bóp tiền, “ Ngôn Tư Diễn ngoan ngoãn trả lời, “Sáng nay mất.”

“Cậu cái thằng nhóc này, hai tháng trước mới vừa dựa dẫm tôi lấy về di động, tôi còn tưởng rằng hai tháng nay cậu gặp may mắn rồi, rốt cục không mất đồ nữa, không nghĩ tới hôm nay lại tới đây lĩnh vật bị mất, sáng nay bản án ăn trộm là Tiểu Lâm phụ trách, tôi gọi cậu ta mang cậu đi lĩnh.”

Ngò ở một bên Lâm Khâm Duyên nghe được chính mình bị điểm tên, tự phát đứng lên, “Cậu đi theo tôi a.”

Ngôn Tư Diễn híp mắt nhìn người cảnh sát trẻ tuổi này, hẳn là sinh viên tốt nghiệp trường cảnh sát, thoát nhìn còn trắng nõn nà.

Đội Ngôn Tư Diễn đi lĩnh vật bị mất, Hình cảnh quan mới nhiệt tình mở miệng, “Cậu là bạn của thằng nhóc kia?”

Tần Húc Cẩn nhẹ gật đầu, anh nhìn ra được vị cảnh quan này đối Ngôn Tư Diễn không có ác ý, cho nên cũng coi như khách khí, chỉ là cái khách khí này tại trong mắt Hình cảnh quan thì có vẻ lãnh đạm rồi, bất quá làm cảnh sát vài thập niên, dạng nhân vật nào mà chưa từng gặp qua, Hình cảnh quan cũng không thèm để ý, tiếp tục nhiệt tình mở miệng nói, “Tiểu Ngôn đứa bé này thường xuyên bị người trộm đồ, cậu ta từ trung học chuyển đến nơi đây sau vẫn chưa hết, cái gì túi hành lý, cái gì bóp tiền, cái gì điện thoại, cái gì có thể bị trộm được đều bị trộm qua, chỉ là phần lớn thời gian những tên trộm này cũng sẽ bị cảnh sát bắt được, thường xuyên qua lại, tội ta cũng quen, chẳng qua đứa nhỏ này thật sự là đáng thương.”

Vừa nghe đến hai chữ đáng thương, Tần Húc Cẩn sắc mặt hơi đổi, “Cậu ấy tại nội thành không phải có phòng ở sao?” Người như vậy, gia đình cũng không thiếu thốn gì, làm sao mà đáng thương?

“Không phải có phòng ở thì không thể đáng thương đâu,” Hình cảnh quan một bộ dạng không đồng ý, “Đứa nhỏ này từ nhỏ cha mẹ đã ly dị, dưỡng tại nông thôn, sau tới trung học bà nội qua đời, cha mẹ ruột của cậu

ta đều có gia đình riêng, căn phòng kia chính là cha mẹ ruột của cậu ta tự đền bù tổn thất, từ trung học thì bắt đầu tự một mình mình sinh hoạt, thằng nhóc còn nhỏ như vậy, thật sự là nghiệp chương a.”

Tần Húc Cẩn ánh mắt có chút trầm xuống, hoá ra là vậy sao?

Chưa được một lát, liền thấy Ngôn Tư Diễn cười tủm tỉm cầm một cái bóp tiền đi ra, đi theo phía sau cậu Lâm Khâm Duyên vẻ mặt có chút vắn vẹo, ánh mắt nhìn Ngôn Tư Diễn như là người sao hoá, mặc cho ai chứng kiến trong bóp tiền tờ giấy viết số điện thoại mặt sau còn viết một câu “Kẻ trộm tiền sinh anh thích em”, đều sẽ cảm giác được người ghi thứ lời này không là người địa cầu, dù sao chỉ số thông minh của người địa cầu vẫn có chất lượng chứng nhận, không có thông qua chứng nhận tại trong bệnh viện hoặc bệnh viện tâm thần đâu nha, cũng không biết ai đem tên này thả ra nguy hại xã hội rồi.

Không thể không nói, có đôi khi Tiểu Lâm đồng chí cũng là một người quân chân tướng.

Ngôn Tư Diễn làm tốt ghi chép, cùng Hình cảnh quan nói chuyện trong chốc lát, mới vui rạo rức ra cục cảnh sát.

Tần Húc Cẩn nhìn người bên cạnh cười rất vui vẻ, mở miệng nói, “Tháng này toàn bộ căn thưởng của cậu không khấu nữa.” (cẩn: căn cù, siêng năng)

Ngôn Tư Diễn mở to hai mắt, “Không khẩu?”

“Ừm, không khẩu, cậu bị thương đi làm cũng không dễ dàng,” Tần BOSS xem nhẹ sự thật cậu ta bị thương đi làm một nửa thời gian là đang chơi game.

“Ông chủ, anh là người tốt, “ Ngôn Tư Diễn ngồi ở ghế kế bên tài xế, vẻ mặt cảm động nhìn về phía Tần Húc Cần.

Tần Húc Cần chưa nói cho cậu biết, tại tổng công ty, Ngôn Tư Diễn vẫn còn thử việc, căn bản cũng không có toàn bộ cần thưởng, tuy nhiên lại nhìn không được muốn cho người này vui vẻ một ít.

Loại cảm giác này, chính là loại tình cảm mọi người hay nói a.

Ngôn Tư Diễn cảm khái, vốn cho rằng hôm nay bị kịch đủ một ngày, nhưng thật không ngờ cuối cùng lại may mắn.

Cái gì may mắn, có lẽ thứ đáng yêu nhất ha.

Chương 17: Nhật ký du lịch (thượng)...

Cái gọi là oán quỷ, chính là sau khi người nào đó chết đi, bởi vì chấp nhất chuyện nào đó, linh hồn không muốn rời đi, cuối cùng trở thành một cô hồn dã quỷ lang thang ở trong thế gian.

Ngôn Tư Diễn sáng sớm rời giường đi ra ngoài, lại trông thấy đứa bé đứng ở bên ngoài thang máy ăn kẹo, bước chân cậu dừng một chút, cuối cùng không có hướng đứa nhỏ đi đến.

“Anh trai, ba ba ma ma của em vì cái gì vẫn chưa trở lại?” bé gái tay lạnh buốt bắt lấy vạt áo cậu, đôi mắt to hắc bạch phân minh nhìn chăm chăm Ngôn Tư Diễn.

Ngôn Tư Diễn giả bộ như chưa hề phát giác, trực tiếp tiến vào thang máy, cửa thang máy vẫn chưa đóng lại, chỉ thấy một đôi vợ chồng đi đến, trong tay người phụ nữ còn nắm một đứa bé ba bốn tuổi, cậu chứng kiến bé gái trước đó hỏi cậu đang theo sau lưng đôi vợ chồng, trong miệng còn kêu lên ba ba ma ma.

Dời ánh mắt, Ngôn Tư Diễn nhìn xem người phụ nữ nắm đứa con, mập mập đáng yêu vô cùng, vừa lúc đó, đứa bé này đột nhiên quay đầu đối bé

gái sau lưng nói, “Đây là ba ba ma ma của em, không phải của chị.”

Hai vợ chồng sắc mặt thay đổi, hoảng sợ nhìn phía sau, chỗ đó trống rỗng cái gì cũng không có, người phụ nữ đem con nhỏ ôm vào trong ngực, có chút hoảng sợ mở miệng, “Tiểu Minh, con đang nói chuyện với?”

“Chị tiểu thư này ah, “ Đứa bé chỉ vào sau lưng, “Chị ấy mặc váy màu đỏ, còn cầm kẹo, chỉ kêu hai người ba ba ma ma đâu rồi, mẹ, con cũng vậy muốn ăn loại kẹo này.” Đứa bé chỉ vào kẹo mút cầu vòng trong tay bé gái, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Ngôn Tư Diễn nhìn đôi vợ chồng vẻ mặt trắng bệch, mà ngay cả thân thể đều có chút phát run lên, nhìn lại bé gái đáng yêu, nhẹ khẽ thở dài một hơi, nhà bé này cậu có biết, năm năm trước đây vợ chồng đi ra ngoài, lại để cho con gái lớn năm tuổi ngoan ngoãn đợi trong nhà, chờ bọn họ trở về thì mua Baby cho con gái, kết quả thật không ngờ trong nhà rò khí ga, đứa bé năm tuổi cứ như vậy đã bị chết ở tại trong nhà.

Cửa thang máy sau khi mở ra, hai vợ chồng không thể chờ đợi được liền xông ra ngoài, Ngôn Tư Diễn nhìn bé gái lẻ loi tro tro đứng trong thang máy, bước chân dừng lại.

Đứa bé này, có lẽ chỉ là chờ ba ba ma ma của bé mua búp bê cho bé trở về a, dù sao đối với trẻ nhỏ năm tuổi, ba ba ma ma hứa hẹn đối với các bé mà nói, điều đó chính là chuyện thật.

“Cậu đang nhìn cái gì?” thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ở bên cạnh cậu vang lên, lại làm Ngôn Tư Diễn thu hồi tâm thần, nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông tuấn mỹ, “Ông chủ.”

“Nguyên lai cậu thích cái này?” Vẻ mặt ông chủ như trước không thay đổi, nhưng mà Ngôn Tư Diễn lại cảm giác nghe ra một loại thì ra là thế, cậu quay đầu lại theo hướng thang máy xem xét, nguyên lai trong thang máy treo quảng cáo giày cao gót nào đó, trên tấm hình người phụ nữ rất là gợi cảm trên người.

Khóe miệng có chút co lại, cậu xem chính là đứa bé đứng phía dưới quảng cáo, nhưng muốn đối phương nhìn không thấy những này, Ngôn Tư Diễn gượng cười hai tiếng, “Ha ha, chỉ là xem xét nha, xem xét.” Cậu đối nữ gợi cảm không có hứng thú a.

“Xem xong thì đi, vẫn nhìn như vậy thì quá đáng khinh” quét mắt túi hành lý loại nhỏ trong tay đối phương, Tần Húc Cần khóe miệng có chút khẽ cong.

“A, được,” Ngôn Tư Diễn co rút khóe miệng, ai WS rồi, ai WS rồi! Chỉ là dưới chân không dám dừng lại, lập tức nâng bước chân tiến lên, cậu không có chứng kiến ánh mắt người đứng phía sau đảo qua bé gái, bé gái sợ tới mức lạnh run, trong chớp mắt biến mất trong thang máy.

Hai người ngồi vào trong xe, Ngôn Tư Diễn vừa ngồi trên ghế lái phụ, người bên cạnh thì xoay người vì cậu thắt chặt giầy an toàn, mà cậu đã chậm rãi quen hành động này.

“Ông chủ, những người khác đâu?” Ngôn Tư Diễn hiếu kỳ hỏi.

“Hàn Dương dẫn của bọn họ đi trước một bước.” thắt chặt giầy an toàn, Tần Húc Cẩn thẳng lưng lên, trên mặt vĩnh viễn là mặt than không thay đổi.

Ngôn Tư Diễn trong lòng rơi lệ, kỳ thật cậu cũng muốn đi trước một bước a.

Tần Húc Cẩn phát động ô tô, nghiêng đầu mắt nhìn Ngôn Tư Diễn, tựa hồ đoán được ý nghĩ của cậu, “Hướng ở của cậu với bọn họ khác nhau.”

Ngôn Tư Diễn một tay ở trên dây an toàn kéo a kéo, nguyên lai cậu không giống người thường như thế sao, đến hướng ở cũng cùng người khác khác nhau như vậy?

Tần Húc Cẩn chú ý đến động tác của cậu, “Cậu đang kiểm tra chất lượng dây an toàn sao?” Đáy mắt lại dâng lên một vòng trêu tức không dễ phát hiện.

“Ha ha, đúng vậy a đúng vậy a,” Ngôn Tư Diễn tiếp tục gượng cười, “cái dây thắt này so với thắt lưng của tôi chất lượng tốt hơn nhiều.”

Tần Húc Cẩn trầm mặc, chỉ là ánh mắt quét qua phần eo của cậu.

Núi Bạch Thành vốn là khu phong cảnh nổi danh nhất, núi rất cao, đỉnh núi phong cảnh tuyệt đẹp, rất nhiều du khách đều nói, đứng ở đỉnh núi Bạch Thành giống như được mọc cánh thành tiên, làm cho tâm linh con người được gội rửa, đạt đến tinh lọc.

Ngôn Tư Diễn đối với mấy thứ tinh lọc này không có hứng thú, chỉ là cậu một mực quần quýt oán niệm chưa đi núi Bạch Thành du ngoạn, với tư cách người thành phố C, không đi thực mất mặt a.

“Tùng đi chưa?” Tần Húc Cẩn thấy người này một mực cúi đầu, không khỏi lên tiếng hỏi.

“Cái gì?” Ngôn Tư Diễn khó hiểu ngẩng đầu.

“Tùng đi núi Bạch Thành chưa?” Tần Húc Cẩn vẫn nhìn đường phía trước, thực tùy ý mà hỏi.

“Chưa, “ Ngôn Tư Diễn đánh ngáp, “Không có thời gian đi.”

Tần Húc Cẩn nắm tay lái thật chặt, anh nhớ tới lời của người cảnh sát kia nói..., ánh mắt tối xuống, không có thời gian sao?

=====

“Hàn đặc trợ, tổng giám đốc sao lúc này lại còn chưa tới?” Nữ quản lý bộ phận PR Tô Thanh ngồi xuống bên cạnh Hàn Dương, “Hay là nói tổng giám đốc hôm nay sẽ không tới?”

Hàn Dương cười cười, “Tô quản lý yên tâm, hôm nay ông chủ nhất định sẽ đến, chỉ là anh ấy có một số việc phải đến chậm một bước.” tâm ý của Tô Thanh đối tổng giám đốc đó là Tư Mã Chiêu chi tâm, người qua đường đều biết, chỉ là??? Nghĩ đến tên yếu ớt nào đó, Hàn Dương mắt đồng tình nhìn Tô Thanh, một đại mỹ nữ như vậy, bại bởi một tên đàn ông muốn bộ ngực không có bộ ngực, muốn mộng không có mộng, cũng coi như là ghen khuất.

Bọn họ bây giờ là dự định tốt trong khách sạn, khách sạn này là tiêu chuẩn cấp bốn sao, tại giữa sườn núi Bạch Thành, khách du lịch phần lớn có chút năng lực kinh tế đều ưa thích chỗ này vào ở, cho nên vào thời điểm quyết định khách sạn, anh liền đặt chỗ này, dù sao người xuất tiền cũng không phải anh, tiết kiệm làm gì?

Mấy người ngành quản lý đều ngồi trà sánh uống trà, đối với hành vi của Tô Thanh bọn họ đều xem tại đáy mắt, trong nội tâm hiểu rõ, tất cả mọi người là người tinh, đều giả cái gì cũng không biết.

Người phụ nữ bộ phận PR này thật không đơn giản, bản lĩnh ăn nói mới không phải đàn ông thường dám đi trêu chọc, ánh mắt nhìn đàn ông cũng cao, người này nhìn trúng tổng giám đốc là chuyện cực kỳ cần dũng khí, dù sao tổng giám đốc tuy rằng rất tuấn tú rất có tiền, nhưng mà mặc cho ai cũng không chịu nổi hàn khí nọ tùy thời cũng có thể phóng ra ngoài. Hơn nữa nhìn thái độ tổng giám đốc, vị mỹ nữ quản lý bộ phận PR này chỉ sợ cũng không có làm trò bao nhiêu.

“Ngôn trợ lý lần này không đến sao?” Điền Sơ kỳ quái hỏi một câu, lập tức tìm được mấy người quản lý phụ họa, dù sao từ chuyện nhà ăn nhân viên lần trước về sau, bọn họ chỉ biết người trợ lý nhỏ bé nọ rất được tổng giám đốc coi trọng.

Bọn họ sao lại chưa đến, tổng giám đốc đại nhân không phải tự mình đi đón cậu ta sao? Hàn Dương cười giải thích nói, “Ngôn trợ lý sẽ đi cùng với tổng giám đốc.”

“Ngôn trợ lý?” Chưa từng gặp qua Ngôn Tư Diễn Tô Thanh ánh mắt hơi đổi, “Là trợ lý tổng giám đốc mới nhận sao?”

Hàn Dương đang chuẩn bị trả lời, thì chứng kiến Ngôn Tư Diễn và Tần Húc Cẩn đi đến, thở dài một hơi, “Bọn họ vào rồi.”

Tô Thanh nhìn lại, chỉ thấy Tần Húc Cẩn cùng một người đàn ông tuổi trẻ khuôn mặt thanh tú đi đến, ánh mắt cô đảo qua người đàn ông tuổi trẻ, ăn mặc áo phông trắng quần jean, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng lại không có khí thế chức quyền sắc bén trong bao người, người này chính là trợ lý mới tới? Cô có chút nghi hoặc, lập tức đổi lại khuôn mặt tươi cười.

Ngôn Tư Diễn đi theo sau lưng Tần Húc Cẩn, chính thức nhận thức tất cả ngành quản lý, đối với mỹ nữ quản lý bộ phận PR hai mắt nhìn nhiều, sau đó bắt đầu phân chia phòng, đến cuối cùng người chung một phòng với cậu là Tần BOSS, tại dưới ánh mắt đồng tình của mọi người, cậu đi theo sau lưng Tần Húc Cẩn tiến vào phòng.

Mang đồ sắp xếp tốt, lại lon ton theo đằng sau BOSS đi ra ngoài, sau đó chuẩn bị đến trà sảnh uống trà, buổi chiều đi dạo xung quanh, buổi sáng ngày mai đi leo núi.

Trong Hotel cân nhắc đến tình huống đoàn thể du lịch, cho nên trà đại sảnh là phòng đơn, mười mấy người tiến vào một phòng, sau bắt đầu chọn trà, Ngôn Tư Diễn nhìn trà giá cao thái quá, quay đầu nói với người bên cạnh, “Ông chủ, tôi không uống trà có thể đem những thứ này đổi thành tiền mặt cho tôi hay không?”

Tần Húc Cẩn mặt không biểu tình nhìn cậu, “Hôm nay giữa trưa cơm giá cao hơn, cậu có thể cân nhắc cái này.”

“Không cần,” Ngôn Tư Diễn khép lại menu trong tay, “Cho tôi một ly bích loa xuân (một loại trà xanh).”

Hàn Dương ở một bên trợn mắt trừng một cái, thằng nhóc này đến chỗ nào đều không đổi được thói quen khó coi, thật không biết cậu ta như thế nào còn chưa rơi tiền trong mắt chứ.

“Ngôn trợ lý không thích uống trà sao?” Tô Thanh chọn một ly trà hoa hồng, cười tủm tỉm hỏi, đối với người trợ lý tổng giám đốc mới sủng này, cô luôn muốn chú ý nhiều một chút, đường cong cứu quốc cũng là phương pháp tốt nữ theo đuổi nam.

“Không, tôi chỉ là càng ưa thích tiền hơn chút,” Ngôn Tư Diễn đối mặt mỹ nữ luôn rất thành thật.

Tô Thanh cười cứng đờ, cô có thể nói đứa bé này rất thành thật sao?

“Ha ha, Ngôn trợ lý luôn khô hài như vậy,” Diên Sơ tại một đám người xem trầm mặc đứng cầm bước ra.

“Đúng vậy a, bản thân cậu ta cũng rất hóm hỉnh,” Hàn Dương rồi rảnh mở miệng, nói xong còn thu được từ ông chủ một cú ánh mắt lạnh lẽo, lập tức tỏ vẻ trầm mặc.

Quả nhiên ông chủ với thằng nhóc đó là có JQ, Hàn Dương trong lòng rơi lệ đầy mặt, tình yêu văn phòng gì gì đó, thứ đáng ghét nhất!

Ngôn Tư Diễn liếc Hàn Dương, thu hồi ánh mắt, “Có thể giải trí cho anh Hàn, là vinh hạnh của tôi.” Nói xong nhe răng cười cười, “Dù sao, tôi rất thích anh Hàn chứ sao.”

Chứng kiến cái nụ cười xán lạn này, Hàn Dương rung mình một cái, ánh mắt quét đến ánh mắt băng hàn của ông chủ, tất cả tóc gáy toàn thân đứng nghiêm vững vàng, Hàn Dương đã minh bạch một việc, đó chính là Ngôn Tư Diễn có phải chê cười anh hay không không biết, nhưng mà rất nhanh anh đã trở thành chê cười.

BOSS đại nhân, tôi đổi tên gia hỏa xui xẻo kia không có ý đồ, anh không nên hiểu lầm, hiểu lầm có thể hại chết người a!!!

Chương 18 :Nhật ký du lịch (trung)...

Nếu như nói một người có thể so sánh không may với Ngôn Tư Diễn, thì phải là Hàn Dương, khi anh kinh qua vận rủi ngã sắp xuống, bị nện bị giội, sau đó người còn phải trải qua một chút sức lực cũng không có, anh đi theo sau lưng mọi người, giẫm lên thêm đá không có tâm tình chơi đùa, chỉ có cảm giác tang thương khóc không ra nước mắt.

Đi bên cạnh anh Từ Hải ngành quản lý tiêu thụ vỗ vỗ vai của anh, nói lời thăm thía, “Người anh em, cậu hai ngày nay gặp phải cái gì?” Sao có thể không may thành như vậy?

Hàn Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi gặp được một tên quỷ không may rồi!” Xế chiều hôm nay anh còn chưa đi ra ngoài đã bị người không cẩn thận giội cho một thân café, lại trở về phòng thay quần áo, lúc ra cửa còn bị thợ sửa đèn đường đập bể đầu, ở trên đại lộ vậy mà bước xuống rồi trượt, làm trò trước mặt rất nhiều lữ khách té lăn trên đất.

Chúng kiến người nào đó phía trước cầm lấy cameras không ngừng chụp ảnh, một lần cũng chả có xúi quẩy, Hàn Dương tâm lý không công bằng, nên xúi quẩy không gặp xui rồi, hiện tại khí mốc toàn bộ chạy trên người anh.

Từ Hải thấy Hàn Dương vẽ mặt phẫn hận nhìn Ngôn Tư Diễn, trong nội tâm hiểu rõ, nguyên lai là hai vị trợ lý âm thầm nội đấu, xem ra vị trợ lý mới tới kia càng được tổng giám đốc ưa thích, không thấy từ vừa mới bắt đầu uống trà đến ăn bữa trưa, hai người đều là ngồi cùng một chỗ, xem ra Hàn đặc trợ là trong nội tâm không công bằng rồi.

Đồng tình mắt nhìn Hàn Dương, “Cậu không cần quá khó khăn.” Cũ không bằng mới, đây là đạo lý mãi mãi không thay đổi, hưởng chỉ vị tiểu trợ lý Ngôn kia làm người cũng không tệ, Hàn đặc trợ muốn tanhg cậu ta, chỉ sợ không rất dễ dàng.

Hàn Dương không hiểu ra sao nhìn Từ Hải một bộ tôi minh bạch tôi biết nha, chẳng lẽ nói anh gần đây cũng bởi vì Ngôn Tư Diễn xui xẻo? Chỉ là, nhìn như thế nào cũng không giống?

“Ngôn trợ lý chưa có tới đây chơi sao?” Tô Thanh gặp bộ dạng Ngôn Tư Diễn cầm cameras chụp tới chụp lui, thì biết cậu có lẽ chưa tới chơi bao giờ, căn cứ nguyên tắc lấy lòng, Tô Thanh đi lên phía trước nói, “Núi Bạch Vân trên đỉnh có một đạo quan, nghe nói ở bên trong cầu nguyện đều có thể thực hiện, Ngôn trợ lý có hứng thú không?”

Ngôn Tư Diễn mỉm cười đóng máy ảnh kỹ thuật số, “Đạo quan không phải rút thăm sao? Sao lại có thể cầu nguyện rồi hả?” Xem ra mặc kệ là nữ tính thịnh vượng như thế nào, tại phương diện khác chung quy vẫn có một mặt đáng yêu, ví dụ như tin tưởng cầu nguyện thì nguyện vọng sẽ trở thành

sự thật. Nếu như cầu nguyện thật sự có ích, cậu cũng đã không xui xẻo như vậy rồi.

“Đương nhiên rút thăm cũng là có,” Tô Thanh không biết tổng giám đốc vì sao coi trọng nhóc con này, nhưng mà cô cũng không nguyện buông tha cho bất kỳ một người nào có khả năng cơ hội cùng một chỗ với tổng giám đốc, cho nên cô nhất định phải cùng người của tổng giám đốc đánh tốt quan hệ.

Hàn Dương thấy Ngôn Tư Diễn và Tô Thanh trò chuyện với nhau thật vui, lại quét mắt nhìn BOSS mặt không biểu tình nhưng mà hàn khí bốn phía, đột nhiên có chút đồng tình Tô quản lý, kỳ thật so với anh không may chính là Tô quản lý, bị cái nhìn khí thế của BOSS dán lên người, quả nhiên bị người yêu thích nghĩ lầm tình địch mới là sự tình bi thảm nhất thế gian.

“Đúng đúng, phở thịt nướng đó ăn thật ngon, tôi còn nhớ balabala.”

“Không nghĩ tới Tô quản lý cũng sẽ ăn những thứ này, tôi còn tưởng rằng người như Tô quản lý xinh đẹp như vậy balabala.”

Nhìn hào khí giữa hai người càng ngày càng hòa hợp, quản lý bốn phía đều trao đổi một ánh mắt, xem ra vị Ngôn trợ lý này đối Tô quản lý hứng thú rất lớn, đáng tiếc a đáng tiếc, bé trai này vừa rời trường không biết mỹ nữ bên cạnh đã sớm lòng có tương ứng.

Nghe Ngôn Tư Diễn với Tô Thanh từ phở quà vật nào đó nói đến cốc nhạc hoan thăng lên mây xanh, lại từ cốc nhạc hoan nói đến cùng là khu trò chơi quê nào đó, sau đó nói đến đường quần áo nào đó, đến trai đẹp gái xinh, đến cuối cùng hai người happy đến quên BOSS đại nhân sau lưng.

Tô Thanh vốn là khách khí tới gần Ngôn Tư Diễn, nhưng mà thật không ngờ bé trai này thú vị như vậy, lâu dài ngược lại thật sự yêu thích đứa bé này rồi, vì vậy hai người cùng chung bước trên con đường hài hòa, nghênh đón lấy chính là ngày mai tốt đẹp nhất.

Tần Húc Cẩn dùng ánh mắt nhìn kỹ Ngôn Tư Diễn song song Tô Thanh đi về phía trước, tuổi so Ngôn Tư Diễn lớn hơn, có cái gì tốt? Thời điểm anh chứng kiến Tô Thanh phía trước một thân lão đạo được Ngôn Tư Diễn tay mắt lanh lẹ đỡ lấy, ánh mắt của anh ám trầm xuống, người phụ nữ này cùng Ngôn Tư Diễn không xứng.

“Tiểu Ngôn,” BOSS đại nhân mở miệng, kết quả hai người phía trước không có nghe thấy, mãi mê thảo luận một tác phẩm nổi tiếng nổi danh trong ngoài nước “Hồng Lô Mộng”.

“Tôi cảm thấy, Giả Bảo Ngọc đối Tần Chung hân là không có ý tứ gì khác, cậu ta thích chính là Lâm Đại Ngọc.”

“Tiểu Ngôn, cái này cậu không hiểu,” Tô Thanh một dạng biểu tình cậu còn trẻ, “Giả Bảo Ngọc kia thích Lâm Đại Ngọc là khẳng định, nhưng mà người Tần Chung kia nha, giữa hai người khẳng định không phải là tình hữu nghị đơn thuần gì cả.”

Hữu nghị chẳng lẽ còn phân đơn thuần với không đơn thuần, hơn nữa trong Hồng Lâu Mộng tuy rằng đã viết Tần Chung tướng mạo không tồi, lại làm cho Giả Bảo Ngọc kinh diễm thoáng chốc, nhưng mà đó là bệnh chung khi thấy mỹ nhân của tên đàn ông này, chính là điều này có quan hệ gì với hai người có cái gì gì gì đó cảm tình? Mặc dù nói cậu không phải thanh niên văn nghệ, nhưng quyển sách này cậu đầu gì cũng đã xem hết, nhưng mà thật sự không có nhìn ra hai người không đúng chỗ nào chứ.

Nói sau, đàn ông cùng đàn ông???

Tô Thanh vỗ vỗ đầu cậu, “Ai, cậu tuổi còn rất trẻ???” Một lời còn chưa nói hết, Tô Thanh đã cảm thấy sau lưng hàn khí bức người, nhìn lại liền gặp được tổng giám đốc mặt không biểu tình đứng sau lưng tụi cô, cô sợ đến giật mình, trong lúc nhất thời tay cứng trong không trung.

Ngôn Tư Diễn khó hiểu quay đầu lại, chứng kiến ông chủ đứng ở phía sau, nhìn nhìn lại sắc mặt cứng ngắc của Tô Thanh, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, Tô quản lý làm sao vậy?

Diễn Sơ che mắt lại, loại trường hợp này thật sự là quá cực kỳ bi thảm rồi, anh không thể trơ mắt xem tiếp nữa.

“Chụp ảnh cho tôi,” Tần Húc Cần nhìn lướt qua Tô Thanh, sau đó mặt không biểu tình nhìn Ngôn Tư Diễn, “Đuổi kịp.”

Chư vị quản lý đồng thời biến sắc, bọn họ vậy mà không biết tổng giám đốc đại nhân từ lúc nào thích chụp ảnh rồi, nhớ rõ tháng trước khi đi du lịch, Tô quản lý mời anh ta chụp ảnh, nhưng mà bị anh dùng không thích chụp ảnh cự tuyệt, sao lại tương phản hôm nay???

Mọi người lập tức minh bạch, đồng tình mắt nhìn Tô Thanh, xem ra tổng giám đốc không phải không thích chụp ảnh, mà là biến thành cự tuyệt Tô quản lý, xem ra nữ theo đuổi nam cũng là muôn cách toà núi, nhất là theo đuổi người đàn ông như tổng giám đốc, đó là cách một toà núi Himalaya.

Ngôn Tư Diễn rất vui vẻ đi theo sau lưng Tần Húc Cần, nhìn nhìn, chỉ vào một khối đá tạo hình quái dị, “Ông chủ, anh cứ đứng ở đó, góc độ rất không tồi.”

Tần Húc Cần mắt chán ghét nhìn tảng đá, nhưng nhìn đối phương bộ dạng hào hứng ngẩng cao, nhin nhẩn, còn ngoan ngoãn đến đứng bên cạnh tảng đá.

Ngôn Tư Diễn thấy bộ dạng ông chủ như một cây tùng bách cao ngất trên mặt đất, bất đắc dĩ thở dài, “Ông chủ, buông lỏng một chút.” Đối phương giật giật, nhưng mà ở Ngôn Tư Diễn xem ra, thì chính là cương thi di động.

Vô lực buông cameras, Ngôn Tư Diễn đi đến trước, chuẩn bị dạy BOSS một tư thế, vì vậy phóng khoáng nói, “BOSS tác phong cần phải như vậy.”

Cậu đem chân hướng trên tảng đá để xuống, chuẩn bị pose người trầm tư, nhưng mà cái tư thế này còn chưa thành công, chân giẫm phải tảng đá vừa trượt, cậu liền hướng tảng đá đập đầu vào.

Cũng may BOSS biểu cảm bộ mặt tuy không linh hoạt, nhưng mà tay chân cũng rất linh hoạt, người nhanh nhẹn chụp tới, đem Ngôn Tư Diễn kéo trở về.

Ngôn Tư Diễn thở dài một hơi, may mắn không cần đập trên tảng đá vàng vọt này, thật sự là lucky, đem đầu khoác lên bờ vai ấm áp, Ngôn Tư Diễn lòng còn sợ hãi ngây người.

Tại mười bước ngoài trừ mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy một màn này, BOSS sao lại ôm đàn ông, không đúng, không đúng, BOSS rõ ràng ôm eo Ngôn trợ lý?!

Đứng tại nơi hẻo lánh Điền Sơ lấy ra cameras liên tục chụp vài tấm hình, nói không chừng ông chủ Hứa cũng sẽ thích mấy tấm hình này?

Lấy lại tinh thần phát hiện mình đề ở trên người Tần Húc Cẩn, Ngôn Tư Diễn ha ha gượng cười lui ra sau một bước, thấy anh ấy tựa hồ không có biểu tình bất mãn, cậu mới thả lỏng trong lòng, cậu cái gì cũng không sợ, chỉ sợ ông chủ tặng cho cậu quần lót giày nhỏ.

Nhìn ra cậu không được tự nhiên, Tần Húc Cẩn mở miệng, “Là tư thế như vậy sao?” Nói xong, chiếu vào bộ dạng của Ngôn Tư Diễn vừa rồi làm theo.

Ngôn Tư Diễn thấy ông chủ không ngại, lập tức cười tủm tỉm mở miệng, “Đúng thế nha, không hổ là ông chủ, làm được tư thế rất có khí thế.” Nói xong, từ từ đi lui ra phía sau vài bước, giờ cameras bắt đầu chụp.

Cậu bé thanh tú, người đàn ông tuấn mỹ lạnh lùng, cậu chụp hình anh, ngoài ra đã có người chụp bọn họ, tại một giây Ngôn Tư Diễn mỉm cười giờ lên cameras này, đương một giây Tần Húc Cẩn nhìn về phía Ngôn Tư Diễn này, đã có người bấm máy, ghi lại một màn này.

Tô Thanh ngơ ngác nhìn thấy cảnh tượng này, đột nhiên cảm giác không chân thực, đột nhiên cười khở cúi đầu xuống, “Cô Bảo Ngọc yêu hay sao??? Tự nhiên là Tần Chung.”

Cô nhìn cậu bé đem người đàn ông tuần mỹ bày tới bày lui, mà người đàn ông từ trước đến nay lạnh lùng, tuy rằng mặt không biểu tình nhưng lại chiếu theo lời của cậu, cô Xùy~~ cười ra tiếng, sửa sang tóc, như cũ là một người phụ nữ tự hào.

Chương 19: Nhật ký du lịch (hạ)...

Trong phòng của khách sạn, Ngôn Tư Diễn đang ngồi xem đồng ảnh mới chụp, ngoại trừ một số ảnh phong cảnh và ảnh chụp cậu, còn có ảnh chụp Tần Húc Cần, cậu nhìn khuôn mặt vô cảm của người kia, nhúu mày thờ dãi, ngay cả chụp ảnh cũng không cười một cái.

Boss bị chuột đồng kéo đi, cũng không biết hai người muốn bàn chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy nụ cười tủm tỉm của chuột đồng, cậu có cảm giác rất quý dị, lắc lắc đầu, cậu tiếp tục xem ảnh, đột nhiên hơi ngừng lại, ngây ngốc nhìn bức ảnh trước mặt.

Khi chụp ảnh cậu cũng không để ý tới cảnh này, giờ nhìn lại thấy sơn tóc gáy, ánh mắt phản hận của bóng người đứng trong góc giống như một đạo hàn quang đâm thẳng vào người cậu, tuy rằng cậu cũng thường xuyên gặp được những thứ đó, dù là oán linh, phần lớn cũng khá dễ xử lí, nhưng lần này thật không đơn giản, có thể hiện hình trong ảnh, phải mạnh tới mức nào? Hơn nữa cho dù chỉ là ảnh chụp, cậu vẫn có thể cảm thấy một cỗ oán khí, nhưng điều làm Ngôn Tư Diễn khó hiểu là, vì sao người oán quỷ này nhìn lại là Tần Húc Cần.

Từ góc đứng của oán quý này, còn có hướng tầm mắt, cậu hoàn toàn khẳng định, thứ đó đang nhìn Tần Húc Cẩn, nghĩ thế, cậu ngồi dậy, xóa bức ảnh này đi, thuận tiện kết một cái ấn trên cameras.

Nhìn thời gian ở điện thoại, bây giờ đã là mười giờ đêm, cậu do dự một chút, cuối cùng vẫn mở cửa phòng, đi tìm Tần Húc Cẩn, nếu oán linh cường đại như vậy tìm được Tần Húc Cẩn, cho dù anh là mặt than, cũng không lạnh hơn oán quý.

Ra khỏi cửa, vừa đi được hai bước, đèn đường đã bắt đầu nhấp nháy, cậu ngẩng đầu nhìn thứ đang bám trên đèn đường, trở mình một cái xem thường, mấy tình tiết trong phim kinh dị đã diễn tới cũ mèm, mấy con quỷ này có thể có chút tinh thần đổi mới được không?

Không thèm để ý tới trò đùa này, thứ đang bám ở trên kia vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi, Điền Sơ ở cùng phòng với quản lí phòng hậu cần, cách phòng của cậu và Boss chỉ vài phòng, cậu phát hiện ra mấy thứ trên đường kia, tới trước cửa phòng Điền Sơ lại không còn thấy chút nào, sạch sẽ tới bất ngờ, nhìn cửa phòng Điền Sơ, lại nhìn nhìn mấy con đang hớn hờ hân hoan đứng trước cửa phòng mình, Ngôn Tư Diễn không thể không thừa nhận, đây là số mệnh trong truyền thuyết a.

=====

Tần Húc Cẩn nhìn ảnh chụp trong cameras, lạnh lùng nói: “Tốt lắm.” Cất cameras vào trong túi: “Những thứ đồ lần trước anh xin mua, tôi đồng ý.”

Điền Sơ nghe vậy, vô cùng mừng rỡ, ai nói phòng nhân sự không quan trọng, nhìn đi, trang thiết bị của phòng nhân sự chúng ta tiên tiến thế nào, xem quản lí các phòng khác còn có thể vênh váo tự đắc trước mặt mình thế nào?! Nhưng mà, Điền Sơ lại nghĩ, phản ứng này của Boss không phải thể hiện là, Boss thật sự thích Ngôn tiểu trợ lí? Vạn nhất chuyện tổng giám đốc là đồng tính truyền ra, tổng giám đốc có thể hoài nghi là anh truyền ra không, đến lúc đó anh phải giải thích thế nào đây? Biết nhiều chuyện, kỳ thực cũng không tốt chút nào.

Vạn nhất một ngày nào đó Boss thấy anh biết nhiều quá, cuối cùng... sẽ... cuối cùng sẽ... Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, vì thế chuột đồng lo lắng. Nhưng mà anh cũng không có lo lắng được lâu, thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Tôi đi mở cửa.” Điền Sơ vui vẻ lon ton chạy ra mở cửa, mở ra, liền nhìn thấy tổng giám đốc phụ nhân tương lai đang đứng ngoài, trên mặt còn mang một nụ cười.

“Điền quản lí, tổng giám đốc có ở đây không?” Ngôn Tư Diễn nhìn sắc mặt không ngừng thay đổi của Điền Sơ, trong lòng cảm khái, ai nói sắc mặt phụ nữ thay đổi như thời tiết tháng sáu? Kỹ thuật thay đổi sắc mặt của Điền

quản lí đây so với phụ nữ còn ngu B (trâu bò) hơn, một nghệ nhân tài giỏi của loại kịch biến sắc mặt ở Tứ Xuyên* cũng không làm được như Điền Sơ.

**Chú thích: Một loại hình kịch ở Tứ Xuyên, Trung Quốc, khi biểu diễn, người diễn thay đổi hàng ngàn cái mặt nạ sắc sỡ cực nhanh mà khiến cho người xem không thể nhìn ra cách thay đổi cũng như nơi giữ mặt nạ. Cứ như hàng ngàn cái mặt nạ ấy dính trên mặt người diễn kia vậy.*

“Có, có.” Vừa nghe thấy đôi phương là tới tìm sếp, Điền Sơ vội vàng mở cửa, niềm nở làm một cái tư thế mời vào, sau đó tới chỗ ấm nước rót một ly trà đặt xuống trước mặt Ngôn Tư Diễn.

“Cậu đi tìm tôi?” Tần Húc Cẩn nhìn người đang ngồi cạnh mình, trong trí nhớ của mình, hình như cậu chưa bao giờ chủ động đi tìm anh.

“Àn, một mình tôi ở trong phòng, buồn chán.” Ngôn Tư Diễn quét mắt nhìn khắp phòng, không cảm thấy chút oán khí nào, đang cảm thấy khó hiểu nên thuận miệng trả lời Tần Húc Cẩn.

Cầm Điền Sơ giật giật, thì ra sếp không phải là yêu đơn phương? Hình như Ngôn tiểu trợ lí cũng có tình cảm với sếp, nếu không sếp mới đi một chút, cậu ta đã thấy buồn chán?

Khóe miệng Tần Húc Cẩn giương lên 0.01 cm, cũng không thèm để ý tới cái cảm bất ổn của Điền Sơ, ngay cả ngữ khí cũng nhu hòa đi không ít:

“Vây cùng quay về thôi.” Nhìn mái tóc mềm mại của người kia, anh cảm thấy thật muốn sờ sờ, nhưng cánh tay lại quy quy củ củ mà dờ ra.

“Nga nga, đi thôi.” Ngôn Tư Diễn không biết lời nói vừa rồi của mình khiến người nghe suy nghĩ xa tới mức nào, thấy Tần Húc Cẩn nói đi, lập tức gật đầu nói: “Vây mau đi thôi.” Nếu như mãnh quỷ xuất hiện, cậu cũng không có bản lĩnh bảo hộ hai người không biết chút gì này an toàn.

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, Điền Sơ chắc chắc lười: “Gấp như vậy...” Vội trở về làm chuyện gì sao? Anh sờ sờ cái mũi, cũng không nói hết nửa câu còn lại.

Ra khỏi phòng Điền Sơ, trên đường đi không nhìn thấy thứ gì cả, ngay cả tiểu quỷ vừa rồi bám trên đèn nghịch ngợm cũng không thấy, Ngôn Tư Diễn bất bình nghĩ, vì sao cậu luôn gặp chuyện như vậy, mà Boss mặt than lại không bao giờ gặp, chẳng lẽ lũ đó cũng bắt nạt người hiền lành? Không thể phân biệt đối xử như vậy a.

Tần Húc Cẩn quay đầu lại, thấy Ngôn Tư Diễn đang nhìn chằm chằm đèn đường phía trên với một bộ dáng phần hận, anh nhìn mấy cái đèn trông vô cùng bình thường mà ở bất cứ đâu cũng thấy được: “Cậu đang luyện thị lực? Thật ra ánh sáng mạnh đối với mắt có kích thích, nếu muốn luyện, ra ngoài kia lấy hai cái lá cây để luyện thì tốt hơn.”

Ngôn Tư Diễn cứng ngắc gục đầu xuống: “Không, tôi chỉ đang nghiên cứu xem trên cái đèn này có bao nhiêu tro bụi.”

Tần Húc Cẩn nhìn bóng đèn sạch sẽ: “Có cần kính lúp không?”

“Không cần đâu, sự thật chứng minh, điều kiện vệ sinh của khách sạn này rất tốt.” Sờ sờ cái mũi, nụ cười trên mặt Ngôn Tư Diễn có chút không duy trì nổi nữa.

Tần Húc Cẩn không để ý tới cậu, mở cửa phòng, nói với người phía sau: “Vào đi.” Đợi người phía sau vào phòng, anh mới quay đầu quét mắt nhìn bóng đèn, tiểu quỷ vừa mới hiện lên bị anh liếc một cái, lập tức biến mất, trên hành lang một tia quỷ ảnh cũng không có.

Điện vô biểu tình đóng cửa lại, anh đặt chìa khóa phòng lên tủ ở đầu giường: “Tôi đi tắm, cậu nếu buồn chán có thể xem TV.”

Ngôn Tư Diễn nghe thấy anh muốn đi tắm, buột miệng nói: “Anh nếu cần gì cứ gọi tôi.”

Động tác của Tần Húc Cẩn dừng lại một chút, ánh mắt hiện lên một tia tiểu ý: “Được.”

Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, Ngôn Tư Diễn không thể không chú ý tới, bật TV lên cũng không có tâm trạng xem, dán người vào cửa phòng tắm, chỉ lo có chuyện xảy ra mà không phản ứng kịp.

Cho nên khi Tần Húc Cần mặc áo choàng tắm mở cửa ra, kẻ nào đó đang dán người vào cửa liền ngã luôn vào lòng anh, anh nhìn mái tóc xù xù trong lòng, gương gương khóe miệng.

“Ngại quá, bị trượt chân.” Giẫm giẫm tắm thảm mềm mại dưới chân, Ngôn Tư Diễn mặt dày nói lời nói dối mà cả đứa trẻ ba tuổi cũng khinh bỉ.

Tháo miếng ngọc thạch từ trên cổ xuống để vào tay Tần Húc Cần, Ngôn Tư Diễn mỉm cười nói: “Boss, giúp tôi cầm miếng ngọc này, tôi đi tắm, tắm xong sẽ lấy lại.”

Tần Húc Cần nhìn ngọc thạch trong tay, ngọc thạch dưới ánh sáng chiết xạ của đèn, vô cùng đẹp đẽ. Đây rõ ràng là vật quan trọng với cậu, vậy mà giờ lại đưa cho anh... Quay đầu lại nhìn phòng tắm đang đóng cửa, khóe miệng Tần Húc Cần gương lên càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng thành một độ cong hoàn mỹ.

Ngôn Tư Diễn tắm trong loại nước một hồi nóng một hồi lạnh, đèn một hồi chớp một hồi tắt, rốt cục an toàn ra khỏi phòng tắm, nhìn Tần Húc Cần đang ngồi trên giường, đến bên anh ngồi xuống, vừa lau tóc vừa thờ ơ hỏi: “Sếp à, anh có tin trên thế giới này có quỷ không?”

Đáng tiếc đôi phương hình như không có hứng thú với vấn đề của cậu, mà cúi đầu giúp cậu đeo lại ngọc thạch lên cổ, hơi thở ấm áp thổi vào tai cậu, khiến cho cậu có chút mất tự nhiên mà nghiêng người sang bên cạnh.

Tần Húc Căn ngồi thẳng lại, mới từ từ nói: “Quý?” Anh không trả lời mà hỏi lại: “Cậu tin?”

Cho dù là ai, khi ra khỏi cửa đều luôn nhìn thấy mấy thứ đó như cậu, cũng sẽ tin thôi, cậu cười gượng hai tiếng: “Đúng vậy, tôi thấy hẳn là những thứ đó tồn tại.”

Sau đó hai người đều im lặng, Ngôn Tư Diễn một tay ôm cái gối, một tay vẫn lau tóc, ánh mắt theo dõi màn hình TV.

Khi người đàn ông trong TV mắng vợ của mình rồi ôm lấy tiểu tam bỏ đi, Ngôn Tư Diễn rút cục ghê tởm mà tắt TV, là một người đàn ông chân chính, cậu không xem loại này là người, sợ dĩ được gọi là người, bởi vì họ có nhân nghĩa, có trách nhiệm, một người đàn ông cả nhân nghĩa lẫn trách nhiệm đều không có, hẳn không được gọi là người nữa, mà gọi là súc sinh.

Nhìn đồng hồ, đã sắp đến rạng sáng, cậu nhìn Boss đang ngồi bên cạnh, do dự mở miệng: “Tổng tài, hiện đi ngủ hay là...”

“Ngày mai phải lên núi, đi ngủ sớm một chút.” Tần Húc Cần vươn tay xoa xoa đầu Ngôn Tư Diễn, sau đó tắt đèn, trong bóng tối anh mỉm cười, xúc cảm không tẻ.

Người nào đó hắc tuyến, tại sao cậu cảm thấy, vừa rồi mình bị Boss thú hóa? Động tác xoa đầu khi nãy của anh, tại sao lại giống như đối xử với con cún vậy?

Nằm trên tấm nệm mềm mại, mí mắt Ngôn Tư Diễn bắt đầu đánh nhau, nhưng khi nghĩ đến Boss bên cạnh có thể bị sinh vật kia tìm đến, Ngôn mở mắt phải cố chống chọi, cố gắng chắc chắn người bên cạnh sẽ không bị mãnh quỷ hại chết.

Mí mắt dường như càng ngày càng nặng, người nào đó đành phải cắn một cái vào tay, nhất thời đau đến mức chảy nước mắt, xem ra cắn hơi mạnh rồi, có lẽ đã lưu lại dấu răng.

“Tổng tài, anh ngủ chưa?”

“Có chuyện gì sao?”

“Thì ra anh chưa ngủ được, tôi cũng vậy, nói chuyện đi.”

Tần Húc Cẩn nghe thấy thanh âm tràn ngập buồn ngủ của cậu, cong cong khóe miệng, không ngủ được?

“Nói chuyện gì?”

“Àn... Không bằng kể chuyện công chúa bạch tuyết đi.”

“...”

“Vậy đổi thành Hắc Thái Lang cùng cừu vui vẻ?”

“...”

“Kể về chuyện của tôi hồi nhỏ được không?”

“... Được!”

“Khi tôi còn nhỏ, bà nội đối xử với tôi rất tốt, bà thường nói...”

Nghe người bên cạnh nói chuyện hồi nhỏ, Tần Húc Cẩn cong cong khóe miệng, thì ra thời thơ ấu của người này cũng thú vị như vậy.

“Còn có, khi nhỏ đi trộm mía nhà người ta, rõ ràng rất nhiều người cùng đi trộm, vậy mà con chó kia chỉ đuổi theo tôi, về sau nhóm trẻ trong thôn mỗi lần đi trộm đều gọi tôi, lúc đầu tôi nghĩ họ coi trọng tôi, về sau mới biết bọn họ chỉ thấy có tôi đi cùng, sẽ không có khả năng bị chó cắn...”

Ngoài khách sạn, một người phụ nữ tản ra oán khí đang đi tới ngày càng gần...

Chương 20 : Cái gọi là bày tỏ...

Tối rạng sáng, trời bắt đầu mưa, thỉnh thoảng có tiếng sấm vang vọng, và ánh sét chớp lên, khiến cho bóng đêm bỗng dưng trở nên thật đáng sợ.

Cũng không biết là do gió quá lớn, hay là do cây cối quá gần phòng, mà một số cửa sổ bị cành cây đập vào, trong bóng đêm, trở nên đặc biệt rõ ràng.

Ngôn Tư Diễn vốn đã mơ mơ màng màng sắp ngủ đột nhiên mở to mắt, thật cẩn thận nhìn người đang nằm bên cạnh, rồi mới ngồi dậy xuống khỏi giường, ánh mắt nhìn thấy ngoài khung cửa sổ là một người phụ nữ mặc đồ trắng, khuôn mặt trắng bệch đầy vẻ oán độc, một tia chớp lóe lên, Ngôn Tư Diễn thậm chí có thể thấy trong đôi mắt hắc bạch phân minh của cô tràn ngập không cam lòng và phẫn nộ, mà một bàn tay của cô đang vươn vào trong phòng.

Ngôn Tư Diễn cắn răng quát nhẹ một tiếng “Lui tán!” Ở trước cửa sổ kết một cái ấn, khiến cho bàn tay nữ quỷ kia văng ra, mau chóng vẽ một bùa chú, chỉ một lá bùa chú như vậy, đã khiến cậu bắt đầu luống cuống, giận tái mặt nhìn nữ quỷ vẫn đứng ngoài như cũ: “Cút ngay!”

Nữ quý kia cười trào phúng, dường như cười nhạo cậu không biết tự lượng sức, sau đó mở miệng, âm thanh không hề giống như trong phim kinh dị âm trầm dọa người, mà là một loại âm thanh thực ngọt ngào: “Ta không cam lòng, không cam lòng...”

Ngôn Tư Diễn nghe vậy, xem ra nữ quý này thật sự có chuyện gì đó khúc mắc với Boss, hơn nữa thù oán còn không nhỏ, cậu quay đầu nhìn người đang ngủ trên giường, do dự một chút nhẹ giọng nói: “Chúng ta nói chuyện trước đã, được không?”

“Hừ, nhìn bộ dáng gà mờ này của cậu cũng không làm gì được chị.” Người phụ nữ cuốn cuốn lộn tóc dài mềm mại đen bóng trước ngực: “Ok, cậu ra đi.”

Sự thật chứng minh, ma quỷ chân chính cũng không hẳn sẽ luôn ngoài miệng nói ta XX bị oan vân vân một cách máy móc, nhìn xem, người ta nói chuyện cùng làm việc tiến bộ cùng thời đại thế này, còn mấy câu ta không cam lòng vân vân thường nói, được rồi, vị này là oán linh mà, chính vì chấp nhất một việc nào đó mà không thể siêu thoát.

Ngôn Tư Diễn mở cửa sổ, bước ra ban công nhỏ hẹp bên ngoài, cực xui xẻo không phải là việc đứng sát cạnh nữ quý, mà là nước mưa trên đầu không ngừng xối vào người cậu, cành cây bên người không ngừng đập vào người cậu, thật sự khiến cậu cảm thấy bị thúc đến cực điểm.

“Chị không biết cậu, cậu là mới tới sao?” Nữ quý đánh giá cậu từ trên xuống dưới, khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười kì quái: “Số mệnh thật kì quái, cuộc sống thật sự rất xui xẻo, không đúng...” Sắc mặt nữ quý hơi đổi, nhưng cũng không nói tiếp.

Ngôn Tư Diễn không chú ý tới biểu tình của nữ quý, cậu đã bắt đầu bị gió thổi tới mức đưa đi đưa lại ngang với mấy cành cây, nghe người phụ nữ hỏi vậy, cậu đưa một tay nắm lấy cành cây, để tránh lại bị đập trúng: “Tôi là trợ lý mới đến.”

Nữ quý kia nghe vậy, cảm thấy hứng thú hỏi: “Vậy cậu biết tổng tài thích ai không?” Khuôn mặt trắng bệch kia, nhìn lại cũng không còn cảm thấy đáng sợ nữa.

Câu hỏi này khiến Ngôn Tư Diễn có chút ngu ra, cậu chưa từng biết thì ra hạn một người còn quan tâm xem người đó thích ai, chẳng lẽ cô nàng này định hại người sếp yêu nhất, để sếp thống khổ? Chuyện này cũng quá giống phim truyền hình thần tượng đi.

“Vấn đề này quá thâm ảo, chị có thể hỏi vấn đề khác không, ví dụ như đội bóng quốc gia khi nào tiến vào World Cup cũng được, ít nhất tôi còn biết một chút.” Ngôn Tư Diễn một bộ dáng chân thành nhìn nữ quý: “Nếu không, Nam Lam khi nào tiến vào top 4 của thế giới?”

“Àm!” Một tiếng sấm vang lên trên đầu một người một quỷ, không khí thực lạnh lẽo, hình thức thực nghiêm trọng, hoàn cảnh thực đáng sợ, cho dù là ai, nhìn thấy một thanh niên thân mình ướt sũng đứng cùng một cái bóng trắng lơ lửng, cũng là một khảo nghiệm tâm lý nặng nề.

“Vậy chị không bằng hỏi luôn cậu bao giờ cây gậy quốc ngừng ăn trộm văn hóa nước khác?!” Nữ quỷ phần nộ rồi: “Cậu không phải luôn ở cùng anh ấy sao, ngay cả việc này cũng không biết?”

Bạn quỷ phần nộ, hậu quả thực nghiêm trọng, Ngôn Tư Diễn bị oán khí từ người nàng phát ra khiến cho thân mình lão đảo, cậu cười gượng nói: “Vấn đề là, tôi cũng không thấy sếp thích ai, tương lai anh ấy thích ai, thế giới này đông phụ nữ như vậy, làm sao tôi đoán được?”

“Thì ra anh ấy không có người mình thích, vậy tại sao anh ấy không nhận lời bày tỏ của tôi, vì sao, tôi không cam lòng!”

Vì yêu sinh hận? Tỏ tình không thành?

Ngôn Tư Diễn không có cơ hội biết được, vì người phụ nữ đã lâm vào trạng thái Tư Ba Đạt (một vị phật tổ, đúng không nhỉ?), tóc bay trong gió.

“Tôi nói này...”

“Người ngoài như cậu không có tư cách nói gì cả... A!”

Ngôn Tư Diễn nhìn tóc của nữ quý cuốn vào cành cây, thực vô tội thở dài: “Tôi chỉ muốn nói, tóc chị sắp bị cuốn vào cành cây, xem xem.” Nhìn gió thổi cành cây lay động, Ngôn Tư Diễn dùng ánh mắt đồng tình nhìn nữ quý, lần này chắc mất nhiều tóc lắm, cậu còn nghe được âm thanh tóc đứt.

“Trời ơi, tôi phải dùng bao nhiêu là đồ dưỡng tóc mới được thế này.” Sự thực chứng minh, phụ nữ luôn yêu vẻ ngoài của bản thân hơn đàn ông, Ngôn Tư Diễn nhìn người đang an ổn ngủ trong phòng, thầm cảm thán, Boss đại nhân a, kỳ thật trong lòng người phụ nữ kia, anh còn không bằng một mái tóc mềm mại đẹp dễ.

Vài phút sau, nữ quý kia mới gỡ được mái tóc mình ra, nhìn chỗ tóc trên tay, oán khí của cô càng thêm mãnh liệt, cô oán hận nhìn cành cây kia, vung tay lên, cái cây đáng thương trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Ngôn Tư Diễn run lên, may mắn cô ta không trực tiếp chém cậu thành hai, nội tâm sợ hãi nhìn cái cây lớn nằm trên mặt đất, chết không toàn thân, Ngôn Tư Diễn cười gượng nói: “Phá hoại cây cối dường như không tốt lắm đâu.”

“Ý cậu là chị nên chém cậu, để giảm bớt lượng cacbon thải ra, bảo vệ môi trường?” Nữ quý hừ lạnh.

“Không không, ý của em là, nơi này nhiều cây quá, ảnh hưởng tới việc ngắm cảnh, nên chặt vài cái cây để tầm nhìn rộng hơn, chị cứ thoải mái chặt...” Ngôn Tư Diễn cười đến mức vô tội, chỉ thiếu điều viết bốn chữ lớn “Chị là quỷ tốt” lên mặt.

Nữ quỷ vuốt tóc, ánh mắt oán hận nhìn vào trong phòng: “Chị vừa vào công ty liền thích anh ấy, nên vào ngày sinh nhật chị đã chuẩn bị tốt để bày tỏ, không ngờ hôm đó anh ấy không tới công ty, chị nghĩ không sao cả, ngày mai nói cũng được, chỉ là chị không ngờ tới ngày hôm đó...” Nói đến đây, khuôn mặt nữ quỷ lại vặn vẹo: “Ta không cam lòng.”

Ngôn Tư Diễn chợt nhớ tới thời gian trước báo chí đã viết về một người phụ nữ hơn hai mươi gặp cướp, dường như báo chí có nhắc qua người phụ nữ kia là nhân viên công ty Tần Phong, cậu nhìn người phụ nữ mang khuôn mặt vặn vẹo kia, vội ho một tiếng nói: “Mỹ nữ, tôi nghe nói nếu tức giận, trên mặt sẽ xuất hiện nếp nhăn.”

Nữ quỷ sờ sờ mặt mình, biểu tình dùng một tốc độ nhanh nhất điều chỉnh lại, sau đó ngẩn ngơ nhìn người trong phòng: “Tôi không cam lòng, tôi đã báo thù kẻ giết tôi, nhưng tôi còn muốn nói cho người kia biết tình cảm của tôi, cho dù anh ấy không yêu tôi, cũng không sao cả.”

Ngôn Tư Diễn bối rối nhìn nữ quỷ kia, tại sao cậu lại cảm thấy cô ta không phải thật sự yêu Boss, mà chỉ là do bày tỏ không thành công mà

không cam lòng? Nhìn mái tóc của cô, lại nhìn cành cây, kỳ thật cái mà cô gọi là tình yêu đối với Boss, căn bản chỉ là do sự bướng bỉnh trong lòng cô, nếu giải thích, mới có thể hiểu, đó chẳng phải là yêu.

“Chị rất thích tổng tài sao?” Ngôn Tư Diễn vuốt vuốt mớ tóc ướt đầm trên trán, nhích lại gần cửa sổ: “Chị thích anh ấy ở điểm nào, diện mạo? Địa vị? Tính cách? Hay là nội tâm?”

“Chuyện đó và cậu có quan hệ gì?” Nữ quý tức giận hỏi lại, nhưng vẻ mặt dần hiện lên chút mờ mịt, bởi vì cô nhìn thấy tình yêu của tổng tài cùng cô bé lọ lem, cho nên khi thấy tổng tài anh tuấn nhiều tiền là một người đàn ông kim cương mà cảm thấy động tâm ư?

“Hơn nữa, hai người nhân quý khác biệt, với lại...” Ngôn Tư Diễn quay đầu nhìn người trên giường không có dấu hiệu tỉnh lại, mới mở miệng nói: “Vớ lại tổng tài này vừa khó chịu vừa tội tệ, nếu anh ta biết có người phụ nữ đã chết mà còn không quên anh ta, vậy anh ta còn không phải càng khó chịu sao?”

Thấy nữ quý dường như bắt đầu do dự, Ngôn Tư Diễn lại tiếp tục ba hoa: “Chị không biết đó thôi, tôi bị thương đi làm, anh ta còn nói sẽ trừ tiền thưởng, tay tôi sưng như cái bánh bao còn phải xử lý một đồng văn kiện, không cần thận phá hỏng một con chuột liền trừ lương tôi, ngay cả buổi trưa đột nhiên tâm huyết dâng trào đến nhà ăn nhân viên ăn cơm cũng dùng phiếu cơm của tôi, tôi mỗi ngày ăn ít hơn gà, làm nhiều hơn trâu, còn có

a... bla bla.” Cái gọi là nói dối đều từ sự thật, nhưng cao hơn sự thật, hiện tại Ngôn Tư Diễn chính là một ví dụ điển hình.

Khi Ngôn Tư Diễn kể xong câu chuyện “sếp lớn ác độc bóc lột nhân viên đáng thương”, cô quả nhiên bạo phát: “Kẻ bóc lột đáng ghét!” Nói rồi, ánh mắt oán hận nhìn vào phòng: “Thảo nào mỗi ngày đều trưng ra bộ mặt lạnh lùng như vậy, thì ra tâm lạnh hơn đá, bla bla.” Quả nhiên, cái gọi là tình yêu với sếp, thật sự không đáng nhắc tới.

Sau khi hai người nói xấu sếp lớn ác độc xong, thời gian đã là ba giờ sáng, Ngôn Tư Diễn cảm thấy giờ trên người cậu vắt ra có thể được một bồn nước lớn, nữ quý nhiều chuyện kia mới cảm thấy mỹ mãn mà vỗ vỗ vai cậu: “Chị cũng xong rồi, nhưng cậu còn phải chịu vài chục năm nữa, chị thương cảm cậu.”

Vì mưa, nên Ngôn Tư Diễn cũng không cảm thấy đối phương lạnh thế nào, cậu thở dài: “Chị trêu em rồi, giờ chị cũng đã thoải mái, mau sớm lập quan hệ tốt cùng người dưới đó, rồi chọn ngày lành mà đầu thai vào một gia đình tốt, người đẹp như chị, kiếp sau chắc chắn có một xe tải đàn ông theo đuổi.”

Những lời nịnh nọt này rất có hiệu quả, bởi vì biểu tình của nữ quý đã trở nên vô cùng dịu dàng, nói tạm biệt Ngôn Tư Diễn, rồi lững lờ trôi đi.

“Cuối cùng cũng đi rồi.” Ngôn Tư Diễn nhẹ nhàng thở phào, vừa chuẩn bị quay về phòng, phát hiện mình bị người chọc chọc, quay lại, mới thấy nữ quý vừa đi lại xuất hiện sau lưng cậu.

“Chị quên nói một câu.” Nữ quý vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào trong phòng: “Anh ấy không thích phụ nữ, rất có thể là thích đàn ông, cậu cần thận một chút.” Nói rồi, cũng không để ý tới biểu tình của Ngôn Tư Diễn, lại phiêu phiêu rời đi.

Ngôn Tư Diễn giật giật khoe miệng, tại sao cô ấy không nói sắp không thích con người luôn đi?

Kéo cửa sổ sát đất ra, mở túi du lịch của mình để tìm quần áo thay, cảm giác dầm mưa quả thật rất khó chịu.

Thay áo ngủ xong, cậu vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy tổng tài từ trên giường ngồi dậy, cậu sợ tới mức run lên.

“Cậu thay quần áo làm gì?” Khuôn mặt người trên giường không mang theo biểu tình gì, giọng nói... Được rồi, cũng không có cảm xúc.

“Quần áo tôi bị mưa làm ướt, nên phải thay.” Ngôn Tư Diễn thành thực trả lời.

“Tôi còn tưởng cậu muốn ra ngoài dẫn tôi.” Vừa nói xong, chỉ nghe bên ngoài rầm một tiếng, dường như có thứ gì đó bị sét đánh gãy.

Ngôn Tư Diễn: ...

Cái gọi là miệng quạ đen, thật ra chính là như vậy a?

Sau khi hai người lên giường, Tần Húc Cần mở to mắt, nhìn người bên cạnh vì đêm mưa quá lâu, sắc mặt trở nên tái nhợt, khóe miệng cong lên thành một độ cong thật đẹp, nhưng lại nghĩ đến câu chuyện được thêm mắm thêm muối kia, anh nhú nhú mày, anh nên cảm động hay phẫn nộ đây? Anh có nên trừ toàn bộ tiền thưởng của Ngôn Tư Diễn không, dù sao để người ta nói dối vì mình cũng thật không nên.

Ân, hẳn là nên suy nghĩ kỹ một chút.

Chương 21: Thiện ác có báo...

Sáng sớm khi tỉnh lại, mưa đã tạnh, Ngôn Tư Diễn vì ngủ không đủ mà đầu óc không tỉnh táo, vừa mới ngồi dậy lại nằm xuống giường lớn mềm mại.

Tần Húc Cẩn trên người ăn mặc chỉnh tề ngồi trên sofa, thấy Ngôn Tư Diễn như vậy, mở cửa sổ ra, để cho không khí trong lành tràn vào, anh đứng bên cửa sổ nhìn đại thụ bị chém thành hai nửa, ánh mắt hơi trầm xuống, nghiêng đầu nhìn người đang nằm trên giường.

Dậy, ta dậy, cuối cùng cũng từ trên giường ngồi dậy, ngủ cùng tổng tài ta làm sao dám lười biếng, vừa ngáp vừa bước vào phòng tắm rửa mặt, khi dòng nước ấm chạm vào da cậu, cậu mới dần thanh tỉnh, nhớ lại đêm hôm qua gặp nữ quý kia, thở dài bắt đầu đánh răng, cậu vẫn nhớ rõ bà nội từng nói, cho dù là oán quỷ, cũng tốt hơn những kẻ lòng dạ độc ác, bởi vì khi oán quỷ không còn chấp niệm, sẽ không hại đến ai nữa, linh hồn ấy so với linh hồn một đứa trẻ 6 tuổi còn thuần khiết hơn.

Khi còn nhỏ nhìn thấy hình dáng ma quỷ đáng sợ, cậu cũng thấy sợ hãi, nhưng khi cậu đi trên một con đường ở quê, được một con quỷ toàn thân đầm máu đẩy ra thoát khỏi một tảng đá rơi từ trên núi xuống, cậu mới biết nơi này thường xuyên có đá rơi, mà con quỷ cứu cậu cũng chết vì lí do đó,

cậu liền hiểu được, cho dù con quỷ đẩy cậu ra hình dáng rất đáng sợ, nhưng tâm lại rất tốt.

Sau đó cậu còn nhìn thấy một ma nữ cứu một đứa bé, một quỷ hồn cứu một xe khách, rất nhiều rất nhiều chuyện, khiến cho cậu thấy được những con quỷ trong các câu chuyện đáng sợ kia, quỷ có tà ác, nhưng cũng có thiện lương, khi còn sống là người tốt, sau khi chết đi làm sao lại trở thành ác quỷ được?

Thay quần áo xong, đã là 9 giờ sáng, không tính thời gian cậu ở cùng nữ quỷ kia đêm qua, Ngôn Tư Diễn phát hiện ra cậu còn không được ngủ tới 6 tiếng. Tần Húc Cẩn thấy Ngôn Tư Diễn dường như còn rất buồn ngủ, mở miệng nói:

“Ngày hôm qua mưa lớn như vậy, đề an toàn, hôm nay sẽ không lên núi, ăn sáng xong cậu có thể ngủ bù.”

Ngôn Tư Diễn ngáp một cái, có chút kinh ngạc hỏi: “Không đi nữa?”

“Ừ, lần sau sẽ đi.” Tần Húc Cẩn xem thời gian: “Đi ăn bữa sáng.”

Ra khỏi phòng, Ngôn Tư Diễn nhận thấy bầu không khí trong khách sạn dường như có chút không thích hợp, những nhân viên khách sạn đi lại đều

mang vẻ mặt hoảng hốt, cậu khẽ cau mày, chẳng lẽ đêm qua nữ quý kia đã làm gì?

Đi vào nhà ăn, liền thấy trưởng phòng các phòng đang ngồi chờ bọn họ, sau khi hai người ngồi xuống, Điền Sơ liền thần thần bí bí nhỏ giọng hỏi: “Hai người biết không, đêm qua khách sạn có mấy cây đại thụ vài chục năm bị gãy, hơn nữa là gãy làm đôi từ trên xuống, này cũng quá bất bình thường rồi.”

Ngôn Tư Diễn vội ho một tiếng: “Vậy sao?” Liếc nhìn người ngồi cạnh cũng không có phản ứng gì, cậu có thể nói hai cái cây đáng thương đó đều do người này làm hại không?

“Cậu không biết sao?” Điền Sơ mở to hai mắt: “Hai cái cây kia đều ở gần phòng hai người.” Nói rồi thấy tổng tài ngồi cạnh Ngôn Tư Diễn liếc mắt một cái, vội đổi chủ đề: “Tổng tài, tiểu Ngôn, hai người ăn gì?”

Ngáp một cái, Ngôn Tư Diễn mệt mỏi nói: “Gì cũng được.”

“Tiểu Ngôn đêm qua không ngủ đủ sao?” Tô Thanh thần sắc phức tạp nhìn Ngôn Tư Diễn đáng vẻ mệt mỏi, ánh mắt dừng ở dấu răng trên tay Ngôn Tư Diễn, đôi mắt mở to, sau đó không dám tin nhìn Tần Húc Cần, không nghĩ tới sở thích của tổng tài là như vậy? Dấu răng này cắn cũng quá sâu rồi?

“Aha ha, tiếng sấm lớn như vậy, thật khiến người ta không ngủ được a.” Ngôn Tư Diễn vuốt vuốt cằm, ánh mắt nửa nhắm nửa mở, một phé vật như cậu phải vẽ bảo vệ phù, còn phải ngây người đứng cùng oán linh lâu như vậy, ngủ lại không đủ, có thể có tinh thần mới là lạ.

Tô Thanh bắt đầu cảm thấy, thật ra không là người yêu của tổng tài cũng rất tốt, ít nhất sẽ không thảm như Ngôn Tư Diễn, nhìn dấu răng thật sâu kia, thật quá ghê người, BOSS cho dù là S, cô cũng sẽ không là M, nhưng cô quả thật không nhìn ra nguyên lai tiêu Ngôn là M.

Cả đoàn đang ăn sáng, bỗng thấy vài người mặc cảnh phục đi tới, đi đầu là năm vị cảnh quan, biểu tình rất nghiêm túc, xem ra đã xảy ra chuyện gì lớn rồi.

“Các vị, thật ngại phải quấy rầy một chút, tôi là XX tổ trưởng tổ xử án, họ Vương, xin hỏi các vị ai ở phòng 3022?” Sau khi người đàn ông trung niên mở miệng, liền thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía một người đàn ông tuấn mỹ lạnh lùng, anh liền hiểu, xem ra người đàn ông trông như đầu lĩnh này ở phòng đó.

“Vương cảnh quan, tôi cũng ở phòng đó, xin hỏi có chuyện gì sao?” Ngôn Tư Diễn cau mày, xem ra đêm hôm qua đã xảy ra không ít chuyện.

“Như vậy, xin hỏi các ngài có biết người khách ở phòng 3024 bên cạnh không?” Cảnh quan trung niên vừa hỏi, viên cảnh sát đứng phía sau anh liền lấy giấy bút ra chuẩn bị ghi chép.

Tần Húc Cẩn đặt đĩa xuống, lạnh lùng mở miệng: “Vị cảnh sát này, anh đang thẩm vấn chúng tôi sao?” Nói rồi, quét mắt nhìn những kẻ đang đứng xem náo nhiệt xung quanh, khuôn mặt vốn là mặt than lại càng trở nên khó coi.

Viên cảnh sát thấy vậy, vội nói: “Ngài đừng để bụng, cậu ta vẫn chỉ là một thực tập sinh, không hiểu chuyện, tôi thay cậu ta xin lỗi hai vị, mời hai vị đi theo chúng tôi được không?” Lúc này anh đã nhận ra đây là tổng tài tập đoàn Tần Phong, tập đoàn Tần Phong là tập đoàn lớn nhất trên thị trường hiện nay, nếu một đội trưởng phá án nhỏ nhỏ như anh đắc tội tổng tài tập đoàn lớn nhất, cấp trên trách móc, ai cũng không kham nổi.

“Cảnh dân hợp tác, đây là nghĩa vụ công dân của chúng tôi.” Ngôn Tư Diễn đứng lên, mỉm cười nói: “Như vậy nhờ vị cảnh sát này dẫn đường.”

Tần Húc Cẩn vẫn là diện vô biểu tình, nhưng thấy Ngôn Tư Diễn đã đứng lên, anh cũng khẽ nhún mày rồi đứng lên theo, nhìn người đứng bên đang ôn hòa tươi cười, lạnh lùng quét mắt nhìn hai vị cảnh sát đối diện.

Hai cảnh sát xấu hổ đi phía trước dẫn đường, quả nhiên đến loại địa phương cao cấp này xử lý án đều gặp phải những nhân vật lớn, nhưng thanh

niên đang mỉm cười kia thật tốt.

Ngôn Tư Diễn đi sau vuốt cằm, xem ra đã xảy ra việc gì rồi, hẳn là có quan hệ với nữ quý kia.

“Mời vào.” Viên cảnh sát dẫn đường cho hai người vào một căn phòng ở tầng ba, bên trong cũng có vài cảnh sát, trong số đó lại có hai người quen.

“Tiểu Ngôn, sao cậu lại tới đây?” Hình cảnh quan nhìn Ngôn Tư Diễn, đứng dậy từ sofa: “Cậu lần này lại gặp chuyện xui xẻo gì?”

Lâm Khâm Duyên nghi hoặc nhìn Ngôn Tư Diễn và Tần Húc Cẩn, thế nào lại là hai người này, cậu khó hiểu nhìn hai cảnh sát dẫn hai người vào: “Vương đội trưởng, hai người kia là?”

“Bọn họ là khách ở trong phòng 3022, tôi mang họ tới là để hỏi một chút tình huống đêm qua.” Vương cảnh sát thấy Hình cảnh quan hai người họ, nhân tiện nói: “Cảnh sát Hình, anh hỏi đi.”

Cảnh sát Hình bất đắc dĩ thở dài, đứa nhỏ này tại sao luôn gặp những chuyện xui xẻo như vậy, anh nói với Lâm Khâm Duyên: “Tiểu Lâm, cậu tới ghi lại.” Nói rồi, mở miệng hỏi: “Đêm qua một vị khách đã chết trong phòng 3024, thời điểm tử vong là khoảng từ 0 giờ sáng đến 1 giờ sáng, hai

vị ngày hôm qua mấy giờ đi ngủ, nửa đêm có tỉnh lại hoặc nghe được thanh âm gì hay không?”

Ngôn Tư Diễn đột nhiên nghĩ đến bản thân hôm qua nửa đêm dậy thay quần áo, hơn nữa phòng 3024 và phòng 3022 có ban công nối liền, Boss có thể nghi ngờ mình hay không...

Tần Húc Căn dường như lại không thấy gì bất thường, nhanh chóng trả lời vô cùng ngắn gọn: “Nửa đêm hôm qua nghe được âm thanh sét đánh cây.”

Chúng cảnh quan: ... Chẳng lẽ bọn họ cho rằng người khách ở phòng 3024 bị sét đánh chết?

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, một cảnh sát mang theo một nhân viên khách sạn cầm một đĩa CD đi đến: “Hình ảnh theo dõi từ 10 giờ đêm tối qua tới 8 giờ sáng nay đều ở trong đĩa.”

Lúc này, cảnh sát cũng không hỏi hai người nữa, vội vàng đem đĩa CD bỏ vào máy tính, dư quang nơi khóe mắt Ngôn Tư Diễn cũng liếc về phía màn hình, nếu đêm hôm qua hình ảnh mình bị quay được, vậy phiền phức rồi.

Khi Ngôn Tư Diễn đang ngu người, Tần Húc Cẩn kéo cậu đến chỗ cảnh sát, quang minh chính đại nhìn vào màn hình, góc độ vô cùng rõ ràng.

Ngôn Tư Diễn ㄟ, sếp không hổ là sếp, phong cách làm việc vương bát chi khí, ngay cả xem tư liệu của cảnh sát cũng quang minh chính đại như vậy.

“Cúi đầu thấp xuống.” Tần Húc Cẩn lạnh lùng bảo viên cảnh sát: “Anh che khuất tầm mắt tôi.”

“Nga, ngại quá.” Lâm Khâm Duyên vội cúi đầu xuống, một lúc sau mới có phản ứng, tại sao cậu lại phải nghe lời anh, vì vậy quay đầu lại nói: “Hai người không thể xem...”

“Ai nha, đầu của anh lớn quá.” Thanh niên vừa rồi còn mỉm cười ôn hòa ấn đầu anh xuống, ánh mắt vẫn dán vào máy tính, cũng không thèm nhìn sắc mặt tức giận đến đỏ bừng của Lâm Khâm Duyên.

Các vị cảnh sát đồng thời cùng quay lại, nhìn thanh niên mỉm cười ấn đầu viên cảnh sát xuống, một vị cảnh sát định mở miệng, chợt thấy người đàn ông bên cạnh thanh niên kia quét mắt nhìn bọn họ một cái, vì thế mọi người liền chỉnh tề cùng quay đầu lại 180°, thật ra xem cái đĩa CD này cũng không phải chuyện lớn gì... a.

Khi đĩa ghi hình đến 0 giờ 25 phút, trên màn hình lóe lóe, thân ảnh một người phụ nữ thoáng xuất hiện nửa giây, sau đó cả màn hình biến thành một mảnh đen kịt.

“Sao lại thế này? !” Hình cảnh quan biến sắc.

Sự thật chứng minh, từ 0 giờ 25 phút đến 3 giờ 24 phút, toàn bộ màn hình đều là một mảnh tối đen, nhân viên khách sạn cũng mang vẻ mặt mờ mịt, bọn họ căn bản không động đến mấy thứ này, vậy tại sao đoạn băng khoảng thời gian này lại bị lỗi?

Cửa lại bị đẩy ra, một người cảnh sát vội vàng đi tới: “Vương đội trưởng, vừa mới phát hiện, người này chết do nhồi máu cơ tim, pháp y hoài nghi người này trước kia có tiền sử bị bệnh, hơn nữa người chết này là người có hiềm nghi trong vụ giết người 3.24.

“Bệnh tim?” Vương cảnh nhú mày: “Chúng ta tới hiện trường xem xem.” Anh đứng lên nói với Ngôn Tư Diễn và Tần Húc Cẩn: “Đã khiến hai vị mất thời gian rồi.” Nói xong, lại dùng lời nói ám chỉ hai người không thể nói việc này ra ngoài, rồi mới để hai người đi.

Chỉ có Lâm Khâm Duyên nghi hoặc nhìn màn hình tối đen, sự việc 3.24? Nơi tử vong là phòng 3024, còn nguyên nhân là do nhồi máu cơ tim?

Ngôn Tư Diễn nhìn địa phương được cảnh sát dùng dây ngăn cách, nghĩ đến thảm trạng của người phụ nữ kia khi bị giết, chợt nhớ đến buổi chiều ngày hôm qua khi cậu chụp Tần Húc Cần, cách đó không xa cũng có 1 người đàn ông trung niên đang đứng, có lẽ... Người người phụ nữ kia oán hận không phải Tần Húc Cần, mà là người đàn ông đó.

Thiện ác tới cùng đều có báo, tục ngữ nói, vô dĩ ác tiểu nhi vi chi[1], huống chi hắn đã giết chết một con người. Nhồi máu cơ tim, là bị dọa chết sao? Bình sinh không làm việc trái với lương tâm, làm sao có thể bị dọa chết được?

[1] câu này nghĩa là không có điều ác nào là việc nhỏ cả.

Chương 22 : Khó hiểu a khó hiểu...

Bởi do thời tiết, đoàn người cuối cùng không leo núi, thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuống núi.

Thời điểm Ngôn Tư Diễn thu dọn xong mọi thứ đi ra, vừa vặn gặp nhóm cảnh sát cũng đang chuẩn bị rút lui, mỉm cười với đoàn người, không nói gì, khuôn mặt thanh tú mang theo ý cười chút ngây ngô lại âm áp.

Cảnh sát Hình vỗ vai cậu, mắt nhìn người đàn ông thần sắc lạnh lùng đứng sau cậu, cười nhạt nói, “Chăm chỉ công tác, đừng đánh mất số điện thoại của tôi.” Cho dù về sau lúc gặp sự tình không may, cậu ta còn có thể tìm cảnh sát đúng lúc, dù sao trình tự đánh x10 có chút phiền toái, nếu thực đọì cho cục cảnh sát lại đây thẩm tra đối chiếu điện thoại, tiểu tử kia chỉ sợ sớm không may đi.

Nở nộ cười sáng lạn với cảnh sát Hình, Ngôn Tư Diễn gãi đầu nói, “Vâng, cháu sẽ, cảm ơn chú a, bác... cảnh sát Hình.” Nụ cười này, đã không còn là nụ cười khách sáo có lệ, mà là chân chính cảm động, thêm vài phần thân thiết.

Tần Húc Cẩn cũng phát giác Ngôn Tư Diễn đối với cảnh sát Hình đặc biệt, chẳng qua nhìn tuổi tác của đối phương, chút xiu lo lắng cũng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, Ngôn Tư Diễn cho dù xui xẻo thế nào, cũng sẽ không thể xui xẻo đến mức đi thích một người đủ tuổi làm ba của cậu ta chứ.

Ở nước C, cảnh sát mặc kệ có đứng ở nơi nào đều là một tồn tại có điều đặc biệt, phần lớn dân chúng bình thường khi đối mặt trong lòng vẫn ít nhiều có chút kính sợ cộng thêm tò mò, cho nên khi Lâm Khâm Duyên ở trước mặt bao người đi ra khách sạn, quả là thở một hơi nhẹ nhõm.

Hai ngày trước cục trưởng Hình bị điều đến tổ chuyên án, không nghĩ tới đội trưởng Hình lại dẫn cả mình theo, cậu biết cục trưởng Hình là muốn đề bạt mình, cho nên khi mới tiền nhiệm xong ngày hôm sau lại phát sinh án mạng, làm cho cậu tạm thời có chút không bắt kịp, tuy rằng án tử này đã kết án, nhưng không biết vì cái gì, chung quy cậu vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Một người đàn ông mạnh mẽ có thể vào phòng cướp bóc sao lại có thể tắc nghẽn động mạch tim mà chết, hơn nữa biểu tình trên mặt người chết rõ ràng là đã bị cái gì làm kinh hãi mà vణ vẹo, cũng không phải do thống khổ tạo thành, còn có bản ghi chép theo dõi từ đêm qua đến rạng sáng 4h hôm nay lại ở đâu? Nút thắt khó hiểu, chẳng lẽ gặp được hacker tập kích?

“Tiểu Lâm, sao thế, bị dọa rồi?” Sĩ quan Hình cười ha hả vỗ vai cậu, mở cửa xe dẫn đầu ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn Lâm Khâm Duyên đứng ở

cửa xe, “Lên xe đi, đợi lát nữa chúng ta còn phải xử lý bản ghi chép chính của án tử này.”

“Ha ha, đồng chí Tiểu Lâm như vậy đã xem như không tội rồi,” đội trưởng Vương ngồi ở chỗ phó lái quay đầu lại nhìn Lâm Khâm Duyên đang ngồi vào xe, “Năm đó lúc lần đầu tiên tôi xử lý loại án tử này, thiếu chút nữa muối mặt chạy đi phun.”

Lâm Khâm Duyên nghe chính phó đội trưởng nhớ lại năm đó, đột nhiên mở miệng nói, “Có lẽ, người này bị giết?”

Tươi cười trên mặt đội trưởng Vương cùng phó đội trưởng Hình dần đậm đi, phó đội trưởng Hình thở dài nói, “Tiểu Lâm à, hiện trường cũng không có dấu vết hung thủ lưu lại, hơn nữa cũng không có dấu vết đánh nhau, hơn nữa căn cứ vào hình ảnh trong máy theo dõi trên hành lang, đêm qua căn bản không ai tiến vào phòng theo cửa chính, cho nên, án tử này không có khả năng là hấn bị giết.”

“Chính là hung thủ có thể đi vào từ cửa sổ, hơn nữa khu vực gần cửa sổ bên này máy theo dõi xảy ra vấn đề, càng chứng thực đường đi của hung thủ.” Lâm Khâm Duyên nghĩ nghĩ, tiếp tục nói, “Hơn nữa biểu tình trên mặt người chết tựa như đã bị kinh hách mãnh liệt nào đó, tôi không rõ rốt cuộc là cái gì...” Cậu nghĩ nghĩ, nhíu mày nói, “Vả lại, khách ở phòng 3022 cùng 3026 là dễ dàng đến 3024 nhất, chủ yếu nhất chính là khách của phòng 3022 là người của công ty Tàn Phong, mà người chết lại là hung thủ từng

đột nhập vào phòng sát hại cướp bóc nhân viên nữ của Tần Phong, trong đó có phải liên hệ tất nhiên gì hay không?”

“Xem ở mặt ngoài, nạn nhân sự kiện 3.24 chính xác cùng khách phòng 3022 có mối quan hệ, chỉ là cậu có cảm thấy được bọn họ có động cơ gây án không?” Phó đội trưởng Hình gặp Lâm Khâm Duyên tựa hồ bí từ, liền tiếp tục nói: “Trong hai vị khách, một vị là tổng giám đốc công ty Tần Phong, căn cứ từ tư liệu, anh ta căn bản không biết nữ viên chức kia, một vị khách khác vốn mới tiến vào tổng bộ Tần Phong hôm thứ hai, căn bản không biết nạn nhân sự kiện 3.24, có đôi khi phá án, không cần chấp nhất mỗi một chút, như vậy càng bị lâm vào sương mù dễ gây nhầm lẫn.”

“Hơn nữa...” Phó đội trưởng Hình thở dài, “Tổng giám đốc Tần Phong là tuyệt đối không có khả năng, lại nói Tư Diễn liền càng không có khả năng, tiểu tử kia...” chính là ngôi sao xui xẻo mà thôi, muốn gây án ít nhất cũng phải có động cơ mới được, không có bằng chứng mà tiến hành đoán lung tung, đặc tội tổng giám đốc công ty lớn, khiến dư luận xã hội hỗn loạn, đến lúc đó không còn là vấn đề phiền toái nữa.

Huống chi còn có một vấn đề đơn giản rõ ràng nhất chính là, tài sản một năm tổng giám đốc Tần Phong thu vào nhiều như vậy, đáng giá tự mình đi động thủ giết người?!

Trong xe lại trở nên trầm mặc, Lâm Khâm Duyên nhìn ngoài cửa sổ xe, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười ôn hòa của người gọi Ngôn Tư Diễn kia, rõ ràng án lệ tử vong xảy ra ngay bên cạnh cậu ta, người kia vẫn một bộ

cười tủm tỉm không hề có dáng vẻ khản trương, chính là ngay vừa rồi, khách hàng dù chỉ nghe phong phanh một ít đều lộ ra vẻ mặt khản trương, vì sao người gọi Ngôn Tư Diễn kia lại nhìn không ra chút sợ hãi hoặc là cảm xúc khác?

Ngôn Tư Diễn kia, vì sao luôn làm cho cậu có một loại cảm giác kỳ quái đến quỷ dị?

Ngôn Tư Diễn cùng Tần Húc Cần thu dọn xong đi xuống lầu, trên sân pha ngoài đại sảnh đã ngồi mấy người cùng nhau tới, nhìn thấy Tần Húc Cần xuống dưới, lập tức có người đứng dậy nhường chỗ ngồi, những người vốn tán gẫu rất vui vẻ ở phía sau bọn họ cũng đồng loạt im bật, mặc cho ai cũng không dám ở trước mặt ông chủ tán gẫu chuyện lung tung.

Ngôn Tư Diễn ngồi xuống xong, trộm liếc về phía Tần Húc Cần mặt không chút thay đổi, không ngờ lại đối diện với ánh mắt nhìn qua của Tần Húc Cần, cậu nao nao, sờ sờ cái mũi, xấu hổ thu hồi ánh mắt của mình, loại chuyện nhìn lên người khác bị bắt được cũng không phải là sự tình tốt đẹp a.

“Ai nha, mệt chết tôi,” Tô Thanh mang theo một đồng hồ xuống dưới, Ngôn Tư Diễn vừa nhìn thấy liền sững sốt ngạc nhiên, hóa ra chiều ngày hôm qua Tô Thanh mua nhiều như vậy, chỉ là cô ấy mua một đồng hồ chơi linh tinh ấy làm cái gì?

“Khụ...” Hàn Dương liếc đồng hồ của Tô Thanh, cảm khái nói, “Bệnh mua sắm của phụ nữ khi phát tác thật sự là đáng sợ.” Nghĩ đến vẻ hăng hái mua đồ của Tô Thanh chiều hôm qua, anh không khỏi rùng mình, nếu về sau vợ mình cũng dạng này, cho dù lương anh có cao đến đâu, như thế cũng không thể nuôi nổi a, “Về sau tôi chỉ sợ ngay cả vợ cũng nuôi không nổi.”

Tô Thanh hừ hừ khinh thường, “VẬY về sau anh tìm một người đàn ông nuôi anh là được rồi, lão nương tôi tự mình nuôi mình, cần loại đàn ông thối như anh này nuôi hay sao?!” Mắt nhìn cái bao căng phồng của mình, ánh mắt Tô Thanh ngó Hàn Dương cũng từ khinh bỉ phát triển thành miệt thị, “Loại đàn ông ngay cả chút đồ này cũng luyến tiếc mua cho người phụ nữ của mình, có người phụ nữ nào thèm, thực coi mình là động vật đặc biệt cần bảo vệ của quốc gia, hiếm lạ cực kỳ sao... balabala.”

Mọi người đồng tình nhìn về phía Hàn Dương, phụ nữ bây giờ đều không thể trêu vào, hướng chỉ là Tô quản lý từ trước đến nay cường thế, ở trước mặt nữ cường nhân nói phụ nữ khó nuôi, như vậy không phải tự mình đào hố nhảy vào, còn không phải đào mồ chôn mình sao?

“Mọi người đến đông đủ chưa, vậy đi thôi,” Tần Húc Cẩn nhìn thời gian,” Các người ngồi xe đi, tôi đưa tiểu ngôn về.” Nói xong, không để ý tới biểu tình của mọi người, lập tức đứng nói với Ngôn Tư Diễn đang ngơ ngác, “Đi.”

Tổng giám đốc nói chuyện, người phía dưới nào dám không theo, Ngôn Tư Diễn kéo túi của mình cùng Tần Húc Cẩn liền vui vẻ đi theo sau Tần

Húc Cẩn, chỉ sợ động tác chậm chút, tổng giám đốc đại nhân sát khí toàn bộ khai hỏa.

Tươi cười trên mặt Tô Thanh dần phai nhạt, khi cô nhìn thấy người đàn ông từ trước đến nay luôn lạnh lùng dừng chân, lấy cái túi từ trong tay cậu thanh niên thanh tú, thì nở nụ cười, không phải chỉ là một gã đàn ông thô sơ, con cóc ba chân khó tìm, đàn ông hai chân đầy rẫy cả đường.

Điền sơ nhìn Tô Thanh, lại liếc nhìn Tần Húc Cẩn cùng Ngôn Tư Diễn sắp ra khỏi cửa, khẩu vị của tổng giám đốc thực khác người, đại mỹ nhân tốt đẹp không cần, không nên thích... Ai.

Ra khách sạn, Ngôn Tư Diễn nhìn nhìn hai cái túi trong tay Tần Húc Cẩn, nhìn nhìn lại hai tay trống rỗng của mình, có chút không tự nhiên cười cười, “Tổng giám đốc, vẫn là để tôi cầm túi đi.”

Tần Húc Cẩn phiêu mắt từ trên cao nhìn thân hình cao một thước bảy mấy của cậu, mặt không chút thay đổi mở miệng nói, “Nghe nói xách vật nặng, không tốt cho dậy thì.”

Ngôn Tư Diễn trong lòng khóc không ra nước mắt, tổng giám đốc, kỳ thật là anh đang cười nhạo chiều cao của tôi đi, đúng không, đúng không

╰(^)╯

Ngay vào lúc Ngôn Tư Diễn không được tự nhiên, lại va vào một người, cậu lui ra sau nửa bước, mỉm cười nói, “Xin lỗi.” Ngẩng đầu liền nhìn thấy một người đàn ông mặc áo gió màu trắng, cao cao gầy gầy, hình như đã gặp qua ở đâu.

Trang sóc quét mắt liếc Ngôn Tư Diễn cùng Tần Húc Cẩn một cái, “Không sao.” Sau đó nâng bước về phía khách sạn.

Khi đi đến sau cửa lớn khách sạn, anh ta bỗng dừng bước, quay đầu nhìn về phía hai người đã ngồi hẳn vào xe, khẽ cau mày, “Hai người kia...” người trẻ tuổi đụng vào anh, là người anh từng gặp ở thang máy, chỉ là người đàn ông ở cùng một chỗ với cậu ta...

“Ai, thật vất vả ông chủ mới mời chúng ta đi du lịch, cứ nhiên thời tiết không đẹp...”

“Trước khi ra khỏi nhà tôi còn xem dự báo thời tiết, rõ ràng nói hai ngày này trời không mưa... quả nhiên đúng như trên mạng nói, dự báo thời tiết trừ ngày thời tiết tốt không mưa không gió không tuyết là không chính xác, những mặt khác vẫn rất chuẩn xác.”

“Tiểu tử họ Ngôn kia thật sướng, đến ngay cả túi cũng là ông chủ cầm.”

“Có bản lĩnh cô thử đưa túi cho ông chủ bảo anh ta cầm giúp cô a.”

Rõ ràng đang buôn chuyện ầm ĩ, nghe xong tất luôn, kêu ông chủ xách túi, còn không bằng chạy đi tự sát cho nhanh.

Trang sóc nhìn đoàn người này đi xa, ông chủ?

“Trang tiên sinh, ngài đã tới.” người phụ trách khách sạn nhìn thấy anh đứng ngoài cửa, lập tức ân cần tiếp đón, “Mời vào, mời vào, sự tình là như vậy, đêm hôm qua chỗ chúng tôi đã xảy ra chút chuyện kỳ quái...”

Trang sóc nhìn vẻ mặt khủng hoảng của người phụ trách khách sạn, khách hàng đột nhiên chết khó hiểu, còn có đoạn băng ghi hình bị mất, đèn đường đang tối lại sáng? Anh cười cười trào phúng, nếu không làm chuyện gì mờ ám, làm sao lại đưa đến cái gì lộn xộn, sau lại muốn mời người đuổi quỷ? Thật là sinh vật làm người ta chán ghét.

Chương 23 : Cùng giới hút nhau...

Cái gọi là người xui xẻo đến trình độ nhất định, thì phải là thân nhiên với ngàn vạn lần bi, cúi đầu cam chịu là quỷ đen đui, Ngôn Tư Diễn không biết người khác đi du lịch có phải có thể gặp được quỷ hay không, gặp được sự kiện quỷ giết người, nhưng cậu lại gặp.

Cậu có chút không rõ vì sao đoạn băng ghi hình theo dõi sẽ biến mất không thấy, hơn nữa cậu cảm thấy nữ quỷ có chỉ số thông minh của nữ diễn viên kịch ngôn tình kia sẽ không thông minh đến mức lợi dụng điểm đặc biệt là quỷ của mình để có thể ảnh hưởng máy theo dõi, chẳng lẽ cậu vẫn đen đui đều là vì đem vận may tích góp từng tí một đến thời khắc mấu chốt lại dùng? Tiền để chi tiêu vào chỗ cần thiết, vận may này cũng chỉ dùng được ở thời khắc mấu chốt?!

Sau khi trở lại nội thành, Tần Húc Cần đến phòng làm việc xử lý một văn kiện khẩn cấp, sau đó lấy lý do giúp thì giúp đến cùng, kiên định muốn đưa Ngôn Tư Diễn về nhà.

Ngôn Tư Diễn nhìn chiếc xe thể thao Ferrari bóng loáng, vô cùng có xúc động muốn nhặt lên cục đá to ném một phát, đồ tư bản vạn ác a!

Tần Húc Cẩn quay đầu chỉ thấy Ngôn Tư Diễn một bộ dáng tâm thần không yên, nhướn mày hỏi, “Cậu đang sợ hãi?”

Ngôn Tư Diễn mờ mịt, “Sợ hãi... cái gì?”

“Phát sinh án mạng, cậu không phải sợ hãi sao?” Tần Húc Cẩn vỗ vỗ vai cậu, “Có tôi ở đây, không cần sợ.”

Ngôn Tư Diễn: ... Kỳ thật làm cho tôi sợ hãi chính là những lời này của a, Boss đại nhân! o(∩ □ ∪)o

Tần Húc Cẩn giống như không nhìn thấy biểu tình cứng nhắc của cậu, khóe miệng hơi kéo lên 0.01mm, “Theo kịp.” Anh cũng không muốn người này đi theo phía sau mình, người đi theo phía sau anh đã quá nhiều, làm gì lại tăng thêm người này?

Rất nhiều chuyện, tỷ như ngoài ý muốn, tỷ như trùng hợp, lại tỷ như trùng hợp do người tạo ra, dù sao mặc kệ nói thế nào, ngay khi Tần Húc Cẩn đưa Ngôn Tư Diễn tới dưới lầu, nói tạm biệt xong, liền thấy một người phụ nữ làm Tần Húc Cẩn không thể nào thoải mái.

Hạ Lâm nhìn thấy Ngôn Tư Diễn, phấn chấn đi ra đón, “Tu diển, cậu đã về rồi, hôm nay tớ gọi điện cho cậu mà mãi không được, đến nhà cậu tìm, phát hiện cậu không ở, không nghĩ vừa xuống lầu liền gặp cậu.”

Tần Húc Cẩn xoi mói nhìn Hạ Lâm, trăm mặt bảo trì vẻ thâm trầm.

Bởi sắc mặt Tần Húc Cẩn từ trước đến nay không chút thay đổi, Ngôn Tư Diễn nhìn không ra anh ta có cái gì không thích hợp, mỉm cười mở miệng, “Chắc di động tớ hết pin, giờ còn sớm, vào nhà ngồi đi.”

Nghe thế, ánh mắt Tần Húc Cẩn mở to 0.01cm, ánh mắt nhìn Hạ Lâm càng thêm xoi mói, biểu tình trên mặt càng thâm trầm.

“Cũng tốt, tớ cũng đang muốn cùng cậu nói chút chuyện này,” Hạ Lâm cũng không từ chối, liền lập tức đáp ứng.

Sau khi hai người cùng đi được vài bước, Ngôn Tư Diễn cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhìn lại, Boss vẫn còn đi theo sau cậu, cậu khó hiểu hỏi, “Ông chủ, anh...” Không phải vừa chào lúc nãy sao? Sao bây giờ anh ta còn đi theo sau mình.

Tần tú căn mặt không biểu tình hỏi lại, “Có chuyện gì?”

Ngôn Tư Diễn run run khóe miệng, “Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi anh có thể vào nhà tôi uống tách trà không?” Cậu rơi lệ trong lòng, Boss à, anh có chứng mất trí nhớ sao?

“Tôi còn chút thời gian, đi uống chén trà cũng được,” Tần Húc Cẩn đi đến giữa Ngôn Tư Diễn cùng Hạ Lâm, mày hơi hơi động, “Cậu dĩ nhiên là chủ nhân, sao lại không đi trước dẫn đường?”

“Tôi... đi hướng bên này,” Ngôn Tư Diễn nghe vậy, lập tức cọ cọ đi trước vài bước, làm một bộ tư thế dẫn đường, quả nhiên tinh thần bình tĩnh, ở trước mặt vương bát khí thì phải là mây bay a mây bay.

Ba người vào thang máy, Hạ Lâm bất an nhìn người đàn ông mặc âu phục Armani, vì sao cô cứ có loại ảo giác người đàn ông này bất mãn với cô, chẳng lẽ bởi vì do mình bị ông chủ chèn ép nhiều quá, giờ cứ nhìn người đàn ông nào mặc âu phục hàng hiệu đều có một loại cảm giác bất công, cho nên mới cảm thấy người đàn ông bên cạnh có địch ý với mình?

Ra thang máy, Hạ Lâm thở phào nhẹ nhõm, cô khó hiểu chỉ vào một nam một nữ ở chỗ rẽ, “Bọn họ đang làm gì?” Sao lại có người vừa đi ở trên hành lang vừa làm chuyện này.

Ngôn Tư Diễn thuận mắt nhìn lại, dĩ nhiên đôi nam nữ từng gặp ở trong thang máy lần trước, hiện tại không phải ngày gì lại đốt vàng mã, chẳng lẽ là vì trừ tà? Cậu nhìn thấy cô bé đứng sau cặp nam nữ, nhẹ nhàng thở dài, bọn họ vậy mà lại sợ hãi cả con gái đã chết của mình sao? Chỉ là, bọn họ sao có thể biết được, đứa trẻ bọn họ sợ hãi, đang bưng bình chờ bọn họ thực hiện lời hứa của mình, làm cha mẹ, thật sự không nên tùy ý ưng thuận

lời hứa, nếu đã ưng thuận thì không được quên, vì trẻ con rất khờ dại, nhưng cũng rất bướng bỉnh, bọn chúng dễ dàng tin tưởng lời hứa của một người, cũng khó mà quên đi lời hứa đó.

Đôi vợ chồng trẻ thấy có người lên, trên mặt cũng có chút xấu hổ, động tác hơi che che dấu dấu, lo lắng người khác hỏi, nhưng lại không nghĩ dừng việc đốt vàng mã, người phụ nữ vừa đốt vừa khinh hoảng nói, “Linh Linh, con đi nhanh đi, là mẹ sai lầm rồi, không nên để con một mình trong nhà, đã nhiều năm như vậy, con hẳn là nên đi đi...”

Tần Húc Cận nghiêng đầu nhìn Ngôn Tư Diễn, phát hiện sắc mặt cậu hơi hoảng hốt, cũng có chút khó coi, cau mày, “Cậu không đi sao? Người ta đốt vàng mã cậu cảm thấy hứng thú à.”

“Khụ...” Ngôn Tư Diễn sờ sờ cái mũi, “Tôi chỉ đang nghĩ, người nhà này chút nữa có thể bị ai mắng hay không, trên hành lang không được đốt lửa.”

Hạ Lâm lại gần bên cạnh Ngôn Tư Diễn, “Tư diễn, chúng ta tốt nhất đi nhanh đi.” Cô nghe người phụ nữ kia nói xong trong lòng không khỏi dựng tóc gáy, nghe như người nhà này bị cái gì bám theo, điều làm cô nhớ lại con quỷ mới quán mình không lâu.

Vào nhà Ngôn Tư Diễn, Hạ Lâm mới thở dài nhẹ nhõm, ngồi xuống sofa yên tâm hết sợ lại tò mò hỏi, “ Ở trên hành lang đốt vàng mã, điều này

cũng quá dọa người đi.”

Người phụ nữ có lá gan nhỏ như vậy, sao có tư cách ở lại bên người nợ, người nợ ngày ngày gặp quý, mà người phụ nữ này nhìn người khác hóa vàng đã sợ, người phụ nữ này từ đầu đến đuôi không có một chỗ nào xứng đôi với Ngôn Tư Diễn, liếc mắt ghét bỏ nhìn Hạ Lâm, Tần Húc Cần mở miệng nói, “Tôi muốn hồng trà.”

Ngôn Tư Diễn tươi cười cứng đờ, “Trong nhà chỉ có bia, nước ngọt thêm nước lọc, nếu không...”

“Một ly nước lọc,” Tần Húc Cần nhìn Ngôn Tư Diễn, “Bia có rất nhiều nguyên tố hóa học vượt quá mức quy định, còn có nước ngọt uống nhiều không tốt, cậu cứ như vậy không tốt cho thân thể.”

“Tôi đã biết,” Ngôn Tư Diễn hừ hừ, sao không nói mấy thứ anh bình thường uống kia có vấn đề, được rồi, cậu thừa nhận một gói trà nhỏ Tần Húc Cần uống chính là mấy tháng tiền lương của cậu, có lẽ đại khái thật sự không có hại cho thân thể, nhưng mà sao anh ta có thể mang tiêu chuẩn của một kẻ có tiền đặt trên một người nghèo như cậu?

Mời hai người hai ly nước lọc, Ngôn Tư Diễn ngồi xuống sofa, nhìn đồng hồ trên tường, sắp tới thời gian ăn tối rồi, nhìn bộ dáng Boss có vẻ không có ý muốn đi, chẳng lẽ tối nay còn phải giữ anh ta ở lại ăn cơm?

Nghĩ đến trong tủ lạnh nhà mình có năm quả trứng gà, bốn quả mướp đắng, hai quả dưa chuột cùng một quả cà chua, vô luận như thế nào cậu cũng không dám nấu mấy thứ kia mời ông chủ ăn.

Nghe tiếng kim giây chạy “Tick tak tick tak”, Ngôn Tư Diễn khẽ cắn môi, “Ông chủ, tôi chuẩn bị nấu cơm, nếu không anh...”

“Tôi không kiêng ăn, cậu cứ tùy ý,” Tần Húc Cẩn cúi người cầm một quyển tạp chí trên bàn, nhìn thấy một phụ nữ trang điểm xinh đẹp trên mặt bìa, không hứng thú ném lại chỗ cũ, coi như không thấy sắc mặt xấu hổ của Ngôn Tư Diễn, kéo tay áo nói, “Đi thôi, chúng ta cùng nhau.”

Cùng nhau... cái gì? Ngôn Tư Diễn ngơ ngác nhìn Tần Húc Cẩn đứng dậy, nâng bước sau đó đi đến phòng bếp, đại não rốt cục phản ứng lại, chẳng lẽ ý Boss là nói bọn họ cùng đi nấu cơm? Boss biết nấu ăn?! Điều này cũng không quá khả năng đi ?

Nghĩ vậy, Ngôn Tư Diễn vội vàng bật dậy, đi theo vào phòng bếp, còn Hạ Lâm ngồi trên sofa không hiểu ra sao, vừa rồi khi người đàn ông mặt không biểu tình kia đứng lên, có phải khinh bỉ liếc cô một cái hay không?

Chẳng lẽ anh khinh mình nấu ăn không tốt? Cô liếc mắt nhìn hướng bếp, thấy Ngôn Tư Diễn đang lấy trứng gà từ tủ lạnh, cái người mặt không

biểu tình kia nhận lấy trứng gà, thuần thực gõ trứng, đánh đều trong bát, thoát nhìn... bộ dáng tựa hồ rất thành thạo.

“Hạ Lâm, nếu cậu nhàm chán thì xem TV đi,” Ngôn Tư Diễn vươn đầu ra cửa bếp.

Hạ Lâm cười cười, “Được.” chẳng lẽ Ngôn Tư Diễn không phát hiện, sắc mặt người đàn ông phía sau cậu ta đã âm trầm đến khó coi sao?

“Rau trộn dưa chuột?” Đây là thanh âm của người đàn ông lạnh lùng, nhưng trong giọng nói ần ần có một tia dịu dàng khó phát hiện.

“Hử? Được!”

“Cậu thích ăn mướp đắng xào trứng không?”

“Cũng được.”

Sau đó là một loạt thanh âm cắt thái, âm thanh thực liên mạch, đao pháp thực thành thạo, điều này làm Hạ Lâm không thể không cảm thấy, người đàn ông này quả thực rất thành thạo.

“Bình thường cậu ăn mặn chút hay nhạt chút?”

“Ừm, hơi mặn chút...”

Hạ Lâm khẩu vị ăn nhạt nghe thấy mấy câu đối thoại này, cào sô pha, trong lòng hò hét, là ai nói khác phái hút nhau, đồng tính bài xích a? Miệng thôi?! Rõ ràng chính là đồng tính hút nhau, khác phái bài xích a?! Nhìn bây giờ đi, cô không phải đang bị khác phái bài xích sao? Mà không khí giữa hai người đàn ông trong nhà bếp lại đặc biệt... hài hòa?

Chương 24 : Cái gọi là tiêu chuẩn hai tầng...

Ngôn Tư Diễn nhìn động tác lưu loát của Tần Húc Cẩn, có chút ghen tị liếc mắt nhìn đao pháp thuần thục kia của đối phương, nhìn nhìn mướp đắng thái mỏng trong đĩa, trong lòng có chút bất bình, có tiền bộ dạng cũng tốt, ngay cả nấu ăn cũng tốt hơn mình, người đàn ông như vậy chính là vì kích thích cậu mà tồn tại sao?

Nhìn đĩa mướp đắng xào trứng thơm lừng, Ngôn Tư Diễn nhin không được vươn đũa gấp một miếng, kết quả rất nhanh nước mắt lưng tròng, đây không phải hiệu quả vì cảm động ăn được mỹ vị như trên TV, mà là bị nóng.

Khi trước mặt cậu xuất hiện một ly nước đá, cậu không suy nghĩ liền nhận, chờ uống xong nửa cốc mới nhớ người trước mặt cậu là lãnh đạo trực tiếp, cậu cầm nửa ly nước đá, không biết như thế nào, có loại cảm giác không được tự nhiên.

“Không biết chiêu cố mình,” Tần đại Boss ngữ mang trách cứ cầm lấy ly nước trong tay Ngôn Tư Diễn, vặn nước, rửa chén, sau đó bỏ vào trong tủ bát, lại quay đầu nhìn Ngôn Tư Diễn hơi chút phát ngốc nói, “Bình thường người sống như vậy?”

Ngôn Tư Diễn đột nhiên cảm thấy, ánh mắt đối phương nhìn mình như nhìn loại người sống đời sống thực vật không thể tự gánh vác cuộc sống, ánh mắt thương hại đến mức làm cho cả người cậu rùng mình, “Ông chủ, tôi hiện tại sống được rất tốt.” Anh không được dùng loại ánh mắt này nhìn tôi.

Động tác của Tần Húc Cẩn hơi khựng lại, ánh mắt nhìn về phía Ngôn Tư Diễn mang theo một tia âm trầm, “Tôi biết.” Nói xong, bắt đầu nấu canh trứng cà chua.

Ngôn Tư Diễn ngáp ngáp miệng, thế nhưng không biết nói gì, cậu nhìn Tần Húc Cẩn bên cạnh, đột nhiên cảm thấy bộ dáng mặc tạp dề của anh ta cũng rất đẹp, sườn mặt rất có nét, thân cao cũng rất không tồi, dáng người hoàn mỹ, càng nhìn càng cảm thấy được, người đàn ông như vậy là người đàn ông tốt để kết hôn sinh em bé, cậu bắt đầu suy nghĩ họ hàng nhà mình có người có thể ghép đôi cùng Tần Húc Cẩn hay không.

Tần Húc Cẩn nấu canh xong, nghiêng đầu nhìn thấy bộ dáng trầm tư của Ngôn Tư Diễn, rất ít khi gặp cảnh Ngôn Tư Diễn lộ ra cái kiểu tự hỏi, vì thế hứng thú hỏi, “Cậu suy nghĩ cái gì?”

Ngôn Tư Diễn ngẩng đầu thực nghiêm túc mở miệng, “Anh thật đẹp trai, là một người đàn ông rất không tồi...”

Khóe miệng Tần Húc Cẩn kéo lên 15° rõ ràng.

“Nhưng mà, vừa rồi tôi cẩn thận suy nghĩ thật lâu, không thể tìm ra họ hàng nhà tôi có ai xứng đôi với anh,” Ngôn Tư Diễn thở dài đáng tiếc, “Thật sự là đáng tiếc.”

Giờ lên 15° nháy mắt trở thành trục hoành, Tần Húc Cẩn mặt không biểu tình múc canh vào bát, lạnh lùng nói, “Cậu thật đúng là quan tâm vấn đề hôn nhân của họ hàng.”

“Khụ... Ông chủ, kỳ thật là tôi quan tâm anh,” Ngôn Tư Diễn sờ sờ cái mũi, mắt liếc liếc đồ ăn trên thớt, thực ra hiện tại cậu quan tâm nhất vẫn là vấn đề ăn cơm a.

Tần Húc Cẩn gắp bộ dáng thềm ăn của Ngôn Tư Diễn, có lớn đến đâu cũng nguôi giận phân nửa, chỉ là vẫn lạnh nghiêm mặt nói, “Cậu đi sắp bát đũa, tôi bung thức ăn ra.”

“Tôi bung canh...” Tay cậu còn chưa chạm đến, đã bị Tần Húc Cẩn ngăn lại, cậu khó hiểu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đôi phương nhú chặt mày.

“Nóng, cậu đi bung rau trộn dưa chuột.” Nói xong, Tần Húc Cẩn liền bung bát canh ra phòng bếp trước, tựa như sợ động tác chậm chút, Ngôn Tư

Diễn sẽ vươn móng vuốt đến bát canh.

Ngôn Tư Diễn nhìn bóng dáng anh ta, tươi cười trên mặt trong nháy mắt cứng đờ, nhìn nhìn nửa tô dưa chuột trộn cũng rất không tồi, cậu bung lên, đã thật lâu rồi không ai quan tâm cậu từ chút việc nhỏ như vậy, ngay cả cậu cũng không để ý, hóa ra còn có người khác để ý?

Buông bát đĩa xuống, Ngôn Tư Diễn cầm đĩa, sau đó nhìn về phía Tần Húc Cẩn còn chưa động đĩa.

“Ăn cơm đi,” Tần Húc Cẩn cầm đĩa, sau khi nói những lời này, Ngôn Tư Diễn rất nhanh đưa đĩa về phía đĩa mướp đắng xào trứng thơm lòng, nuốt vào một ngụm xong lập tức cười tít mắt, có mùi thơm thơm của mướp đắng lại không quá đắng, có mùi trứng lại không tanh, so với trình độ của mình đúng là một trời một vực.

Tần Húc Cẩn thấy Ngôn Tư Diễn lộ ra biểu tình này, vốn đang có chút không vui cũng biến mất tăm, vô ý thức đẩy đĩa mướp đắng xào trứng về phía cậu ta.

Hạ Lâm run rẩy khóe miệng nhìn mặt bàn trống rỗng dưới chiếc đĩa của mình, đĩa mướp đắng vừa kia không phải biết chạy chứ? Còn có bộ dáng kia của Ngôn Tư Diễn nhìn thế nào cũng như làm khách mà không phải chủ nhà, còn người đàn ông họ Tần này thật ra lại có tư thế chủ nhân.

Người đàn ông này họ... Tần? Hạ Lâm đột nhiên nhớ ra vừa nãy Ngôn Tư Diễn gọi người đàn ông này là ông chủ, chẳng lẽ... người này tổng giám đốc của Tần Phong? Cô tròn tròn hai mắt, có chút không thể tin được hỏi, “Anh là... Anh là... tổng giám đốc của Tần Phong?”

Vì sao không ai bảo với cô, tổng giám đốc của Tần Phong còn quá trẻ, mà không phải là một lão già hói đầu, vì sao không ai bảo với cô tổng giám đốc Tần Phong siêu đẹp trai như vậy, vì sao không ai nói với cô tổng giám đốc Tần Phong cư nhiên là một người đàn ông tốt biết chăm sóc gia đình?

Khó trách lạnh lùng như thế, làm một tổng giám đốc của một công ty lớn chỉ có lạnh lùng mới hợp với khí chất của anh ta, cái này không gọi là lạnh lùng, cái này gọi là đẳng cấp khí thế a khí thế.

Ngôn Tư Diễn cảm thấy ánh mắt nhìn Tần Húc Cẩn của Hạ Lâm đã tỏa ra hào quang, rõ ràng mới đây vẫn còn xem Tần Húc Cẩn là người qua đường giáp a, chẳng lẽ nói, thân phận tổng giám đốc có mị lực như vậy? Điều này làm cho những người đàn ông chỉ làm viên chức bình thường như bọn họ sống như thế nào?

Tần Húc Cẩn không trả lời nghi vấn của Hạ Lâm, nhưng cũng không phủ nhận, mặt không biểu tình gấp một miếng dưa chuột lên ăn.

Hạ Lâm xấu hổ sờ sờ mũi, cô thật không ngờ cư nhiên Ngôn Tư Diễn cùng tổng giám đốc Tần Phong có quan hệ tốt như vậy, cũng khó trách Ngôn Tư Diễn hiện tại lại có bộ dáng của khách như vậy, ở trước mặt ông chủ lớn, ai lại dám làm càn.

Nhưng không biết có phải ảo giác của cô hay không, chung quy luôn cảm thấy thái độ với Ngôn Tư Diễn của ông chủ này có tốt hơi quá, cho dù là quan tâm của thủ trưởng với cấp dưới, cũng không tốt đến mức về nhà người ta nấu cơm, hơn nữa Tần Húc Cẩn này lại là tổng giám đốc của một công ty lớn như vậy.

Khi cô lấy lại được tinh thần, liền nhìn thấy đĩa dưa chuột trộn cùng mướp đắng sào trứng đều được đặt trước mặt Ngôn Tư Diễn, thứ duy nhất có vẻ gần mình, cũng chỉ có bát canh trứng cà chua kia, trong lòng cảm khái, may mắn vẫn còn một thứ...

“Làm sao vậy?” Tần Húc Cẩn nhìn sắc mặt Ngôn Tư Diễn có chút không thích hợp, lo lắng hỏi, “Có phải ghen không?” Nói xong, liền kéo bát canh trước mặt Hạ Lâm tới trước mặt Ngôn Tư Diễn, sau đó cầm muôi múc canh vào bát Ngôn Tư Diễn.

Hạ Lâm nhìn không gian trống rỗng trước mặt mình, khóe miệng run rẩy, tổng giám đốc gì gì đó, quả nhiên cũng không phải cái gì thiên tài, cái gì lạnh lùng, cái gì khí chất, tất cả đều là phù phiếm, đây rõ ràng chính là keo kiệt a keo kiệt!

Nhìn nhìn Ngôn Tư Diễn được chăm như heo, Hạ Lâm có loại cảm giác mãnh liệt, đó chính là cô là một chương ngại phẩm dư thừa, mà hai người kia không khí hòa hợp như gió xuân lan tràn khắp nơi, cô cắn chiếc đũa, nhìn cơm trong bát, đột nhiên rất muốn rơi lệ đầy mặt, cô tới là muốn giới thiệu bạn gái cho Ngôn Tư Diễn a, vì sao đến bây giờ cũng không có cơ hội mở miệng?

Ba người ăn cơm chiều xong, Ngôn Tư Diễn dọn dẹp bát đũa đi rửa, Tần Húc Cẩn cùng Hạ Lâm một người ngồi bên trái sofa, một người ngồi bên phải sofa, hai người cũng không mở miệng, duy trì cao độ trầm mặc trong phòng khách.

Màn hình TV đang chiếu một quảng cáo nhảm chán, nhưng bởi vì Tần Húc Cẩn vẻ mặt nghiêm túc ngồi xem TV, làm cho Hạ Lâm cũng không dám đổi kênh, ở dưới khí chất mạnh mẽ của Tần Húc Cẩn, Hạ Lâm cảm thấy một chút dũng khí duy nhất của mình cũng biến mất không dấu vết.

Khi ngôn tư diễn đi ra từ phòng bếp, chỉ thấy hai người ngồi xem TV như thật, cậu lấy điều khiển ngồi xuống sofa, “Tôi nói, hóa ra hai người thích xem loại quảng cáo này?”

Tần Húc Cẩn liếc nhìn quảng cáo, dĩ nhiên là băng vệ sinh nhãn hiệu XX, anh có chút không tự nhiên dời ánh mắt, vừa rồi anh một mực suy nghĩ ý đồ đến đây của người phụ nữ này, căn bản không chú ý TV chiếu cái này...

Chẳng qua Ngôn Tư Diễn cũng không tiếp tục làm anh xấu hổ, bởi vì Ngôn Tư Diễn hỏi một vấn đề anh cũng cảm thấy rất hứng thú, “Hạ Lâm, cậu tìm tó có việc gì không?”

Hạ Lâm lúc này mới nhớ mục đích của mình, nghĩ nghĩ mở miệng nói, “Tur diễn, cậu còn nhớ Trương Linh không?”

Ngôn Tư Diễn rất nghiêm túc suy nghĩ một lần, sau đó hỏi không xác định, “Là người thích mặc váy hoa?”

Hạ Lâm đảo mắt, “Không phải, là người thích mặc váy trắng.” Cự nhiên ngay cả đối phương là ai đều không nhớ rõ, xem ra thâm mên của Trương Linh là một trò đùa.

“Ách...” Ngôn Tư Diễn cẩn thận nghĩ a nghĩ, thật sự không có một chút ấn tượng, vì thế chuyển hướng đề tài, “Cô ấy làm sao vậy?”

Hạ Lâm cẩn thận quan sát biểu tình của Ngôn Tư Diễn, cuối cùng cô vô lực đưa ra một kết luận, thì đó là Ngôn Tư Diễn quả nhiên không có ấn tượng gì với Trương Linh, cô cười lắc đầu, “Không có chuyện gì, chỉ là” khóe mắt đảo qua, liền thấy tầm mắt của tổng giám đốc Tần lạnh lùng quét đến cô, cô không biết sao, lập tức đứng lên, “Thế nha, Tur diễn, tớ còn có một số việc, đi trước.”

Nói xong, liền vội vàng đi ra cửa, vừa rời ánh mắt của tổng giám đốc kia, cảm giác cơ hồ chỉ dùng để nhìn tình địch, chẳng lẽ là...

Điều này sao có thể, hai người bọn họ rõ ràng đều là đàn ông, hơn nữa Ngôn Tư Diễn dường như căn bản không hiểu cái gì, cô rốt cục hiểu được địch ý mơ hồ lúc trước của người đàn ông này đối với mình là từ đâu đến, hóa ra không phải cô ảo giác, mà là đối phương đem mình trở thành tình địch.

Ngôn Tư Diễn nhìn cánh cửa bị đóng, vẻ mặt khó hiểu nói, “Chẳng lẽ là bạn trai cô ấy đến đây, vội như vậy?”

“Cô ta có bạn trai?” Sắc mặt Tần Húc Cần dịu đi không ít, xem ra người phụ nữ này là bạn Ngôn Tư Diễn, nhìn lại cũng thấy thuận mắt.

“Đúng vậy,” Ngôn Tư Diễn vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Tần Húc Cần, “Việc này ông chủ à...”

Tần Húc Cần nhìn bộ dáng do dự của cậu ta, “Chuyện gì?”

“Sẽ không phải là anh thích Hạ Lâm chứ?” Ngôn Tư Diễn vẻ mặt không đồng ý nói, “Ông chủ, làm người thứ ba sẽ bị người khác khinh bỉ đó.”

“Tôi không thích cô ta,” Sắc mặt Tần Húc Cẩn trầm xuống.

Nghĩ đến vấn đề tâm tình và vấn đề thể diện của ông chủ, Ngôn Tư Diễn không thể không phối hợp với thái độ của ông chủ, lộ ra bộ dáng hiểu rõ, “Vâng, tôi hiểu, tôi biết, là tôi làm.”

Thẹn quá hóa giận gì gì đó là không có ý nghĩa nhất.

Chương 25 : Ở chung a ~ ...

Kim đồng hồ treo trên tường đã chỉ số 10, ngay lúc Ngôn Tư Diễn nghĩ uyển chuyển kêu người nào đó bên cạnh rời đi, chỉ thấy ngoài cửa sổ một vệt sáng hiện lên, sau đó chính là một vạch sấm sét, Ngôn Tư Diễn phảng phất nghe được một người phụ nữ trên TV máy móc nói, “Hiện tại xin thông báo một đầu tin khẩn cấp, XX tỉnh tây nam bộ tối nay sẽ có mưa to đặc biệt, hơn nữa vô cùng có khả năng sẽ kèm thêm bão, thỉnh mọi người lúc này không nên tùy tiện ra ngoài, XX tỉnh tây nam bộ tối nay...”

Tần Húc Cần dường như nhìn ra Ngôn Tư Diễn có chuyện muốn nói với anh, vì vậy Tần Boss khó được khéo hiểu lòng người hỏi, “Cậu có lời gì muốn hỏi?”

“Ách,” Ngôn Tư Diễn nghe tiếng gió vù vù bên ngoài, đứng lên nói, “Tôi là muốn nói, buổi tối hôm nay mưa to gió lớn, nếu không thì anh chấp nhận ở lại nhà tôi một đêm là tốt rồi.” Nói xong, đứng dậy đến bên cửa sổ, nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Tần Húc Cẩn nhìn bóng lưng của cậu, ánh mắt chậm rãi rơi vào trên màn hình TV, trên mặt người phụ nữ vẫn còn đang lặp đi lặp lại tin tức này.

“Xem ra tối nay lại không thể an bình rồi,” Ngôn Tư Diễn đóng kỹ tất cả cửa sổ sau mới lại ngồi xuống ghế salon, nghĩ nghĩ mới nói, “Chúng ta bây giờ đi tắm rửa nha, vạn nhất đợi lát nữa mất điện thì phiền toái.”

Chúng ta? Tần Boss mắt híp híp, đứng lên nói, “Ừm, đi thôi.”

Nhận được mệnh lệnh của Boss, Ngôn Tư Diễn lập tức vui vẻ đi phía trước đổ đầy nước vào bồn tắm, chỉnh độ ấm nước, lại nhìn thoáng đáng người Boss một phát, vội ho một tiếng nói, “Ông chủ, tôi đi lấy áo ngủ cho anh.”

Lúc Tần Húc Cẩn cầm lấy một bộ đồ ngủ in hình bò sữa và quần lót dâu tây, khuôn mặt liệt nhiều năm không đổi dường như có chút run rẩy thoáng qua, dư quang khóe mắt dường như còn hướng bờ mông Ngôn Tư Diễn liếc nhìn, dường như muốn nhìn thấu trong lớp quần jean của Ngôn Tư Diễn có phải cũng là quần lót trái cây hay không.

Khóe mắt Ngôn Tư Diễn quét qua ánh mắt quái dị của ông chủ, trực giác nhắc cậu có chút nguy hiểm, vì vậy nói, “Ông chủ, tôi đi giặt sạch, anh thay quần áo a.” Nói xong, vội vàng ra cửa phòng, lưu lại Tần Húc Cẩn quần khăn tắm.

Tần Húc Cẩn nhìn cửa phòng đóng lại, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một vệt tia chớp xẹt qua, hết thấy bóng tối tại đây trong phút chốc sáng như ban ngày.

Anh tựa như vang lên hơn mười năm về trước, lần cuối cùng anh gặp thiên kiếp, sinh đất lầy lội, từng vệt sấm sét, cho dù anh bị từng trận thiên lôi trở nên suy yếu.

Trong mấy tiểu thuyết thư sinh cứu yêu quái gì gì đó, truyện chung quy chỉ là truyện, bởi vì không có yêu quái nào lúc trải qua thiên kiếp mà người phạm có thể trông thấy, nếu trải qua thiên kiếp tốt như vậy, thế thì trên cái thế giới này đã không còn tràn đầy tình quái?

Vô luận thần tiên hay tình quái, đều phải trải qua thiên kiếp của bản thân, có khi tình quan, có khi là thiên quan. Tình quan chỉ có một cửa, nhưng mà tình quan khổ sở, thiên quan dễ qua, nhưng lại phải trải chín kiếp, mà anh lựa chọn thiên quan, bởi anh minh bạch, từ xưa đến nay không có bao nhiêu thần hay yêu có thể nhìn thấu tình quan, cuối cùng biến vào luân hồi, tán đi một thân tu vi. (tình quan: cửa tình, thiên quan: cửa trời)

Anh chưa bao giờ khinh thị tình yêu, nhưng mà anh không đồng ý không đủ năng lực mà lại nghĩ nhận được tình yêu, chỉ có được năng lực, mới có thể bảo vệ bản thân, bảo vệ người yêu của mình, cũng có thể bảo vệ tình yêu của nhau.

Anh hôm nay, đã sớm thoát ra bên ngoài luân hồi, đã không bị kiếp số giam hãm, cho nên... Anh nắm chặt đồ ngủ trong tay, không biết vì phần tình này mà hi sinh cái gì.

Mưa to như trút nước, Tần Húc Cần thay đồ ngủ nhìn mưa to ngoài cửa sổ ngẩn người, cho đến khi một cái đầu từ ngoài cánh cửa ló vào, “Ông chủ, anh muốn ăn khuya không?”

Anh hoảng hốt quay đầu lại, tựa như hơn mười năm trước, có một đứa bé bảy tám tuổi từ sau cửa gỗ nhô ra cái đầu tròn tròn, trong đôi mắt hắc bạch phân minh tràn đầy quan tâm, “Chú là người xấu?”

Anh kinh ngạc đứng dưới tàng cây, cách mưa rơi tầm tã nhìn cậu bé, sau nửa ngày chậm rãi lắc đầu.

“Không phải người xấu thì vào tránh mưa nha,” Cậu bé cẩn thận từng li từng tí nhìn chung quanh, sau đó yên tâm mở cửa sổ ra, “Chú mau vào đi, bà nội cháu phát hiện nhất định sẽ mắng cháu.”

Sau khi anh vào trong phòng, gốc cây đào trong sân đã bị đánh thành hai nửa, sợ tới mức cậu bé trợn mắt há hốc mồm, trên khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ, “May cho chú vào được, bằng không thì...”

Anh nhìn cây đào bị đánh gãy ngoài cửa sổ, trên khuôn mặt lạnh như băng xuất hiện một chút xúc động, thấy cậu bé cầm chiếc khăn mặt hơi cũ chạy tới, sau đó kéo một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống bên chân anh, một đôi thấp thấp ngược lại có chút giống cún con.

“Chú sao lại đến trong sân nhà của cháu vậy?” Cậu bé ngửa đầu vẽ mặt tò mò nhìn anh, “Chú là quý?” Nói xong túm lấy áo choàng màu trắng của anh hiếu kỳ quan sát, “Bộ đồ này thật kỳ quái, chú chết lâu rồi?”

Anh không có nói mình là cái gì, thật lâu mới mở miệng hỏi, “Người không sợ?”

“Bà nội đã từng nói qua, quý không có, người xấu mới đáng sợ.” cậu bé cười đắc ý, “Cháu quen được rất nhiều quý giống chú.”

Anh nhìn cậu bé cười đắc ý, ánh mắt có chút trầm xuống, do anh chứng kiến bên trán cậu bé hiện lên tử khí nhân nhạ, đứa bé này sợ là sống không được bao lâu, chỉ là anh từ trước đến nay không nhiều chuyện tự nhiên sẽ không nhúng tay vào chuyện loài người nhỏ bé, chết sống có số với anh có quan hệ gì đâu?

Cậu bé một mực hỏi lại, mà anh cũng chỉ hồi lâu mới đáp một câu, ngoài cửa sổ sấm sét một tiếng lại một tiếng thực đáng sợ, anh bình yên ngồi trong phòng không bị liên lụy, đơn giản là do người bên cạnh.

Sau khi mưa tạnh rồi, anh đứng lên muốn đi, cậu bé thoát nhìn có chút thất vọng nhưng lại thật nhu thuận không nói lời bốc đồng, chỉ đưa cho anh một tấm bùa, “Cầm cái này, như vậy chú sẽ không cần phải sợ sét đánh nữa rồi.”

Anh nhìn tấm bùa linh lực yếu ớt gần như không đáng kể trong tay, nhìn lại đôi mắt hắc bạch phân minh của cậu bé, nhỏ xuống một sợi tóc, khẽ quán lên cổ cậu, liền thấy một khối ngọc bội đeo ở trên cổ cậu bé, anh lạnh lùng mở miệng nói, “Một vật đổi một vật.”

Hôm nay đứa bé này đã giúp anh vượt qua đạo kiếp cuối cùng này, anh cứu nó một mạng, coi như là công bằng.

“Cảm ơn chú, chú là người tốt...” dường như phát giác mình nói sai lời, cậu bé gãi gãi đầu, đôi mắt hắc bạch phân minh cười thành loan nguyệt, ngược lại lộ ra một chút ngây thơ đáng yêu. (loan: cong)

Anh nhìn thấy nụ cười xán lạn của cậu, khoe miệng khẽ cong, lách mình đến ngoài cửa sổ, quay đầu lại chứng kiến cậu bé cười tùm tùm phát tay với anh như cũ.

“Ông chủ, anh muốn ăn khuya chứ?” Ngôn Tư Diễn vươn tay quơ quơ trước mắt Tần Húc Cần, khó được chứng kiến ông chủ ngân người cậu kỳ

thật nên cảm thấy hiếu kỳ, nhưng mà ông chủ đối mình ngán người, cũng không phải là sự kiện tốt đẹp rồi.

“Cậu còn ăn?” Tần Húc Cẩn nhìn cái tay vung qua vung lại trước mắt mình, đuôi lông mày có chút nhăn lại, “Thật không biết lớn lên như thế nào...”

“Cái gì?” Ngôn Tư Diễn không nghe rõ câu sau, gãi gãi đầu, “Cái gì kia, mì ăn liền anh ăn chứ?”

Tần Húc Cẩn mặt không biểu tình mở miệng, “Ngủ, tôi không đói bụng.”

“A,” Ngôn Tư Diễn dưới đáy lòng ngẫm thoải mái, có thể tiết kiệm một hộp mì ăn liền rồi, một hộp mì ăn liền tốt xấu vẫn là ba đồng năm xu tiền nha.

“Ngày mai cậu ném ba cái đồ ăn rác rưởi ấy cho tôi.” Khó trách lùn như vậy, ăn nhiều thực phẩm nén, đến cả chiều cao cùng bị nén rồi.

Ngôn Tư Diễn xù đầy lông rồi nha, cậu mới vừa ở trong siêu thị tranh mua hai thùng mì tôm, mới ăn hai hộp đã ném?! Mua hai thùng mì tôm tặng mười gói mì, một lần ném này thì tổn thất bao nhiêu, vì vậy bé Ngôn đây không bình tĩnh nữa rồi, “Ném đi anh nuôi tôi à!”

Tần Húc Cẩn bình tĩnh đánh giá cao thấp Ngôn Tư Diễn một cái, “Ngày mai cậu sẽ chuyển đến nhà tôi, tôi nuôi cậu.”

“Hả?” Ngôn Tư Diễn lần này không buộc lòng nữa, cậu ngốc rồi?

Nghe ý này của ông chủ, anh ta là muốn nuôi mình?

Đàn ông nuôi đàn ông? Không biết như thế nào, cậu đột nhiên lập tức nghĩ đến một từ cực kỳ phổ biến, cực kì tiên phong, cực kỳ khiến cho người ta vừa thèm muốn vừa ghen ghét lại khinh bỉ — “Bao dưỡng”.

“Ông chủ, tôi bán nghệ không bán thân,” lùi về sau ba bước, sau đó ôm ngực mình Ngôn Tư Diễn mở to hai mắt, “Thứ quy tắc ngầm này rất ảnh hưởng tới hình tượng chói loá của ngài, nếu không ngài hãy để cho tôi tự sinh tự diệt là tốt rồi.”

Tần Húc Cẩn từ trên xuống dưới thực chăm chú thực tỉ mỉ dò xét cậu một lần nữa, “Cậu cảm thấy, cậu có thể bán nghệ sao?”

Ngôn Tư Diễn rất cẩn thận nghĩ nghĩ, rất nghiêm túc trả lời, “Tôi cảm thấy tôi còn có thể bán một phần nghệ.” Nói xong, lại cẩn thận nhớ lại thành tựu lớn nhất ở phương diện tài nghệ những năm gần đây của bản

thân, một lúc lâu sau nói, “Lúc tiểu học, tôi còn được giải thưởng biểu diễn xuất sắc nà.”

“Bao nhiêu người biểu diễn?” Tần Húc Cần ưu nhã chỉnh mái tóc ước của mình, bàn tay trắng nõn và màu đen sẫm hình thành sự đối lập mãnh liệt, lại đáng chết thực đẹp.

Ngôn Tư Diễn ghen ghét liếc mắt nhìn ngón tay thon dài, tay thực đẹp, “25 người.”

“Đoạt giải có bao nhiêu người?” Tần Húc Cần tiếp tục hỏi.

“... 23 người,” Ngôn Tư Diễn cup đầu, cậu kiên quyết không nói cho Tần Húc Cần hai người khác là vì đau bụng, cho nên chưa kịp nhận thưởng.

“Vậy cậu cảm thấy, cậu còn nghệ có thể bán?” Tần Húc Cần híp híp mắt, tựa hồ rất hài lòng chứng kiến bộ dạng hiện tại của Ngôn Tư Diễn.

“Tôi đây cũng không bán thân,” Ngôn Tư Diễn hừ hừ, cậu thật đúng là không nhìn ra, hóa ra ông chủ mặt liệt còn có loại yêu thích này.

Tần Húc Cần ánh mắt hơi chuyển, “Tốt rồi, tôi sẽ nói đứng đắn với cậu, cậu là phụ tá của tôi mà còn phải lách vào xe bus, về sau nếu vẫn kiên quan

trọng gì bỏ quên, thì thật phiền toái, bảo cậu ở nhà tôi, cũng là cân nhắc đến hiệu suất công việc, hơn nữa cậu dọn đến nhà tôi, phòng của cậu bây giờ còn có thể thu tiền thuê nhà, nếu như cậu không muốn, coi như xong.”

Ngôn Tư Diễn nghe xong, hóa ra là tự mình hiểu sai, cảm thấy hơi động, hai đại lão gia cùng một chỗ thì có thể có chuyện gì, hơn nữa khu vực nhà mình không tồi, tiền thuê nhất định không rẻ, hơn nữa mỗi ngày còn có thể tiết kiệm tiền xe, đồng thời còn có thể tới gần nịnh nọt ông chủ, hình như không có chỗ nào xấu, hơn nữa... trù nghệ của ông chủ cũng rất không tồi, cho dù anh ta không làm cơm, trong nhà anh ta cũng nhất định có người hầu, không cần mình làm cơm cuộc sống này thật sự là tốt đẹp.

Chỉ là, vì sao cậu cảm thấy, cảm thấy có chỗ nào không đúng nhỉ?

“Ngủ trước đi, nếu cậu đồng ý, ngày mai sau khi tan việc tôi gọi người tới giúp cậu khuôn đồ,” Tần Húc Cẩn trải rộng mền ra, thấy Ngôn Tư Diễn vẫn ngây ngốc đứng đấy, “Cậu còn suy nghĩ cái gì?”

Ngôn Tư Diễn xem thái độ của ông chủ là chuẩn bị chỗ ngủ cho hai người, tâm trạng mừng rỡ, cậu vốn có kế hoạch bản thân phải đi ghé sofa, có thể ngủ giường đương nhiên không thể tốt hơn.

Ngay lúc Ngôn Tư Diễn nằm chết dí trên giường, ngọn đèn lóe lóe, sau đó phòng lâm vào một mảnh đêm tối, hóa ra là bị cúp điện, nghe tiếng mưa

roi lá tả ngoài cửa sổ, ngửi mùi xà phòng dịu dịu nhàn nhạt, cậu mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Tần Húc Cần mở to mắt, dù cho trong bóng tối, anh cũng nhìn thấy rõ vẻ mặt ngáy ngủ của người bên cạnh, khóe miệng có chút khẽ cong, ôm eo người bên cạnh, đem cậu ôm vào trong lòng của mình, thật không nghĩ đến bé ngốc năm đó lại trở thành một người thú vị như vậy.

Nếu là như vậy, thì đừng mong chạy trốn nhé.

Nụ cười trên khóe miệng anh càng ngày càng rõ nét, bán nghệ không bán thân? Nghĩ cũng đừng nghĩ!

Chương 26 : Boss rất phúc hắc...

Mưa rơi suốt một đêm, như cũ không có dấu hiệu ngừng lại, nhưng mà bão đã qua, vì vậy nên đi làm thì phải đi làm, nên đến trường như trước phải đến trường.

Lúc Ngôn Tư Diễn từ trên giường thức dậy, Tần Húc Cẩn đã mặc một thân âu phục chỉnh tề ngồi ở cạnh bàn ăn trứng tráng, cậu nghi hoặc nhìn âu phục mới tinh trên người Tần Húc Cẩn một cái, tại trong trí nhớ của cậu, ông chủ mặc đêm qua hình như không phải bộ đồ này.

Chạy vào nhà bếp cầm lấy phần bữa sáng thuộc về mình, Ngôn Tư Diễn lại nghi ngờ, cậu nhớ rõ... Trong tủ lạnh trứng gà đêm qua cũng đã ăn, vậy hiện tại trứng gà trong đĩa là từ đâu ra?

Một ly sữa bò đẩy đến trước mặt cậu, Tần Húc Cẩn ngữ khí bình thản mở miệng, “Uống hết, mới cao.”

Ngôn Tư Diễn bi phần rồi nhá, cho dù miệng ăn đồ của anh ta, cũng không có nghĩa là anh ta có thể tiến hành vũ nhục trên nhân cách với mình, cậu phần nộ ngẩng đầu... “Cám ơn ông chủ.” Bẹp một ngụm, trên mặt trứng tròn xuất hiện một lỗ hồng thật to.

Cầm lấy sữa bò uống một ngụm, tức giận xuôi theo ngực, Ngôn Tư Diễn lần nữa mấy ngụm cắn hết trứng, chặc lưỡi nghĩ, hình như độ lửa trứng trắng cũng không tệ lắm, nghĩ đến chuyện ông chủ nói ở chung đêm qua, hình như thật sự không tệ.

Cậu xem xét nhìn sườn mặt không biểu tình của Tần Húc Cẩn, hay ông chủ chỉ là thuận miệng nói vậy? Cậu lại lườm lườm đối phương ăn trứng thôi mà cũng xuất ra tư thế tao nhã như vậy, rút ra một tờ khăn giấy tùy ý sờ sờ khóe miệng, “Ông chủ, mỗi ngày đều thức dậy sớm như vậy?”

Tần Húc Cẩn vốn liếc nhìn Ngôn Tư Diễn, thả nĩa ăn trong tay, ưu nhã lau lau khóe miệng sau mới mở miệng nói, “Thói quen sống lành mạnh là điều kiện cơ bản nhất bảo chứng thân thể khỏe mạnh.” Nói xong, lại dò xét Ngôn Tư Diễn từ trên xuống dưới một phen, “Cậu chính là phản diện tài liệu giảng dạy.”

Anh mới là phản diện tài liệu giảng dạy, cả nhà anh đều phản diện tài liệu giảng dạy! (#`) 凸, Ngôn Tư Diễn vén tay áo, lộ ra cánh tay trắng sáng của mình, “Tôi có bấp tay nè.”

Tần Húc Cẩn liếc mắt nhìn thứ thật lòi như có như không, chậm rãi mở miệng, “Rửa chén sau đó đi làm, nếu như muộn trừ tiền lương.”

Không cần nói nhảm nhiều lời, Ngôn Tư Diễn vụt đứng lên, nhanh kéo tay áo xuống, sau đó thu dọn ly đĩa mau phóng vào nhà bếp, về phần tranh luận bắt tay gì gì đó, có quan trọng bằng tiền lương sao?

Sáng sớm đi ra ngoài, Ngôn Tư Diễn nghiêng đầu liền nhìn thấy bé gái đứng cô đơn ở chỗ rẽ ngoài cửa phòng khóc, như cũ cầm cây kẹo trong tay, bước chân của cậu có chút dừng lại.

“Làm sao vậy, “ Tàn Húc Cận ánh mắt không để lại dấu vết lướt nhanh qua cô bé.

“Không có gì.” Ngôn Tư Diễn miễn cưỡng cười cười, ấn mở cửa thang máy, quay đầu lại mắt nhìn cô bé, nhóc như cũ vẫn kêu pa pa ma ma.

Trong thang máy đứng nhiều người, trong đó một người phụ nữ trung niên nhìn thấy Ngôn Tư Diễn, liền nhiệt tình mở miệng nói, “Tiểu Ngôn, đi làm a.”

“Dì Từ, “ Ngôn Tư Diễn cười cười, “Đúng vậy a, dì bây giờ muốn đi mua đồ ăn?”

“Đúng, rau buổi sáng tươi hơn, thừa dịp thời gian còn sớm, mua chút xương về hầm súp cách thủy, con dì sẽ thi vào trường đại học, cũng không biết gần đây xảy ra chuyện gì, luôn nói có ai đang gọi nó, cái kỳ thi đại học

này áp lực quá nặng, đứa nhỏ bị tội theo.” Nói về con mình, dì Từ hiển nhiên có chút đành chịu, “Ngày hôm qua là cuối tuần, mang nó đi coi bác sĩ, nói là không có việc gì, chính là áp lực lớn hơn.”

Ngôn Tư Diễn nghĩ đến mấy năm trước bản thân thi đại học, lúc ấy chơi bời lêu lổng, gượng cười hai tiếng, “Kỳ thi đại học nha, tự nhiên phải coi trọng chút.” Nếu như, khi đó bản thân cố gắng chút, không chuẩn có thể thi đại học điểm tốt? Nhưng mà, dù cho lên đại học Q đại học B, cũng chỉ tìm được việc làm như hiện tại, Hàn Dương chẳng phải là du học nước Mỹ trở về, cũng chẳng phải làm trợ lý giống mình sao?

Cậu không nhìn thấy, Tần Húc Cần nhìn sau lưng dì Từ có chút nhú mày.

Sau khi cửa thang máy mở ra, đợi ba người đều đi ra dì Từ mới phát hiện người đàn ông dáng vẻ cao lớn cùng một chỗ với Ngôn Tư Diễn vừa rồi, bà tán thán nói, “Tiểu Ngôn a, vị này chính là bạn của cháu hả? Chắc chắc” đại thẩm dò xét từ trên xuống dưới một phen sau, “Bộ dạng thật là anh tuấn, đứa nhỏ, cháu có bạn gái chưa?”

Ngôn Tư Diễn sờ sờ mũi, quả nhiên Boss vô luận ở địa phương nào sự tồn tại đều được hoan nghênh nha, chỉ là... Nhìn khí sắc ông chủ nhà mình như thế nào lại không dễ nhìn lắm, cậu cảm thấy đụng vào ông chủ không phải chủ ý tốt.

“Xin lỗi, tôi đã có người yêu,” Tần Húc Cẩn hơi gật đầu, nện bước chân thon dài tới chỗ đậu xe, Ngôn Tư Diễn đối với người phụ nữ áy náy cười cười, vội đuổi theo.

Dì Từ nhìn theo bóng lưng hai người, lắc đầu thở dài, “Lại có người yêu rồi, thật sự là đáng tiếc...”

Trên đường Ngôn Tư Diễn nghiêng mắt nhìn sườn mặt không lộ vẻ gì của Tần Húc Cẩn, nhớ tới Tần Húc Cẩn nói đã có người yêu..., cảm thấy dần dần minh bạch, hóa ra ông chủ đã có người yêu, chỉ là không biết là thâm mến hay là... Nhưng mà đối loại đàn ông cường thế như Boss này, hẳn không đi làm ba loại thâm mến ngây ngô này đâu... A.

Sáng sớm thứ hai, là thời gian tất cả ngành quản lý và bản khu nhánh công ty đến phòng họp đến văn phòng tổng giám đốc báo cáo công tác chuẩn bị một tuần, cho nên đối với mọi người ở Tần Phong mà nói, thứ hai là một khoảng thời gian đáng sợ, bởi vì mỗi một lần họp sớm đều là một lần khiêu chiến lòng can đảm.

Tất cả quản lý, người phụ trách tất cả bản khu nhánh công ty đều sớm chạy tới phòng họp, Hàn Dương vừa sửa sang lại tư liệu, vừa quan sát sắc mặt mấy vị quản lý ngành, cái mặt không biểu tình kia là hoàn thành kế hoạch, về phần tâm thần thấp thỏm bất an, vậy khẳng định là công tác chưa hoàn thành, còn có cái mặt lộ mỉm cười, có lẽ kế hoạch của bản thân hoàn thành không tồi, mà đối thủ của kế hoạch mình còn chưa hoàn thành.

Mắt nhìn vị trí trống bên tay, còn có vị trí trống phía trên, Hàn Dương vuốt cằm hơi tò mò nghĩ, chẳng lẽ đại ca cũng chịu ảnh hưởng từ tên Ngôn Tư Diễn đó, học được bóp thời gian vào công ty rồi.

Chư vị quản lý tuy đều là một bộ dạng trầm tư, nhưng mà khóe mắt sớm vẹo đến trên đầu rồi, trao đổi ánh mắt ngăm cho nhau, hiển nhiên đối màn Boss còn chưa tới cũng vô cùng hiếu kỳ.

Tô Thanh lật văn kiện trong tay, tựa như đối với việc Boss tới muộn chẳng hứng thú chút nào, ngược lại nữ quản lý ngồi ở bên cạnh cô một bộ hậu cần mở miệng, “Quản lý Tô, cô nói coi tổng giám đốc sao lại còn chưa tới.”

Tô Thanh khép lại văn kiện trong tay, mỉm cười mở miệng, “Quản lý Thẩm lời này đã có thể có ý tứ rồi, tổng giám đốc này đi đâu, tôi một người nhỏ nhỏ quản lý PR làm sao mà biết được?”

“Người khác không biết tôi còn tin, chứ còn quản lý Tô...” Thẩm Hà cong cong khóe miệng, làm cho người ta nhìn không ra là châm chọc hay là vui vẻ đơn thuần, “Luôn cùng tụi tôi khác nhau.”

“Quản lý Tô với quản lý Thẩm đương nhiên khác nhau,” Ngôn Tư Diễn mỉm cười đứng ở phía sau hai người, “Quản lý Tô là tóc dài, quản lý Thẩm là tóc ngắn.”

“Ô, hóa ra là trợ lý Ngôn,” Thẩm Hà nghiêng đầu thì chứng kiến Ngôn Tư Diễn mặc thân âu phục vừa vặn mặt mỉm cười, đối phương cười ôn hòa, nhưng mà Thẩm Hà lại thế nào cũng không nghe ra cậu đang vì Tô Thanh giải vây, cô hơi xùy~~ cười một tiếng, “Trợ lý Ngôn tới thật sớm, Hàn đặc trợ vừa mới đến trong chốc lát đây này.”

Hàn Dương đang uống cà phê một bên thiếu chút nữa đem cà phê trong miệng sặc ra, anh vội ho một tiếng, anh một mực biết rõ Thẩm Hà với Tô Thanh hai người từ khi vào công ty đến nay quan hệ luôn bất hòa, nhưng mà chiến hỏa lần này sao lại đốt tới trên người anh chứ, hơn nữa còn lấy mình và Ngôn Tư Diễn so sánh, cái này không phải đang đả kích Ngôn Tư Diễn, đây là đang đả kích anh, nếu ông chủ mà biết lời này, cũng không biết cho mình mang giày sẽ ra cái dạng gì.

Ngôn Tư Diễn như cũ mỉm cười, “Đa tạ khích lệ.” Ngôn trợ lý và Hàn đặc trợ? Trong chuyện này cảm giác còn kém quá xa rồi, người phụ nữ này rất biết đâm vào chỗ đau người ta, nhưng có lẽ do cái mồm này, cô ta cũng chỉ có thể làm một người quản lý hậu cần.

Hậu cần ở công ty từ trước đến nay quản một ít việc vặt vãnh, so với những ngành khác mà nói, địa vị luôn nhỏ bé như vậy, cần thận tượng tượng Ngôn Tư Diễn cảm thấy mình có thể thông cảm với tâm lý không công bằng của Thẩm Hà, quay người ngồi xuống bên cạnh Hàn Dương, vội ho một tiếng, ý bảo mọi người Boss sắp vào rồi, thu lại nụ cười, chỉnh trang y phục bắt tay thu lại, nên trầm tư thì làm bộ dạng trầm tư, nên sám hối thì làm bộ dạng sám hối.

Tất cả quản lý vừa thấy ánh mắt của Ngôn Tư Diễn, lập tức ngồi nghiêm chỉnh, Tô Thanh cười nhìn về phía Ngôn Tư Diễn, dấu đi một tia âm ảm trong đáy mắt.

“Tất cả ngành đối công tác trong tuần tiến lên báo cáo ngắn gọn trong hai phút,” Tần Húc Cẩn đẩy cửa ra, vừa hướng vị trí của mình vừa nói, “Tôi không muốn nghe lời nhảm, các người nên nói cái gì đều phải rõ ràng.”

Ngôn Tư Diễn chuyển bút trong tay, sấn đầu nghe các ngành thuyết minh nội dung công tác, gắng gượng nhin xuống ngáp một phát, tay run lên, bút rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ánh mắt đồng loạt quăng qua Ngôn Tư Diễn, đều như xem vị đạo liệt sĩ vậy.

Hàn Dương dưới đáy lòng hừ hừ, tổng giám đốc đang tại đây, cho dù các bầy toàn bộ thành bia đỡ đạn, Ngôn Tư Diễn tên nhóc kia cũng chả thành liệt sĩ, người ta chính là đối tượng thâm mến của tổng giám đốc nhà.

Tô Thanh cực hứng thú nhìn về phía Ngôn Tư Diễn, tựa hồ suy nghĩ cậu ta đối diện với mấy cái ánh mắt này sẽ có phản ứng gì, nhưng mà chí ít có một điểm có thể khẳng định, Tần Húc Cẩn sẽ không làm khó cậu.

Xoay người nhặt bút lên, Ngôn Tư Diễn phảng phất như không có chứng kiến ánh mắt “Cực nóng” của mọi người, ngồi thẳng người làm một bộ dạng cẩn thận lắng nghe.

“Quản lý Vương, cậu còn có nửa phút,” Tần Húc Cẩn mặt không đổi sắc, nhìn lướt qua Ngôn Tư Diễn sau đó mở miệng.

“A, phải” Vương Phong lập tức tiếp tục báo cáo công tác, về phần náo nhiệt gì gì đó, chỉ cần mình không tạo náo nhiệt, thế nào cũng tốt.

Lúc hội nghị sắp chấm dứt, Tần Húc Cẩn nhìn về phía Ngôn Tư Diễn, “Trợ lý Ngôn, nghe xong hội nghị hôm nay cậu có cảm tưởng gì?”

Mọi người lần nữa đưa ánh mắt rơi vào trên người Ngôn Tư Diễn, đều lộ biểu tình cậu quả nhiên thực xui xẻo.

“Mọi người nói đều rất tốt, các vị so với tôi đều có kinh nghiệm hơn, ở phương diện này tôi không thể làm đánh giá gì, tôi chỉ nói về phát hiện chút ít của tôi trong tuần này,” Ngôn Tư Diễn mắt nhìn mọi người, bắt đầu kể một vài vấn đề nhỏ cậu nhìn thấy, còn phát biểu tới một tí vấn đề thị trường cạnh tranh, nói tới nói lui, nghe tựa hồ rất có lý, chờ sau khi cậu nói xong, mọi người mới phát hiện, vừa rồi cậu căn bản không có nói lời đánh giá mọi người.

Mọi người thấy tầm mắt của Ngôn Tư Diễn lập tức có chút ý vị thâm trường, xem ra người này cũng chẳng phải nhân vật dễ đối phó.

Sau khi nói xong, Ngôn Tư Diễn thở dài một hơi, cậu căn bản cũng không có chăm chú nghe mấy người này nói cái gì, có thể đánh giá như thế nào đây?

Tần Húc Căn mị mắt nhìn về phía Ngôn Tư Diễn, sau nửa ngày mới nói, “Rất tốt.”

Ngôn Tư Diễn tim đập ở đâu đó lập tức dừng lại, rất tốt, cái gì rất tốt? Vì sao cậu có loại dự cảm không thể nào tốt?

“Hội nghị hôm nay tới đây, báo cáo hội nghị giao cho Hàn Dương, có chuyện gì có thể tìm Hàn Dương hoặc là Ngôn Tư Diễn,” Tần Húc Căn khép lại văn kiện trong tay, “Cuối tuần tôi hy vọng có thể chứng kiến thành tích của các người.”

Tô Thanh nghe lời nói của Tần Húc Căn..., mỉm cười, đây là đang hướng bọn họ cho thấy địa vị của Ngôn Tư Diễn sao?

Trở lại văn phòng, Tần Húc Căn đã ném cho Ngôn Tư Diễn một phần kế hoạch biểu, “Kế hoạch này giao cho cậu làm, một tuần sau tôi hy vọng có thể nhìn thấy kế hoạch hoàn mỹ.”

Ngôn Tư Diễn lấy tới xem xét “kế hoạch đưa XX ra thị trường”, lập tức mặt trắng bệch, kế hoạch quan trọng thế này giao cho cậu, còn không bằng hiện tại trực tiếp đuổi việc cậu cho rồi.

“Đúng rồi,” Tần Húc Cẩn ngẩng đầu nhìn về mặt tro tàn của Ngôn Tư Diễn, “Cậu có thể xin tôi chỉ bảo riêng.”

Ngôn Tư Diễn nghe xong, lập tức mừng rỡ, nếu như cậu dọn đến nhà Tần Húc Cẩn, chẳng phải có rất nhiều cơ hội hỏi thăm?!

Tần Húc Cẩn眯 mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, hôm nay khí trời thật không tồi.

Mưa bụi đánh vào trên cửa sổ, không cam lòng giã dựa trên thủy tinh, sau đó trượt xuống dưới.

Thời tiết... Thật đúng là không tồi.

Chương 27 : Cầu huyết xui xẻo...

Không đúng, rất không đúng.

Ngôn Tư Diễn từ sau khi họp sớm, luôn cảm giác mình phải chẳng bỏ sót cái gì, giác quan thứ sáu của bản thân một mực lo sợ bất an, chính là khi cậu cẩn thận lật sổ ghi chép, bóp tiền, hộp cơm, điện thoại, công tác nên làm đều làm, ngoại trừ phần “kế hoạch đưa XX ra thị trường” cơ hồ không bỏ sót thứ gì, nhưng mà vì sao cậu vẫn có loại cảm giác bất an?

Khi cậu tới các ngành truyền đạt một vài văn kiện, cũng không nhận rắc rối gì, mỗi người đối với cậu cũng rất khách khí, đến tốt cùng là không thích hợp chỗ nào cứ làm ngược mình chẳng thể thoải mái vậy?

Tới phòng nhân sự, Ngôn Tư Diễn vừa mới đi vào, thì thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Điền Sơ, khóe miệng cậu co rút lại, vô thức lui về phía sau một bước, “Quản lý Điền.”

“Trợ lý Ngôn, cậu bây giờ đến chính là có chuyện hở?” Điền Sơ vẻ mặt mỉm cười vô cùng nhiệt tình mang Ngôn Tư Diễn vào phòng làm việc của mình, lại rót cho cậu một chén nước, “Là tổng giám đốc có chuyện gì muốn ngành tụi tôi làm sao?”

Ngôn Tư Diễn nhìn túi trà nhỏ duy nhất được thả vào tách, cảm thấy vị quản lý phòng nhân sự này đối với mình luôn nhiệt tình tới mức làm cậu sờn hết cả gai ốc, tuy cậu là trợ lý của tổng giám đốc, nhưng mà so với Hàn Dương ở bên cạnh tổng giám đốc ba năm mà nói, bản thân mình vẫn chỉ là một lính mới, vị này chẳng phải nên đi nịnh nọt Hàn Dương sao? Nhưng mà lần trước khi đi núi Bạch Thành, vị quản lý này đối Hàn Dương thái độ rất bình thường, sao với cậu thì lại quý dị thế này chứ?

“Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là lần này công ty cần số công nhân viên trúng tuyển đã xác định rồi, đây là nhân số hạch định cuối cùng của các ngành, anh xem lúc nào thích hợp thì bắt đầu thông báo tuyển dụng a,” Ngôn Tư Diễn nhìn yêu cầu nhân số viên chức văn phòng vậy mà gần 200 người, đây là nhân số tổng công ty và mấy phân công ty lân cận cần, hình như mấy phân công ty xa xôi còn chưa tính vào, trong nội tâm cậu bắt đầu tính toán giá trị con người của tổng giám đốc.

“Hóa ra là chuyện này, trợ lý Ngôn cậu yên tâm, tụi tôi nhất định sẽ xử lý tốt,” Điền Sơ con người khế xoay, cũng không biết đến lúc chọn lựa người ở lại tổng bộ, tổng giám đốc sẽ phái vị trợ lý nào cùng chọn lựa với bọn họ đây, bây giờ nói quá nhiều ngược lại dễ đắc tội với người ta.

“Ừm, mấy chuyện này tôi vẫn là người mới, cũng không hiểu nhiều, vậy làm phiền quản lý Điền rồi,” Ngôn Tư Diễn đem tách để qua một bên, đứng lên nói, “Tôi còn phần kế hoạch biểu phải làm, lên trước đây.”

Quá mức nhiệt tình, chồng đỡ không được a. Ngôn Tư Diễm lúc ra cửa, đung vào khung cửa, bụm lấy bả vai cậu cười đến mức vẻ mặt vắn vẹo ra cửa phòng nhân sự.

Vốn một bộ đang chăm chỉ làm việc mọi người lúc này toàn bộ ngừng đầu, một người trong đó mở miệng nói, “Dáng dấp rất không tồi, rất ưa nhìn.”

“Vừa rồi lúc cậu ta đung vào khung cửa tôi thiếu chút nữa bật cười rồi,” một nữ nhân viên gần 30 tuổi xuy bật cười một tiếng, “Đứa bé đó thật là đáng yêu mà.”

“Người ta đều tốt nghiệp đại học, nhanh hai mươi hai tuổi,” Diễm Sơ bê một tách trà lắc lư đi ra, cảm khái nói, “Nên làm việc thì làm việc, vụng trộm tám QQ thì tiếp tục tám QQ, đừng quan tâm mấy tin đồn nhảm.”

“Quản lý, lần này anh đi du lịch, có phát hiện trợ lý Ngôn có bạn gái hay chưa?” Một nữ nhân viên trẻ tuổi cảm thấy hứng thú hỏi, lập tức đưa tới giễu cợt của vài người khác.

Diễm Sơ uống một ngụm trà, chép chặc lưỡi sau mới nói lời thăm thía, “Tôi nói tiểu Mỹ này, làm việc cho giỏi mới được là đạo lý kiên định, trợ lý Ngôn đây cho dù chưa bạn gái thì cũng có người coi trọng, nếu như cô thật

muốn coi trọng trợ lý Ngôn, cũng phải ngẫm nghĩ mình có thể thắng đối thủ kia không nữa.”

“Quản lý, ý của anh chính là cấp trên thích trợ lý Ngôn?” Tiểu Mỹ nghĩ nghĩ, trong lòng hứng thú giảm hơn phân nửa, đẹp trai đích xác đáng ngưỡng mộ, công tác giá rất cao, không cần phải vì người đâu đâu mà đắc tội cấp trên. Nói tiếp, cóc ba chân khó tìm, đàn ông hai chân không phải đi đây đường đây sao?

Diễn Sơ thở dài, sờ cằm khó hiểu nghĩ, vì sao đàn ông như Ngôn Tư Diễn, đàn ông hay phụ nữ đều cảm thấy đẹp mắt vậy ta? Đàn ông đích thực chẳng phải như Schwarzenegger mới gọi đẹp trai sao? Thẩm mỹ của tụi trẻ bây giờ thật là khiến người ta khó hiểu mà.

Tô Thanh vừa mới chuẩn bị tiến vào thang máy liền gặp được người nào đó quen đứng ở nơi hẻo lánh đang nhe răng trợn mắt xoa bờ vai của mình, cô nhìn thấy tình hình này, không khỏi cười ra tiếng, “Trợ lý Ngôn, cậu đang làm cái gì đây?”

Động tác xoa bờ vai của Ngôn Tư Diễn cứng đờ, gượng cười nói, “Tôi đang làm vận động mà, quản lý Tô đây là muốn đi đâu?”

Tô Thanh cũng coi như chưa hề chứng kiến Ngôn Tư Diễn lúng túng, mở thang máy ra nói, “Tôi chuẩn bị tới văn phòng tổng giám đốc, trợ lý Ngôn nếu như cũng muốn đi lên..., chúng ta cùng nhau nha.”

“Tốt, cùng nhau,” Ngôn Tư Diễn quét đến sau lưng Tô Thanh, tầm mắt hơi đổi, bước lên vươn tay về trước tạc trên vai Tô Thanh búng xuống.

“Làm sao vậy?” Tô Thanh bị động tác đột ngột của Ngôn Tư Diễn làm hoảng sợ nhảy lên, rồi lại phảng phất cảm thấy như bả vai mình mới còn hơi hơi nhức bị Ngôn Tư Diễn làm giật mình thế này, cảm giác không khỏe gì đó đều tan biến.

“A, xin lỗi, “ Ngôn Tư Diễn gãi gãi đầu, “Tôi vừa mới nhìn thấy một con sâu con, cho nên mới... Thật sự là ngại quá.” Hai tay trốn sau lưng, mau kết thành một cái ấn, cảm thứ trong tay trói trói vò thành một cục, sau đó ngón tay bắn đi, cục tròn bị ném vào trong góc, còn trên mặt đất ọt ọt xoay mấy vòng.

“Làm sao chứ, vừa rồi đã làm phiền cậu,” Tô Thanh thấy Ngôn Tư Diễn cười đến vẻ mặt ngượng ngùng, sửa sang tóc quăn trước ngực, nhún xuống số tầng trệt, “Làm việc với tổng giám đốc quen rồi chứ?”

Ngôn Tư Diễn cảm thấy người phụ nữ trước mắt rất đẹp, không phải dùng đồ trang điểm chồng chất ra mới đẹp, mà là một loại khí chất, kiểu này thì từ trong ra ngoài, dù cho có một phụ nữ bề ngoài xuất sắc ở cùng một chỗ với cô, có lẽ cũng sẽ thất sắc không ít.

Cậu trong lòng thương thức vị nữ tính này, cho nên trên lời nói và việc làm, thái độ đối đãi Tô Thanh lại càng thêm chân thật, “Nếu như xem nhẹ ông chủ cho chút nhiệm vụ không có khả năng, còn có cái biểu tình dài lâu chẳng đổi, còn có khấu trừ tiền lương của tôi bóc lột sức lao động của tôi mấy vấn đề nhỏ này, hẳn đã quen rồi.”

“Như vậy còn có thể gọi là quen hở?” Tô Thanh cười ra tiếng, giày cao gót không biết sao lại uốn éo, cô nghiêng người qua Ngôn Tư Diễn.

Cửa thang máy vừa lúc mở ra, ngoài cửa thang máy đứng đầy có Tần Húc Cẩn, Hàn Dương, còn có Vương Phong quản lý phòng tiêu thụ, ba người sắc mặt khác nhau nhìn nam nữ trong thang máy ôm ấp nhau.

Vương Phong: trợ lý Ngôn đúng là trợ lý Ngôn, mới đến đây một tuần, đã đem nữ tình nhân vốn yêu thích tổng giám đốc truy tới tay.

Hàn Dương đồng tình nhìn Ngôn Tư Diễn, lại nhìn Tần Húc Cẩn sắc mặt âm trầm, lặng lẽ dịch sang bên cạnh vài bước, tìm được một khoảng cách an toàn, hẳn có loại trực giác, đó chính là Ngôn Tư Diễn phải xui xẻo.

Ngôn Tư Diễn oán hận trừng mắt nhìn thứ bị mình vò thành một cục còn làm loạn, chẳng qua nhìn bé viên bị mình liếc trừng mà bộ dạng lạnh run, cậu chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, đỡ lấy Tô Thanh, “Quản lý Tô, chị không sao chứ?”

“Không có việc gì,” Tô Thanh nhú mào đạp đạp giày cao gót dưới chân, kì quái, đứng tốt, như thế nào còn bị trặc chân.

“Các người đang quay phim?” Tần Húc Cẩn mặt không biểu tình đi vào thang máy, đôi giày da cao cấp vừa đúng lúc dẫm nát bé viên trên mặt, Ngôn Tư Diễn thậm chí có thể chứng kiến bé viên đó đang không ngừng run rẩy.

Không biết có phải là Ngôn Tư Diễn ảo giác hay không, cậu cảm thấy Tần Húc Cẩn dẫm nát bé viên trên mặt chân ra sức đặc biệt mạnh, cái này... Hẳn là cậu ảo giác nha.

Một phen xách Ngôn Tư Diễn, mắt lạnh lẻo liếc qua Tô Thanh, Tần Húc Cẩn trầm mặt nói, “Quay được hai người là hệ thống cameras bảo vệ của công ty.”

Ngôn Tư Diễn vẻ mặt mờ mịt quay đầu lại quan sát nơi góc thang máy không ngờ có cameras, cái cameras này với mình quan hệ chi?

Tô Thanh giẫm giày cao gót ưu nhã đi ra thang máy, “Tổng giám đốc, vừa rồi tôi không cẩn thận thiếu chút nữa ngã sấp xuống, trợ lý Ngôn xuất phát từ tác phong thân sĩ đỡ tôi.”

Tần Húc Cần xoi mói nhìn giày cao gót mười phân dưới chân Tô Thanh, lạnh lùng mở miệng, “Tôi sẽ xem xét trong cuộc họp sớm lần tới yêu cầu nhân viên nữ mang giày cao gót sáu centimet trở xuống.”

Vẻ cười trên mặt Tô Thanh cứng đờ, cô cảm thấy, trong công ty rất nhiều nữ đồng bào sau khi biết rõ chuyện này, nhất định sẽ thả lời nguyên cô.

Hàn Dương liếc mắt nhìn dáng tươi cười cứng ngắc của Tô Thanh, dưới đáy lòng cảm khái, có đôi khi đàn ông khó chịu phải dầm chua mới đáng sợ hơn nha. Tô quản lý, chúc mừng cô bước trên một đầu hoạn lộ u ám thênh thang.

Chương 28 :Cơm trưa tình yêu?...

Trong văn phòng tổng giám đốc, bầu không khí rất âm trầm, thái độ rất nghiêm túc, Ngôn Tư Diễn nhìn Tô Thanh đang cười vô cùng quý dị, rồi lại quay sang kẻ đang chăm chú nhìn sàn nhà là Hàn Dương, cậu có thể nói với anh ta rằng sàn nhà này chỉ có một loại hoa văn, cho dù anh ta nhìn đến thế nào cũng sẽ chỉ thấy một loại, nó không thể thay đổi được không?

“Tổng giám đốc, đây là báo cáo tình hình từ quản lý các siêu thị trong công ty chúng ta đưa lên.” Tô Thanh đem tài liệu đặt lên bàn làm việc của Tần Húc Cẩn: “Các quản lý phát hiện ở vài siêu thị lớn sản phẩm của Nhạc Hải vượt hơn chúng ta 20%, điều này đối với công ty rất bất lợi.”

Tần Húc Cẩn liếc nhìn tài liệu, cũng không mở ra xem: “Nhạc Hải?” Sản nghiệp của công ty này từ trước đến nay đều ngang với Tần Phong, lần này lại chiếm một thị trường lớn như vậy, cũng quá mạo hiểm rồi?

“Giờ chưa cần để ý, chờ một thời gian đã.” Tần Húc Cẩn mị mị mắt: “Nội bộ Nhạc Hải hiện tại đang có mâu thuẫn lớn, cho dù chúng ta không làm gì, tự bọn họ cũng sẽ xảy ra chuyện.”

Tô Thanh kinh ngạc nhìn ông chủ của mình, Nhạc Hải đang lục đục nội bộ, cô không hề nghe nói, chẳng lẽ, trong nội bộ cao tầng của Nhạc Hải có người của Tần Phong? Cô sửa lại biểu tình trên mặt: “Tôi hiểu rồi.” Cho dù chuyện này là thật hay giả, cô cũng không thể tiếp tục hỏi, tuy có những lúc tổng giám đốc không hề tham dự vào rất nhiều việc, nhưng hành động của anh ta không ai dám nhiều lời.

Ánh mắt Ngôn Tư Diễn dừng trên tập tài liệu, rồi lại chuyển sang bức tượng con kỳ lân hoặc là ngựa hoặc là sư tử lông lầy, cậu luôn nghĩ nó làm bằng vàng ròng, nhưng vẫn chưa có dũng khí sờ thử.

“Chỉ cần số lượng sản phẩm được tiêu thụ của Tần Phong trên thị trường không thay đổi lớn, chúng ta sẽ không làm gì.” Tần Húc Cẩn nhìn Ngôn Tư Diễn vẫn trầm mặc này giờ: “Tiểu Ngôn, đi pha cho tôi một cốc cafe.”

Ngôn Tư Diễn lập tức đứng dậy đi vào gian pha cafe ở bên phải văn phòng, vào gian pha cafe cậu mới thở một hơi nhẹ nhõm, cậu vẫn cảm thấy hôm nay tổng giám đốc có gì đó lạ, nhớ tới thứ ở bên trong thang máy bị cậu vo thành một đồng rồi lại bị boss giẫm ngẫm, cậu chợt cảm thấy bé ấy cũng thật xui xẻo, ai bảo bé nổi lên sắc tâm, đi theo sau lưng Tô Thanh cơ, cậu coi như thay trời hành đạo, đã có sắc đảm, nên nhớ sẽ phải trả giá.

Đem ba tách cafe vừa pha xong trở lại văn phòng, sau đó lại ngoan ngoãn ngồi một bên tiếp tục im lặng, loại thảo luận cao cấp này cậu không nên tham gia, không nhiều chuyện thì sẽ không gặp xui xẻo.

Tô Thanh cầm tách cafe lên nhấp một ngụm, mỉm cười nói: “Không ngờ tiểu Ngôn pha cafe không tệ.” Tô Thanh lại uống một ngụm: “Cậu chưa có bạn gái đúng không, không bằng, hai ta rõ ràng chấp lại thành một đôi đi.”

“Nơi này không phải trung tâm môi giới hôn nhân.” Tần Húc Cận cảm thấy cafe vốn hương vị không tệ bỗng trở nên nhạt nhẽo, đặt tách lên bàn: “Nam nữ nên tôn trọng lẫn nhau, không nên tùy tiện nói đùa.”

Tô Thanh cười híp mắt, sắp cũng có lúc nói không ít nha, cô đặt tách cafe sang một bên, thần sắc trở nên nghiêm túc: “Tình hình tiêu thụ sản phẩm ở các khu vực không tệ, nhưng việc đại hạ giá của Nhạc Hải ảnh hưởng xấu tới sản phẩm của chúng ta, trừ những sản phẩm mới tung ra, số lượng tiêu thụ của những sản phẩm khác đều giảm xuống.”

“Một số tiêu thương vì sự đại hạ giá của Nhạc Hải mà lỗ vốn, nếu Tần Phong chúng ta cũng hạ giá, thì thị trường đồ điện tử sẽ xuất hiện hỗn loạn.” Tuy rằng hạ giá đối với Tần Phong có lợi trước mắt, nhưng thị trường hỗn loạn vẫn đem lại nhiều phiền phức hơn.

Tần Húc Cẩn gật gật đầu, không nói, Nhạc Hải giở thủ đoạn này ra, chắc chắn sẽ có cục XX mời bọn họ đi uống trà, mộc tú vu lâm, phong tất tòi chi, cái gọi là điều tiết không chế thị trường, phía trên vẫn luôn có chút thủ đoạn, Tần Phong không cần phải... nhảy vào vũng nước đục này.

“Tiểu Ngôn, cậu thấy sao?” Tần Húc Cẩn nghiêng đầu nhìn Ngôn Tư Diễn.

Ngôn Tư Diễn thấy ba đôi mắt đều đang nhìn mình, có chút mất tự nhiên nghiêng đầu: “Tất cả thủ đoạn cạnh tranh đều không được phá vỡ quy luật kinh tế, cạnh tranh xấu là không được phép, đây không phải điều cơ bản nhất sao?”

Đúng vậy, đạo lý cơ bản ấy người nào không thể hiểu được chứ? Khóe miệng Tần Húc Cẩn cong lên một chút: “Nói đúng lắm.”

Hàn Dương đen mặt, sếp à, anh cũng quá thiên vị rồi, nói như vậy cũng được khen là tốt, tôi làm cho anh nhiều báo cáo như vậy, nhiều bảng kế hoạch như vậy, cũng chưa từng được nghe anh nói một câu làm tốt, thật ra tâm sếp trải từ cực nam đến cực bắc, trái tim sếp ở cực bắc, còn Hàn Dương anh thì ở cực nam a?

Tô Thanh tiếp tục nâng tách uống cafe, khóe mắt thấy biểu tình run rẩy của Hàn Dương, cong cong khóe miệng, kỳ thật những người bất hạnh hơn mình có rất nhiều, không phải sao?

Ngôn Tư Diễn đắc ý chớp chớp mắt: “Tôi học rất tốt môn chính trị – phát triển kinh tế năm lớp 11 đây.”

Không trách lại như vậy, Hàn Dương trở mình một cái xem thường, mấy kiến thức học về phát triển kinh tế năm lớp 11 là cái cóc gì, ông đây đi du học có bằng thạc sĩ chuyên ngành quản lý tài chính, còn không hơn cậu sao?

“Tốt lắm.” Khóe miệng Tần Húc Cẩn cong cong: “Vậy nên cậu nhất định phải hoàn thành tốt báo cáo kia.”

Ngôn tư diễn 囧: “Sếp à, tôi chỉ học được một chút da lông thôi.”

Tần Húc Cẩn nghiêm túc nói: “Tôi tin tưởng khả năng về chuyên ngành phát triển kinh tế của cậu.” Đem văn kiện khép lại: “Cậu không tin tưởng bản thân?”

Tin cái thứ này ư? Không bao giờ! Ngôn Tư Diễn nhe răng... mỉm cười: “Tất nhiên là không rồi, tôi sẽ cố gắng làm việc, mỗi ngày hướng về phía trước.” Quả là, sếp mở lời vàng ngọc, nhân viên chết chắc rồi. Nếu mắng chửi có thể khiến anh thoải mái, xin sếp anh hãy cứ mắng chửi tôi đi, sự khen ngợi này của sếp, tôi thật sự không tiếp nhận nổi a.

~~~~~Tôi là phân cách tuyến cơm trưa ngon tuyệt của tiểu Ngôn
~~~~~

Phần cơm trưa của Ngôn Tư Diễn gồm thịt kho tàu, ngư hương gia tử (cá kho? Cá hấp? cá rán?), một ly trà sữa. Bưng khay đồ ăn loanh quanh tìm vị trí, Ngôn Tư Diễn phát hiện việc có cực nhiều nhân viên trong công ty được thể hiện rất rõ ràng, cậu không hề thấy cái bàn nào còn chỗ trống.

Có bàn còn chỗ, thì ở đó có đôi nam nữ đang thân mật anh một miếng em một miếng, Ngôn Tư Diễn cảm thấy cậu thật sự không đủ dũng cảm để đến đây làm một cái bóng đèn, thở dài, cậu không thể yên ổn mà ăn được một bữa cơm sao.

“Ngôn trợ lý, bên này, ” Một giọng nữ quen thuộc vang lên cách đó không xa, Ngôn Tư Diễn nhìn lại, liền thấy Hàn Dương, Tô Thanh, Điền Sơ cùng Vương Phong và một nữ viên chức ngồi đó, sáu cái ghế bên bàn vừa vặn còn lại một ghế, cậu hớn hờ, tung tăng chạy đến ngồi xuống chỗ kia.

“Hôm nay cậu không ăn cùng sếp sao?” Hàn Dương kì quái hỏi.

“Khi tôi đi tổng giám đốc vẫn đang làm việc.” Ngôn Tư Diễn uống một ngụm trà sữa, khó hiểu hỏi lại: “Vì sao tôi lại phải ăn cùng tổng giám đốc?”

Hàn Dương uống một ngụm canh bí đao: “Không có gì, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Anh cứ thiên vị cậu ta đến cùng cực, xem xem, cậu ta căn bản lại không hiểu tâm tư của anh, không biết vì sao, Hàn Dương cảm thấy gần đây mình luôn tìm được sự an ủi từ đau thương của người khác, chẳng lẽ mình đã chịu quá nhiều bị kịch sao?

Diễn Sơ liếc mắt nhìn Tô Thanh, thấy sắc mặt cô không hề bất thường thậm chí còn đang cười, mới yên tâm nói: “Như vậy nghĩa là tổng giám đốc còn chưa ăn cơm?”

Ngôn Tư Diễn gắp gắp mấy hột cơm, nuốt thức ăn trong miệng rồi mới nói: “Tổng giám đốc hẳn là gọi điện kêu đồ ăn tới hoặc làm gì rồi.” Nói rồi, lại tiếp tục gắp cơm, gắp hai hột, chợt cảm thấy gì đó không bình thường, ngẩng đầu thì thấy, ba cặp mắt nhìn mình chằm chằm, còn mang theo điểm trách cứ.

“Khụ khụ.” Uống một ngụm trà sữa mới khiến bản thân khỏi bị cơm sặc chết, Ngôn Tư Diễn có chút mất tự nhiên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Thật đáng thương.” Tô Thanh cảm thấy mình có chút đồng cảm với tổng giám đốc.

“Thật đáng giận.” Hàn Dương nghĩ a, tại sao mình lại làm việc cùng một kẻ như vậy chứ.

“Thực...” Điền sơ dừng một chút: “Ngôn trợ lý, tổng giám đốc có lẽ rất bận, cậu ăn xong thì đem một phần cơm trưa lên cho anh ấy đi.”

“Mua cơm trưa cho tổng giám đốc có được ghi vào sổ quỹ của công ty không?” Ngôn Tư Diễn nghiêm túc hỏi.

Ba người đồng thời nghiêng đầu, sau đó yên lặng bới cơm của mình, bọn họ rất cục phải có ý chí thế nào mới có thể có dũng khí giúp một cái đầu gỗ ngu ngốc thông suốt, sự thật chứng minh, đầu gỗ chính là đầu gỗ, ngu ngốc vẫn luôn là ngu ngốc.

Ngôn Tư Diễn vẽ mặt khó hiểu nhìn ba người, cậu chỉ hỏi thôi mà, cũng không phải bảo bọn họ trả tiền, bọn họ bày ra cái vẽ mặt này làm gì?

Vương Phong cũng không hiểu, nhưng thấy người khác không giải thích, anh cũng thông minh mà không hỏi nhiều, dù sao ngày mai anh cũng phải đi công tác, mấy chuyện linh tinh này anh không hứng thú, chẳng qua, dường như sếp cùng Ngôn trợ lý này có chuyện gì đó, đây là một vấn đề đáng chú ý.

Ăn cơm xong, Ngôn Tư Diễn vẫn là lết a lết đi vào khu bán đồ ăn, mua cho sếp một suất cơm loại A, rồi mang về mặt đau lòng ra khỏi nhà ăn.

Suất cơm loại A cứ nhiên khiến cậu tốn 30 đồng, đáng ghét! Nhưng mà nghĩ đến vài ngày trước Boss mời cậu đi mấy nhà hàng kia ăn cơm, tính đi tính lại, vẫn là cậu chiếm tiện nghi.

Nghĩ vậy, cậu cảm thấy đỡ hơn, đi đến cửa phòng tổng giám đốc gõ mấy tiếng, đợi một chút rồi mở cửa ra, quả nhiên Tần Húc Căn còn đang ngồi làm việc.

“Tổng giám đốc, nếu anh chưa ăn cơm trưa, vậy ăn đi.” Ngôn Tư Diễn mỉm cười đem hộp cơm đặt lên bàn.

Tần Húc Căn liếc nhìn hộp cơm, lại nhìn bản kế hoạch đã làm được một nửa, cuối cùng vẫn là dừng công việc trong tay lại, lấy suất cơm, đứng trước bàn làm việc của cậu nói cảm ơn.

“Không có gì, anh ăn đi.” Ngôn Tư Diễn ra khỏi phòng, cảm khái, cậu quả là người đàn ông biết chăm sóc người khác, ngay cả khi đối phương ăn cơm cậu cũng để cho anh ta một không gian riêng.

Hàn Dương khi lên lầu thấy Ngôn Tư Diễn đang ngồi chồm hồm trên hành lang, cười toe toét với anh, khi Ngôn Tư Diễn nghĩ Hàn Dương sẽ mời cậu vào trong phòng ngồi thì, cánh cửa phòng trợ lý đóng sầm lại.

Cậu sờ sờ cái mũi, người đàn ông không có tình đồng nghiệp là không tốt a không tốt.

Trong phòng tổng giám đốc, Tần Húc Cẩn ăn những hạt cơm óng ánh bóng lánh, còn đồ ăn thì hương sắc câu toàn, khéo miệng hơi cong lên.

Trong nhà ăn, một nhân viên oán giận nói: “Hôm nay suất cơm loại A thật khó ăn.”

Người khác tiếp lời: “Đúng vậy, đồ ăn nấu kỹ quá, cơm thì hơi cứng, đầu bếp Vương hôm nay xuống tay a.”

Chương 29 : Thuật sĩ hay liệt sĩ?...

Ngôn Tư Diễn có cảm giác, hình như biểu tình trên mặt Boss chiều nay ôn hòa hơn rất nhiều, đương nhiên là nhìn qua thì không có gì khác, nhưng loại cảm giác chỉ có thể cảm thấy mà không diễn tả bằng lời được này khiến cậu có một cảm giác thần kỳ vi diệu.

Giống như hiện tại, cậu mở một trò chơi ra, khi cậu vừa mời một người về làm nhân viên phục vụ, Boss đại nhân vô thanh vô tức đứng phía sau cậu, động tác của cậu lập tức cứng ngắc như người nhân viên trong trò chơi.

Lúc cậu nghĩ sếp sẽ trừ lương cậu, Tần Húc Cẩn nói: “Thêm bạn tôi, tôi cấp 28, cậu đến nhà tôi học nấu ăn tôi sẽ không đuổi cậu.” Nói rồi thuận thực đánh nick của anh vào chỗ thêm bạn của cậu.

Ngôn Tư Diễn cảm thấy thật hỗn loạn, sếp đây là dung túng cậu chơi trò chơi trong giờ làm việc? Cậu liếc nhìn lên trán sếp, rất sáng, không hề có vẻ gì là bị nhập, vậy tình huống hiện tại là sao đây?

Chờ Tần Húc Cẩn đi rồi, Ngôn Tư Diễn mới cứng ngắc mà tắt trò chơi, rồi lại nhìn nhìn bàn làm việc của tổng giám đốc, ngoan ngoãn xử lý tài liệu, cậu cảm thấy đây như là sự yên bình trước cơn bão vậy.

Khi Hàn Dương đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc định bước vào, nghe được một câu: “Ngày mai đến sớm, tôi muốn đi kiểm tra công việc.” Cho dù anh đã tập mãi thành quen việc chuẩn bị kỹ trước khi vào nơi đây, nhưng câu này cũng khiến cho anh sợ tới mức suýt ngã.

“Buổi chiều chúng ta cùng tới nhà cậu chuyển đồ.”

Hàn Dương yên lặng đóng lại cánh cửa vừa hé mở, nhẹ nhàng lùi ra, nhìn chỗ tài liệu trong tay, anh quyết định từ giờ sẽ gõ cửa trước khi vào phòng sếp, bằng không việc này cũng quá đáng sợ rồi, trái tim yếu ớt của anh sẽ không chịu nổi.

Lời vừa rồi nghe như là sếp cùng Ngôn Tư Diễn ở chung? Không ngờ sếp ngày thường đều là một bộ mặt than, lại xuống tay nhanh như vậy.

Về phần tài liệu linh tinh, vẫn là nên chờ sếp nói chuyện tình cảm xong hãy vào, mấy năm nay chưa được thấy sếp công tư không phân minh, nếu bản thân không phải vật hi sinh thì quá tốt rồi.

Từ đáy lòng mà nói, Ngôn Tư Diễn coi như không tồi, tuy rằng bằng cấp thấp, lại xui xẻo, có chút lười biếng, các mặt khác cũng không tệ, tuy rằng năng lực làm việc hiện thời anh còn chưa nhìn ra, nhưng chỉ cần cậu hoàn thành công việc không tệ, hẳn là không đến nỗi vô dụng.

Ở hành lang gặp Tô Thanh lên lấy tài liệu, anh hiểu tình cảm của Tô Thanh đối với Tần Húc Cần, nhìn cô gái xuất sắc trước mặt, anh nhất thời không biết nói gì, ít nhất bản năng mách bảo không thể để cô gái này bước vào văn phòng tổng giám đốc bây giờ.

Tô Thanh nhìn cửa phòng tổng giám đốc đóng chặt, mỉm cười: “Không mời tôi vào phòng trợ lý ngồi sao?” Tuy rằng đang cười, nhưng ánh mắt vẫn mang theo một tia chua xót.

“Tô đại mỹ nữ mời vào, tiểu sinh cầu còn không được.” Đưa Tô Thanh vào văn phòng của mình Hàn Dương pha một tách cafe cho cô, ngồi xuống bên người Tô Thanh, đang nghĩ nên nói gì, không ngờ Tô Thanh mở lời trước.

“Ngôn trợ lý rất được tổng giám đốc yêu thích?” Tô Thanh nói ra hai chữ yêu thích này, âm đặc biệt nặng nề, khiến Hàn Dương không thể không hoài nghi cô đã biết tâm tư của tổng giám đốc, hôm nay ở nhà ăn anh đã thấy thái độ của cô khá kỳ quái, hiện tại cảm giác này càng mãnh liệt.

“Tiểu Ngôn là người mới, hiện tại có rất nhiều việc không hiểu, tổng giám đốc dạy cậu một số thứ cũng là bình thường a.” Anh không biết thái độ của Tô Thanh thế nào, nhưng nếu Ngôn Tư Diễn đánh với Tô Thanh, chỉ sợ sẽ lập tức bị giết.

“Tôi thấy ngày thường Hàn đặc trợ thường khắc khẩu cùng Ngôn trợ lí, vốn tưởng Hàn đặc trợ không thích Ngôn trợ lí, hôm nay mới biết, thì ra không phải vậy.” Tô Thanh ngắm nhìn móng tay đẹp đẽ của mình: “Hàn trợ lí thật ra rất bảo vệ Ngôn trợ lí.”

Nụ cười trên mặt Hàn Dương ít đi vài phần: “Tô quản lí nói vậy là sao?” Cô gái này muốn lợi dụng mâu thuẫn của mình và Ngôn Tư Diễn để đuổi cậu ta đi? Anh cười lạnh trong lòng, cho dù ngày thường Tần Húc Cẩn đối xử với Ngôn Tư Diễn rất tốt, nhưng đối xử với anh cũng không tệ, cô ta muốn đem anh cùng Ngôn Tư Diễn ra chơi đùa trong lòng bàn tay sao?

Hàn Dương trong tâm kiêu ngạo hừ lạnh, ông đây chính là có lập trường, ông không phải dễ bị mua chuộc đâu. Dùng lời nói kích động ta lại càng không thể được.

“Hi hi.” Tô Thanh nâng tách cafe uống một ngụm, khuôn mặt mang vẻ hiểu rõ: “Xem ra Hàn trợ lí quả là người ngoài lạnh trong nóng, tiểu Ngôn đứa nhỏ này thường ngày ngốc nghếch, tuy tổng giám đốc che chở cho, nhưng kinh nghiệm công tác vẫn không đủ, đối nhân xử thế còn kém, anh chiếu cố cậu ta một chút, để cậu ta khỏi đắc tội với người trong công ty, sau này lại phiền toái.”

Hàn Dương nghi hoặc, những lời vừa rồi, là Tô Thanh thăm dò thái độ của mình, làm vậy cả nửa ngày, là vì suy nghĩ cho Ngôn Tư Diễn, anh bình tâm lại, Ngôn Tư Diễn kia có bốn sự gì, mà khiến cho ngay cả tình địch của cậu ta cũng suy nghĩ cho cậu ta?

Tô Thanh tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của anh, nhẹ nhàng đặt tách cafe xuống, cười nói: “Tình cảm, vốn không thể cưỡng cầu, có thể cưỡng cầu thì không phải là yêu, tôi sẽ không vì một tình yêu không phải dành cho mình mà làm loại chuyện bất nhân, tiểu Ngôn là một đứa nhỏ nhu thuận, cậu ta tuy là tình địch của tôi, nhưng không ảnh hưởng đến việc tôi yêu mến cậu ấy, người phụ nữ thông minh sẽ không vì một phần tình cảm mà làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của mình, huống chi đây là sếp đơn phương yêu tiểu Ngôn, tiểu Ngôn đâu có làm gì?”

Hàn Dương cảm nín quay đi, sếp à, ngay cả Tô quản lí cũng biết việc anh yêu đơn phương tiểu tử Ngôn Tư Diễn kia rồi, nếu anh không đổi sang họ Ngôn, mặt anh để đâu a.

“Được rồi, tôi biết cô là người phụ nữ thông minh.” Hàn Dương nhú mi, kỳ thực cô càng muốn người khác khen là người phụ nữ thông minh đi, tôi hiểu.

“Nói đi, vừa rồi anh rõ ràng muốn vào văn phòng tổng giám đốc rồi lại thôi, có phải hai người kia...” Tô Thanh không nói hết, nhưng Hàn Dương hiểu.

“Nếu bọn họ thực sự có gì thì tốt rồi.” Kia chỉ tính là lão đại đơn phương bày tỏ, đơn phương dụ dỗ, thả một cái mồi câu lớn, chờ con cá ngốc ngoan ngoãn mắc câu.

Tô Thanh nghe thế, cười thành tiếng, mang theo thoải mái cùng cảm khái: “Tình yêu chính là như vậy, truy truy chạy chạy, người truy ta chạy, kiên trì cuối cùng sẽ là người thắng.”

Hàn Dương muốn hỏi vì sao cô không kiên trì, nhưng khóa miệng giật giật, cuối cùng vẫn không hỏi.

“Nhưng điều kiện đầu tiên là hai người phải có duyên phận.” Tô Thanh vén tóc: “Ván cược này tôi chắc chắn sẽ thua, nên buông tay với tôi mà nói, là tốt nhất.”

Cầm lên được, buông xuống được, Hàn Dương cười cười, thật là một cô gái sáng suốt, anh uống một ngụm cafe đã hơi lạnh: “Cầm lên được, buông xuống được, thật rất tiêu sái.”

Tô Thanh uống một ngụm cafe, đứng dậy: “Lần sau tôi sẽ đến lấy, cafe anh pha thật không ngon được như của tiểu Ngôn, anh ra sức hướng tiểu Ngôn học hỏi đi.”

“Tôi pha không ngon như cậu ta?” Hàn Dương hừ hừ: “Các người cứ thiên vị đi, thiên tới cực bắc coi chừng bị đông chết đó.”

Nhìn cửa đóng lại, Hàn Dương nhíu mi, cầm lên được thì có thể buông xuống được không?

Sau khi tan tằm, Ngôn Tư Diễn đưa Tần Húc Cẩn đến nhà mình, thu thu dọn dọn lấy được đến vài bao, khi mở cửa bê đồ đi chợt thấy có tiếng khóc nơi ngã rẽ.

Cậu tò mò nhìn lại, thấy đôi vợ chồng hôm trước đang đứng, còn một người đàn ông mặc áo khoác, nhìn rất quen, dường như đã gặp ở đâu.

“Cậu anh, chúng tôi không còn cách nào, con chúng tôi hôm qua vẫn còn đang hôn mê, bác sĩ nói tình hình hung hiểm, cho nên... Cậu anh đưa nó đi.” Người phụ nữ một bên khóc, một bên không ngừng nói gì đó với người đàn ông, Ngôn Tư Diễn thoáng nghe được mấy câu.

Cậu nhìn sang bên cạnh, cô bé kia run rẩy lui vào một góc, không ngừng nói: “Không phải cháu, không phải cháu.” Cậu nhíu mày, người kia là thuật sĩ? Nếu bị bọn họ đưa đi, bình thường đều phong ấn lại, nếu muốn đầu thai, thật rất khó.

Nhìn cô bé đáng thương, cậu nắm chặt bao đồ.

Trang Sóc vốn không nghĩ nhúng tay vào việc này, chuyện này không lớn, nhưng mấy ngày nay ở tòa nhà này xuất hiện một cỗ linh lực kỳ quái,

hơn nữa càng ngày càng mạnh, giống như ngay ở phía sau, anh quay đầu lại, liền thấy một thiếu niên thanh tú đang đứng ở cửa một căn phòng, bên cạnh cậu là một người đàn ông lạnh lùng.

Người đàn ông và anh bốn mắt nhìn nhau, anh lập tức cảm thấy sự cường đại của anh ta, hơn nữa trên người người này cũng không có lệ khí, nghĩ đến linh lực cảm thấy trước đây là của người đàn ông này, anh giật giật khóe miệng, nếu là một tồn tại vô hại và cường đại, anh tự nhiên sẽ không ngu ngốc mà đi trêu chọc, anh là thuật sĩ, không phải liệt sĩ.

Tần Húc Căn căn bản không đem người đàn ông mặc áo khoác để vào trong mắt, anh cầm hai cái túi to mà sắc mặt bình thường cúi đầu nhìn về phía Ngôn Tư Diễn thần sắc không tốt: “Đi thôi.”

Ngôn Tư Diễn lúc này mới lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười cười, khi đi qua cô bé hơi dừng lại, nghiêng đầu nhìn người đàn ông kia, rất nhanh kết một cái ấn bảo vệ lên người cô bé.

Trang Sóc nhìn vậy, nhún vai, nếu cô bé này vô tội, anh cũng không làm chuyện hại quỷ không lợi mình, cùng lắm lát nữa dùng chút pháp lực giúp bé siêu thoát.

Nhìn cửa thang máy đóng lại, anh nheo mắt, sinh mệnh của thanh niên này thật kì quái, rõ ràng sớm nên khô kiệt rồi, lại được thứ gì đó che chở,

ngược lại trường mệnh bách tuế, người đàn ông đi cùng cậu ta có lai lịch gì, mà có thể cướp người từ tay diêm vương.

Đi vào bãi đỗ xe, nhìn cái bao không lớn không nhỏ trên tay mình, lại nhìn hai cái cục lớn trên tay Tần Húc Cẩn, Ngôn Tư Diễn ngượng ngùng cười: “Tổng giám đốc, làm phiền anh rồi.”

Động tác của Tần Húc Cẩn hơi dừng lại, nghiêng đầu nhìn Ngôn Tư Diễn: “Đối với tôi, không cần nói cảm ơn.”

Ngôn Tư Diễn lần đầu tiên phát hiện, hóa ra khóe mắt tổng giám đốc hơi cong lên, cảm giác xinh đẹp, cậu ngăn người, đối với đàn ông, tại sao cậu lại thấy xinh đẹp chứ, quả nhiên đơ rồi.

Bàn tay ấm áp vỗ vỗ đầu cậu: “Đi thôi.”

Ngôn Tư Diễn nhìn bóng Boss mở cửa xe, vừa rồi mình lại bị đối xử như cún con sao?

“Còn chưa lên xe?” Tần Húc Cẩn quay lại nhìn kẻ còn đang ngu người.

“Nga.” Ngôn Tư Diễn lắc lắc đầu đuổi theo, quả nhiên hôm nay Boss rất lạ.

Ngồi trên xe quay đầu nhìn tòa nhà phía sau, cô bé kia hẳn sẽ không sao đi, bé chẳng qua là một đứa nhỏ bị cha mẹ bỏ quên mà thôi, hẳn là sẽ sớm được yên nghỉ bình an.

“Canh xương tôi nay uống, cậu thấy thế nào?”

“A, canh xương rất ngon a.” Chuyện người khác không liên quan đến cậu, vẫn là nghĩ lại canh xương tôi nay uống đi.

“Phí sinh hoạt trừ vào lương của cậu.”

“Có thể dùng lao động mỗi ngày để khỏi bị trừ vào lương không?”

“Cậu thấy mình có thể làm gì?”

“...” Ai nói ông đây không biết làm gì, ông đây ít nhất có thể ăn cơm ngủ chơi trò chơi. ٩(͡° ^ ͜°) ٩ !

Chương 30 :Nhà Boss thật quỷ dị...

Khi xe tới gần nhà Boss, Ngôn Tư Diễn nhìn tiểu biệt thự trước mắt, cảm thấy bất ngờ, cái đó và bên trong tiểu thuyết khác biệt quá.

Tần Húc Cẩn thấy Ngôn Tư Diễn dường như đang thất vọng, nghĩ cậu không hài lòng với nơi ở, đem xe đưa vào gara rồi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Ngôn Tư Diễn nhìn Tần Húc Cẩn: “Người giàu không phải là ở một trang viên lớn, có sân golf, có thể cưỡi ngựa, còn hoa viên trồng các loại hoa quý hiếm sao, nơi này...” Tuy rằng có hoa viên, cũng có bãi cỏ, nhưng liếc mắt là xem được hết, mấy cái kia nhìn không thể thấy hết, thậm chí với hoa viên phải dùng phi cơ mới xem được hết kém xa, nếu không cũng là chiếm một ngọn núi làm biệt thự đi.

Tần Húc Cẩn nhíu mày: “Cậu đang nói đến thảo nguyên Mục Dương? Muốn thám hiểm bắc cực, hay là muốn một phòng ở sa mạc tát cát lấp?”

Ngôn Tư Diễn câm nín, quả nhiên tiểu thuyết gì đó, phim truyền hình gì đó, đều là gặt người a?!

Thanh niên sống dưới lá cờ đỏ thắm như mình sao có thể có tư tưởng của giai cấp tư sản như vậy, không nên a không nên.

“Thiếu gia, cơm chiều đã làm xong, vị này là bạn của ngài?”

Phía sau đột nhiên vang lên âm thanh của một người, khiến Ngôn Tư Diễn đang miên man suy nghĩ hoảng sợ, cậu quay đầu lại thì, thấy một lão nhân tóc đen mặt nhăn nheo như hoa cúc đứng phía sau đang lạnh lùng nhìn cậu, sợ tới mức cậu chảy mồ hôi lạnh.

Nếu mặt của Tần Húc Cẩn được gọi là lãnh khốc, thì khuôn mặt lạnh lùng của lão nhân này chỉ có thể gọi là âm trầm, không biết tại sao, Ngôn Tư Diễn cảm thấy lão nhân này toát ra một loại khí tức băng lãnh.

“Ân, từ nay cậu ấy ở cùng tôi, các người gọi cậu ấy là Ngôn thiếu gia.” Tần Húc Cẩn dường như thấy Ngôn Tư Diễn mất tự nhiên, ánh mắt quét qua lão nhân, ông lập tức cúi đầu xuống, không dám nhìn chằm chằm vào Ngôn Tư Diễn nữa.

“Xin chào Ngôn thiếu gia, tôi là quản gia trong nhà, họ Mai, cậu cứ kêu tôi là Mai quản gia.” Mai quản gia dùng âm thanh cứng nhắc giới thiệu rồi im lặng đứng một bên.

Ngôn Tư Diễn khóe miệng giật giật, thiếu gia, là một cách gọi cổ hủ đến mức nào, cậu dùng dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn Mai quản gia, chợt phát hiện ra sự bình tĩnh tu dưỡng bao nhiêu năm bỗng trở nên vô dụng, bởi vì khuôn mặt vị quản gia này rất có tính nghệ thuật, khiến cho tế bào nghệ thuật trong người cậu đều đóng băng, nhưng vì rất tôn trọng người già, nên không thể bất lịch sự với ông lão này được, Ngôn Tư Diễn cười với Mai quản gia, lộ ra mấy chiếc răng nanh chói sáng: “Không cần khách khí, ông cứ gọi cháu là tiểu Ngôn là được.”

Mai quản gia khuôn mặt bất động: “Thiếu gia bảo tôi gọi cậu là Ngôn thiếu gia, thì cậu chính là Ngôn thiếu gia.”

Ngôn Tư Diễn vốn định nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt lạnh buốt của Mai quản gia, vội ho một tiếng, không tự chủ dựa sát vào Tần Húc Cần, đây là... Trục giác của động vật nhỏ?

Tần Húc Cần vỗ vỗ đầu Ngôn Tư Diễn, vì xúc cảm từ mái tóc rất tuyệt vời, nên anh còn xoa a xoa, trên khuôn mặt vốn lạnh lùng từ trước tới giờ xuất hiện một ý cười: “Được rồi, đi thôi.”

Bởi vì sợ quản gia tới mức mất bình tĩnh, Ngôn Tư Diễn không nhận ra hành động mờ ám của Boss, ngoan ngoãn theo sau Tần Húc Cần, ngay cả dũng khí quay đầu lại cũng không có.

Mai quản gia đứng ở gara vẫn còn đang rất nghiêm túc đánh giá Ngôn Tư Diễn, dường như đang cân nhắc thứ gì đó rất bình thường.

“Ngôn Tư Diễn, nhân loại...” Trên khuôn mặt già nua của Mai quản gia lộ ra một tia tươi cười, nụ cười này trong bóng tối nơi gara, trở nên có chút đáng sợ.

Ngôn Tư Diễn vì không nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, tuy rằng cậu có một nỗi sợ khó hiểu đối với Mai quản gia, nhưng nghĩ ông đã lớn tuổi, nếu bị ngã thì sẽ không tốt, nên quay đầu lại xem, kết quả nhìn được khuôn mặt đang “cười” của Mai quản gia, sợ tới mức lão đảo, đụng vào lưng Tần Húc Cẩn.

“Làm sao vậy?” Tần Húc Cẩn nghi hoặc nhìn Ngôn Tư Diễn mang vẻ mặt khó coi, quay lại nhìn, nhìn thấy bộ dạng hờ hững của Mai quản gia, liền hiểu, thì ra người kia sợ quản gia, ngay cả anh còn không sợ, cư nhiên lại sợ quản gia, nhất thời tâm tình Tần Húc Cẩn trở nên rất khó diễn tả.

Ngôn Tư Diễn lắc lắc đầu, ngượng ngùng nói mình bị ông lão kia dọa sợ, theo sau Tần Húc Cẩn tới cửa chính biệt thự, nhìn cánh cửa chậm rãi mở ra, nhìn khuôn mặt đầy tính nghệ thuật cao thâm của Mai quản gia, Ngôn Tư Diễn hít một hơi thật sâu rồi mới dám nhìn vào nơi phía sau cánh cửa, nhưng làm cậu bất ngờ là sau cửa không có người, chỉ thấy một phòng khách cổ kính, khiến cậu nhất thời có cảm giác thời gian và không gian đang thay đổi.

Lúc này, một cô gái mặc sườn xám nguyệt sắc đi ra, mi mạo như tranh, cung kính cúi người: “Hoan nghênh thiếu gia về nhà.”

Ngôn Tư Diễn chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, nhưng vẫn không nhận ra cái gì bất thường, chỉ là cảm giác quái dị ngày càng mãnh liệt.

Cô gái mỉm cười nhìn về phía Ngôn Tư Diễn: “Xin chào Ngôn thiếu gia, tên tôi là Đào Dao, phụ trách dọn dẹp phòng ốc, nếu ngài có chuyện gì có thể gọi tôi.”

Đào yêu? Lòng mày Ngôn Tư Diễn giật giật, cái tên rất cá tính, cậu liếc nhìn người phụ nữ xinh đẹp, ôn hòa cười, “Đa tạ.” Về phần Đào Dao vì sao biết chính mình họ Ngôn, trực giác của Ngôn Tư Diễn nói cho cậu biết không cần để ý tới chuyện đó.

Tên em người hầu thế này: 瑶. Là ngọc/đẹp. Đọc là Yáo.

Tiểu Ngôn nghe thành từ này: 妖. Nghĩa là yêu quái. Cả hai đều đọc là yāo.

Dù gì thì từ tiểu Ngôn nghe cũng đúng với thân phận của em ấy.

Nhưng mà người phụ nữ này rất xinh đẹp, người giàu đúng là người giàu, ngay cả người giúp việc trong nhà cũng có thể sánh ngang với mình tinh, được rồi, điều đầu tiên là phải bỏ qua dung nhan của vị quản gia kia.

“Thiếu gia, mấy thứ này giao cho tôi đi.” Nói rồi, chỉ thấy cô gái tên Đào Dao này đoạt lấy mấy bao đồ trên tay Tần Húc Cẩn và Ngôn Tư Diễn, bước trên đôi giày mang phong cách cổ tao nhã lên lầu.

Ngôn Tư Diễn nhìn một thiếu nữ thoải mái bê chõ đồ mà một người đàn ông còn phải cố sức, há hốc mồm, bộ dạng nhu nhược nhưng khí lực còn lớn hơn đàn ông, đây chẳng lẽ là đại lực sĩ trong truyền thuyết ư, thế này thì một người đàn ông như cậu biết sống thế nào?

Tần Húc Cẩn thấy cảm Ngôn Tư Diễn giống như sắp rơi xuống đất, ho nhẹ: “Đào Dao trời sinh sức lực rất lớn.”

Ngôn Tư Diễn cố gắng khôi phục biểu tình bình tĩnh, để tránh Đào Dao thấy được bộ dáng đáng xấu hổ này, cứng ngắc cười cười: “A, quả là một người phụ nữ mạnh mẽ.” Nói rồi cam lặng quay đi, cậu quyết định từ mai bắt đầu luyện tập, một người đàn ông còn yếu hơn một thiếu nữ, dọa người a.

Tần Húc Cẩn dẫn cậu vào phòng, đồ đạc trong phòng khiến Ngôn Tư Diễn có cảm giác như đã xuyên về quá khứ, những đồ dùng mang phong cách quý phái cổ xưa, trên mặt đất trải thảm lụa thêu và những đóa hoa mẫu

đơn để trong phòng, bàn gỗ điêu khắc tinh xảo, còn bình phong hoa mỹ, đồ sứ đẹp đẽ, Ngôn Tư Diễn cảm khái nói: “Mấy căn phòng trong phim cổ trang còn không bằng nơi này.”

Tần Húc Căn cười cười, cũng không nói mấy câu khách khí, để cậu ngồi xuống ghế sofa, Ngôn Tư Diễn liền thấy một đại thẩm khoảng 50 tuổi bê trà đến: “Thiếu gia, Ngôn thiếu gia, mời dùng trà.” Nói rồi, cúi đầu nói với Ngôn Tư Diễn: “Ngôn thiếu gia, tôi là đầu bếp, Triệu thẩm, sau này ngài muốn ăn gì cứ nói với tôi.”

Nhìn đại thẩm đang mỉm cười trước mặt, Ngôn Tư Diễn lần đầu thấy một người bình thường trong ngôi nhà này, nhìn vị Triệu thẩm này thật quá bình thường.

“Đúng rồi, Ngôn thiếu gia có thích ăn nhộng rang, canh giò trắng không? Nghe nói những đồ ăn này rất giàu chất dinh dưỡng, cậu gầy như vậy, nên ăn nhiều vào.”

Ngôn Tư Diễn nghĩ đến những sinh vật mềm mềm kia, vốn không sợ, nhưng muốn cậu ăn những thứ đó, cũng quá... Kết quả toàn thân run rẩy sợ hãi, cậu nhìn Triệu thẩm đang mỉm cười: “Cảm ơn, tôi không có thói quen ăn vật.”

Kỳ thực, Triệu thẩm này còn đáng sợ hơn Mai quản gia nữa, bình thường gì đó a, đều là mây bay a bay rồi, thâm tâm Ngôn Tư Diễn nhất thời

roi lệ.

Chương 31 : Tình cảm của Boss...

“Triệu thâm,” ánh mắt Tần Húc Cẩn quét về phía Triệu thâm đang tủm tỉm cười, “Xuống dưới chuẩn bị cơm đi.”

Triệu thâm nhìn mắt cười cứng ngắc của Ngôn Tư Diễn, “Vâng”, xoay người sang chỗ khác, ý cười trong mắt đã hóa thành lãnh ý.

Tần Húc Cẩn sờ sờ đỉnh đầu Ngôn Tư Diễn, “Cậu ngồi đây trước đi, tôi xuống dưới một chút.”

Tư Diễn nhìn theo hướng đi của Tần Húc Cẩn là hướng Triệu thâm vừa rời đi.

Triệu thâm thấy Tần Húc Cẩn đi vào phòng bếp, trên mặt thoáng hiện nét kinh ngạc, sau thấy sắc mặt lạnh lùng của anh không tự giác lui về sau một bước.

Tần Húc Cẩn cũng không tới gần Triệu thâm, mà dừng trước cửa, mặt anh chìm trong phần tối phía sau cửa lại mang theo vài phần áp bách, “Lời

ta nói ngày hôm qua, người đã quên.”

“Chủ tử, hẳn chỉ là con người...”

“Ta hiện tại làm gì không phải chuyện của người,” Tần Húc Cẩn lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, “Táo thần tùy ý có thể thấy được, nhưng Ngôn Tư Diễn chỉ có một, ta không muốn phải nói một lần thứ ba nữa.”

Triệu thâm sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, yếu tựa hồ như bị cái gì nhéo ở giữa, khô khốc khó chịu, một lúc lâu mới gian nan nhả ra hai chữ, “Vâng, chủ tử”. Bà cúi người, một chút tâm tư phản kháng đều không có, xem ra lần này là bà tính sai, thật không ngờ chủ tử thế mà lại coi trọng một con người.

Lúc Tần Húc Cẩn đi xuống phòng khách thấy Ngôn Tư Diễn một bộ dáng suy nghĩ sâu xa đang nhìn nhìn đồ trong chén trà, tựa hồ muốn đem toàn bộ phần tử hóa học trong đó ra phân tích, đuôi mày anh chau lên, “Cậu có nghiên cứu lá trà?”

Ngôn Tư Diễn ngời thẳng người, ho vội một tiếng, chẳng lẽ nói là muốn nhìn có vật thể kì quái gì trong lá trà hay không ư, cậu trầm mặc sau nửa ngày mới nói, “Tổng giám đốc đồ ăn yêu thích trong nhà ngài rất đặc biệt, tôi cảm thấy có thể tôi không hợp với khí hậu nơi đây, nếu không tốt nhất tôi nên quay về phòng ở của mình tự sinh tự diệt?”

Tần Húc Cẩn ngồi xuống bên cạnh cậu, mặt trầm như nước, tuy nhìn không ra cảm xúc nhưng Ngôn Tư Diễn lại cảm thấy hiện tại đối phương có một loại cảm xúc tên là tức giận.

“Cậu là đang phàn nàn tôi đối khách không chu toàn?” Tần Húc Cẩn nhìn Tư Diễn.

Biểu tình trên mặt Tư Diễn thoáng chốc cứng đờ, “Tổng giám đốc, ngài hiểu lầm a.” Kỳ thật là ra đãi khách rất không chu toàn, cậu yên lặng đắm đắm ly nước trước mặt, giai cấp bóc lột thật ác mà.

“Triệu thâm chỉ là đùa với cậu một chút, cậu không cần để ý,” Tần Húc Cẩn biết rõ người nọ thực sự có điểm không vừa mắt, con mèo nhỏ xù lông không phải phải vuốt lông sao? Anh đã hiểu vồ vồ đầu Tư Diễn, “Tốt rồi, đi ăn cơm với tôi.”

Ngôn Tư Diễn gãi gãi đỉnh đầu mình, tổng giám đốc từ lúc nào có thói quen đập đầu người khác a? Ông đây là đàn ông trưởng thành không phải sủng vật, có tiền còn không biết đi mua lấy một con cún? Cứ thích đập đập đầu ông đây là tính toán cái gì?

Đi theo Tần Húc Cẩn đến nhà ăn, trên mặt bàn đã sắp sẵn mấy món ăn, đủ màu sắc hương vị, chỉ là Ngôn Tư Diễn cảm thấy một chút khẩu vị hơi nhạt đều đều không có.

Nhìn dáng vẻ Ngôn Tư Diễn, Tần Húc Cẩn cũng trầm trầm sắc mặt, vừa vặn Triệu thẩm bùng đồ ăn ra, toàn thân cứng đờ co rúm dừng bước.

Ngôn Tư Diễn sau khi ngồi xuống bàn ăn, nghe mùi thơm khẩu vị vốn mất đi tựa hồ lại từ từ trở về, cậu đối với Triệu thẩm đang đứng ngoài cửa sắc mặt không rõ cười tươi:

“Thoạt nhìn ăn thật ngon” Người ra có hương vị của gia đình.

Triệu thẩm lập tức cảm thấy cổ hàn ý kia trên người mình tiêu tan như vô hình, nhìn thiếu niên cười toe kia bà có chút không tự nhiên đi qua bùng đồ ăn đặt tới trên bàn cơm, lại cẩn thận từng li từng tí lui ra ngoài. Sau khi ra ngoài, bà mới thở dài nhẹ nhõm, hóa ra vì con người này mà liên hệ với Táo thần để học làm thức ăn, quả nhiên là một việc làm sáng suốt.

Tần Húc Cẩn nhìn thấy sắc mặt Ngôn Tư Diễn đích xác không có gì không khỏe, cầm lấy chiếc đĩa nói, “Nếu cảm thấy thơm thì ăn nhiều một chút.”

Ngôn Tư Diễn bị một câu tràn ngập nhu tình như vậy làm sợ tới mức toàn thân run rẩy, không biết vì cái gì, tổng giám đốc chỉ cần xuất ra cái loại lời nói nhu tình này, cậu sẽ có một loại cảm giác toàn thân run rẩy, loại cảm

giác khó hiểu này chính cậu cũng không thể giải thích đến tột cùng là vì cái gì.

Ngôn Tư Diễn và cơm, Triệu thâm tuy làm một trò đùa không tính là hữu hảo với cậu, nhưng mà đồ ăn này cũng thật không tệ lắm, cậu là một thanh niên trẻ tuổi đương nhiên sẽ không cùng trưởng bối so đo, vì vậy chỉ sau một bữa cơm, Ngôn đồng học rất là sung sướng, hoàn toàn quên đi lời nói vui đùa kinh hãi mới rồi, khẩu vị nhìn cũng rất không tồi.

Thấy Ngôn Tư Diễn không còn ảnh hưởng bởi mấy lời của Triệu thâm, Tần Húc Cẩn từ từ ăn thức ăn trong bát, thần sắc giống như căn bản không để ý mình đang ăn cái gì, chỉ như đang làm một chuyện rất chi nhàm chán, tầm mắt anh yên tĩnh rơi vào trên thân người đang bới cơm ra ra vào vào kia, hơi hơi chuyể, vẫn như cũ là người sắc mặt lạnh như băng kia.

Cơm nước xong xuôi, Ngôn Tư Diễn buông bát đũa, liền có một chiếc khăn mặt trắng tinh xuất hiện trong tầm mắt, cậu cầm lấy khăn mặt, mỉm cười ngẩng đầu nói cảm ơn, nhìn đến chính là một người đàn ông khuôn mặt thanh tú, đeo mắt kiếng gọng vàng, người đàn ông này tuy bộ dạng cũng không phải quá đẹp mắt, nhưng lại làm cho người ta thấy hết sức thoải mái, Ngôn Tư Diễn cứ như vậy mà ngậy người trong nháy mắt.

“Tôi là thợ tía hoa trong biệt thự, Mạt Lan,” Anh ta mỉm cười, ngay cả đuôi mày khéo mắt đều mang tình cảm ấm áp, “Ngôn thiếu gia nếu thích hoa gì có thể nói cho tôi, tôi có thể trồng chúng ngoài sân.”

Ngôn Tư Diễn bản thân kỳ thật đối với hoa hoa thảo thảo không có bao nhiêu yêu thích, nhưng mà đối mặt với người trước mắt, cậu lại nói không ra một lời không thích, vì vậy cậu méo miệng nói, “Hoa lan không tồi.” Hoa lan là hoa quý tộc, cậu nói loại lời này hẳn là sẽ không mất mặt hay thất lễ chứ?

“Hoa lan sao?” Mạt Lan phảng phất như vừa nghe được sự tình gì vui vẻ, nụ cười càng thêm sáng lạn, “Tôi về sau sẽ trồng thêm một ít hoa lan.” Nói xong, cúi đầu lùi về sau ba bước.

Tần Húc Cẩn nhìn nhìn Ngôn Tư Diễn cùng Mạt Lan, đứng lên nói với Ngôn Tư Diễn: “Nếu đã ăn xong rồi, vậy đi lên lầu làm bảng kế hoạch.” Nói xong, anh nhìn Mạt Lan đang mỉm cười kia, trong mắt mang theo vài phần tức giận mơ hồ, đến khi quay đầu lại nhìn về phía Ngôn Tư Diễn vẫn là bộ dáng không cảm xúc như cũ.

Ngôn Tư Diễn sau khi bị Tần Húc Cẩn mang lên lầu, Mạt Lan mới tìm cười đầy đầy gọng kính trên sống mũi, vậy mà thích hoa lan, anh có phải nên hỏi một chút lý do con người này lại thích hoa lan hay không? Chẳng qua nhìn ánh mắt kia của chủ tử, anh cảm giác mình vẫn là không nên trêu chọc quá đáng.

Quản gia trốn ở nơi hẻo lánh căn khăn mặt trong tay, ngày thường đều là mình lần lượt đưa khăn mặt, hôm nay vậy mà lại bị chủ tử ghét bỏ rồi, Mạt Lan trừ bỏ bộ dạng đẹp một chút, tuổi trẻ một chút thì còn có gì lợi

hại? Ông tướng mạo cơ trí như vậy thế mà còn không sánh bằng một tên mao đầu tiểu tử.

Mạt Lan đi đến bên cạnh Mai quản gia, đẩy đẩy kính mắt, cười tủm tỉm mở miệng, “Mai quản gia đây là đang làm cái gì đấy?”

Mai quản gia bình tĩnh đem khăn mặt đắp lên trên cánh tay mình, biểu tình trên mặt trở nên nghiêm túc nói, “Không có, kiểm tra đo lường một chút xem chất lượng khăn mặt của con người thế nào, hiện tại mấy sản phẩm làm nhái nhiều quá.”

Mạt Lan cười cười, mắt nhìn về phía thư phòng trên lầu, “Mai quản gia nghĩ sao về con người kia?”

Trên khuôn mặt già nua của Mai quản gia xuất hiện một tia trào phúng, “Con người cuối cùng cũng chỉ là con người, chủ tử cho dù nhất thời có hứng thú với cậu ta thì thế nào, trăm năm sau, cuối cùng cũng chỉ là một đám xương trắng thôi.”

Mạt Lan cười nhạo ra tiếng, “Nói như vậy, quản gia cũng không chán ghét con người kia đứng bên cạnh chủ nhân?” Vừa nói lời khinh thường, nhưng lại cũng nhận thức sự tồn tại của người kia, Hàn Mai ời là Hàn Mai, luôn không tự nhiên lại cao ngạo, không phải thời điểm hoa nở là lúc tuyết rơi sao, còn không được tự nhiên thành bộ dáng gì nữa.

Mai quản gia vội ho một tiếng, “Cái gì mà ghét với không ghét, chuyện của chủ tử không đến phiên chúng ta nói xen vào”. Nói xong quay người rời khỏi.

“Nếu là chủ nhân nguyện ý, con người kia có thể làm bạn đến trăm năm.” Thanh âm Mạt Lan rất nhẹ, nhưng thật ra phân không rõ trong đó có loại cảm xúc gì.

Mai quản gia dừng bước, nhìn Mạt Lan, nghiêm túc rồi lại phảng phất giễu cợt nói, “Nhưng mà con người kia cũng có suy nghĩ của mình, chủ tử nguyện ý, cũng muốn cậu ta cùng nguyện ý, nếu không có tôn trọng làm sao tới nhau?”

Mạt Lan nhìn bóng lưng già nua của Mai quản gia biến mất ở chỗ rẽ, nhắm mắt dựa vào khung cửa, thật lâu sau mới “A” cười ra tiếng.

Trong thư phòng, Ngôn Tư Diễn nhìn một núi tư liệu về kế hoạch, cảm giác có chút đầu vầng mắt hoa, cầm qua một bản kế hoạch kiểu mẫu nhìn nhìn, cậu vốn không phải diễn viên trong phim thần tượng, bằng cấp không cao vậy mà lại tốt hơn so với cái mức tốt nghiệp đại học hàng đầu, cuộc sống không phải phim truyền hình, phim thần tượng sở dĩ gọi là phim thần tượng bởi đó là người ta ngẫu nhiên tưởng tượng ra thế.

Một phần bảng kế hoạch, bắt đầu làm so với biểu hiện của các diễn viên trong TV còn khó hơn nhiều, cậu một một mặt gõ chữ, một mặt ngáp ngáp, kỳ thật cậu tới đây không phải vì ăn chức, không phải vì tiết kiệm tiền xe, mà là tới giày vò bản thân a.

Mắt nhìn người nào đó đang ngồi một bên đọc sách, Ngôn Tư Diễn nhận mệnh rót cho mình một ngụm café cực không thích, tiếp tục đánh chữ, chỉ là chữ trên màn hình máy tính càng ngày càng mờ hồ, dần dần biến thành một chấm đen nhỏ, rốt cuộc Ngôn đồng học buồn ngủ lẫn đùng ra trên bàn.

Tần Húc Cẩn khép lại quyển sách trên tay, nhìn thấy Ngôn Tư Diễn đang ngáy o o trên bàn máy tính, đi đến trước máy tính còn chưa đóng nhìn nhìn, rồi lại nhìn đến bảng kế hoạch trên mặt bàn, ngôn ngữ cùng cách trình bày rất được vận dụng rất chính thức, cũng không hề giống với bộ dáng không thể làm được.

Cùng anh ngồi một đêm tại thư phòng, vậy mà đối phương lại không hỏi mình lấy một vấn đề, không biết là bởi vì tự tôn hay thật sự không có vấn đề?

Đem mấy văn bản tài liệu chưa xong đặt vào trong tủ hồ sơ, nhẹ nhàng cúi người xuống ghế, xoay người ôm lấy, anh khẽ nhíu mày, người này tựa hồ không có đạt tới trọng lượng tiêu chuẩn.

Ôm Ngôn Tư Diễn đi ra ngoài, vào lúc đi ra gặp được Đào Dao, anh nói với Đào Dao, “Bảo Triệu thăm về sau làm nhiều đồ ăn có lợi với thân thể một chút”.

“Vâng,” Đào Dao cung kính cúi người, ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng căn bản cũng không có.

Trong đêm tối, bỏ đi nguy trang ban ngày, làm cho hết thấy càng trở nên chân thật rõ ràng.

Mãi đến khi Tần Húc Cận rời đi, Đào Dao mới dám ngẩng đầu, cô nhìn bóng lưng chủ tử, nhớ lại bản thân vừa mới chứng kiến nét cười trên mặt con người kia, tuy chỉ là một con người nhưng cũng không làm cho người ta chán ghét, nếu là chủ tử ưa thích, hy vọng người này có thể tốt đẹp cùng chủ tử.

Dù sao, bất tử chung quy cũng thật cô đơn.

Chương 32: Đãi ngộ đặc biệt.

Sáng sớm rời giường, Ngôn Tư Diễn có chút mơ hồ nhìn khung cảnh trước mặt cùng với cảm giác dễ chịu dưới giường, mông lung nhớ lại đêm qua mình đang ngồi làm bản kế hoạch, chẳng lẽ giờ vẫn đang mơ?

Mình thế nào lại đến phòng ngủ, như thế nào thay quần áo, Ngôn Tư Diễn không có nhớ lại được. Lật đật đi ra phòng tắm rửa rửa lau lau thay quần áo mới thanh tỉnh một chút, kéo bức màn trong phòng ra, dưới lầu là hoa viên của biệt thự, Mạt Lan mặc áo trắng đang ngồi xổm trong bụi hoa làm cỏ, Ngôn Tư Diễn có cảm giác Mạt Lan không giống thợ tỉa hoa, làm gì có thợ tỉa hoa nào ăn mặc sạch sẽ vậy

Chỉ thấy Đào Dao đến bên cạnh Mạt Lan nói vài câu gì đó, Mạt Lan một mực mỉm cười nghe, sao đó Đào Dao hái vài đóa hoa mang đi, Mạt Lan lại tiếp tục cắt cắt hoa lá.

Ngôn Tư Diễn đứng ở sau cửa sổ nửa mở nhìn mấy người đi đến trong nhà, đột nhiên nghĩ đến khi bà nội còn sống nói một câu, bên ngoài mỹ lệ cùng đáng ghê tởm cũng không có nghĩa là lấy tâm linh.

Cũng không biết vì sao lại nghĩ đến câu nói kia, Ngôn Tư Diễn tự giễu cười cười, đang muốn kéo bức màn thấy người nọ đột nhiên ngẩng đầu về

phía bên này, mắt dưới ánh mặt trời có chút chói, Ngôn Tư Diễn cùng người nọ bốn mắt nhìn nhau, sau nửa ngày đối người nọ nhẹ gật đầu, quay người vào phòng.

Mạt Lan híp mắt nhìn cái cửa sổ trống rỗng, cho rằng con người nhất gan nhu nhược tựa hồ cũng không vô năng như mình tưởng tượng. Anh cúi đầu nhìn cành hoa đang không ngừng vắn vẹo trong tay mình, cười nhạt nói: “Khá lắm yêu nghiệt, cũng dám xuất hiện ở đây, ta niệm tình người tu hành không dễ, nhanh chóng rút đi”. Nói xong nhẹ buông tay, cành hoa đang không ngừng vắn vẹo kia bỗng chốc biết mất không chút dấu vết.

Cậu ta nhìn về phía bên này, sợ là do cảm thấy tại đây phát ra yêu khí.

Lúc Ngôn Tư Diễn xuống lầu, Tàn Húc Cẩn đã rời giường, bữa sáng nhìn tuy đơn giản nhưng đều là những món bác sĩ nói đối tốt cho thân thể. Cậu đối với bữa sáng từ trước đến nay đều không lấy làm mặn mà, đang lúc ngồi uống một ngụm sữa bò thấy Đào Dao đem vài đóa hoa cùng dính sương sớm cắm vào trong bình.

Tàn Húc Cẩn thấy Ngôn Tư Diễn nhìn bình hoa, động tác dừng lại một chút, nhíu mày.

Ăn xong bữa sang, hai người thu thập vài thứ đồ rồi đi ra ngoài, cũng không biết từ nơi này xuất hiện mấy người, đứng ở cửa ra vào nhất tề đưa tiễn bọn họ.

Ngôn Tư Diễm đối với loại đái ngô quý tộc này có chút không thích tưng, ánh mắt đảo qua Mai quản đứng bên cạnh Mạt Lan, thần sắc không đổi ra khỏi biệt thự.

Đợi hai người ra khỏi cửa, Đào Dao mới nhìn hướng Mạt Lan mỉm cười, “Người buổi sáng nay là cô ý?”

“Thế nào lại là cô ý? Rõ ràng là tiểu hoa yêu không có mắt xông vào làm loạn nơi này, cùng ta có quan hệ gì?” Mạt Lan đối với câu hỏi của Đào Dao không thềm đề ý, vẫn như cũ một khuôn mặt tươi cười.

“Người nếu như không cho một Hoa yêu xông vào, cũng sẽ không trong nháy mắt xảy ra sự tình, làm gì muốn hấn phát hiện?” Đào Dao hiển nhiên đối hành vi này của Mạt Lan không đồng tình, “Chủ tử biết rõ, người nhất định sẽ bị phạt”

Nét cười trên mặt Mạt Lan chậm rãi chuyển sang lạnh, “Nếu hấn đối chủ tử một tia không hiểu rõ, làm gì có tư cách bên cạnh người?”

“Người sai rồi” Đào Dao ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt trong xanh, “Người cảm thấy chủ tử nghĩ muốn nói rõ thân phận ra sao? Mạt Lan, cái gì gọi là hoa lan như quân tử, nhưng mà quân tử nhiều khi đều quá tự đại rồi” Nói xong cũng không đề ý tới sắc mặt Mạt Lan, quay người ly khai.

“Tổng giám đốc, Mạt Lan tiên sinh kia từ khi nào bắt đầu là thợ tĩa hoa cho ngài?” Ngôn Tư Diễn do dự một chút, rốt cục vẫn mở miệng, “Những người làm này ngài đều biết rõ hết?”

“Ừm, rất quen thuộc” ánh mắt Tần Húc Cử hơi tối, hai mắt nhìn thẳng đường cái phía trước, “Có chuyện gì?”

Ngôn Tư Diễn im lặng, chẳng lẽ muốn cậu nói, Ông chủ, thợ tĩa hoa kia nhà ông không bình thường, rất có thể còn không phải là người, chỉ sợ cậu đem những lời này nói ra, ông chủ liền trực tiếp đưa mình vô trại tâm thần đi.

Nói thật loại chuyện này, thật sự làm muốn mạng người, không nói thật khả năng là muốn mạng giám đốc, nói thật khả năng là muốn mạng của mình, thứ cao thượng sâu đậm quên mình vì người này đúng là dạng cậu vẫn sùng bái.

“Không có gì, đối Mạt Lan tiên sinh có chút tò mò thôi”, cho nên Boss anh cứ tiếp tục phát huy tinh thần cao thượng xả thân cứu người đi để tôi ôm cái bí mật này đến chết già a.

“Thật sao?” Tần Húc Cử nghiêng đầu nhìn Tư Diễn, rõ ràng là không có bao nhiêu cảm xúc nhưng lại khiến cậu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chợt

dạ không thôi.

“Ách, đúng vậy” Ngôn Tư Diễn tuyệt đối không thừa nhận chính mình như vậy chột dạ, nhẹ gật đầu về phía sau, có chút thoáng do dự, “Nhiều năm như vậy thuê một thợ tỉa hoa không chán ư, ngài muốn hay không gọi nguyên một đám thợ khác thay đổi phong cách biệt thự?”

Tần Húc Cẩn tiếp tục đánh tay lái rẽ vào một chỗ ngoặt, khoe miệng cong lên một đường cong rồi lập tức biến mất, “Mạt Lan nếu như biết lời cậu vừa nói là muốn đuổi việc cậu ta, nhất định cậu ta sẽ không bỏ qua đi.”

Không buông tha mình?

Ngôn Tư Diễn cứng ngắc cười ha ha hai tiếng, “Tôi chỉ là nói giỡn thôi, Mạt Lan tiên sinh tỉa hoa rất tốt”, miệng há, cậu mới rồi nhìn thấy một cảnh trong vườn hoa thật tốt quá đi, mới sáng sớm rời giường đã thấy Mạt Lan ôm một cành cây uốn éo chơi đùa, còn có thể nói cái gì. Người ta đem một cái gậy giống, gậy thành, gậy bằng yêu quái xem như hài tử mà chơi đùa, so với chính mình đọt đi trêu chọc ma khốc là trình độ nguy hiểm cỡ nào, đây dính vào còn không phải tự tìm đường chết.

“Mạt Lan rất không thích đùa giỡn...” Tần Húc Cẩn cảm thấy việc nhìn sắc mặt Tư Diễn thay đổi cũng là một thú vui a.

“A, tổng giám đốc, tôi vừa rồi có nói gì sao?” Ngôn Tư Diễn cười nhẹ rằng lộ ra một hàng răng trắng bóng, “Tôi vừa rồi chính là khoa trưởng tài nghệ của Mạt Lan tiên sinh thực tốt, còn nói cái gì khác sao?”

Tần Húc Cẩn: ??????????

Chạy xe đến dưới lầu tổng bộ Tần Phong, cũng chưa xuống xe liền gặp mấy trưởng phòng đang mở cửa xe trước mặt, Ngôn Tư Diễn đột nhiên nhớ tới hôm nay muốn đi tất cả các phân khu công ty thị sát. Cậu đưa mắt nhìn vài nhãn hiệu BMW cùng Audi lóe sáng, cố nén tâm trạng lấy cục gạch tương vô cửa kính, đem tâm tư mình phóng lên cái xe đang ngồi, BMW với Audi thì sao, đại gia đây hiện vẫn còn ngồi trên Ferrari đây này.

Mấy quản lý nhìn thấy Tần Húc Cẩn đến, nhao nhao một lượt chào hỏi, thấy Ngôn Tư Diễn ngồi ghé bên cạnh đều làm ra bộ dáng quan tâm không lý giải được.

Tô Thanh yêu xe thể thao ngày hôm qua không cẩn thận cạo sòn, hôm nay là đi cùng với Hàn Dương trên em xe vừa được tân trang. Hàn Dương nhìn mỹ nữ bên người, lại nghĩ tới lần trước cùng Ngôn Tư Diễn ngồi vào trong một cái xe chết cũng không muốn nghĩ, sắc mặt biến đổi.

Thấy Ngôn Tư Diễn ngồi trong xe Tần Húc Cẩn, anh nhẹ nhàng thở ra, rốt cục tổng giám đốc chịu tai họa đi, hiện tại mình có thể thả lỏng một chút.

“Không nghĩ tới ngồi ở ghế phụ lái của tổng giám đốc lại là cậu ta”, Tô Thanh vừa tiếc hận vừa cảm khái nói, “Những năm nay người có thể ngồi xe tổng giám đốc không nhiều lắm, ngồi ở vị trí phụ lái chỉ sợ cũng chỉ có tiểu Ngôn.”

Hàn Dương hừ hừ, “Vậy muốn cậu ta có tiền mua xe đi”

“Chờ cậu ta thành tổng giám đốc phụ nhân, xe gì mà không có” Tô Thanh tủm tỉm cười, “Nhìn ông chủ mặt lạnh vậy mà có cảm tình với một tên gốc tử, đúng là ngược đời.”

“Cậu ta có trở thành tổng giám đốc phụ nhân cũng không thể có xe”, Hàn Dương cười lạnh, “Sợ cả đời cậu ta cũng chẳng có được cái bằng lái.”

Tô Thanh Tâm vội ho một tiếng, hiển nhiên không biết cái sự thật này, không có bằng lái xe là một chuyện phi thường không bình thường đi.

Tân Phong trên danh nghĩa có gần hai mươi chi nhánh nhỏ, mà chủ yếu thì phân ra hai chi nhánh lớn, một bên là sản nghiệp điện tử, là nơi trước kia Ngôn Tư Diễn thực tập, một bên là đồ gia dụng. Hai tập đều tuy quy mô đều không phải là rất lớn nhưng hiệu quả và lợi ích không nhỏ.

Ngôn Tư Diễn lần đầu tiên cảm nhận cảm giác mục ruỗng của loại công tác thị sát này, đến gần tập đoàn, chứng kiến bốn phía không tôn trọng, hay hiểu kỳ thì là hăm dọa. Cậu có chút cảm khái, nếu như những người này đến gần tổng bộ thì có phải hay không lý tưởng kia tiêu tan hết, tỷ như Hàn Dương, lại tỷ như Điền Sơ, còn có Tổng giám đốc.

Thoạt nhìn tổng giám đốc lạnh lùng, kỳ thật cũng chỉ là cơ mặt hơi cứng nhắc thôi.

Nghe quản lý chi nhánh giới thiệu công tác, Ngôn Tư Diễn phát hiện mọi người đi làm rất nghiêm túc. Ít nhất thoạt nhìn là như vậy, không ai buôn chuyện, cũng không ai ăn trộm đồ ăn, kỳ thật người không may như cậu hy vọng có thể bắt được ai đó giống mình L như vậy có thể tái tìm một cái mặt mo đeo vào cho bản thân.

Có lẽ không may oán khí quá nặng, ông trời thật sự nghe được kỳ vọng của cậu, chỉ thấy trong góc có một nam nhân viên đang chơi game online, cậu xem sắc mặt ông chủ ngưng trọng lập tức đồng cảm với người nọ.

Quản lý đang giới thiệu tiến độ công tác bên cạnh cũng bị hù đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong nhất thời không tìm được lý do giải thích.

“Giờ làm việc chơi game, quá cực khổ rồi, hôm nay cho cậu ta về nhà chơi tiếp” Tần Húc Cận mặt không biểu tình mở miệng, “Tần Phong không thể chia rẽ tình cảm của người khác được”

Ngôn Tư Diễn nhìn mặt không chút máu của nam nhân viên kia, có chút sợ sệt.

Tần Húc Căn quét mắt nhìn cậu một cái, “Đứng đấy làm gì?”

“Không có” Ngôn Tư Diễn trong lòng nghi hoặc, lúc trước chính mình bị bắt gặp đang chơi game, Boss vì cái gì không để mình chậm rãi về nhà chơi tiếp, mà lại điều mình đến tổng bộ? Đến tột cùng là có chỗ nào không đúng? Cậu nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân lạnh lùng kia, phát hiện trong mắt nam nhân rõ ràng ẩn xuất cái bóng của mình, tại trong mắt hắc bạch phân mình lại chỉ có một mình cậu.

Cậu kinh ngạc nhìn, trong lòng nghi hoặc chậm rãi cùng dấy lên một cảm xúc không tên.

Mọi người thấy ông chủ cùng trợ lý hai người trừng mắt đưa tình, cũng không dám nhiều lời.

Ngôn Tư Diễn sau mới lên tiếng, “Ông chủ là người tốt, lại còn biết mỗi ngày vừa chơi vừa trộm đồ ăn rất nhàm chán.”

Mọi người không rõ tình hình thấy một đồng mờ mịt.

Hàn Dương cảm kích kéo ra khóe miệng.

Chương 33 : Người quan trọng nhất.

Ngôn Tư Diễn lúc nhỏ có một ý tưởng là làm giáo viên, sao đó dạy dỗ con cái của thầy mình, chỉ cần đưa nhỏ đi học nói câu nào liền phạt nó viết kiểm điểm đến run tay mới thôi. Về sau trưởng thành, nghe thầy giáo Văn nói tiền lương quá thấp, cậu vì vậy mới buông tha giấc mộng này. Nhưng khi cậu học đại học còn chưa đến thời điểm tốt nghiệp, tiền lương giáo viên đột nhiên tăng mạnh, không chỉ có tiền lương mà phúc lợi cũng rất hời, Ngôn Tư Diễn lập tức cảm thấy cái không kiên trì theo đuổi lý tưởng của mình thật sự đáng hận.

Về sau tại trên một tầng lầu trường đại học cậu chứng kiến một giáo viên trẻ tuổi đang tập giảng bài trong một phòng học trống rỗng, lúc đó cậu mới tràn đầy cảm xúc. Chính mình không có cái tính kiên trì nhẫn nại bền bỉ kia, vẫn không muốn phá hư tương lai của người tia hoa kia.

Lại về sau, giáo viên trẻ tuổi kia biến mất, cậu mới biết được đây không phải là giáo viên mà là linh hồn của một giảng viên trước một ngày chuẩn bị lưu lại trường dạy học thì chết, phòng học kia chính là phòng mà hắn chuẩn bị dạy tiết đầu tiên trước khi chết.

Sở dĩ có rất nhiều ma quỷ tồn tại bởi vì còn vương lòng hoài niệm, mà con ma kia chính là còn lưu luyến lý tưởng của mình chưa thực hiện được

mà đã phải chết, chỉ mà muốn giảng bài cho học sinh.

Ngày đó chính mình một mình làm học sinh của hắn, sau đó vào thời điểm nhìn con ma kia biến mất, cậu thấy mà cảm động, có khi chuyện người làm vườn kia không hẳn là không tốt.

Trước khi Ngôn Tư Diễn đi vào chi nhánh công ty thị sát công tác, trong lòng cậu cảm xúc càng nhiều. Nghĩ cậu chính là tại chi nhánh này nai lưng, lặn lội làm một nhân viên, mỗi tháng cầm cố tiền lương cũng đủ, thật không ngờ hiện tại lại lên đến trợ lý tổng giám đốc.

Lúc tiến vào thang máy, Ngôn Tư Diễn kinh ngạc phát hiện nguyên lai ma nữ mặc bộ đồ trắng bông bênh trong thang máy vẫn còn, chỉ là lần này nhìn thấy nhiều người như vậy, nàng tựa hồ có vẻ rất sợ hãi, ngồi xổm nơi góc thang máy mà co rúm không ngừng run rẩy.

“Tiểu Ngôn, cậu nhìn chăm chăm vào góc kia phát ngốc cái gì?” Tô Thanh Tâm nhìn nhìn nơi góc sạch sẽ kia, khó hiểu nhìn lại phía Ngôn Tư Diễn, chẳng lẽ nào cậu ta muốn đem góc kia nhìn thành cái hồ.

“Ừm, mấy hôm trước có đọc qua một quyển sách, có nói nếu tập trung tinh thần nhìn vào một chỗ, có lẽ sẽ xuất hiện biến hóa không tưởng” Ngôn Tư Diễn vuốt cằm nói.

“Đương nhiên là có biến hóa”, Hàn Dương cười nhạo, “Tơ máu trong mắt cậu có thể nhiều hơn mấy cái”

Ngôn Tư Diễn cười gượng hai tiếng, không nói lời nào.

“Tiểu Ngôn, cậu không bằng ra dưới chỗ kia ngược lên mà luyện tập”
Tô Thanh Tâm biểu lộ quen mắt nhìn Tư Diễn

“Vì cái gì?” Ngôn Tư Diễn khó hiểu, “Chẳng lẽ nhìn vào ống kính đó thì luyện tập tốt hơn?”

“Không, nếu luyện tập được hiệu quả sẽ có thưởng” Cửa thang máy mở ra, Tô Thanh ưu nhã đối Ngôn Tư Diễn cười cười, “Điều kiện tiên quyết trước tiên là cậu đem cái ống kính camera kia nhìn thành cái lỗ”

Tần Húc Cẩn một tay xách Ngôn Tư Diễn, đem cậu cùng Thanh Tâm từ khoảng cách ba bước biến thành năm bước, “Về sau cậu tốt nhất đừng xem cái loại sách vớ vẩn cùng TV kia đi”, Nói xong lại liếc mắt Thanh Tâm, ánh mắt kia thực sự không tính là hữu hảo.

Tô Thanh Tâm sờ sờ cái mũi, hậm hực tự giác dịch sang bên cạnh, một đoàn người đi ra khỏi thang máy, lại thấy một quản lý béo béo gần trung niên dẫn mấy người đợi ở bên ngoài.

Mấy người lúc nhìn thấy Tần tổng tài lạnh lùng theo Ngôn Tư Diễn chỉ nhánh công ty bọn họ đi ra, vốn nom nớp lo sợ thì lại thêm một tia kinh ngạc, lập tức nghi hoặc, chẳng lẽ mới nửa tháng thôi Ngôn Tư Diễn từ một thực tập sinh nho nhỏ đã muốn chen chân lên làm quản lý?

Quản lý cẩn thận nghĩ đến biểu hiện của Ngôn Tư Diễn tại chi nhánh, bất kể chỗ nào cũng nghĩ không ra cậu ta có chỗ nào không yếu kém, vậy ông càng đâm ra thắc mắc tại sao Ngôn Tư Diễn lại ở cùng một chỗ trên tầng cao này.

Quản lý dẫn mấy người tiến vào cửa chi nhánh công ty, lần này từng không có sự xuất hiện của Ngôn Tư Diễn, tất cả mọi người đều không có xảy ra vấn đề gì, mà ngay tại cửa sổ đều sáng bóng không nhiễm một hạt bụi, xem ra là sợ hãi tình huống BOSS nổi hứng đi kiểm tra một vòng cửa sổ.

Ngôn Tư Diễn nhìn sắc mặt Tần Húc Cẩn, ngoan ngoãn trầm mặc, chỉ là nghiêng đầu đổi mấy khuôn mặt quen thuộc cười sáng lạn, sau đó thu được những ánh mắt đầy hâm mộ.

Nhìn những ánh mắt này, đột nhiên nhớ tới câu áo gấm vinh quy về làng.

Tần Húc Cẩn nghiêng đầu liền thấy Ngôn Tư Diễn đối hai cô gái phía trước cười sáng lạn, nhàn nhạt mời miệng, “Thất thần trong lúc công tác, khấu trừ...”

“Tổng giám đốc, tôi là đang quan sát vệ sinh công ty, cảm thấy rất không tồi, không nhiễm một hạt bụi”. Ngôn Tư Diễn cười tủm tỉm nhìn Tần Húc Cẩn, “Mọi người làm việc cũng rất nghiêm túc.”

Mọi người trong công ty đều gật đầu, không hổ là người từng ở chi nhánh a, bây giờ còn nhớ rõ nói đỡ chúng ta.

“Không nhiễm một hạt bụi?” Tần Húc Cẩn khiêu mi, “Cậu có thể lăn một vòng trên mặt đất không?” Như vậy rõ ràng là bao che khuyết điểm, có lẽ nào anh nhìn không ra?

Ngôn Tư Diễn câm nín, yên lặng nhìn sàn gạch màu đen dưới chân, lại nhìn khuôn mặt không biểu tình của ông chủ, lại yên lặng lắc đầu.

“A, mấy vị tới trước phòng làm việc của tôi uống trà” Quản lý chi nhánh thấy tình huống này, đẩy đẩy mấy người gây áp lực kia vào phòng làm việc của mình, không chút chần chừ pha trà ngon

Nhìn một đám người này, ông có chút buồn bực, trước kia một hai tháng tổng bộ mới đến thị sát một lần, lần này như thế nào mới qua một hai tuần

đã lại tới, chẳng lẽ lần trước tại đây xảy ra vấn đề khiến tổng giám đốc không vừa lòng?

Tần Húc Cẩn sắc mặt cũng gọi là khó coi, đương nhiên sắc mặt anh lúc nào cũng chưa bao giờ đẹp mắt, chỉ là lần này hàn khí đặc biệt nghiêm trọng. Quản lý một bên đem tình hình công tác báo cáo, nghĩ hôm qua bởi vì đi công tác không có tham gia hội nghị tổng bộ, hôm nay tốt hơn vậy nên một mình làm báo cáo miệng.

Sau khi quản lý báo cáo xong, ngón tay Tần Húc Cẩn điểm nhẹ lên mặt bàn, một tiếng lại một tiếng, tiện đem trái tim của quản lý nhắc lên nhắc xuống, hận không thể nhào đến ôm đùi BOSS Tần hỏi, ngài đến tột cùng muốn gì, cứ nói thẳng a, chết cũng xin làm người ta chết thống khoái một chút chứ.

Ngay tại thời điểm quản lý cho là sinh tử mình thật không xong, Tần Húc Cẩn mở miệng nói, “Ừm, làm rất khá”, nói xong đứng lên muốn đi.

Quản lý thở dài một hơi, lau lau mồ hôi bên trán, vậy mà giày vò mình lâu thế, chỉ sợ làm ông tổn thọ sớm. lại đưa mắt nhìn Ngôn Tư Diễn bên người Tần Húc Cẩn, đến tột cùng cậu ta có năng lực gì mà thích ứng được ở bên tổng giám đốc?

“Nghe trợ lý nói cậu trước đây thực tập ở chỗ này?” Thanh Tâm sau khi mở cửa, thấy mây ánh mắt tò mò từ bốn phía phóng đến bên người Tư

Diễn, cười nói, “Xem ra mọi người đối cậu rất tò mò” Thốt ra lời này, còn ai dám nhìn Tư Diễn, bất kể ghen ghét hay hâm mộ, bọn họ đều biết Ngôn Tư Diễn bây giờ là trợ lý tổng giám đốc a.

“Ừm, mọi người đều chiếu cố tôi” Ngôn Tư Diễn câu tiếp muốn nói rất thích mọi người, nhưng lại nhìn thấy mấy đồng sự quen biết trước đây của mình biến sắc, cậu cười cười, nuốt xuống câu kia.

Tần Húc Cẩn nhìn lướt bốn phía, lập tức đem mấy ánh mắt tò mò nhao nhao trên người Ngôn Tư Diễn thu trở về, “Trợ lý, đi thôi”

“Ah” Ngôn Tư Diễn lập tức đi theo bên người Tần Húc Cẩn, còn có ý quay người nhìn lại góc kia, ma nữ kia lúc này đã biến mất, không biết đầu thai chưa...

Quản lý cẩn thận từng ly từng tý đưa đoàn người ra khỏi cao ốc, mới thả lỏng trở về công ty, nhớ tới thái độ của tổng giám đốc đối với Tư Diễn, ông nhíu mày, cảm thấy trong chuyện này có gì quái dị. Nếu Ngôn Tư Diễn là nữ nhân, ông còn tưởng tổng giám đốc đối tiểu tử kia có ý, nhưng mà tiểu tử kia rõ ràng là nam nhân, tổng giám đốc mặt lạnh đem cậu ta cất nhắc lên chân trợ lý giám đốc là muốn làm gì?

“Các người nói sao, hôm nay tại chi nhánh khác có người bị tổng giám đốc phát hiện chơi game, kết quả một câu liền đuổi việc?”

“Ah, thật là xui xẻo”

Quản lý biến sắc, đuổi việc? Ông nhớ tới Ngôn Tư Diễn bị tổng giám đốc phát hiện chính là lúc cậu ta đang trốn việc chơi game, trong chuyện này..... xem ra hậu thuẫn sau lưng Ngôn Tư Diễn không nhỏ, ông có chút cảm khái, may mắn tại thời điểm Tư Diễn thực tập không có ai làm khó cậu ta.

Ra khỏi công ty cũng vừa lúc giờ cơm trưa, Tần Húc Cẩn một câu phán tự mình an bài, các quản lý khác nửa khắc biến mất không tăm hơi. Ngôn Tư Diễn khoe miệng giật giật nhìn đường cái trống rỗng, vì cái gì không một ai thuận tay đem mình đi với?

Tần Húc Cẩn nhìn ra suy nghĩ của cậu, sắc mặt lại phi thường không tốt, giọng tức giận nói, “Còn không lên xe?”

Ngôn Tư Diễn nghe vậy lập tức ngoan ngoãn lên xe, điều này nghĩa là mình không cần tự vẫy taxi, không cần trả tiền cơm trưa, thế là tiết kiệm được không nhỏ?

Tần Húc Cẩn gần đây lái xe rất khá, không giống với cảm giác ngồi cùng xe với Hàn Dương, Tư Diễn nhìn bên cạnh Tần Húc Cẩn, chậm rãi thu hồi tầm mắt, ngón trỏ uốn uốn, đến tột cùng vì cái gì mà người này đối mình khác biệt?

Ngôn Tư Diễn thu hồi thần trí trên mây, lúc ngẩng đầu lên thấy một chiếc xe đối diện mất lái đang thẳng hướng mình đâm tới, cậu còn không kịp phản ứng, chỉ thấy Tần Húc Cần rất nhanh bẻ quặt tay lái, sau đó trong nháy mắt ôm mình vào ngực.

Tiếng phanh xe chói tai, tiếng thét ầm ĩ, giờ phút này tai cậu có chút mơ hồ, loại tình cảnh này so với TV chân thực hơn nhiều, không nghĩ tới mình bây giờ lại thành nhân vật được bảo hộ.

Lúc xe đâm vào rào chắn, cậu được người bên cạnh ôm vào trong ngực, căn bản không có bao nhiêu cảm giác, nhưng người kia lại rất lo lắng che chở mình.

“Cậu không sao chứ?” Lúc cậu còn chưa kịp lên tiếng hỏi, nam nhân từ trước đến nay vẫn lạnh lùng lại cất tiếng khẩn trương. Cậu ngẩng đầu nhìn nam nhân, trong mắt thấy rõ ràng bóng của chính mình trong đó.

Nhất thời cậu không biết nên nói cái gì.

Tần Húc Cần nhìn biểu lộ ngơ ngác của Ngôn Tư Diễn, cho là cậu bị hoảng sợ kinh hãi, vỗ vỗ đỉnh đầu cậu, “Đã không có việc gì” Khóe mắt anh quét về phía chiếc ô tô vừa đụng vào kia, trong mắt hiện lên đạo hàn quang.

“Tôi không sao” Tư Diễm lắc đầu, nhìn chỗ khuỷu tay nam nhân bị đập chảy máu, đột nhiên nhớ tới thời điểm linh hồn giáo viên đại học kia sắp rời đi cũng đối mình nói thế này.

Nếu như có một người tại thời điểm nguy hiểm nhất trước hết nghĩ đến người, vậy thì người kia nhất định đem người đặt ở vị trí trọng yếu nhất.

Linh hồn của người trẻ tuổi kia nói trước đây chính là từng học khoa phân tích tâm lý, mà cậu vừa nghe một tiết đã liền có thể phân biệt một người đối đãi một người thế nào là thật tình.

Cậu tựa hồ có chút minh bạch, lại tựa hồ không rõ, chính mình đối Tần Húc Cần mà nói đột tột cùng là có chút trọng yếu sao?

Chương 34 : như vậy rất tốt...

Xuất hiện tai nạn xe, tới nhanh nhất tự nhiên không phải cảnh sát giao thông, mà là quần chúng vây xem.

Ngay tại lúc Ngôn Tư Diễn còn chưa kịp phản ứng, bên ngoài xe đã tụ tập một đồng lớn quần chúng nhiệt tâm khí thế, hoặc hưng phấn, hoặc hiếu kỳ, hoặc lo lắng trông bọn cậu.

Quần chúng không rõ chân tướng một bên hướng tên bên cạnh nghe ngóng sự tình, một bên tiếc rẻ chiếc Ferrari xinh đẹp như vậy lại vỡ thành cái dạng này.

Ngôn Tư Diễn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe một đám nhiệt tình vây xem, đầu nghiêng nghiêng ánh mắt dừng trên khuỷu tay của Tần Húc Cẩn, “Bên trong rương dự bị có hộp cấp cứu chứ?”

Tần Húc Cẩn gập sắc mặt Ngôn Tư Diễn không được tự nhiên, sờ sờ đầu cậu, “Tôi không sao.” Hai ngày nay anh hình như đã dưỡng thành thói quen sờ đầu Ngôn Tư Diễn, đây là thói quen tốt, ừm, phải tiếp tục giữ gìn.

Đôi cái tay làm loạn trên đầu mình, Ngôn Tư Diễn nhin nhần, cuối cùng không có gạt xuống, mà vội ho một tiếng, “Rốt cuộc có hay không, nói coi.”

“Có,” Tần Húc Căn thu tay lại, không chút để ý tới ánh mắt nhìn cánh tay mình, ánh mắt đó thật sự không giống như xem miệng vết thương của mình.

Ngôn Tư Diễn mở cửa xe, lúc xuống xe cảm giác đầu óc hơi choáng váng, quơ quơ đầu, đi đến phía sau xe mở rương dự bị lấy hộp thuốc trở lại chỗ ngồi trên xe, một bên cầm thuốc khử trùng, một bên cảm khái nghĩ, chính mình thời đại học học khóa cấp cứu vẫn cảm thấy cậu kém, tuy rằng khóa sau mình được một cái ưu, nhưng với việc về sau vẫn không có cơ hội thực hành cậu cảm thấy rất là tiếc nuối, hôm nay chút tay nghề của mình cuối cùng có thể sử dụng rồi.

Tần Húc Căn trông động tác Ngôn Tư Diễn mặc dù có chút không lưu loát, nhưng mà coi như quy phạm, vì vậy nhẹ thở ra, tuy anh không ngại một chút vết thương nhỏ thế này, nhưng mà anh vẫn hơi để ý miệng vết thương này càng biến càng lớn.

Hai người vốn đang tiến hành giai đoạn bạn tốt chữa thương, lúc này một người đàn ông nhìn cửa sổ xe nói, “Bạn thân, có việc gì thế?”

Ngôn Tư Diễn nhanh chóng đáp lời, đôi người qua đường nhiệt tâm B nói, “Không có việc gì, đa tạ quan tâm.”

Ai ngờ vị anh giai kia lập tức đôi một đám người sau lưng nói, “Tôi đã nói bọn họ không có việc gì mà.”

Một đám người lập tức lấy làm kỳ, dù sao đụng vậy mà không bị thương quả thực là không có khả năng, bấy giờ thấy vẻ mặt hai người không có vấn đề gì, bọn họ không khỏi cảm khái cái người mua chiếc Ferrari không chỉ có tiền, mà còn vận khí.

“Chúng ta bây giờ xuống xe trước, tôi đã gọi điện thoại kêu công ty bảo hiểm tới xe kéo,” Tần Húc Cẩn híp mắt nhìn chiếc Audi cách đó không xa bị đâm biến hình, kéo Ngôn Tư Diễn xuống xe, Ngôn Tư Diễn xuống xe cảm giác choáng váng lại xuất hiện trong đầu lần nữa, dưới chân mềm nhũn được Tần Húc Cẩn lập tức lấy.

“Cậu làm sao vậy?” Tần Húc Cẩn sắc mặt trở nên có chút khó coi, tay kia kín đáo xẹt qua cổ tay của Ngôn Tư Diễn, thần sắc mới chậm rãi dịu xuống.

“Không có việc gì, vừa rồi lúc đụng vào con lươn có thể đầu hơi choáng nặng,” Ngôn Tư Diễn liếc mắt mình đang được ôm, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi, cậu nên bảo Boss buông tay tốt hay là cứ giả bộ như chưa phát giác thì tốt hơn?

“Hai vị tiên sinh, chúng tôi là phóng viên của XX TV, xin hỏi tai nạn xe lần này là như thế nào phát sinh, chủ xe Audi đã mất lái, nghe quần chúng chung quanh nói, là Audi đâm vào các anh, xin hỏi đối việc này có ý kiến gì không?”

Ngôn Tư Diễn ngó nữ phóng viên kích động, cậu hoài nghi vị nữ phóng viên này với vị chủ xe Audi kia có cừ oán, cậu vội ho một tiếng, “Vị phóng viên tiểu thư này, nhận định duy nhất hiện tại của tôi chính là chờ cảnh sát giao thông đến xử lý chuyện này, nếu quần chúng vây xem đã nói rõ cả chuyện rồi, tui tôi còn có thể nói cái gì? Góc độ quan sát của quần chúng là 360°, mà tầm mắt của tôi chỉ có thể một khối phía trước, nếu như ngài đối cái tai nạn xe này cảm thấy hứng thú, xin mời hỏi thăm quần chúng vây xem.”

Người nữ phóng viên đây thấy Ngôn Tư Diễn nói một đống..., kết quả điểm mấu chốt nào cũng chả nhắc, vì vậy đặt sự chú ý lên người đàn ông anh tuấn bên cạnh cậu, “Vị tiên sinh này, xin hỏi...”

“Luật sư của tôi rất nhanh sẽ tới,” Tần Húc Cần nhìn cũng không nhìn phóng viên, “Có vấn đề chờ cậu ta đến rồi cô hãy hỏi.”

Nữ phóng viên hậm hực cười cười, trên mặt có chút không nén được giận, cảm thấy mình bạch người này không phải người bình thường, nhìn lại chiếc Ferrari số lượng có hạn ấy, lập tức hiểu rõ việc này là không thể

truyền báo ra, cho người quay phim phía sau một ánh mắt, hai người thức thời ly khai hiện trường.

Không đầy một lát, cảnh sát giao thông với bác sĩ chạy tới hiện trường, cảnh sát giao thông sau khi hiểu rõ sự tình phát sinh, biết rõ chủ xe Ferrari là người tổn thất vô tội, hơn nữa nhìn kiểu xe cũng biết vị chủ xe này không đơn giản, cũng không hỏi nhiều, lại thấy một người đàn ông vội vàng chạy tới hiện trường, đúng là kim bài luật sư nổi danh bản thị.

Song phương nói chuyện với nhau trong chốc lát, vì vậy chưa bao lâu cảnh sát giao thông rời khỏi, bác sĩ rời khỏi, vị chủ xe Audi bị thương kia cũng được kéo đi, quần chúng vây xem thấy không còn náo nhiệt có thể xem, cũng tốp năm tốp ba tản ra.

Ngôn Tư Diễn từng trên TV gặp người đàn ông này, không nghĩ tới bản thân so trên TV thoát nhìn càng ra vẻ yếu kém một ít.

Tần Húc Cẩn kéo Ngôn Tư Diễn lên xe của người đàn ông, nói câu “Cậu ta là luật sư đại diện của tôi” cũng chưa có bên dưới, dẫn tới người đàn ông có chút bất mãn.

“Tôi là luật sư đại diện kiêm bạn tốt của vị mặt liệt này Mao Hữu, xin chào.” Nói xong vươn bàn tay xinh đẹp tới trước mặt Ngôn Tư Diễn.

“Tôi là trợ lý của tổng giám đốc, Ngôn Tư Diễn,” Ngôn Tư Diễn và Mao Hữu bắt tay, mắt nhìn ông chủ mặt không biểu tình, danh tự của người bên cạnh ông chủ quả là thật cá tính, đào yêu, lan đen, chuốt đồng đều xuất hiện, hiện tại lại lòi ra một con mèo, cha mẹ bọn họ quả thực rất có tài hoa nha.

Mao Hữu thu tay lại, mắt nhìn Ngôn Tư Diễn cười tủm tỉm sau mới quay đầu nói với Tần Húc Cận, “Đại ca, tôi bây giờ lái xe đưa các anh về, sự tình đằng sau tôi tới xử lý.”

Tần Húc Cận ánh mắt hơi đổi, “Chuyện này phải xử lý tốt.” Nói xong, tầm mắt rơi trên vẻ mặt mờ mịt của Ngôn Tư Diễn, “Nên xử lý tốt, thì xử lý.”

Mao Hữu trên mặt vốn tươi cười không chút để ý lúc này trở nên nhiều phân nghiêm túc hơn, ánh mắt như có như không đảo qua Ngôn Tư Diễn, nhẹ gật đầu, “Tôi hiểu rồi.”

Trải qua giày vò cùng một chỗ thế này, đã sớm qua giờ cơm trưa, Ngôn Tư Diễn dựa vào ghế ngồi ỉu xiu ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, lại sờ sờ chỗ ngồi dưới thân, tại sao người bên cạnh cậu không phải mua BMWs thì lại là Audi, nếu không nữa thì mua Ferrari, mà cậu ngay cả một cỗ Alto cũng mua không nổi.

Người so đo người giận điên người, cậu nhớ tới cha ruột mình, ông già đó kỳ thật cũng rất có tiền, nếu không phải mẹ mình đích thực không muốn nhắc tới ông già đó, cậu năm đó cũng sẽ không kiên cường như vậy cự tuyệt chi phiếu ông viết cho mình.

Tình cảm nhiều năm còn chưa đầy ba câu làm nũng, cậu thật sự cảm thấy hôn nhân kiểu này chẳng có ý nghĩa, nếu tương lai cậu cưới một người con gái, nhất định đối xử tốt với cô ấy, mà không phải giả dối dây dưa thời gian của cô ấy sau lại làm cho cô ấy cô độc một mình.

“Ngôn tiên sinh, Ngôn tiên sinh...”

Ngôn Tư Diễn lấy lại tinh thần, đối Mao Hữu cười cười, “Ngại quá, Mao tiên sinh, anh hỏi tôi cái gì?”

“Không có việc gì, không có việc gì, màn tại nạn xe vừa rồi tôi có thể lý giải,” Mao Hữu cười mở phất phất tay, “tôi vừa hỏi cậu làm việc bên cạnh tổng giám đốc đã quen chưa?”

Ngôn Tư Diễn xem xét khuôn mặt không biểu tình của Tần Húc Cẩn, lập tức im lặng, trước mặt boss mà cho tôi câu hỏi kiểu này, cái này chỉ một sự lựa chọn, không phải song hướng a, khóe miệng cậu cong cong, “Ừm, rất quen.” Nụ cười xán lạn nọ khiến biểu tình trên mặt Mao Hữu cứng đờ.

Đại ca, ngài đến rốt cuộc đã làm cái gì, lại để cho bé ngoan nhà người ta nghĩ một đằng nói một nẻo thế này? Chỉ là đứa bé này ngược lại rất có ý tứ, mặc dù là một nhân loại, ngược lại so rất nhiều nhân loại hiểu biết hơn, bớt chút khom khom uốn uốn kẻ khác.

Nhưng mà cho dù là như vậy, trăm ngàn năm qua loại người thế này gặp được cũng không ít, ông chủ tại sao vừa ý cậu ta? Người thích ông chủ nhiều như vậy, ông chủ sao lại vừa ý người này rồi? Chẳng lẽ đây thật đúng là duyên phận trong truyền thuyết?

Nhìn khuôn mặt này, được rồi, tại trong nhân loại coi như là tốt rồi, nhưng mà tại Tiên Giới, bộ dáng kiểu này cũng không tính là cái gì; nói cậu ta thiện tâm, có rất nhiều tu vi thiện tâm hơn cậu ta; nói cậu ta có tính cách, cái đó cũng không phải độc nhất vô nhị, thật sự là làm cho người ta không nghĩ ra a không nghĩ ra.

Xe lái vào biệt thự Tần Húc Cần, xuống xe sau đó Mao Hữu liền tự tại đón tiếp Mai quản gia phía trước, tiêu sái phát phát tay, tiếp đó tự tại đi vào cửa chính.

Ngôn Tư Diễn đi bên cạnh Tần Húc Cần, cảm thấy vị Mai quản gia này phát hiện băng bó trên khuỷu tay boss thì ánh mắt nhìn cậu càng thêm quý dị, cậu rụt rụt cổ, hướng bên người Tần Húc Cần sáp sáp, tin boss, được sống yên ổn.

Quả thật sáp lại gần bên người Tần Húc Cẩn, ánh mắt quý dị kia lập tức biến mất không thấy gì nữa, Ngôn Tư Diễn đồng học tâm tình rất là vi diệu, ngẩng đầu nhìn Tần Húc Cẩn, liền phát hiện Tần Húc Cẩn to mắt cúi đầu nhìn cậu, không biết sao, cậu lại nghĩ đến tình hình mình được Tần Húc Cẩn bảo hộ trong ngực, trong lòng vẫn có chút cảm giác nói không nên lời.

Ngôn Tư Diễn không kỳ quặc được bao lâu, bởi bàn tay ấm áp nọ lại dừng trên đỉnh đầu cậu, vuốt sợi tóc mềm mại của cậu, “Vào thôi, cơm trưa chuẩn bị xong rồi.”

Cảm thấy có chút ấm áp, Ngôn Tư Diễn vỗ vỗ tay xoa đỉnh đầu mình, “Tôi là đàn ông, đàn ông, tóc không thể sờ bừa.”

Tần Húc Cẩn thấy bộ dạng này của cậu, trong mắt hàm chứa một tia ấm áp, thu tay lại, khóe miệng lại hơi hơi cong lên.

Mao Hữu đi ở phía trước quay đầu lại, nhìn thấy trên mặt Tần Húc Cẩn ý cười không rõ ràng, sắc mặt hơi đổi, “Ràng buộc sâu như thế sao...” Lại để cho một người từ trước đến nay lạnh lùng lộ ra nụ cười, quả bực nào gian nan.

“Thấy sao,” Đào Dao đứng ở vườn hoa bên cạnh, xa xa trông hai thân ảnh nọ, rành rành một người trong đó giống như mèo xù lông, lại làm cho cô cảm thấy, người này đứng bên cạnh chủ tử lại thích hợp cực kì, “Bọn họ với nhau, có cái gì không tốt?”

Mặt Lan thường thức một đóa hoa lan trong tay, ánh mắt lại rơi vào trên hai người kia, xa xa nhìn thấy ý cười nhè nhẹ trên khóe miệng Tần Húc Cần, nắm mạnh hoa lan, sau hồi lâu lại đột nhiên bật cười, “Hình như, hoàn toàn chính xác không có gì không tốt.”

Cho dù là nhân loại cũng không có vấn đề gì, có thể đi vào tâm chủ tử, đã là sự tình không dễ.

Đào Dao nhìn cậu ta một cái, cúi người nhỏ đi một góc cỏ giữa khóm lan, khóe mắt quét nhìn về phía hai người, chỉ thấy chủ tử từ trước đến nay lạnh lùng vô đầu của con người kia.

Giờ khắc này, cô cũng không nhìn được lộ ra vẻ tươi cười, như vậy, thật sự quá tốt.

Chương 35 : tình thần trọng nghĩa của bi kịch...

Ngôn Tư Diễn chung quy cảm thấy trên cái thế giới này có rất nhiều thứ đều không được như ý, cho nên đối mặt hết thảy gì đó không thuận lợi, cậu đều cảm thấy có lẽ còn có thứ đáng sợ hơn cái này, chuyện tình càng bi thảm phát sinh ở trên người cậu, vì vậy bản thân đối mặt bất hạnh này luôn thấy thực nhạt.

Từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ ở nông thôn, được bà nội nuôi dưỡng, sau đó luôn không may hơn những đứa trẻ khác, dù cho có một khuôn mặt đáng yêu, cũng sẽ không kết giao được nhiều bạn, bởi vì ở trong nội tâm trẻ con, đứa bé không có cha mẹ bảo vệ, chung quy có thể tùy ý khi dễ.

Về sau lớn hơn, thấy được càng nhiều thứ kỳ quái, cậu chậm rãi minh bạch, người cả đời vô luận huy hoàng như thế nào, đến cuối cùng cũng chỉ trở thành một mảnh hư vô, đến khi bà nội cậu mất đi, cậu khóc xong liền tới nội thành, cha mẹ ly dị, cuối cùng mình cậu đi theo bên cạnh mẹ, cuối cùng mẹ và chồng mình hiện tại, còn có con của bọn họ rời đi, cuối cùng cha mẹ mình song phương dùng tiền cho cậu một căn nhà nhỏ, hơn 100 mét vuông, toàn bộ lại cho mình mười vạn đồng tiền, sau đó đều tự kết thúc, đây coi như không tồi, cậu nghĩ vậy, người khác phấn đấu thật lâu có lẽ còn chưa mua được căn nhà nhỏ, tồn không đến hai mươi vạn.

Cậu quen xui xẻo, đương có một người đối tốt với cậu, đây là may mắn trong truyền thuyết, cậu bắt đầu có chút không quen, có lẽ là không được tự nhiên, cậu chỉ biết là, người bên cạnh đây dường như luôn một vẻ mặt liệt, nhưng mà quả thực đối tốt với cậu.

Đương một người thiếu nợ thành thói quen, đột nhiên có một người nói cho mi biết, tiền tôi giúp cậu trả, rất nhiều người phản ứng đầu tiên không phải cao hứng, mà là trong nội tâm hoài nghi, đây là chân thật sao?

“Tur Diễn, cậu đang suy nghĩ gì?” Chỉ trong chốc lát thời gian, Ngôn Tư Diễn ở trong miệng Mao Hữu đã từ Ngôn tiên sinh trực tiếp thăng cấp làm Tur Diễn, cởi áo khoác âu phục nghiêm cẩn, Mao Hữu đã không còn phong độ luật sư nghiêm túc kia, ngược lại có chút giống con mèo lười nhác.

Ngôn Tư Diễn nhìn Mao Hữu như vậy, có chút nghĩ không rõ, cho dù là Mao Hữu hay Mạt Lan đều so với mình ra vẻ yếu kém, vì cái gì...

Bàn tay ấm áp dán lên trán cậu, “Đầu còn không thoải mái?”

Ngôn Tư Diễn sững sờ quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, có khuôn mặt khiến phụ nữ ưa thích, có tiền tài khiến đàn ông hâm mộ, một người như vậy, chân thật đối mình có loại cảm tình này, hay đây chỉ là ảo giác bản thân?

Tần Húc Căn gặp cái dạng này của Ngôn Tư Diễn, mày nhăn lại, đứng lên ra lệnh cho Mai quản gia đứng ở cửa, “Mai quản gia, đi gọi...”

“Tôi không sao,” Ngôn Tư Diễn ý thức được chính mình thất thần, bung tách trước mặt lên uống một ngụm trà, để kéo về thần trí bản thân không biết chạy đến địa phương nào rồi.

Mao Hữu bung tách trà ngó Ngôn Tư Diễn uống trà, mình có thể nói cho Ngôn Tư Diễn tách trà cậu ta đang uống là của đại ca chứ? Đại ca tuy từ trước đến nay không thích người khác đụng vào đồ đạc của anh ta, nhưng mà nếu là người này..., vậy hẳn không có vấn đề gì nhỉ.

Tần Húc Căn mắt nhìn tách trà được Ngôn Tư Diễn nâng ở lòng bàn tay, quả nhiên không nói gì thêm, chỉ gọi Triệu thẩm chuẩn bị dọn cơm, hiện tại đã qua giờ cơm, anh không có vấn đề gì, nhưng người bên cạnh này gầy teo yếu ớt, sớm nên nuôi tốt rồi.

Thời điểm dùng cơm trưa, Mao Hữu lần đầu tiên lĩnh hội rõ ràng cái gì gọi là nhân tính khác thường, nhìn xem chỉ cần được Ngôn Tư Diễn nhiều chọn thì hai chiếc đũa thần kì chuyển tới trước mặt Ngôn Tư Diễn, khoe miệng anh co rút lại, khi anh chứng kiến đại ca nhà mình mặt không biểu tình kéo đi thức ăn mình yêu thích nhất, lập tức nội lưu đầy mặt, cái này là sự khác biệt giữa người yêu với bạn bè nha.

“Đại ca...” Mao Hữu lời còn chưa nói ra miệng đã bị Tần Húc Cẩn liếc mắt một cái liền quét trở về.

“Ăn không nói ngủ không nói.” Nói xong, Tần Húc Cẩn lại đem một miếng gà quay chuyển qua Ngôn Tư Diễn.

Mao Hữu: ???

Năm phút đồng hồ sau, Ngôn Tư Diễn nghĩ tới một vấn đề nghiêm túc, “Tổng giám đốc, xế chiều hôm nay đi làm sao?”

Tần Húc Cẩn đặt đĩa xuống, chậm rãi mở miệng, “Hôm nay cậu bị tai nạn xe, không lên.”

“Trừ tiền lương chứ?” Vấn đề này càng thêm nghiêm túc.

Tần Húc Cẩn đuôi lông mày tựa hồ hơi chút động như vậy vừa động, “Không trừ.”

“Tổng giám đốc, tôi có nói anh là người tốt chưa.” Ngôn Tư Diễn cười tủm tỉm mở miệng.

“Chưa, cậu chỉ nói qua tôi là chu lột da.” Tần Húc Cần bình tĩnh trả lời.

Động tác chọn đồ ăn của Ngôn Tư Diễn dừng một lát, vẻ mặt hơi đổi, nhưng lập tức nhanh chóng lại bày nụ cười vô lại, “Làm sao có thể, nhất định là ngài già ảo giác rồi.”

Tần Húc Cần liếc mắt nhìn cậu, không tỏ thái độ gì đối với mấy lời phát biểu này của Ngôn Tư Diễn.

Mao Hữu khinh bỉ liếc nhìn Tần Húc Cần, ăn không nói ngủ không nói!

Ăn cơm chiều, sau khi nghỉ trưa, Ngôn Tư Diễn đứng ở trước cửa sổ nhìn thấy thanh niên trong vườn hoa, còn tưởng trong vườn này ở nhiều người, chần chừ lại chần chừ, cuối cùng vẫn quyết định xuống dưới giao lưu trao đổi với vị sinh vật không rõ này.

Mạt Lan vừa mới làm xộp một mảnh đất nhỏ, thì chứng kiến Ngôn Tư Diễn cười tủm tỉm hướng anh đi tới, những ý cười thích thú nơi khóe mắt anh biến mất, người này không phải nên sợ hãi sao?

“Mạt tiên sinh đối các loại hoa hình như rất có nghiên cứu,” Ngôn Tư Diễn chỉ vào nhà kính trồng hoa bên cạnh, “Ở bên trong đó chắc có rất nhiều hoa quý, Mạt tiên sinh có thể dẫn tôi đi xem chứ?”

“Cậu Ngôn nếu thích, vậy thì mời, ” vỗ vỗ chút bùn đất, Mạt Lan nghiêng đầu nhìn qua lầu trên, Tần Húc Cẩn đang đứng nơi góc ban công, anh thu hồi ánh mắt, “Bên trong nhà kính có rất nhiều thực vật hiếm thấy, tôi nghĩ cậu Ngôn nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.”

“Chỉ cần là thực vật quý hiếm, tôi tự nhiên cảm thấy hứng thú,” Ngôn Tư Diễn như cũ mang theo vui vẻ, chỉ là hai chữ thực vật cần rất nặng.

Độ cong khoé miệng Mạt Lan hơi nhếch, hai người đến bên ngoài cửa nhà kính, anh mở cửa nhà kính ra, bên trong đủ chủng loại hoa trân quý, một số thực vật còn tản ra yêu khí.

Ngôn Tư Diễn hí hí mắt, nhưng mà cậu không phải thuật sĩ, hơn nữa yêu tồn tại cũng có đạo lý của nó, cho nên cậu cũng nhìn lướt qua, ánh mắt chậm rãi rơi trên người Mạt Lan, “Mạt Lan tiên sinh hẳn không phải là người, đúng không?”

Mạt Lan cười cười, không có phản bác.

“Tôi cũng không phải thuật sĩ, cũng không phân biệt ra được yêu tốt xấu, nhưng mà tôi hi vọng anh không muốn làm loạn, người nhà này...” Ngôn Tư Diễn khoé miệng co rút, “Tính cách tuy quái chút, nhưng đều là người tốt, tu vi không dễ, hi vọng anh không cần mắc thêm nợ nghiệt trái.”

“A, chẳng lẽ lời cậu đây là suy nghĩ cho tôi?” Mạt Lan đẩy mắt kính, sau lưng một chậu thực vật dây leo bắt đầu bay vút, vắn vẹo mạnh quán tại phía sau cậu.

Ngôn Tư Diễn liếc mắt dây leo vắn vẹo kia, lòng bàn tay thăm đồ mờ mờ, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng bình thản, “Tôi đây không phải vì anh suy nghĩ, chỉ nói một sự thật mà thôi, người tu đạo vô cớ đả thương người, thì sẽ gặp Thiên Khiển.” (Thiên khiển: trời phạt)

“Thiên Khiển hay không Thiên Khiển tôi không biết, chẳng lẽ cậu cho rằng một con người nho nhỏ như cậu, có thể ngăn cản tôi cái gì,” Mạt Lan tựa hồ ngay trong chớp mắt đã đến trước mặt Ngôn Tư Diễn, bàn tay xinh đẹp bóp lấy cổ cậu, “Tôi hiện tại cho cậu một cơ hội lên trời cáo trạng như thế nào đây?”

“Kỳ thật tôi từ nhỏ đến lớn đều không thích cáo trạng,” Ngôn Tư Diễn mỉm cười với Mạt Lan, sau đó dùng tốc độ cực nhanh mở tay Mạt Lan ra, lui về phía sau hai bước, “Có chuyện nói được rồi, động thủ động cước rất hồ thẹn.”

“Đem cậu làm thành phân bón hoa nhìn rất đẹp,” Mạt Lan cũng không tiếp tục tiến lên, chỉ âm hiểm cười cười.

Ngôn Tư Diễn run rẩy, lập tức cười nói, “Vốn là cùng một gốc, huynh đệ tương tàn làm chi.”

“A, hóa ra cậu với tôi đồng dạng?”

“Không, tôi chỉ nói là chúng ta cùng sinh hoạt ở trên địa cầu, thực vật với nhân loại là một nhà cát tường.” Thanh âm Ngôn Tư Diễn càng nói càng nhỏ, người đã muốn lết đến cạnh cửa.

“Cậu bây giờ đi ra ngoài, e rằng tâm tình tôi không tốt, thì đem toàn bộ bọn họ...”

“Đừng, có việc thương lượng tốt,” Ngôn Tư Diễn lại lết về vài bước, chỉ vào đóa hoa màu trắng nói, “Hoa lan này không tồi, Mạt Lan tiên sinh là một người thợ tía hoa rất giỏi nha.” Thay đổi chủ đề, là một trong những phong cách của cậu, một chiêu này thử 100 linh 99.

“Ừm, tôi cũng cảm thấy vậy,” Mạt Lan cười tủm tỉm liếc mắt nhìn đóa hoa Ngôn Tư Diễn chỉ vào, “Chỉ là hoa thủy tiên dưỡng trong cái đĩa thôi.”

??????

Sau một chốc lát, ngắm hoa xong Ngôn Tư Diễn cùng thợ tĩa hoa Mạt Lan bận tốt ăn ý đi ra từ nhà kính trồng hoa, chỉ là một người cười cứng ngắc, một người lại cười đặc biệt ôn hòa.

Hai người chưa rời đi xa thì gặp được Đào Dao vội vàng chạy đến, Đào Dao vốn đang liếc nhìn Mạt Lan, mới mỉm cười nói với Ngôn Tư Diễn, “Cậu Ngôn, thiếu gia gọi cậu tới thư phòng tìm anh ấy.”

Ngôn Tư Diễn nghe xong, lập tức mừng rỡ, đi hai bước lại quay đầu hướng Đào Dao nói, “Đào Dao, chúng ta cùng đi a.”

Đào Dao lắc đầu, “Tôi còn có việc tìm Mạt Lan.”

“VẬY TÔI ĐÂY GIÚP CÔ,” Ngôn Tư Diễn đẩy Mạt Lan đáng tuổi cười càng ngày càng dịu dàng mở miệng nói.

“Không nhiều công việc lắm, cậu Ngôn vẫn không nên chậm trễ, thiếu gia vẫn còn ở thư phòng chờ cậu đấy.” Đào Dao thở mạnh vỗ vỗ bả vai Ngôn Tư Diễn, “Cậu Ngôn, mau đi đi.”

Ngôn Tư Diễn bụm lấy bả vai phát đau của mình, “VẬY ĐƯỢC, CÓ CHUYỆN GÌ CÔ CỨ KÊU TÔI.”

“Có việc?” Đào Dao không hiểu ra sao nhìn cậu, nhưng rất nhanh cười nói, “Ừm, được, tôi biết rồi.”

Nhìn người ba bước thì quay đầu lại đã đi xa, Mạt Lan đẩy mắt kính câu lên khoe miệng, “Con người này rất có ý tứ.”

Đào Dao mắt trắng, “Chủ tử sẽ làm cậu cũng trở nên có ý tứ,” cô trông thấy người đã đi xa, “Nhưng mà, con người này hoàn toàn đích xác rất không tệ.”

“Hừ,” Mạt Lan hai tay ôm ngực, có chút không cam lòng không muốn nói, “Coi như miễn cưỡng.”

Ngôn Tư Diễn đi vào thư phòng, đẩy cửa ra xem xét, phát hiện Tần Húc Căn với Mao Hữu đều ở, ánh mắt hai người nhìn cậu hình như có chút ý tứ thông cảm vậy.

Cậu nghi hoặc đến gần thư phòng, chẳng lẽ cậu lại xui xẻo?

“Tur Diễn, cha ruột của cậu phải chẳng tên Ngôn Diệu Đông?” Mao Hữu nghi hoặc một lát sau mở miệng hỏi.

Dáng tươi cười lễ phép duy trì trên mặt Ngôn Tư Diễn phai nhạt dần,
“Làm sao vậy?”

Tần Húc Cẩn đi đến trước mặt của cậu, kéo cậu ngồi xuống ghế sô pha, nhìn cậu một cái, sau đó mở miệng nói, “Tôi nhận được tin tức, cha cậu vừa mới bệnh chết tại bệnh viện.”

Ngôn Tư Diễn nhìn Tần Húc Cẩn, lập tức một mảnh hỗn độn, miệng há mở nhưng một chữ cũng nói không nên lời.

Cha... Qua đời? !

Chương 36 : Buồn bực khó chịu...

Chết có đôi khi chỉ là sự việc trong nháy mắt, phẳng phất ngày hôm qua người còn sống khoẻ mạnh xuất hiện ở trong ý nghĩ mình, hôm nay thì bị người thông báo, người nọ đã biến mất trong thế giới này rồi.

Ngôn Tư Diễn nhớ rõ lúc mình còn bé, hai người con gái cùng thôn bị chết đuối ở sông, mẹ của họ khóc thực thương tâm, khi đó chính cậu không rõ lắm, hai người con gái không phải đang bên cạnh bà sao, tại sao còn phải khóc chứ?

Về sau minh bạch, cái gọi là chết, đó là suốt đời không gặp được nữa.

Cậu hôm nay nghe được tin cha mất đi, thật sự không biết mình nên khóc, hay nên bảo trì vẻ đăm đăm mọi khi.

Một người chết đi là suốt đời không gặp, nhưng mà một người nếu dù cho còn sống, mình cũng chưa từng gặp qua, như vậy người nọ sống hay chết đối với giới tuyến của cậu mà nói, phân biệt thật sự lớn sao?

Hình như, không có khác biệt lớn như vậy a, cậu sẽ sờ ngửi, cho đến khi bản thân tiến vào một cái ôm ấm áp.

“Tiểu Ngôn,” Tần Húc Cần kéo người thanh niên về mặt đờ đẫn vào trong ngực mình, “Cậu còn có tôi.” Trên khuôn mặt lạnh lùng không phải đồng tình hay thương tiếc, mà là sự kiên định nào đó.

Ngôn Tư Diễn tùy ý người bên cạnh ôm mình, đàn ông với đàn ông bảo trì tư thế như vậy, hình như cũng không có cái gì khó có thể tiếp nhận, sau nửa ngày cậu trừng mắt nhìn, ngửa đầu nhìn cái người đàn ông vỗ nhẹ lưng mình này, “Buổi tối tôi muốn ăn Ma Bà đậu hủ.”

Mao Hữu nhú mày, tiểu Ngôn đồng chí, cậu đang bị ăn đậu hủ.

“Được.” Anh không hỏi cậu có khổ sở hay không, cũng sẽ không giống người trong phim thần tượng nói cái gì khổ sở cứ khóc lên; điều anh cần làm không phải chủ đạo cảm xúc của đối phương, mà là làm bạn bên cạnh người này, bởi người này là Ngôn Tư Diễn.

Ngay tại thời điểm hai người thâm tình chân thành bong bóng phấn hồng bốc lên, đứng ở bên cửa sổ Mao Hữu ho khan hai tiếng, “Kỳ thật tôi cảm thấy, vấn đề di chúc này cũng phải lo lắng suy xét.”

Dưới cuộc sống hiện đại tàn khốc này, người mắc bệnh nghề nghiệp có không ít, Ngôn Tư Diễn trong nội tâm đang khó chịu nói không nên lời, sau khi nghe thấy lời nói sát phong cảnh này của Mao Hữu, vậy mà kỳ tích giảm bớt không ít, cậu không được tự nhiên ngồi xuống chỗ bên cạnh, nhượng cho Tần Húc Cẩn một chỗ, về phần sự tình mới vừa rồi bị người nào đó ôm vào lòng, cậu quyết định lựa chọn quên đi.

Ngôn Diệu Đông sau khi chết tất cả tài sản cộng lại có gần 2000 vạn, dựa theo điều lệ kế thừa di chúc của quốc gia, Ngôn Tư Diễn là có tư cách kế thừa một phần tài sản, cho nên Mao Hữu nhận được tin tức trước tiên nói với Tần Húc Cẩn, đối với bọn anh mà nói, muốn biết điều gì thực dễ dàng.

Ngôn Tư Diễn nói Mao Hữu, cũng không nói lời nào, vợ con hiện tại của Ngôn Diệu Đông chỉ sợ sẽ không cho mình chia sẻ gia tài, hơn nữa đối với cậu mà nói, tài sản nhiều thế này coi giữ cũng không có dùng. Tiền không nhiều, đủ dùng thì được, đây là câu bà nội từ nhỏ đã nói cho cậu.

Tần Húc Cẩn thấy Ngôn Tư Diễn đẩy ngực mình ra, cũng không có làm động tác gì nhiều, chỉ là ánh mắt sầm tối, dựa vào ghế sofa nói, “Cậu không cần lo lắng, tôi sẽ giúp cậu.”

Sau một lúc lâu Ngôn Tư Diễn ngẩng đầu đối anh cười cười, “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Tần Húc Cẩn lại chứng kiến tay cậu rủ xuống bên người có chút phát ra run.

Mao Hữu tựa ở song cửa sổ bên cạnh, yên tĩnh nhìn hai người ngồi ở trên ghế sa lon, anh khoảng thời gian trước biết đại ca thích một người, lúc ấy cũng không để ý nhiều, hôm nay nhìn thấy tình huống này, người tên Ngôn Tư Diễn này đối đại ca mà nói, đích thật là tồn tại đặc biệt.

Vuốt vuốt điện thoại trong tay mình, anh quay người nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài là hoa lan đầy vườn.

Không có độc cạn cả đáy, không có thống khổ chỉ trích, bởi đây mới thực sự là cuộc sống, Tần Húc Cẩn từ giữa văn kiện phân lực chú ý đặt trên thân người ngồi bên cạnh, khoe miệng cười một cái, đứng lên đi đến bên cạnh người này, “Nên xem tivi thư giãn một lát.”

Ngôn Tư Diễn thấy Tần Húc Cẩn hôm nay nói chuyện đặc biệt dịu dàng cùng đặc biệt nhiều hơn, đóng máy tính đứng lên đuổi cái lưng mệt mỏi, “Được.”

TV thật sự không hấp dẫn, không phải nam rống hỏi nhân vật nữ chính tại sao muốn rời khỏi anh; ngay cả nhân vật nữ chính cũng khóc hỏi anh ta tại sao muốn phản bội cô, không có cầu huyết nhất chỉ có càng cầu huyết hơn. (cầu huyết: máu chó)

Ngôn Tư Diễn chống đỡ cái đầu coi nội dung cốt truyện nhàm chán, mắt lại nhìn người đàn ông mặt không biểu tình nhìn chằm chằm vào màn hình TV bên cạnh, ngáp lên, chậm rãi khơi dậy cơn buồn ngủ.

Giữa mơ mơ màng màng, cậu dường như còn nghe thấy thanh âm thâm tình nào đó nói, “Anh thích em, không vì bề ngoài của em, địa vị của em, chỉ là vì em là em.”

Thực TM (con mụ nó) cầu huyết, biên kịch bây giờ đầu óc đều nhét cỏ...

Tần Húc Căn khi cảm giác được bả vai mình ấm áp hơn, Ngôn Tư Diễn đã tựa ở bả vai anh thêm thiếp ngủ, hơi nghiêng đầu, chỉ thấy cái cằm trắng nõn của thanh niên, cũng không phải nhọn, nhưng nhìn thấy lại làm cho người ta cảm giác rất thoải mái.

Dường như có chút không thoải mái, trên bả vai cọ cọ.

Nhẹ nhàng ôm eo thanh niên, để đầu cậu tựa vào trên đầu gối mình, thò tay vén lên tóc mái trước trán, lộ ra cái trán trơn bóng.

Hờ khép ngoài cửa, Mao Hữu thu lại tay phải đặt trên nắm cửa, khước miệng cong cong, nhẹ chân nhẹ tay ly khai.

Tần Húc Cẩn có chút thất thần, tay chậm rãi sờ lên đôi má trắng nõn ấy, nhưng khoảnh khắc sờ lên nước da này thì dừng lại, một lúc lâu sau thu tay lại, nhẹ thở dài một hơi, anh cũng không muốn sau khi người này thiếp đi làm ra sự tình thất lễ.

Anh không biết đối tốt người yêu như thế nào, nhưng mà anh lại biết, yêu một người điều kiện tiên quyết đó là phải tôn trọng cậu, người thường xuyên cười, ở vài chỗ lại cố chấp đáng sợ.

Ôm thiếu niên trở về phòng, xoay người cởi giày cậu, lại quan tâm đắp cho cậu tấm chăn, Tần Húc Cẩn mới đứng ở bên giường nhìn chăm chú khuôn mặt say ngủ của người yên giấc trên giường.

Sau một lúc lâu, anh nhẹ nhàng rời phòng. Một giây cửa phòng đóng lại này, người trên giường trở thân mình, sau đó hét thảy lại quy về yên tĩnh.

Tần Húc Cẩn xuống lầu sau chứng kiến Mao Hữu đang ngồi trên ghế salon uống trà, Mạt Lan bung một tách cafe ý cười đầy mặt, mà Đào Dao đang mang một cái đĩa điểm tâm đi ra.

Nhìn thấy Tần Húc Cẩn xuống, Đào Dao mắt nhìn hành lang, “Thiếu gia, những điểm tâm này là cậu Ngôn thích ăn, nếu không...”

“Không cần, cậu ấy ngủ rồi,” Tần Húc Cẩn ngồi xuống ghế sa lon bên cạnh, nhìn về phía Mạt Lan, “Tôi nói cái gì rồi.”

Mạt Lan tay bung tách cafe run rẩy, nụ cười trên mặt cũng trở nên mất tự nhiên, “Chủ tử, tôi chỉ là muốn thăm dò thử xem cậu ta có thể tiếp nhận những điều này hay không, thật sự không có ý tứ gì khác.”

Từ phòng bếp đi tới Mai quản gia quét mắt Mạt Lan, lại cung kính dâng trà ngâm cho Tần Húc Cẩn, “Tôi xem người nào đó là nhân rồi không có việc gì tìm cậu Ngôn khó dễ.”

“Tôi...” vừa nhìn thấy ánh mắt của Tần Húc Cẩn những lời biện giải của Mạt Lan, lập tức tự động tiêu thanh.

Tiếp nhận trà trong tay Mai quản gia, Tần Húc Cẩn gần như không có cảm xúc mở miệng, “Về sau không nên gọi tôi là chủ tử.” dường như nghĩ đến cái gì, sắc mặt của anh âm trầm.

Mạt Lan sắc mặt giật mình, “Vâng, thiếu gia.”

Đào Dao cảm thấy mình bạch, thực hiện không ý thức nhìn về phía hướng hành lang, chủ tử là không muốn để cậu Ngôn phát hiện cái gì sao?

“Đám tang của Ngôn Diệu Đông vào ngày mốt,” Mao Hữu phảng phất như không nghe thấy cái gì, “Ngày mốt tiểu Ngôn phải xuất hiện.” bên trong vòng luẩn quẩn thượng lưu này chút bản lĩnh bề ngoài nhất định phải có, chỉ là không biết toàn gia kia có làm khó dễ Ngôn Tư Diễn hay không.

Tần Húc Căn uống một ngụm trà, “Tôi sẽ đi cùng cậu ấy.”

Mao Hữu đây bắt đầu lo lắng cho toàn gia kia, người đại ca này bình thường kỳ thật đều rất giảng đạo lý, nhưng mà khi anh ta coi trọng một người, thì sẽ mắc loại bệnh bao che khuyết điểm nghiêm trọng, lấy địa vị trong lòng đại ca của Ngôn Tư Diễn hiện giờ, Mao Hữu cảm thấy, người nhà kia cần phải cẩn thận với Ngôn Tư Diễn, một điều không cẩn thận, điều đó cũng không phải là cái chén mà là bộ đồ ăn xương Cảnh Đức Trấn (1).

Mạt Lan (*) buông tách cafe trên tay, cắn cắn môi dưới nói, “Thiếu gia, mới vừa rồi là Ngôn Tư Diễn chủ động bảo tôi đi nhà kính, nguyên nhân là cậu ta lo lắng tôi đối với các anh bất lợi.” Anh mới không phải vì con người kia nói tốt, chỉ là với tư cách hoa trung quân tử (2) khinh thường giấu kín chuyện của người khác mà thôi.

Đào Dao có chút kinh ngạc mắt nhìn Mạt Lan, sau một khắc khóe miệng hơi cong, mà ngay cả khóe mắt xinh đẹp tựa hồ cũng nhiễm lên chút ý cười.

“Ừm, cậu ấy chính là người như vậy,” Tần Húc Cẩn tiếp tục uống một ngụm trà, “Ăn no rồi việc không có chuyện gì luôn quản một số chuyện đâu đâu không nên quản.”

Mao Hữu vội ho một tiếng, đại ca, lời này của anh tuyệt đối không phải đối cậu nhóc khích lệ. Nhưng cậu nhóc đó coi như là người có lương tâm, đương nhiên, nhiều EQ một chút thì tốt hơn.

Không biết như thế nào, anh liền nghĩ đến một màn chiếu phim vừa mới chứng kiến trong phòng, cảm thấy có chút cảm khái, đối với Ngôn Tư Diễn mà nói, muốn tiếp nhận có lẽ không chỉ là một phần tình yêu, còn có cách nhìn thế tục, có lẽ trong lòng cậu đã bắt đầu minh bạch, chỉ là trong vô thức không muốn thừa nhận, có lẽ EQ người nọ đích xác bị âm, đến bây giờ vẫn còn chưa rõ cảm tình của đại ca.

Cẩn thận nhìn dải băng nơi cổ tay đại ca thủ pháp băng bó coi như không tệ, Mao Hữu lại cảm thấy, cái loại biểu cảm vẻ mặt đến nỗi gần hoá đá, muốn cho người ta biết được tâm ý của anh, dường như cũng không đơn giản.

“Mao Hữu,” Đào Dao vẻ mặt không đồng ý nhìn vẻ thâm tình ngóng nhìn chủ tử của Mao Hữu, “Thiếu gia là của cậu Ngôn, bên thứ ba đáng xấu hổ.”

Mao Hữu nhíu mi, tôi lặc cái đi (3), ông đây lúc nào đôi thứ đại ca mặt liệt này có hứng thú?

“Không có việc gì, anh ta chỉ cần yên lặng yêu thương thì không đáng hổ thẹn,” Mạt Lan cười tủm tỉm đẩy kính mắt, “Chúng tôi lý giải được.”

“Mao Hữu, dù cho cậu ở bên cạnh thiếu gia đã lâu rồi, nhưng mà cảm tình với thời gian không quan hệ, xin cậu đừng gây khó xử cho cậu Ngôn.” Mai quản gia da mặt như gốc cây già cũng lộ ra vẻ không tán đồng.

Khóe miệng Mao Hữu co giật, mấy cái người này không phải không ưa thích con người kia sao, thế nào lúc này ngược lại đối với mình cay nghiệt như vậy, nói tiếp, anh lúc nào thâm mến đại ca rồi?!

Ngó mấy tên đi theo bên người đại ca quá lâu, cũng thành khó chịu, rõ ràng đối Ngôn Tư Diễn vẫn rất yêu thích, không nên biểu hiện ra một bộ dạng khinh thường, cho nên nói, loại khó chịu này khiến người ta đành chịu.

Tần Húc Cẩn liếc mắt nhìn mấy người giúp nhau trêu chọc, nhớ tới người nào đó ngủ yên trên lầu, mặt không đổi sắc nói, “Nếu tinh thần rất tốt..., có thể đi nơi Diêm Quân hỗ trợ.”

Mao Hữu, “Tôi còn có một bản án phải tiếp, đi trước.”

“Khí trời hôm nay thích hợp trồng hoa lan.”

Bên người lần nữa khôi phục yên tĩnh, Tần Húc Cần uống một ngụm trà, sau đó bình tĩnh nhìn mặt trời ngoài cửa sổ bắt đầu lặn về phía tây.

.....

(1) Cảnh Đức Trấn (tiếng trung: 景德镇市 bính âm: Jǐngdézhèn Shì, Hán-Việt: Cảnh Đức Trấn thị) là một địa cấp thị của tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. Dân số Cảnh Đức Trấn năm 2006 ước tính 311.200 người. Thành phố này được mệnh danh là “thủ đô gốm sứ” do ở đây là nơi sản xuất gốm sứ có chất lượng với lịch sử 1700 năm. Về mặt hành chính, Cảnh Đức Trấn được chia thành các đơn vị cấp huyện sau:

Khu Xương Giang (昌江区)

Khu Châu Sơn (珠山区)

Thành phố cấp huyện Lạc Bình (乐平市)

Huyện Phù Lương (浮梁县)

Nguồn wiki

Cái chén = xui xẻo (xem lại chú thích chương 4)

(2) Hoa trung tứ quân tử: Mai, Lan, Trúc, Cúc

Lí Quân Bình

Nếu như trong tuế hàn tam hữu, cổ nhân sắp xếp ba loại hoa mộc khác nhau dựa theo tiêu chí phẩm cách chịu lạnh giá và giữ khí tiết thì Hoa trung tứ quân tử : mai, lan, trúc và cúc tựa hồ như sự sắp xếp này dựa theo tiêu chí mùa hoa nở. Theo cổ nhân, mùa đông là khởi đầu của mùa xuân, nên hoa mai được xếp vị trí đầu tiên, mùa xuân có lan huệ, mùa thu thì có hoa cúc. Nhưng kỳ lạ là, trúc bốn mùa xanh tươi, phải xếp trúc đứng đầu, hoặc xếp cuối cùng mới hợp lẽ tự nhiên. Nhưng cổ nhân lại xếp trúc ở vị trí thứ ba. Nguyên nhân có thể là do hoa sen, hoa nhài không đảm nhiệm được nhã danh quân tử chi hoa. Vì thế không thể không đưa trúc vào là một trong tứ quân tử chi hoa.

Nếu nhìn hoa lan từ quan điểm thực vật, hoa lan là một loại hoa thân thảo có hương vị. Nhưng ngược lại, cổ nhân cho rằng hoa lan là Thiên hạ đệ nhất hương, hương tố, Vương giả hương. Từ những mệnh danh trên có thể thấy mức độ trân trọng của cổ nhân đối với hoa lan là như thế nào. Hoa lan còn có rất nhiều cách gọi khác như: Đô lương hương, Thuỷ hương, hương thuỷ lan, hương thảo, nữ lan, tỉnh đầu la, chi lan...Những biệt danh này thể hiện rõ đặc điểm về mùi thơm và khí vị của hoa lan. Hoa lan được trân trọng là do hương vị của nó, hay nói ngược lại, do nó có hương đậm

nên được con người trân trọng. Trân quý và hương chính là hai đặc trưng lớn nhất mà hoa lan nổi danh trong thế giới hoa.

Lịch sử trồng hoa lan của người Trung Quốc có ít nhất hai nghìn năm. Bắt đầu từ đời Hán, trải qua Nam Bắc triều, đến đời Đường thì trồng và chơi hoa lan trở thành phổ biến. Đến thời Minh, chơi lan có hệ thống và hiểu biết hơn, do Lý Thời Trân tổng kết kinh nghiệm vào trong Bản thảo cương mục. Đến đời Thanh tiếp tục phát triển. Tóm lại, cổ nhân chơi lan huệ, không chỉ là một hoạt động trồng hoa đơn thuần, trồng lan là một quá trình tu dưỡng bản thân. Bồi trồng hoa lan chính là bồi trồng phẩm chất và tính tình của văn nhân sỹ quân tử.

Lan, huệ sở dĩ được cổ nhân tôn sùng, trước hết là chúng có hương đậm. Kinh dịch viết: “đồng tâm chi ngôn, kỳ khiêu nhu lan” (lấy hương thơm của lan ví như ngôn từ đồng tâm).

Cổ nhân cho rằng lan, huệ là loại hoa tượng trưng cho người quân tử. Lan tượng trưng cho người quân tử, ngoài vẻ đẹp đặc trưng là kỳ hương ra, quan trọng hơn nữa là lan vốn có phẩm cách của sỹ quân tử, chủ yếu biểu hiện ở chỗ : Đạm bạc và nguyên sơ (hoang dại), lấy hương thơm của mình ngợi ca bản thân mình, không cầu mong vinh hiển ở bên ngoài. Gia ngữ nói: Lan sinh trong rừng sâu, , không vì ngoại cảnh mà mất hương thơm, quân tử tu đạo lập đức, không vì nghèo khổ mà biến đổi tiết hạnh. Cổ nhân trực tiếp vì khí tiết của hoa lan như người quân tử, biểu thị sự khâm phục của văn nhân sỹ đại phu đối với hoa lan. Khổng Tử cả đời bốn ba bốn phương, thuyết phục các vua chúa sử dụng đạo của mình trị quốc. Trên đường ông nhìn thấy hoa lan giữa quần thảo, ông liền nghĩ đến bản thân mình và ví thân phận mình như hoa lan : Hoa lan vốn dĩ là vương giả

huong, không ngờ đến ngày hôm nay đành phải làm đồng bọn cùng quân thảo. ông hạ đàn, gảy một bản đàn vô cùng thương cảm, bản nhạc này nổi tiếng trong lịch sử âm nhạc Trung Quốc. Câu chuyện trên, Khổng Tử trực tiếp ví mình như hoa lan, trở thành một điển phạm sớm nhất của sự tương ngộ, liên thông giữa lan huệ và quân tử sĩ đại phu.

Cúc.

Hoa cúc được cổ nhân mệnh danh là : Hoàng hoa của Trung Quốc

(hoàng màu vàng). Từ đó có thể thấy nó chính là loại hoa thể hiện : Trung Quốc quốc túy chi hoa (là loại hoa quốc túy của Trung Quốc). Hoa cúc được người Trung Quốc trồng từ hơn ba nghìn năm trước. Thời nhà Đường, thông qua Triều Tiên hoa cúc được truyền vào Nhật Bản, sau thế kỷ 17, dần dần truyền vào các quốc gia âu mỹ, trở thành thế giới danh hoa (loài hoa nổi tiếng trên thế giới). Mấy nghìn năm trước, người Trung Quốc trồng hoa cúc, chủ yếu là hoàng cúc (cúc vàng), vì vậy, hoa cúc được thể hiện dưới ngòi bút văn nhân sỹ đại phu chủ yếu là chỉ cúc vàng (hoặc kim cúc, kim cũng là vàng, hoàng cũng là vàng). Hoa cúc trắng xuất hiện ở thời kỳ nhà Tấn.

Cổ nhân cho rằng, hoa cúc có ba công dụng lớn, đó là : bỉ đức (so sánh với đức), dược phẩm và thưởng thức.

Đặc điểm lớn nhất của hoa cúc là nở hoa muộn. Cúc không muốn cùng quần hoa tranh xuân, thà nguyện ở lúc sâu nhất của mùa thu, phong hàn lạnh thấu xương, nhất cảnh độc tú, một mình nở hoa, một mình độc diễn. Vì vậy bao nhiêu sỹ quân tử trong thiên hạ thì có bấy nhiêu người nhiệt tình ngợi ca và tôn sùng cúc. Cổ nhân đều nhìn thấy phẩm cách của hoa cúc là cam chịu cô đơn, dám ngạo mạn, khinh thường thế tục, dám nở hoa giữa mùa không có hoa nở. Cổ nhân không chỉ coi hoa cúc là tượng trưng cho phẩm cách quân tử như: chịu lạnh giá, thanh khiết, mà còn coi cúc là hình tượng khí cốt của quân tử sỹ đại phu không màng vinh hoa, vui với thanh bần. Như vậy, bất giác, Hoa cúc từ đối tượng để so sánh với đức đã chuyển hoá thành tiêu chí nhân cách đẹp của sỹ quân tử. Chính vì vậy, Hoa Cúc không chỉ được gia nhập vào tứ quân tử (mai, lan, trúc, cúc) mà còn thường được dùng kèm với một số loài thực vật xanh bốn mùa như Tùng, trúc :người ta thường gọi: Tùng Cúc, Trúc cúc. Đào Uyên Minh vô cùng yêu cúc, nhà ông có một vườn cúc. Khi nghỉ hưu trở về nhà, ánh mắt đầu tiên ông nhìn là: tùng cúc đều còn tồn tại. Điều này mang lại cho ông sự an ủi vô cùng to lớn về mặt tâm linh. Những khi rảnh rỗi, ông thường ngồi dưới cây tùng xanh, tay cầm bó cúc to, uống rượu thưởng hoa, nếu có buồn phiền ông đi vào vườn cúc. Khi bước vào vườn cúc ông như bước vào cảnh giới hư tĩnh linh không.

Thứ hai: công dụng thứ hai của cúc là có thể dùng làm dược phẩm và thức ăn. Đây cũng là một bộ phận trọng yếu tổ thành nhã hứng hoa mộc của quân tử sỹ đại phu. Duy chỉ có người Trung Quốc, mới sử dụng hoa cỏ dại làm thực phẩm và làm thuốc. Cách làm này, làm cho Trung Y học Trung Quốc trở thành một liệu pháp chữa bệnh độc nhất vô nhị trên thế giới, đồng thời nuôi dưỡng triết học quan và nhân sinh quan độc đáo của người Trung Quốc. Cổ nhân cho rằng, trong mùa mà vạn mộc héo tàn, ngược lại Hoa Cúc sinh trưởng tươi tốt, từ đó có thể thấy trong nội thể Hoa Cúc ẩn tàng chân khí của trời đất. Như vậy, nếu con người sử dụng thứ hoa có chân khí

này làm thực phẩm, dược liệu, có thể được hưởng thụ chân khí này của thiên địa, kéo dài tuổi thọ. Các hoàng đế và văn nhân Trung Quốc đều trồng và khuyến khích sử dụng hoa cúc. Ngụy Văn Đế Tào Phi tặng bạn một bó cúc, mời bạn sử dụng và nghiên cứu cúc. Thờ Tấn Dương Hoàng Cảnh, cũng rất tán thành sử dụng hoa cúc.

Ngày 9 tháng 9 nông lịch, là tết Trùng Dương. Cửu là số dương, lưỡng dương tương trùng, cổ nhân gọi là Trùng dương. Trong tết Trùng dương có ba hoạt động lớn: Lên núi, uống rượu và thưởng Cúc. Các hoạt động này có một quan hệ mật thiết với cúc, không thể tách rời. Cổ nhân cho rằng đây là công năng lớn nhất của Hoa Cúc trong ba công năng vừa nêu trên. Trong đó, uống rượu và thưởng Cúc tiến hành đồng thời trong quá trình dâng sơn. Mục đích chủ yếu của lên núi trong tết Trùng Cửu là để diệt trừ bệnh tật và những điều không may mắn. Khi lên núi, có hai hoạt động vui mừng cùng diễn ra là uống rượu và thưởng Cúc. uống rượu, thưởng cúc và làm thơ phú là ba hoạt động quán xuyên suốt trong quá trình lên núi, nó là tiết mục cực kỳ trọng yếu trong thưởng thức nhân sinh của cổ nhân. Trong Hồng Lâu Mộng, Tào Tuyết Cần miêu tả sâu sắc ý nghĩa hoạt động thưởng Cúc của Đại Ngọc, Bảo Thoa, Tương vân và các chị em khác trong gia đình họ Giả. Trong lịch sử Trung Quốc lưu lại rất nhiều văn nhân sỹ đại phu đam mê thưởng cúc, trong đó nổi tiếng nhất là Đào Uyên Minh, ông được người đời mệnh danh là Cúc Tích (nghiện Cúc).

Trịnh Văn Định dịch

Nguồn dịch: Hoàng Trác Việt và Đặng Thánh Nguyên chủ biên, Trung Quốc nhân đích nhàn tình dật trí (中国人的闲情逸致), Quảng Tây Sư phạm Đại học xuất bản xã, 2007, tr. 174-184.

Bản dịch đã đăng tại: tạp chí Văn hóa Nghệ An, số Tết, 2010.

Cái bài gì mà bốn loại hoa, toàn đi nói chủ yếu hoa cúc

(3) *Tiếng địa phương của bộ phận miền giữa Trùng Khánh và Tứ Xuyên, bày tỏ ý tứ “ta kháo”, “không nói gì”, “xui xẻo”*

“ta lặc cái đi” đồng nghĩa với “ta lặc cái sát”

“ta lặc cái sát” (hoặc “ta sát”) cách dùng lưu hành gần đây. Có thể nói là một kiểu cười mắng trên chộc. Có ý tứ “Ta kháo”. Nguyên nhân lưu hành từ này chủ yếu là bởi tranh châm biếm hài bản phối âm Nhật và cucn201 sử dụng nhiều lần, một đêm bạo hồng. Về trong game internet “Bóng rổ trên phố” giai đoạn đầu (2006-2007). Bởi những người chơi lạm dụng câu nói thô tục, vì xây dựng không khí du hí hài hoà, phía đại lý game che đi những ngôn từ bất nhã trong game, lúc ấy “Cao” thịnh hành. Một loại từ ngữ nhục mạ không thể biểu hiện trong trò chơi, vì thế liền phát triển ra “Wo ca” một kiểu từ ngữ thay thế dị dạng, bởi vì đưa vào ngắn gọn thuận tiện, ý tứ dễ hiểu ngầm, vì thế đã thịnh hành lên. (nguồn baidu)

Chương 37: Boss giận dữ vì Tiểu Ngôn (thượng)...

Ở một nơi như Thiên triều, rất nhiều thời điểm chuyện tang được làm tuyệt đối không hề kém hơn chuyện buồn, trong một số gia đình, chuyện tang thậm chí còn long trọng hơn chuyện vui, tựa hồ như vậy mới có thể biểu hiện ra hiếu thuận cùng với không nỡ của hậu bối đối với người chết.

Ngôn Tư Diễn nhìn bãi cỏ xanh mướt rộng lớn trước mắt, còn có cái gọi là nhân sĩ xã hội thượng tầng mặc trang phục trắng đen đi tới đi lui thấp hương đưa tiền kia, cùng với đội ngũ khóc tang hoa lệ được mời tới, mày không tự giác cau lại.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài có thiệp mời không?” Ngôn Tư Diễn còn chưa tiến thêm một bước, đã bị một bồi bàn mặc quần áo đen đeo hoa trắng trước ngực ngăn lại.

Ngôn Tư Diễn mắt nhìn cái đầu gạch thêm cái mặt bánh nướng của bồi bàn, nhíu nhíu mày, bộ dáng không đẹp bằng Tần boss lại còn học theo người ta mặt than? Tuy rằng tính tình cậu từ trước đến nay rất tốt, nhưng hôm nay dưới bầu không khí này, không khỏi cũng dính chút tức giận, “Tôi chưa bao giờ biết con trai đến lễ tang của ba mình còn cần thiệp mời.”

Tần Húc Cẩn đứng ở bên cạnh cậu nghe nói như thế, nghiêng đầu nhìn biểu tình của Ngôn Tư Diễn, phát hiện sắc mặt của cậu ta không có tươi cười như mọi ngày, lại có một loại đăm đăm nói không nên lời, anh chưa từng gặp qua Ngôn Tư Diễn như vậy, trong lúc nhất thời nhưng lại cảm thấy được, Ngôn Tư Diễn như vậy làm cho anh có loại đau lòng khó có thể nói rõ.

Bồi bàn nghe được lời nói của Ngôn Tư Diễn, hiển nhiên có chút không phản ứng kịp, bởi vì trong phản ứng của hắn, con của Ngôn Diệu Đông chỉ có thiếu gia Ngôn Thuật cùng tiểu thư Ngôn Vũ, thanh niên xinh đẹp này chẳng lẽ là con riêng của Ngôn tổng? Làm bồi bàn nho nhỏ, hắn cũng không biết nên làm như thế nào, để người này vào, hậu quả của hắn quả thực rất thảm, nhưng nếu không để, nếu người này quả thật là con trai của tổng giám đốc, hậu quả của hắn cũng không tốt đến chỗ nào.

Nghĩ đến chuyện tình không thể lộ ra của nhà giàu này, bồi bàn nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn, bắt đầu hồi hận buổi sáng gặm cái quả lê kia, nếu hắn không gặm quả lê kia. Không biết chừng còn không gặp đến loại chuyện không hay ho này ấy chứ.

“Đây là có chuyện gì?” Một cô gái trẻ tuổi mặc váy dệt tơ tằm màu đen đi tới, đầu tiên là nhìn lướt qua Ngôn Tư Diễn, sau đó lại nhìn Tần Húc Cẩn mặc complet hàng hiệu, lời nói coi như là lễ phép, “Nhị vị là?” Ánh mắt cũng không miễn liếc nhìn Ngôn Tư Diễn vài lần, người này hình như cô từng gặp qua ở đâu đó.

Tần Húc Cẩn mặt không chút thay đổi lấy ra thiệp mời, tỏ ý không muốn nói nhiều, “Tôi cùng cậu ấy tới.”

“Hóa ra là Tần tổng, thật sự là thất lễ,” vừa thấy tên người được mời trên thiệp mời, sắc mặt Ngôn Vũ đại biến, lập tức thay sắc mặt tôn kính, “Tần tổng, mời đi bên này.” Nói xong, cô liếc nhìn thanh niên bên cạnh Tần Húc Cẩn, “Vị này chính là?”

Tần Húc Cẩn nheo mắt, “Vị này chính là con trai của Ngôn tổng với vợ trước, Ngôn tiểu thư chưa từng gặp qua chắc cũng biết, Tiểu Ngôn, vị này chính là em gái của cậu, Ngôn tiểu thư.”

Ngôn vĩ nghe xong giới thiệu của Tần Húc Cẩn sắc mặt đã thay đổi lại biến, nhưng khi nhìn thấy thái độ rõ ràng của Tần Húc Cẩn ở bên cạnh Ngôn Tư Diễn, sắc mặt trắng vài phần, nhưng trên mặt vẫn miễn cưỡng duy trì thái độ hữu hảo, “Như vậy, hai vị mời.”

Ngôn Tư Diễn nhú nhú mày, nòng nọc không gọi cậu là anh, cậu tự nhiên cũng sẽ không cho rằng cô gái thủ đoạn không tồi trước mắt này là em gái của cậu, làm gì ở loại chuyện này miễn cưỡng bản thân.

Ngôn Thuật ở chỗ khác chiêu đãi tân khách nhìn thấy em gái nhà mình đang nói chuyện gì đó với hai người đàn ông, liếc mắt một cái liền nhận ra một người trong đó là tổng giám đốc Tần Phong đã từng hợp tác với mình, hàn huyên với tân khách bên cạnh vài câu, liền đi qua nghênh đón.

“Tần tổng, đa tạ hôm nay đến thương tiếc vong phụ,” Ngôn Thuật từ trước đến nay biết tính cách của tổng giám đốc Tần Phong lạnh lùng, lại càng không thích giao tiếp, tuy rằng có gửi cho anh ta thiệp mời, nhưng thật sự không ngờ Tần Húc Cẩn sẽ đến thương tiếc, trong lúc nhất thời anh có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh.

“Xin nén bi thương,” Tần Húc Cẩn lạnh lùng gật đầu, cũng không để Ngôn Thuật đang quá mức khách khí vào mắt, tất cả lực chú ý thật ra lại đặt trên người Ngôn Tư Diễn đang đứng im lặng ở một bên.

Ngôn Thuật cũng theo đó mà nhìn Ngôn Tư Diễn vài lần, lập tức thay đổi sắc mặt, anh không phải Ngôn Vũ, bởi vì anh từng gặp qua Ngôn Tư Diễn, hôm nay nhìn thấy Ngôn Tư Diễn xuất hiện ở buổi khâm liệm, tâm tình quái dị nói không nên lời.

Nhưng là nhìn Tần Húc Cẩn, anh cũng liền đón hai người đi vào, chỉ là thần sắc thật sự không coi là đẹp, nhưng vì đang ở hoàn cảnh này, cho dù sắc mặt của anh có khó coi, cũng sẽ không có người cho rằng anh đãi khách không chu toàn, về phần một số người cố ý, tự nhiên hiểu được sự mập mờ ở trong đó, nhìn khuôn mặt có bốn phần giống nhau của Ngôn Tư Diễn cùng Ngôn Thuật, phần lớn đều biết đây là có chuyện gì.

Tất cả mọi người là đàn ông, ở bên ngoài chơi đùa cũng không sao, nhưng thế nào lại chơi ra cả đũa nhỏ, bây giờ thì tốt lắm, đã chết còn xấu hổ

như vậy, cho nên đàn ông không chỉ phải chơi ở bên ngoài, nhưng lại phải biết chơi mới được.

Ngôn Tư Diễn không nhìn các loại ánh mắt xung quanh, đôi mắt nhìn thẳng ảnh chụp ở trên linh đường, người đàn ông không đến sáu mươi thoát nhìn giống như bốn mươi tuổi, trên khuôn mặt tuần tú còn mang theo ý cười, cậu mặt không hề thay đổi bước lên, cung kính vái ba vái, gõ xuống hoa trắng trước ngực đặt vào giữ đám hoa trắng, trong lúc nhất thời cũng không biết tâm tình hiện tại của mình là thế nào.

Đối với một người không hề xuất hiện trong cuộc đời của mình, cho dù có là danh nghĩa cha ruột, đối với cậu mà nói, cũng so ra kém chiều cố của ông bà nội ở nông thôn.

Ánh mắt hoặc trêu tức hoặc xem diễn hoặc khinh thị xung quanh khi nhìn thấy tổng giám đốc Tàn Phong luôn luôn nổi tiếng lạnh lùng đi về phía thanh niên thì thay đổi sắc mặt.

Lúc trước bọn họ nghĩ đến Tàn Húc Căn là cho Ngôn gia mặt mũi mới đến tham gia lễ khâm liệm, hiện giờ xem ra chỉ sợ không phải cho Ngôn gia mặt mũi, mà có lẽ là cho người thanh niên là con riêng của Ngôn Diệu Đông này mặt mũi.

Ánh mắt trêu tức hoặc là khinh thị nhất thời đều biến thành chăm chú, ai cũng không phải đồ ngốc, ai cũng không phải người mù, nhìn thấy hai

người thừa kế của Ngôn gia sắc mặt không hề tự nhiên, là biết vấn đề di sản của Ngôn Diệu Đông không tốt giải quyết như vậy.

Sau khi khâm liệm xong chính là yến hội, một ít tân khách ở lại không về thật ra là có ý muốn xem náo nhiệt, an bài chỗ ngồi này chính là một vấn đề lớn.

Thanh niên gọi Ngôn Tư Diễn này nên làm sao? Ghế tân khách hay ghế chủ nhân?

Thời điểm Lâm Quyên mang một thân mỗi một tham dự yến hội, phát hiện sắc mặt con gái của mình tựa hồ mang theo một tia bất an, bà liếc nhìn xung quanh, liền phát hiện thân ảnh đứng ở một bên kia, dĩ nhiên là đứa nhỏ đó.

Trong lòng bà ngũ vị tạp trần, vừa muốn nói chuyện, lại cảm thấy cổ họng ngứa ngáy liền ho lên, chỉ là tầm mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào thanh niên đứng ở cách đó không xa. Bà nghĩ đến lời nói trước khi chết của Ngôn Diệu Đông, thế nhưng muốn bà đem di sản phân 10% cho con của người đàn bà khác, trong lòng chung quy có gì đó nghẹn lại, nghĩ thế nào cũng không thuận.

Bà quên không được cảm giác khi nhìn thấy đứa nhỏ này tám năm trước, chẳng qua là một đứa trẻ hơn mười tuổi, không khóc không kêu lại làm cho bà thấy quý dị đến đáng sợ, sau khi nhìn thấy đứa nhỏ kia bà ôm

ước chừng hai tháng, ở sâu trong lòng bà, tồn tại của Ngôn Tư Diển là không rõ ràng, mặc dù vào lần đầu tiên gặp mặt, đứa nhỏ trắng trẻo mập mạp kia cao giọng gọi bà là dì, hơn nữa nói thích bà.

Ngôn Vũ thấy Lâm Quyên đi ra, bước đến đỡ lấy cánh tay của bà, “Mẹ, thân thể mẹ còn chưa khỏe, đi ra làm gì, nơi này con cùng anh hai lo là được rồi.”

Lâm Quyên nhìn đỏ hốc mắt, “Hôm nay tất cả mọi người là tới thương tiếc Diệu Đông, mẹ đến cảm ơn mọi người cũng là điều nên làm.”

Mấy người ở gần đó nghe lời này, đều nói khách khách khí khí.

Sau khi chào hỏi với mọi người Lâm Quyên mời từ giúp đỡ của Ngôn Vũ đi về phía Ngôn Tư Diển, đỏ mắt nói, “Tư Diển, thật không ngờ hôm nay cháu cũng đến đây, mấy năm nay bình thường cháu cùng Diệu Đông cũng không thân cận, hiện giờ Diệu Đông đi rồi, cháu cũng không nên oán ông ấy.”

Ngôn Tư Diển sắc mặt không thay đổi, “Bình thường ba đều bận việc, không có thời gian chiều cổ cháu cũng là bình thường.” Bà đã nói tôi không thân cận với người đàn ông kia, tôi liền thuận theo bà nói.

Biểu tình trên mặt Lâm Quyên cứng đờ, lập tức lại nói, “Tôi cũng biết cháu là đứa nhỏ tốt, một khi đã như vậy, trước hết ngồi vào vị trí đi.” Nói xong, chỉ chỉ một bàn bên cạnh bàn chủ nhà, ngồi trên bàn kia phần lớn là những thương nhân nổi tiếng, hành động này của Lâm Quyên rõ ràng là không nghĩ thừa nhận thân phận chủ nhân của Ngôn Tư Diễn, hơn nữa muốn cho cậu thấy rõ địa vị của bản thân, cùng với những nhân vật nổi tiếng này so sánh, cậu không tính là cái gì.

Ngôn Thuật nhìn thấy an bài như vậy của mẹ mình, sắc mặt khế biến, nghiêng đầu nhìn về phía Tần Húc Cẩn, quả thực nhìn thấy sắc mặt anh ta rét lạnh hai phần, trong lúc nhất thời trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

“Đa tạ dì Lâm khích lệ,” ngôn tư nhìn nhìn về phía sau bà, “Nếu như ba còn sống mà biết ngài đối cháu thân thiết như thế, nhất định sẽ rất cảm động.”

Lâm Quyên nhìn thấy cậu ta nhìn ra phía sau của mình, nhưng lại như phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn lại, phía sau trống rỗng không hề có gì, xa xa là linh đường của Ngôn Diệu Đông.

“Cháu vẫn luôn rất thích dì Lâm đấy,” nói đến đây Ngôn Tư Diễn cúi đầu môi hơi cong lên một vòng cung, cậu nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, mẹ của mình ôm mình khóc nức nở, sau đó rời khỏi thôn không bao giờ trở về nữa, nhà bọn họ vốn là gia đình có tiền nhất trong thôn, chỉ là về sau, lại thành đối tượng cần người trợ giúp trong thôn.

Sau đó mới biết được, ba của mình vào lúc mẹ mang thai mình lại ở cùng với người phụ nữ khác, mà người phụ nữ kia bây giờ thành vợ của Ngôn Diệu Đông. Tuy rằng không phần hận giống như nhân vật chính trong phim truyền hình, nhưng nhiều ít vẫn có chút không thoải mái, cậu dù sao chỉ là một phạm nhân, không phải thánh nhân.

Lâm Quyên cảm thấy toàn thân mình lạnh buốt nhịn không được run rẩy, dẫn tới Ngôn Vũ đang đỡ lấy bà lo lắng nhìn.

“Lâm phu nhân có thể có chút hiểu lầm,” Tần Húc Cẩn lạnh lùng mở miệng, “Tiểu Ngôn là con vợ trước của Ngôn tiên sinh, làm chủ nhân sao có thể ngồi ở chỗ của khách.”

Tân khách nhất thời hiểu ra, ánh mắt nhìn về phía Lâm Quyên hơn phần đánh giá, hóa ra đây mới là người đến sau, nhìn cái dạng này, chỉ sợ cũng là cái việc không tốt đẹp.

Sắc mặt Lâm Quyên có chút khó coi, thấy người đàn ông lạnh lùng này nói rõ mọi chuyện, lập tức cũng không khách khí, “Vị tiên sinh này cũng hiểu được cậu ta chẳng qua là con vợ trước?!”

“Mẹ...” Ngôn Vũ ở một bên khó xử nhìn mẹ mình, nhìn lại Tần Húc Cẩn sắc mặt lạnh lùng, trong lòng chuông rung âm ỉ, mẹ của con à, vị này chính là tổng giám đốc của Tần Phong, lão nhân gia ngài đắc tội ai đều

được, chỉ là đừng tìm nhân vật lớn này khiêu khích, lúc trước một người khiêu khích anh ta đã sớm xin phá sản, ngài ngàn vạn lần không nên xúc động a!

Chương 38 : Boss nổi giận vì tiểu Ngôn (hạ)...

Phe của Ngôn Tư Diễn vốn đang yếu thế nhưng khi được Tần Húc Cẩn gia nhập liền trở nên mạnh mẽ, cậu nhìn sắc mặt Tần Húc Cẩn so với bình thường càng khó coi hơn, sờ sờ mũi rồi liếc mắt nhìn mẹ con Lâm Quyên, rất là sáng suốt hướng bên người Tần Húc Cẩn cọ cọ.

Cậu đã thấy không ít gia đình vì phân chia tài sản mà đánh nhau, bên đối địch có ba người, cậu tốt xấu gì cũng phải tìm thêm một người, dù cậu cũng không hề có ý định tranh tài sản cùng họ. Huống chi đàn ông đánh phụ nữ, cũng quá không phong độ.

Tần Húc Cẩn đối với động tác này của cậu rất thích thú, sắc mặt vốn lạnh lẽo nhất thời thu hồi lại một chút, nhưng thần sắc đối với mẹ con Lâm Quyên vẫn rất đề phòng.

Lâm Quyên không thèm nhìn Ngôn Vũ thần tình khó xử, Ngôn Tư Diễn từ trước tới giờ vẫn luôn là một cái gai trong mắt mẹ, hơn nữa cái chết của Ngôn Diệu Đông khiến mẹ bị thống mà mất đi lý trí, vị phụ nhân luôn tao nhã từ trước tới giờ hôm nay cư xử không hề rộng lượng một chút nào.

Bất an cùng bất mãn vẫn luôn tích tụ trong lòng dường như tìm được chỗ phát tiết, mục oán hận nhìn chằm chằm Ngôn Tư Diễn: “Mọi thứ đều là của tao và Diêu Đông, mày dựa vào đâu mà ngồi ghế chủ nhân, mày cho là Diêu Đông đã chết thì có thể tranh tài sản với con tao sao, nằm mơ cũng không thể!”

Cái gọi là trò cười ở nhà giàu, luôn không thể không dính tới tiền, các phú hào bên cạnh nhìn thấy tình huống này, nhất thời tỉnh như sáo, dù sao ngày ngày làm việc mệt mỏi, được xem vở kịch này thật khiến cho thể xác và tinh thần người ta thả lỏng.

Chẳng qua cách cư xử của Lâm Quyên sao lại khác trước kia, người đàn bà này tuy chưa từng xuất hiện trên thương trường, nhưng các vị phú hào ở đây đều đã nghe vợ mình nhận xét, Lâm Quyên là một người không đơn giản, tại sao hôm nay lại làm trò trước mắt nhiều người, nói ra những lời như vậy?

Phú hào A chợt chợt vợ mình, nhỏ giọng hỏi: “Chả lẽ hôm nay bà ta điên rồi?”

Vị phu nhân này cười lạnh đáp: “Nếu liên quan đến tài sản, đương nhiên là điên lên rồi, năm đó bà ta cướp chồng người khác, hiện giờ xác chồng chưa lạnh đã gây khó dễ với đứa con vợ trước của chồng, không sợ nửa đêm ngủ không yên sao.”

Phú hào A nhìn nụ cười âm trầm của vợ mình, bắt đầu lo nghĩ có nên giải tán đám bồ nhí nuôi bên ngoài hay không, dù sao nếu mình làm ra chuyện có lỗi với vợ và các con, chết cũng không yên a.

“Mẹ!” Ngôn Vũ thấy sắc mặt Tần Húc Cẩn và Ngôn Tư Diễn ngày càng khó coi, vội vàng kéo tay Lâm Quyên, xấu hổ nói với Tần Húc Cẩn và Ngôn Tư Diễn: “Hai người, thực xin lỗi, mẹ tôi vì cái chết của cha mà thương tâm quá mức, có gì thất lễ xin được lượng thứ, mời hai vị sang bên này ngồi.” Nói rồi, muốn kéo Lâm Quyên đi.

“Tiểu Vũ, mẹ hiện tại vô cùng bình tĩnh.” Lâm Quyên sắc mặt âm trầm nhìn Ngôn Tư Diễn: “Người thừa kế của Ngôn gia chỉ có Ngôn Thuật và Ngôn Vũ.”

Ngôn Tư Diễn nhướng mày, cười nhạt: “Lâm phu nhân, thân thể có bệnh có thể chữa, nhưng đầu óc có bệnh là vô phương rồi, tôi chỉ đến viếng cha một chút, bà lại xem tôi như kẻ đến đòi chia tiền, bà không thích tôi cũng không sao, nhưng không nên làm ồn trước linh đường của cha tôi như vậy, bà muốn cha tôi chết cũng không nhắm mắt ư?”

Từ dì Lâm trở thành Lâm phu nhân, Ngôn tiểu hài đồng rốt cục nổi giận.

“Là kẻ nào khiến cho Diệu Đông đến chết cũng không yên lòng.” Lâm Quyên nhớ tới trước khi chết Ngôn Diệu Đông còn nhắc tới thằng nhóc này,

về mặt kích động giờ tay lên muốn tát Ngôn Tư Diễn, lại bị một bàn tay cản lại.

“Lâm phu nhân, tôi nể tình bà bị thương quá mức, có thể nói năng thất lễ, nhưng ai cho bà có quyền đánh cậu ấy?!” Tần Húc Cẩn mặt trầm như nước, gạt tay Lâm Quyên ra, lạnh lùng nói: “Một Ngôn gia nho nhỏ tính là gì, nếu bà cảm thấy chút tài sản đó thật sự rất lớn, vậy tôi sẽ xem xem chỗ tài sản này của Ngôn gia lớn thế nào.”

Ngôn Tư Diễn đứng bên cạnh Tần Húc Cẩn, nhìn Tần Húc Cẩn đang cực kỳ tức giận, đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Tần Phong lại vì cậu mà đi gây khó dễ cho một người phụ nữ, chuyện này cậu tất nhiên không thể coi là cấp trên bảo vệ cấp dưới, càng không phải là tình bạn, chỉ là tình cảm đó, bắt đầu như thế nào?

Khi Ngôn Tư Diễn đang tránh sau lưng Tần Húc Cẩn mà nhàn nhã tự tại, sắc mặt của anh em Ngôn gia đã như màu đất, Ngôn Thuật vội vàng kéo mẹ mình ra sau, rồi hướng Tần Húc Cẩn giải thích: “Tần tổng, tôi thay mặt mẹ tôi xin lỗi ngài, xin ngài bỏ qua.”

Tần Húc Cẩn liếc họ một cái, không nói nhiều, quay lại nhìn cái đầu của Ngôn Tư Diễn đang ở sát phía sau anh: “Tiểu Ngôn?”

Ngôn Tư Diễn hiểu là anh đang muốn hỏi ý của cậu, nhìn sau lưng Lâm Quyên, khóe miệng cậu giật giật, thật sự không biết nên nói gì, chẳng muốn

lẽ cậu nói, ông bố vô trách nhiệm của cậu đang đứng phía sau mẹ kế, về mặt áy náy nhìn cậu ư?

Thấy Ngôn Tư Diễn im lặng, Tàn Húc Cẩn quét mắt nhìn Ngôn Vũ đang bước tới nơi này rồi nhìn đến Ngôn Thuật, lạnh nhạt nói: “Chuyện của Ngôn Tư Diễn tất cả sẽ do tôi đứng ra xử lý, về vấn đề quyền thừa kế tôi sẽ nhờ tới luật sư của mình.” Nói rồi, anh nhìn Lâm Quyên: “Cho dù là chuyện gì, tôi cũng sẽ giải quyết theo pháp luật.”

Ngôn Thuật vừa bước vài bước nghe được câu này, chút nữa ngã đập mặt xuống đất, lên tòa cùng luật sư của Tàn Húc Cẩn? Còn không bằng trực tiếp nhận thua, người trên thương trường đều nói, thà rằng giành mạng sống từ tay Diêm Vương, cũng không thể kiện thắng luật sư của Tàn Phong, bởi bất cứ ai ra tòa án cùng Tàn Phong tranh chấp, cuối cùng kẻ thắng chắc chắn là Tàn Phong.

Ngôn Thuật nhìn thấy sự lo lắng bất an trong mắt Lâm Quyên, nói với Ngôn Vũ sắc mặt giờ đã trắng bệch: “Tiểu Vũ, em đưa mẹ đi nghỉ đi, nơi này có anh rồi.”

Ngôn Tiểu Vũ gật đầu, nửa lời nửa kéo đem Lâm Quyên ngồi xuống ghế chủ nhân, cô nhìn ánh mắt hoảng hốt của Lâm Quyên, thở dài nói: “Mẹ, người vừa này là tổng giám đốc tập đoàn Tàn Phong, chúng ta đặc tội không nói.”

Lâm Quyên ngẩng đầu nhìn Ngôn Vũ, rồi từ từ nghiêng đầu nhìn Ngôn Tư Diễn đang đứng phía xa: “Vận khí của nó thật là tốt...”

Đáy lòng Ngôn Vũ phát lạnh, biểu tình trên mặt cũng hơi đổi, những lời này của mẹ là có ý gì, chẳng lẽ là...

“Mẹ!” Ngôn Vũ không thể tin là mẹ mình lại làm chuyện như vậy, nếu chuyện này bị người khác điều tra ra, sẽ xảy ra chuyện gì?!

Lâm Quyên sắc mặt lạnh lùng: “Con khẩn trương như vậy làm gì?”

Môi Ngôn Vũ giật giật, một câu cũng không nói nên lời, nhưng sợ hãi ở trong lòng càng lúc càng lớn, người gọi là Ngôn Tư Diễn kia, cho dù là con của ba ba với vợ cũ, nhưng cậu ta có làm gì sai? Nhìn mẹ mình đã khôi phục lại bộ dáng tao nhã, Ngôn Vũ lần đầu tiên cảm thấy, có lẽ Ngôn gia bọn họ quả thực có lỗi với Ngôn Tư Diễn. Nhưng người này là mẹ cô, cho dù bà làm sai, cô cũng không thể nói gì.

Ngôn Thuật tuổi cũng xấp xỉ Ngôn Tư Diễn, nhưng có lẽ là do môi trường trưởng thành và điều kiện học tập, Ngôn Thuật xử lý mọi chuyện rất khéo, về mặt đối nhân xử thế thành thục hơn Ngôn Tư Diễn nhiều, anh ấy này nói: “Tần tổng, tôi chỉ chuyện này chỉ là hiểu nhầm, tôi và Ngôn... tiểu Ngôn là anh em, chuyện giữa anh em mà phải lên tòa án giải quyết có chút nghiêm trọng quá, giờ vẫn còn sớm, Tần tổng và tiểu Ngôn vui lòng cùng tôi vào trong kia uống chén trà chứ?”

Tần Húc Cẩn quét mắt nhìn các ánh mắt đang xem kịch xung quanh, chậm rãi gật đầu, Ngôn Tư Diễn càng không có thói quen diễn kịch cho người ta xem, cũng gật đầu.

Ngôn Vũ thấy Tần Húc Cẩn và Ngôn Tư Diễn đã vào trong phòng cùng anh trai, thở một hơi nhẹ nhõm, đứng dậy phân phó người giúp việc bắt đầu tiệc rồi mới bình tĩnh lại.

Tổng giám đốc của Tần Phong, chút tài sản của Ngôn gia, còn không bằng một đầu ngón tay của người ta, nếu đắc tội Tần Húc Cẩn, ngoại trừ phá sản cô cũng không thể thấy con đường thứ hai.

Ngôn Thuật đi trước dẫn đường, ánh mắt cũng ngẫu nhiên lướt qua Ngôn Tư Diễn và Tần Húc Cẩn, cậu đã từng hợp tác với Tần Húc Cẩn, biết người này lạnh lùng thế nào, nhưng giờ xem ra Tần Húc Cẩn đối xử với người anh em cùng cha khác mẹ này của anh rất tốt, vài năm trước anh đã từng gặp Ngôn Tư Diễn, khi đó anh trộm nhìn thiếu niên nhỏ gầy kia từ phía sau, nhìn cậu một mình tan học về nhà, trong tay cầm một túi sỏi cỏ, loại sỏi cỏ trong siêu thị không đến 10 đồng một túi này, anh chưa bao giờ thèm ngó tới, mà người anh em này của anh lại mang về mặt vui sướng cầm túi sỏi cỏ về nhà.

Anh khi ấy trong lòng cảm thấy đau tới lạ, nhưng từ đó về sau cũng không nhìn thấy thiếu niên nhỏ gầy ấy nữa, hiện giờ thiếu niên ấy đã trưởng

thành, mà anh vẫn còn nhớ rõ cảm giác kỳ lạ trong lòng lúc đó, chỉ là giờ anh đã hiểu, cảm giác này được gọi là áy náy.

Anh so với em gái lại càng hiểu rõ chuyện năm đó, nên biết được năm đó là ai có lỗi với ai, chỉ là đến cuối cùng người vô tội phải chịu khổ chỉ có một. Anh không dám tưởng tượng, chỉ là một đứa bé hơn mười tuổi, một mình phải sống thế nào.

Đi đến một nơi khác, là phòng trà để tiếp khách quý, Ngôn Thuật mở cửa: “Hai vị, xin mời.” Khi Ngôn Tư Diễn đi qua anh, sắc mặt buồn bã, Ngôn Tư Diễn lớn hơn anh một tháng, nhưng người còn không cao bằng anh, hôm nay mẹ chửi mắng cậu ấy như vậy, nếu không có Tần Húc Cẩn ở đây, thì cậu ấy biết làm thế nào?

Tần Húc Cẩn nhìn ánh mắt Ngôn Thuật dừng trên người Ngôn Tư Diễn, cau mày: “Cậu Ngôn?”

“Xin lỗi, tôi hơi thất thần.” Ngôn Thuật cầm lấy ấm trà, pha trà cho cả ba người, rồi đặt xuống trước mặt người ngồi đối diện mình.

Tần Húc Cẩn cầm tách trà nhưng không uống, còn Ngôn Tư Diễn thì nhấp một ngụm, tuy rằng động tác không được coi là nhẹ nhàng tao nhã, nhưng cũng không có chút thất lễ nào.

Ngôn Thuật nhìn Ngôn Tư Diễn, nhẹ giọng nói: “Cha trước khi chết vẫn nhớ đến anh.”

Tay cầm tách trà của Ngôn Tư Diễn dừng lại một chút, cậu đặt tách trà xuống, tựa tiểu phi tiêu: “Tôi có chút thụ sủng nhược kinh.”

Tần Húc Cẩn tiếp tục lạnh lùng liếc nhìn Ngôn Thuật một cái, rồi vẫn trầm mặc như trước.

Ngôn Thuật cười khỏ xoay xoay tách trà: “Cha trước khi lâm chung nói, cổ phần công ty chia cho cậu 10%, từ nay về sau cậu là một cổ đông lớn trong công ty, rất nhiều chuyện được quyền tham dự quyết định.” Nói rồi nhìn về người đối diện, thấy sắc mặt cậu bình tĩnh ngoài dự đoán.

Nụ cười khỏ trên mặt Ngôn Thuật càng ngày càng rõ, anh thừa nhận mình nói sự thật này ra một phần nhỏ là do áy náy, còn phần lớn là do Tần Húc Cẩn, bởi nếu Ngôn gia có quan hệ ràng buộc với Ngôn Tư Diễn, sau này xảy ra chuyện gì, Tần Phong cũng sẽ không dễ yên.

Mà Ngôn Tư Diễn ngồi một bên cầm tách trà cũng rất nghiêm túc suy nghĩ, cổ đông? Ở trong TV đó không phải là một đám ông già luôn cãi nhau sao? Tuổi còn trẻ làm cổ đông làm gì?

Quả là, phim truyền hình hạng ba hại chết người mà!

Chương 39 : Cáo mượn oai hùm...

Không hề nằm trong dự đoán.

Sau khi nghe Ngôn Thuật nói sẽ đưa cậu 10% cổ phần, Ngôn Tư Diễn tuy rằng hơi ngẩn người, nhưng lát sau cậu chậm rãi đặt tách trà xuống, ánh mắt ôn hòa đảo quá Ngôn Thuật, bình tĩnh nhưng mang theo uy lực nhìn thấu lòng người: “Mười phần trăm cổ phần kia tôi có quyền tự quyết định?”

Ngôn Thuật nhất thời có chút không rõ ý tứ của Ngôn Tư Diễn, nhưng anh cũng không lo Ngôn Tư Diễn có thể dùng mười phần trăm cổ phần này làm được gì, hiện giờ trong tay mẹ có 20% cổ phần, em gái nắm 10% cổ phần, và 30% cổ phần trong tay anh nữa, bọn họ ở công ty có quyền cao nhất, 10% cổ phần của Ngôn Tư Diễn có lẽ trong mắt người khác là nhiều, nhưng trong mắt anh còn chưa đủ tính uy hiếp.

“Vậy tôi đem 10% này bán hết cũng không sao, đúng không?” Ngôn Tư Diễn nhắc tách trà cũng không coi là ngon lên, cậu liếc nhìn Tần Húc Cần, là do trà ở nhà anh ấy uống ngon hơn sao? Quả là từ tiết kiệm trở nên xa xỉ thì dễ, nhưng từ xa xỉ trở nên tiết kiệm lại khó.

“Anh muốn bán hết cổ phần công ty?” Tay cầm tách trà của Ngôn Thuật run lên, anh làm sao không nghĩ tới Ngôn Tư Diễn căn bản không hứng thú

với Ngôn thị, nếu bán phá giá, vậy rắc rối lớn.

“Tôi không có hứng thú với thương mại, đương nhiên là bán hết đi rồi.”
Ngôn Tư Diễn mim cười buông tách trà: “Chẳng lẽ có gì không được sao?”

“Không thể...” Ngôn Thuật còn chưa nói hết,, đã bị Tần Húc Cẩn cắt ngang.

“Nếu như vậy, chuyện này liền giao cho tôi đi.” Tần Húc Cẩn cũng không thèm nhìn Ngôn Thuật: “Đừng uống nhiều trà, sẽ ngủ không ngon.”

Lời này rơi vào tai Ngôn Thuật nói thế nào cũng mang theo ý trách cứ, anh tâm thần phức tạp nhìn Ngôn Tư Diễn đem tách trà đẩy sang một bên, trong lòng không khỏi thở dài, anh không biết anh mình là ngốc nghếch hay thông minh, việc lớn thế này chẳng lẽ Ngôn Tư Diễn thực sự dám giao cho Tần Húc Cẩn, nói không chừng cuối cùng một đồng cũng không lấy được.

Nghĩ đến đây, Ngôn Thuật liếc mắt nhìn Tần Húc Cẩn, sản nghiệp của Tân Phong lớn như vậy, không đáng tốn nhiều tinh lực như vậy tới giành 10% cổ phần này đi?

Nghĩ tới nghĩ lui, Ngôn Thuật đành phải thừa nhận một kết luận, đường đường tổng giám đốc Tân Phong là một lá chắn bảo vệ mạnh mẽ của Ngôn Tư Diễn, đặc tội Ngôn Tư Diễn là đặc tội Tần Húc Cẩn.

Sự thật luôn luôn tàn khốc như vậy, từng ngụm uống hết chỗ trà lạnh lẽo, chợt cảm thấy trà này chua sót vô cùng, đột nhiên bình thường lại, anh ngẩng đầu tươi cười nhìn Ngôn Tư Diễn: “Anh nếu cảm thấy phiền toái, có thể bán hết cũng được.”

Trong mắt Ngôn Tư Diễn khuôn mặt Ngôn Thuật cũng “đẹp” như Lâm Quyên, nhưng cậu phải thừa nhận, bộ dáng Ngôn Thuật không tồi, chính là không biết dưới bộ mặt nhã nhặn kia, che giấu tâm tư như thế nào. Ngôn Tư Diễn nhất thời không rõ Ngôn Thuật muốn làm gì, nhưng cậu vẫn vô cùng an tâm, vì ở bên cậu là một hậu thuẫn vô cùng mạnh mẽ, có gì phải sợ nào.

Ngôn Tư Diễn chợt cảm thấy, nếu cậu nói một câu: “Tần tổng, lên!” Có lẽ Tần Húc Cẩn thật sự lao lên, sờ sờ cái mũi, vút cái ý nghĩ kỳ lạ trong đầu đi, chỉ nhẹ mím cười với Tần Húc Cẩn, rồi quay lại nhìn Ngôn Thuật.

Ngôn Thuật ngồi đối diện đánh giá hai người, không biết vì sao, anh vẫn cảm thấy hai người thật hòa hợp, rõ ràng đây là lần đầu anh thấy hai người đứng cạnh nhau, rõ ràng là một người lạnh lùng còn một người mang theo ý cười, vẫn làm anh cảm thấy, hai người này vốn nên đứng cạnh nhau.

Cho đến khi trà lạnh, một tách trà cũng chưa uống hết, lúc ba người ra khỏi phòng trà, Ngôn Tư Diễn đứng ở cửa phòng, ánh mắt nhìn linh đường cách đó không xa, nụ cười nơi khóe miệng dần biến mất, như là buông xuống một thứ gì đó.

“Có thể cho tôi biết toilet ở đâu không?” Ngôn Tư Diễn ngẩng đầu nhìn Ngôn Thuật.

Ngôn Thuật chỉ đường, nghiêng đầu chợt thấy sắc mặt Tần Húc Cẩn, nếu nói sắc mặt của Tần Húc Cẩn khi ở cùng Ngôn Tư Diễn là hờ hững, vậy hiện tại là lạnh lùng.

Tần Húc Cẩn im lặng đứng cách Ngôn Thuật ba bước, khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhìn về phía Ngôn Tư Diễn rời đi: “Nếu động thủ cước trên di sản, tôi sẽ khiến các người không còn tài sản.”

Ngôn Thuật sắc mặt trắng bệch, anh cảm thấy may mà mình đã không giấu chuyện di sản, anh miễn cưỡng cười cười: “Tần tổng nói đùa rồi, anh ấy là anh trai tôi, tôi làm sao có thể làm chuyện như vậy.”

Ánh mắt Tần Húc Cẩn chậm rãi đảo qua Ngôn Thuật: “Tôi chỉ muốn nói với cậu, chuyện của Ngôn Tư Diễn là của tôi, về phần ai là anh trai em gái của cậu ấy, tôi không quan tâm.”

Ngôn Thuật bị Tần Húc Cẩn nhìn đến trong lòng phát lạnh, khóe miệng hiện một tia cười, rốt cuộc không nói gì nữa, cảnh cáo trắng trợn như vậy, nếu anh còn không hiểu được thì không xứng làm người thừa kế Ngôn gia, anh chỉ không rõ, đường đường là tổng giám đốc Tần Phong tại sao lại bảo vệ Ngôn Tư Diễn như vậy, trình độ bảo vệ của anh ta đối với Ngôn Tư Diễn

đã sớm vượt qua mức bạn bè, hướng chỉ với người như bọn họ, bạn bè chỉ là một cái áo khoác đẹp mà thôi.

Ngôn Tư Diễn cũng không đi WC, mà ở gần WC tìm một địa phương yên lặng, dùng chân, cựa dựa vào tường nhìn người đàn ông đứng đối diện, cười nhạo: “Sao thế, đi theo tôi làm gì?”

Người đàn ông lộ vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ Ngôn Tư Diễn thấy ông ta.

“Ông không cần kinh ngạc, từ nhỏ tôi đã có thể thấy, chỉ là ông không biết mà thôi.” Ngôn Tư Diễn dựa vào tường, ngẩng đầu nhìn lên không trung: “Muốn nói cái gì xin lỗi thì nói hết đi, tuy ông có lỗi với tôi, nhưng mẹ tôi cũng chẳng tốt đẹp hơn chút nào, hai người bên tám lạng kẻ nửa cân.”

Môi nam nhân giật giật, khó khăn thốt lên: “Tiểu Ngôn...”

Ngôn Tư Diễn nhướn mày nhìn ông: “Hử?”

Người đàn ông nhìn thanh niên bộ dạng tuấn tú trước mặt, trên mặt cậu không một chút oán hận, dường như bản thân trong lòng cậu chỉ là một người không quan trọng, vẻ mặt ôn hòa mà xa cách.

“Tiểu Ngôn, rời xa người đàn ông kia đi.” Vẻ mặt Ngôn Diệu Đông vặn vẹo: “Người đó rất nguy hiểm, rời xa anh ta, nhất định phải rời xa anh ta.”

Ngôn Tư Diễn thần sắc nao nao, đột nhiên bật cười, thế mà lại không phải là màn hời hợt như trong phim truyền hình, hơn nữa còn bảo mình rời xa Tần Húc Cẩn, cậu bước về phía trước hai bước, khoảng cách giữa hai người dần trở nên xa hơn: “Vì sao tôi phải rời khỏi anh ấy, ông lo rằng nếu có anh ấy giúp đỡ tôi sẽ gây khó dễ cho vợ con ông, hay là có chuyện gì, hử?” Tiếng ân cuối cùng, mang theo chút trào phúng.

“Không phải, tiểu Ngôn, con có biết hay không, anh ta là... Là...” Ngôn Diệu Đông tựa hồ rơi vào sợ hãi: “Anh ta không phải...”

“Cậu giải quyết vấn đề sinh lý ở đây sao?” Tần Húc Cẩn đứng cách đó không xa, nhìn bộ mặt vui vẻ của Ngôn Tư Diễn rồi lại nhìn nhìn bãi cỏ không được chăm sóc xung quanh.

Ngôn Tư Diễn thần sắc bất biến đáp: “Không phải, tôi đã giải quyết xong vấn đề sinh lý, giờ đến đây giải quyết chút vấn đề tâm lý.” Nói rồi, nhẹ nhàng cười: “Phong cảnh nơi đây không tệ.”

“Là rất không tệ ấy chứ, sân sau dùng để vứt đồ linh tinh của Ngôn gia rất có phong cách nghệ thuật.” Khuôn mặt Tần Húc Cẩn tuy rằng vẫn là vô

cảm như trước, nhưng Ngôn Tư Diễn vẫn nghe được ý vị trào phúng mạnh mẽ.

Nghiêng đầu nhìn mấy thứ bị vứt đi cách đó không xa, khóe miệng Ngôn Tư Diễn giật giật, khi quay đầu lại thì, người đàn ông kia đã biến mất, chỉ còn Tần Húc Cẩn đứng trong bóng râm đó không xa, không biết là do ánh mặt trời nơi cậu đứng quá chói chang hay là do nơi Tần Húc Cẩn đứng quá tối, mà Ngôn Tư Diễn cảm thấy, sắc mặt Tần Húc Cẩn có chút âm u.

Đôi chân hơi khựng lại, khóe miệng cậu cong lên, bước nhanh tới chỗ Tần Húc Cẩn, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn cậu nửa cái đầu: “Tôi đói bụng.”

Khuôn mặt người đàn ông vẫn không mang theo biểu tình, nhưng ánh mắt lại mang theo chút nhu hòa: “Ừ, vậy giờ đi ăn cơm.”

Khi Tần Húc Cẩn đến nơi tổ chức tiệc, thì đã bắt đầu rồi, mặc dù có ánh mắt liếc nhìn bọn họ, nhưng rồi cũng rất mau thu về, tuy rằng ánh mắt không giết được người, nhưng cũng rất dọa người, cùng tổng giám đốc của Tần Phong đấu mắt, luôn là một việc tự tổn thương tinh thần mình.

Ngôn Thuật và Ngôn Vũ thấy hai người, lập tức cùng tới chào đón, thái độ cực kỳ hữu hảo khiến cho mấy người muốn xem trò vui thất vọng, dù sao có thể xem náo nhiệt cũng vui hơn mà, hiện giờ hai anh em nhà kia khách khí như vậy, làm sao đánh cãi nhau được.

Ngôn Tư Diễn ngồi ở bàn chủ nhân, Tàn Húc Cẩn cũng rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh, phải nói là anh so với Ngôn Tư Diễn còn tự nhiên hơn, một bàn bên nhà mẹ đẻ Lâm Quyên vốn muốn làm khó Ngôn Tư Diễn giờ thờ mạnh cũng không dám, chỉ cần có mắt là có thể thấy tình hình hiện tại, muốn chết cũng không nên chọn ngày người ta đang tổ chức tang lễ cho người khác mà chết.

Lâm Quyên sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chăm Ngôn Tư Diễn, giống như muốn dùng ánh mắt giết chết Ngôn Tư Diễn.

Ngôn Tư Diễn ăn cơm dưới ánh mắt thế này rất là thống khổ, tuy rằng bữa cơm này cũng là tiệc buồn chứ không phải là đến uống rượu mừng, nhưng bị người ta dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chăm, cậu run run khóe miệng, quả thực nuốt không nổi.

Tàn Húc Cẩn thấy Ngôn Tư Diễn như vậy, sờ sờ đầu Ngôn Tư Diễn, ánh mắt liếc Lâm Quyên, nói rất nhỏ, nhưng lời nói khiến cho người ngồi cùng bàn run rẩy: “Nghe nói, muốn khiến cho đôi mắt của một kẻ nào đó không nhìn được nữa có rất nhiều cách.”

Những lời này vừa nói ra, Ngôn Tư Diễn cảm thấy ánh mắt vẫn nhìn mình lập tức biến mất, cậu nhẹ nhàng thở ra, vươn đầu gấp một miếng ba ba

hấp đặt vào bát, tuy rằng thịt ba ba hấp không ngon lắm, nhưng cũng coi như bồi bổ cho trái tim nhỏ bé vừa bị dọa sợ của cậu đi.

“Cậu thích ăn ba ba?” Tần Húc Cẩn chán ghét liếc nhìn con ba ba không tính là to trong mắt anh: “Khi về tôi bảo thím Triệu nấu canh ba ba cho cậu.”

Ngôn Thuật cùng Ngôn Vũ nghe thấy vậy thì cánh tay run rẩy, Ngôn Tư Diễn tại sao lại ở cùng nhà với Tần Húc Cẩn?!

“Là anh tự khiến thím Triệu nấu đó.” Ngôn Tư Diễn nuốt miếng ba ba: “Tôi sẽ không trả tiền đâu.” Ba ba rất đắt mà.

“Một trăm bát canh ba ba cũng được.” Tần Húc Cẩn tiếp tục xoa đầu Ngôn Tư Diễn: “Chúng ta thiếu cái gì chứ không thiếu tiền, mà cậu chỉ tính toán lấy tiền của tôi thôi, tiền của người khác sao không thấy cậu muốn lấy.”

Ngôn Tư Diễn thấy hôm nay Tần Húc Cẩn có chút kỳ lạ, Tần đại Boss sao hôm nay lại đặc biệt dịu dàng như vậy? Những lời vừa rồi, cảm thấy có gì đó không thích hợp à? Về phần cái tay trên đầu kia, cậu đã bắt đầu tự miễn dịch.

Mấy người ngồi cùng bàn lập tức thay đổi sắc mặt, những lời vừa rồi của Tần Húc Cẩn, là muốn cảnh cáo bọn họ, mấy thứ này anh còn không để vào mắt?

Ăn một bữa cơm không yên, khi hai người đứng lên chuẩn bị rời đi, cả bàn nhẹ nhàng thở phào, cuối cùng hai người họ cũng đi rồi.

“Lâm phu nhân, tuy rằng lần đầu gặp, tôi vẫn muốn thay tiểu Ngôn tặng bà một phần quà.” Tần Húc Cẩn lấy ra một phong bì, là một phong bì cỡ A4 rất bình thường, chỉ là sau khi Lâm Quyên nhận lấy, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Tờ giấy này Ngôn Tư Diễn đã nhìn qua, chỉ là dùng bút viết mấy con số, nhưng nhìn sắc mặt Lâm Quyên, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

“Đừng tưởng đã làm tới thiên y vô phùng.” Tần Húc Cẩn lạnh lùng nói: “Nếu còn có lần sau...” Ánh mắt anh đảo qua Ngôn Thuật và Ngôn Vũ: “Tôi sẽ khiến bà biết cái gì là hối hận.”

Ngay sau khi Ngôn Tư Diễn theo sau Tần Húc Cẩn ra khỏi biệt thự Ngôn gia, có chút cảm khái nghĩ, TM ai nói cáo mượn oai hùm là xấu, xem đi, câu nói này tốt đẹp, cao quý, vĩ đại đến mức nào.

“Ngẩn ra làm gì vậy, còn không đi?” Bên người vang lên âm thanh quen thuộc.

Ngôn Tư Diễn sau khi lấy lại tinh thần mở to hai mắt, a? A?! A!! Tay bị cầm từ khi nào vậy?!

Chương 40 : Đế vương hay trung khuyển...

Khi Ngôn Tư Diễn còn nhỏ, có người đã hỏi cậu, Ngôn Tư Diễn a, sau này cháu muốn lấy một người vợ như thế nào.

Tiểu Ngôn đáp, muốn một người giống như bà nội ấy.

Người lớn xung quanh đều mỉm cười, bởi trong mắt họ, những lời này chỉ là lời nói của một đứa trẻ ngây thơ, Ngôn Tư Diễn còn nhỏ không hiểu được, tìm một người vợ như bà nội thì có gì không đúng, chẳng lẽ nên tìm một người như vợ của đại thúc ở thôn đông? Hung ác còn hay mắng chửi người?!

Thế nên rất nhiều năm sau, trong tâm chí Ngôn Tư Diễn vẫn luôn kiên định tìm cho mình một người vợ biết chăm sóc chồng, nhưng những cô gái cậu quen đều luôn phải để cậu chăm sóc, mà còn thiếu tam giản tứ, ước mơ kiên định kia cùng dần biến mất trong thực tế, cuối cùng chính cậu cũng sắp quên mất nó.

Cho đến khi được bảo vệ, được giúp đỡ, cậu mới chợt nhớ lại mình đã từng có ước mơ vĩ đại đó, từ khi bà nội mất, cậu đã không còn dựa lại người khác nữa, vì trên đời này không ai lại giúp đỡ người khác vô điều kiện, đây

không phải là do lạnh lòng, mà là cuộc sống quá vất vả, bọn họ đã không còn sức để giúp đỡ người khác.

Trong bữa tối, trên bàn ăn đặt một bát canh ba ba lớn, bát được làm bằng sứ trắng tinh xảo, trong canh còn có thể ẩn ẩn thấy một cái đầu ba ba, trong lòng Ngôn Tư Diễn có chút ám áp, nhất thời không biết nên nói gì.

Cậu nhìn người đàn ông ngồi đối diện múc một chén canh đưa tới trước mặt cậu, tuy rằng khuôn mặt vẫn lạnh như băng, nhưng động tác rất ôn nhu, Ngôn Tư Diễn đột nhiên nghĩ, người đàn ông mang khuôn mặt người chết này, trừ cậu dám đòi hỏi anh, còn ai dám nữa?

Trong lòng cậu đã đưa ra một kết luận nào đó, nhưng rồi lại không khẳng định, cậu không phải nhân vật chính trong một bộ phim, chỉ vì một tình yêu mơ hồ mà khiến bản thân mệt mỏi, hơn nữa... Vương bát khí trên người Boss có mạnh đến mức nào, cũng không thể mạnh hơn sự xui xẻo của cậu, nên trước khi khẳng định tình cảm của mình vẫn là không nên nói ra, bằng không khiến cho anh xui xẻo tới mức gãy tay gãy chân thì làm sao, đến lúc đó không biết ai sẽ vì phần tình cảm này mà hối hận.

“Nghĩ gì vậy, uống canh đi.” Về đến nhà, lời nói của Tần Húc Cẩn trở thành lời ít ý nhiều, anh đặt canh xuống trước mặt Ngôn Tư Diễn, nhìn sắc mặt tái nhợt của cậu, nhíu nhíu mày.

Uống bát canh hương vị thơm ngon, Ngôn Tư Diễn rất nghiêm túc nghĩ một vấn đề, kỳ thực mấy thứ cậu dùng ở nhà Boss cho dù trừ hết một tháng tiền lương cũng không đủ, vì vậy cậu có thể xem là được người ta bao ăn bao ở còn bao tiền lương sao?

Một chén canh uống đến khi nhìn thấy đáy, Ngôn Tư Diễn chợt nhớ đến một từ, bao dưỡng. Tay cậu run lên, cái bát trong tay cũng thiếu chút nữa rơi xuống đất, nhìn về phía Tần Húc Cẩn, kỳ thật đây cũng không tính là bao dưỡng đi, ít nhất cậu còn không phục vụ đặc biệt. Nghĩ như vậy, Ngôn Tư Diễn cảm thấy, mình so với những người được bao dưỡng còn không bằng, dù sao người ta còn phục vụ, còn cậu chỉ biết ăn chơi.

Sau khi liệt kê hết các điều kiện ra để chứng minh, mình không có bị bao dưỡng, mà là được lấy lòng, nghĩ như vậy, trong lòng Ngôn Tư Diễn vui sướng, hư vinh được thỏa mãn, vì thế lưu loát nhận bát canh tiếp theo của Tần Húc Cẩn, không do dự uống hết.

Ăn cơm xong, Ngôn Tư Diễn lười biếng ngồi trên sofa, đưa ra một kết luận, thì ra cảm giác no quá cũng khó chịu như đói quá vậy, cậu thay đổi vài tư thế trên sofa, nhưng vẫn không có tâm trí xem trên TV đang chiếu cái gì, chỉ cảm thấy ngồi thế nào cũng không thoải mái.

Tần Húc Cẩn đến gần cậu, nhìn cậu đang xem TV mà mang vẻ mặt đau khổ, ngồi xuống bên cạnh cậu: “No đến mức khó chịu sao?”

Ngôn Tư Diễn liếc mắt nhìn anh, chẳng lẽ anh muốn cậu nói, bởi vì vừa nãy lỡ uống nhiều canh quá? Cậu đường đường một người đàn ông lại ăn đến gần bội thực, cũng quá dọa người.

Khi Ngôn Tư Diễn đang bi phần, một bàn tay ấm áp đã xoa xoa bụng cậu, động tác rất nhẹ nhàng, cậu sửng sốt, cảm thấy bụng mình dường như không còn khó chịu nữa, cậu nghiêng đầu nhìn người đàn ông khuôn mặt vô cảm đang ngồi bên cạnh mình, ngửa ra một chút, để đối phương xoa bụng cho mình.

Trong một góc, Mạt Lan đẩy gọng kính, phun ra ba chữ: “Thê, nô, a.” Sau đó thay đổi một tư thế ngồi xồm khác, già rồi nên ngồi xồm khó quá.

Đào Dao chột chột vai anh: “Kỳ thật anh có cảm thấy cậu Ngôn cũng có tình cảm với chủ nhân không, anh nhìn xem khi cậu ấy ở cùng chủ nhân, cảm giác thực ấm áp.”

Mạt Lan liếc nhìn Đào Dao: “Ấm áp hay không tôi không biết, tôi chỉ biết tương lai chủ nhân sẽ là vợ nói hướng đông ngai tuyệt đối không đi hướng tây.”

“Vẫn có thể đứng im tại chỗ mà.” Đào Dao thật không thể tin được chủ nhân đường đường là đế vương công lại sa đọa đến mức thành một trung khuyển công.

“Nếu các người còn bất động ở đó nữa, đợi lát mọc nấm luôn đi.” Mai quản gia âm trầm đứng sau hai người: “Chủ nhân đang nhìn hai người đó.”

Đào Dao cùng Mạt Lan đồng thời đứng dậy, lùi luôn, ngay cả dũng khí quay đầu lại cũng không có.

Mai quản gia nhìn hai người đi rồi, mới híp mắt nhìn hai người đang ngồi trên sofa, khe khẽ thở dài, chủ nhân thì không có vấn đề gì, ông chỉ hi vọng nhân loại này có thể thật lòng thích chủ nhân.

Có lẽ bởi Tần Húc Cẩn có kỹ thuật rất tốt, hoặc do bản thân quá mệt, Ngôn Tư Diễn dựa trên sofa dần ngủ mất.

Tần Húc Cẩn nhìn Ngôn Tư Diễn đã ngủ, khi cậu ngủ luôn khiến anh cảm thấy thật an bình, tựa như có thể ngồi cùng anh là một chuyện rất thư thái, anh nghiêng đầu nhìn sắc trời dần tối, theo thói quen ôm người ngồi trên sofa, bế cậu về phòng.

Ra khỏi phòng Ngôn Tư Diễn, tia dịu dàng trên mặt Tần Húc Cẩn lập tức biến mất, anh đi xuống lầu, nhìn Mai quản gia đang đứng ở cửa, ra khỏi biệt thự.

Trong khu vườn ánh trăng đang tỏa sáng, ngẫu nhiên có vài tiếng kêu của côn trùng, nhưng khi Tần Húc Cẩn đi ra liền trở nên im lặng, ngay cả một âm thanh cũng không có, yên lặng tới mức quỷ dị.

Ở một góc sáng sủa trong hoa viên, một linh hồn đang sợ tới mức run rẩy, nhưng không biết tại sao vẫn còn ở đây.

Ánh mắt Tần Húc Cẩn dừng trên người hắn, ánh mắt so với mặt trăng còn lạnh lùng hơn.

Linh hồn đáng thương này dưới vương bát khí cường đại của Tần Húc Cẩn rốt cục thoát lên được vài chữ: “Anh... Anh hãy thả tiểu Ngôn đi.” Tuy rằng ông rất vất vả mới vào được ngôi nhà này, nhưng lại gặp một ông già kỳ lạ đánh giá ông từ trên xuống dưới, rồi lại thật vất vả mới tìm được người mình muốn tìm, ai ngờ đối phương chưa nói gì bản thân đã không chịu nổi.

Tần Húc Cẩn khước miệng cong lên châm chọc: “Ông là đứng từ địa vị nào mà nói, một người cha ư? Mấy chục năm ông không hề quan tâm tới cậu ấy, giờ ông lấy tư cách gì lên tiếng?”

Linh hồn co rúm lại .

“Nếu ông không phải là cha tiểu Ngôn, tôi nghĩ hiện tại ông đã sớm bị hắc bạch vô thường thu hồn rồi, hôm nay tôi để ông vào, là muốn nói cho ông, ông không có quyền can thiệp vào cuộc sống của tiểu Ngôn.” Nụ cười châm chọc của Tần Húc Cẩn dần biến mất, thần sắc trở nên lạnh lùng: “Cậu ấy sẽ luôn ở bên tôi, ai cũng không thể khiến cậu ấy rời khỏi tôi.” Nói rồi, xoay người bỏ đi, qua chớp mắt, âm thanh còn trùng lại vang lên trong vườn.

Linh hồn dần trở nên trong suốt, ông ta ngẩng đầu nhìn đến một nơi nào đó, một cơn gió thổi qua, tất cả đều biến mất.

Mai quản gia đứng ở cửa, trầm mặc nhìn từ đầu đến cuối, đến khi Tần Húc Cẩn đến bên cạnh ông: “Chủ nhân, ông ta...”

“Nên đến đâu thì đưa ông ta đến.” Tần Húc Cẩn dường như nghĩ đến điều gì, mày càng nhíu lại, ở Ngôn gia, anh không ngờ một linh hồn nho nhỏ mà lại dám xuất hiện dưới mắt anh, anh không hiểu người này, rõ ràng là tình cảm hai mươi năm qua không chú ý, vì sao sau khi chết lại coi trọng đến vậy, thậm chí còn dũng cảm hơn ngày thường.

Loại tình cảm này, là ái náy hay hối hận?

Anh không rõ loại tình cảm này, anh chỉ hiểu, thích là thích, yêu là yêu, thực thuần túy, không hề mang theo chút ái náy hay cảm kích nào.

Vậy nên con người, thật yếu ớt, nhưng cũng thật phức tạp, anh không tìm hiểu thứ suy nghĩ phức tạp đó, anh chỉ cần biết tình yêu của anh là dành cho ai là được rồi.

“Cô nói xem, tâm tình chủ nhân giờ thế nào?” Mạt Lan đứng ở một góc sáng sủa, nhỏ giọng hỏi Đào Dao.

“Khó nói, nếu không anh thử khảo sát chủ nhân một vòng xem?” Đào Dao nhíu mày.

“Độc nhất phụ nhân tâm.” Mạt Lan đẩy gọng kính, liếc nhìn Đào Dao: “Đào hoa vô tâm, quả đúng.” Nói rồi, xoay người chuẩn bị đi.

Đào Dao cười nhạo: “Còn nói lan là tượng trưng của người quân tử, nực cười.”

“Hai người nếu ngại sống quá tốt, có thể đi Châu Phi từ thiện.” Tần Húc Cẩn lạnh lùng nhìn hai người.

Đào Dao và Mạt Lan ngoan ngoãn cúi người, Mạt Lan vội ho một tiếng: “Chủ nhân, chúng tôi chỉ quan tâm tới tâm tình của ngài và cậu Ngôn.”

Tần Húc Cẩn lạnh lùng nhìn anh.

Dưới ánh mắt mang lực sát thương cực lớn đó, Mạt Lan thua thảm, anh bất giác lùi ra phía sau mấy bước: “Tôi đi xem dạ lan hương trong vườn.” Nói rồi rất nhanh chuồn xuống lầu, khi đi qua Tần Húc Cẩn, còn run lên.

Đào Dao thừa dịp, đã lết a lết trở về phòng mình, muốn bọn họ đến Châu Phi? Cô lập tức biết tâm trạng của chủ nhân, là không tốt.

Tần Húc Cẩn đứng bất động ở hành lang rộng rãi, thật lâu sau anh mới nhẹ nhàng mở cửa ra, trong bóng tối truyền đến tiếng thở nhỏ, ánh mắt anh dừng trên thứ đang nằm trên giường, ánh mắt lạnh lùng trở nên ôn hòa hơn nhiều, đi đến bên giường, nhờ ánh trăng mờ ảo, anh có thể nhìn rõ lông mi của người đó.

Không ai có thể từ bên người tôi cướp cậu đi, cho dù là cha mẹ của cậu.

Trừ khi... Cậu không muốn ở bên tôi nữa.

Tác giả lảm nhảm: Hôm nay Nguyệt Hạ muốn nói một việc rất quan trọng, khụ khụ, nội dung là thế này:

Hôm nay tại hạ thấy trên một trang web xuất hiện một tác giả cùng tên với tôi, càng trùng hợp là có một chương cùng tên với tôi, nội dung giống nhau. Đương nhiên nếu là tác phẩm của tôi được xuyên việt, tôi cũng không cảm thấy khó chịu, nhưng nếu cả bút danh và tác phẩm của tôi cùng xuyên qua, tôi cảm thấy rất bị thống. Vì thế Nguyệt Hạ trịnh trọng nói với các vị bằng hữu đọc tác phẩm của tôi, Nguyệt Hạ là tác giả đã ký hợp đồng với Tấn Giang, tất cả tác phẩm của tôi chỉ xuất hiện ở Tấn Giang, các tác giả tác phẩm cùng tên với tôi ở các trang web khác, tuyệt đối không phải do nhân cách thứ hai của tôi hay là do tôi mộng du post. Hy vọng các vị đọc giả không hiểu lầm, dù sao vị tác giả này chỉ có một chương truyện hoàn toàn giống tôi, các chương truyện khác tôi không rõ.

Chương 41: Lại thấy kỳ tích...

Ngày đi làm thì nhàm chán, ngày không có tiền lương lại càng đáng sợ, Hàn Dương hai tay bay bay trên bàn phím, vội vàng làm bảng kế hoạch.

Nghe nói hôm qua ông chủ hãnh diện tham gia đám tang phú hào nào ấy, Hàn Dương cảm thấy cực hiếu kỳ, ông chủ nhà bọn họ là ai hả, người nọ chính là đắp cái mặt lạnh, lúc nào cho người khác mặt mũi như vậy?

“Hàn trợ lý, đang bận hử?”

Hàn Dương tức giận ngẩng đầu liếc nhìn người tới một cái, lại vùi đầu tiếp tục gõ bàn phím, kẻ có mắt có thể nhìn ra anh bề bộn nhiều việc, nhóc con này là đến ngắm cảnh hay là đến chế giễu, “Ah, so với cậu bạn hơn chút.”

Ngôn Tư Diễn thấy Hàn Dương đối mình hình như bất mãn vô cùng, sờ sờ mũi, “Tổng giám đốc nói, buổi chiều muốn triển khai cuộc họp, anh phụ trách ghi chép hội nghị.”

Hàn Dương nhẹ răng, “Cậu không ngại tôi đoạt mất công việc của cậu?”

Ngôn Tư Diễn mắt híp cười nói, “Tôi một chút cũng không để ý, Hàn trợ anh không cần nghĩ nhiều.” Nếu như anh làm toàn bộ tôi sẽ cảm kích anh.

Tôi chỉ sợ cậu không nghĩ nhiều, Hàn Dương co rút khóe miệng, đem văn kiện trên mặt bàn dồn vào ngăn hồ sơ, thở dài một hơi mới hỏi, “Ngày hôm qua cậu với ông chủ cùng đi ăn chực?” Nói xong, Hàn Dương thấy vẻ tươi cười của đối phương lập tức lạnh xuống, vội ho một tiếng nói, “Này, này, tôi chỉ đùa tí, lần sau cậu muốn ăn chùa, tiếp tục đi, tôi không nói cậu đâu.” Không thể không nói, người từ trước đến nay cười tùm tùm đột nhiên không cười, cũng rất là kinh người.

“Đây là tư liệu của hội nghị,” Ngôn Tư Diễn khôi phục vẻ tươi cười, đặt tư liệu lên bàn Hàn Dương, “Tôi lần đầu làm mấy thứ này, anh xem xem phải chăng có chỗ nào không tốt.” Nói xong, nở một nụ cười xán lạn với Hàn Dương rồi rời phòng trợ lý.

Hàn Dương giật mình, vui đầu mở tư liệu Ngôn Tư Diễn đưa cho anh, lật hai trang sắc mặt anh dần dần thay đổi, phần tư liệu chỉnh sửa này so với năm đó lúc anh mới vừa vào công ty còn muốn tốt hơn rất nhiều, lần đầu tiên cách nhìn của anh đối Ngôn Tư Diễn đã có chút đổi mới, có lẽ Ngôn Tư Diễn cũng chẳng có vô dụng như trong tưởng tượng của mình.

Tỉ mỉ lật tư liệu, sắp xếp vô cùng tốt, chỗ trọng điểm còn sử dụng thể chữ đậm, sắp chữ cũng rất cẩn thận, anh khép văn kiện lại, đầu óc xuất hiện một câu thành ngữ mà nhìn Ngôn Tư Diễn thế nào cũng không xứng, đó chính là thâm tàng bất lộ.

Phòng hội nghị buổi chiều họp nghiên thảo về sản phẩm mới đưa ra thị trường, Hàn Dương một bên ghi chép lấy hội nghị, một bên ngó Ngôn Tư Diễn bung café đi vào, đương nhiên, café đây bung cho tổng giám đốc đại nhân, về phần vấn đề nước uống của mấy vị trợ lý khác do người khác phụ trách. (nghiên thảo: nghiên cứu và thảo luận)

Nếu như anh không có nhớ lầm, đại ca hình như đã từng nói qua kế hoạch đưa sản phẩm ra thị trường này là do Ngôn Tư Diễn phụ trách, mở cuộc họp nghiên thảo lần này chẳng lẽ là vì truyền cảm hứng cho Ngôn Tư Diễn.

Tâm cũng lệch đến sao Hoả đi, Hàn Dương trong lòng hừ hừ, lúc trước thời điểm anh làm bảng kế hoạch còn chưa gặp được loại đãi ngộ này. Trải qua thời gian dài tạo thành thói quen đã giúp Hàn Dương sớm học được cách ghi chép nắm chắc trọng điểm, anh trông Ngôn Tư Diễn ngồi xuống đối diện mình, không biết có phải anh lỗi giác hay không, hôm nay nhìn thấy Ngôn Tư Diễn cứ cho anh một loại cảm giác thâm trầm quỷ dị.

Chẳng lẽ bị tổng giám đốc lây bệnh? Mặt liệt là một loại bệnh, cần chữa trị ah.

...

“Mời minh tinh phát ngôn thì hiệu ích kinh tế có lẽ cũng không được như vậy,” Tô Thanh chẳng chút nghĩ ngợi phủ định ý tưởng của phòng kế hoạch, cô mở ra một phần văn kiện, “Phí nghệ sĩ lớn phát ngôn trước không cần phải nói, chỉ nói minh tinh phát ngôn có khả năng mang đến mạo hiểm khó thể dự đoán trước được.”

Quản lý phòng kế hoạch hiển nhiên có chút mất hứng mở miệng, “Ai nói minh tinh phát ngôn không có mạo hiểm? Nhưng nếu muốn cho dân chúng mau chóng biết rõ sản phẩm mới của chúng ta, minh tinh đại ngôn là phương thức mau lẹ nhất.”

“Thế nếu như người nghệ sĩ này xuất hiện chuyện xấu tiêu cực, đối sản phẩm của chúng ta ảnh hưởng thì tính thế này?” Tô Thanh dừng một lát, “Hơn nữa quảng cáo cũng không nhất định phải dùng minh tinh, nếu như là quảng cáo công ích, điều này không chỉ có thể đề cao hình tượng công ty của chúng ta, cũng có thể để cho một số dân chúng đạt được nhanh nhạy.”

“Theo Tô quản lý nói như vậy, chuẩn bị của phòng kế hoạch không bằng cô sao? Chẳng lẽ nghệ sĩ sẽ không có hình tượng tốt, hơn nữa tuyệt đối sẽ không mang đến công ty ảnh hưởng tiêu cực đúng không?” Từ trước

đến nay cùng Tô Thanh bắt hòa quản lý bộ hậu cần Thẩm Hà cười mở miệng hỏi, “Quảng cáo công ích chính là phải có quan hệ ngành báo hoàn toàn phê duyệt mới được, Tô quản lý chẳng lẽ ngay cả điểm ấy cũng không biết?”

Quản lý bộ kế hoạch đáng thương tại dưới nhãn thần của hai vị nữ quản lý, đem lời nói kế tiếp nghẹn lại trong bụng, trêu thiên trêu địa, không trêu phụ nữ, đây xem như tiêu chuẩn thấp nhất của đàn ông thời đại mới.

Tô Thanh nhú mi, “Vậy chiếu theo Thẩm quản lý mà nói, cô là muốn mời siêu sao Thiên Vương Thiện Á Đồng?”

Mọi người đồng loạt trầm mặc, Thiện Á Đồng đích thật là kim bài đại ngôn, nhưng mà người ta hiện tại cơ bản sẽ không tùy ý đại ngôn, dù cho phát ngôn thì cũng là Tiêu gia hoặc là một hai cái nhãn hiệu quốc tế, Tần Phong bọn họ tuy ở trong nước là nhãn hiệu lớn, so với Tiêu gia cũng không kém là bao nhiêu, nhưng mà nhà người ta là có quan hệ bên trong.

Ngôn Tư Diễn tại lúc mọi người trầm mặc mở miệng, “Mấy người nói tới ai?”

Hàn Dương tay run rẩy, yên lặng cúi đầu xuống, tỏ vẻ mình cái gì cũng không nghe thấy.

Mà ngay cả Tần Húc Cẩn cũng dùng loại ánh mắt sùng bái nhìn Ngôn Tư Diễn, sau đó mặt lạnh mở miệng, “Chuyện người phát ngôn mọi người xác định mấy cái phương án trước, minh tinh đó cũng có thể cân nhắc.”

Hàn Dương khòe miệng co rút, đại ca, anh chuẩn bị dùng hàn khí toàn thân chết công siêu sao Thiên Vương đó hử?

Ngôn Tư Diễn không chú ý bầu không khí quỷ dị bốn phía, tiếp tục ở trong não tìm kiếm cái tên nghe rất quen này, cả buổi chả có kết quả, đành phải buông tha, nhưng cậu chỉ có thể xác định một việc, người này ắt hẳn không phải ngôi sao thần tượng bình thường.

Hội nghị ở dưới bầu không khí quỷ dị chấm dứt, Ngôn Tư Diễn ra phòng họp đã bị Điền Sơ kéo qua một bên, “Ngôn trợ lý à, sáng mai là hội nghị phỏng vấn của công ty, cậu ngàn vạn không được quên nhé.”

“Phỏng vấn?” Ngôn Tư Diễn trong đầu xoay hai vòng mới nhớ tới chuyện mấy ngày trước tuyển công nhân viên mới, cậu gượng cười gật đầu, “Sẽ không, sẽ không.” Nói xong, lại cau mày bảo, “Nhất định tôi phải đi sao?”

“Ý của Ngôn trợ là để Tần tổng đi?” Điền Sơ miệng há thành hình chữ O.

“Kỳ thật anh còn có thể suy nghĩ cân nhắc Hàn đặc trợ,” Ngôn Tư Diễn nói lời thăm thía, “Anh không thể nào quên sự tồn tại của Hàn đặc trợ nha.”

“À,” Điền Sơ giật mình, “Ý của cậu là sáng mai cậu thay mặt Hàn đặc trợ đi công ty Y bàn hợp đồng, Hàn đặc trợ giúp cậu phỏng vấn?”

Ngôn Tư Diễn ngẩn người, “Kỳ thật tôi chỉ là đề nghị thử, sáng mai mấy giờ bắt đầu?”

“Chín giờ.”

“Tốt, tôi biết rồi.” Ngôn Tư Diễn trình trọng nhẹ gật đầu, “Tôi sẽ đến đúng giờ.” Nói xong, nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn sớm, tôi phải về văn phòng chuẩn bị tan tầm.”

Điền Sơ đưa mắt nhìn theo bóng lưng Ngôn Tư Diễn dần dần nhỏ đi, đột nhiên cảm thấy bóng lưng này mơ hồ trở nên cao lớn lên, có thể ở dưới mí mắt của Tần tổng chuẩn bị tan tầm, đây là bức nào của dũng khí và nghị lực? Lại là bức nào của trí tuệ khiến người thường khó theo kịp?

Lúc Ngôn Tư Diễn trở lại phòng tổng giám đốc, Hàn Dương đang cùng Tần Húc Cẩn bàn bạc hợp đồng ngày mai với công ty Y, cậu rất thức thời nhẹ chân nhẹ tay ngồi vào bàn làm việc bên cạnh, bắt đầu sắp xếp lại nội dung hồi ức mới nghe được.

Nhân tiện trong mười độ lục kiểm người nghệ sĩ bọn họ vừa nhắc tới, mới phát hiện người này hóa ra là nam nghệ sĩ mình từng trên mạng nhìn chằm chọc bỗng quốc, cậu ấn mở ảnh chụp cận cảnh, dấu vết PS không nghiêm trọng lắm, vô luận nhìn khuôn mặt này như thế nào cũng đẹp trai, nhưng mà không biết vì sao, trong lòng cậu luôn luôn có chút cảm giác không hài hoà.

Hình như chính người này, cùng quang mang trong đôi mắt rất không xứng. Cậu nhú nhú mày, đóng cửa sổ, bắt đầu nghiêm túc ghi bảng kế hoạch.

Điện thoại nội tuyến vang lên, Ngôn Tư Diễn mắt nhìn Hàn Dương đang thương lượng công việc với Tần Húc Cẩn, vì vậy đứng lên tiếp điện thoại đặt cách Tần Húc Cẩn một cánh tay, cậu cúi đầu tiếp điện thoại cũng không có chứng kiến ánh mắt kinh ngạc của Hàn Dương.

Càng làm cho Hàn Dương kinh ngạc chính là, trong mắt Tần Húc Cẩn dấu cũng không thể che hết ôn hòa, trong lòng anh hơi run lên, nếu như trước kia chỉ là sự suy đoán của anh, như vậy hiện tại anh liền có thể khẳng định, ông chủ nhà mình thật sự thích người thanh niên không tính đặc biệt xuất sắc này.

Điện thoại nội tuyến của tổng giám đốc cho dù là anh cũng không dám tùy ý tiếp, năm trước tên trợ lý tổng giám đốc đó chẳng phải tùy ý tiếp điện

thoại nội tuyến sau đem tin tức tiết lộ ra ngoài bị sa thải, thật không ngờ ông chủ bây giờ dung túng Ngôn Tư Diễn như vậy.

Chẳng lẽ cái này là lam, nhan, họa, thủy!

Thấy Ngôn Tư Diễn tiếp xong điện thoại, Tần Húc Cần mới hỏi, “Thế nào?”

“Chỗ bảo an gọi điện thoại tới nói, dưới lầu có công nhân phát sinh tranh chấp, xuất hiện sự kiện đả thương người, có người... Báo cảnh sát.” Ngôn Tư Diễn do dự một chút, “Hai người này thuộc phòng hậu cần và phòng PR.”

Hàn Dương ngó Tần Húc Cần sắc mặt đông lạnh, khóe miệng giật giật, cũng không biết nên nói cái gì, bộ PR và bộ hậu cần bất hòa ai trong công ty đều biết, nhưng mà thật không ngờ lần này lại nháo đến nông nổi báo cảnh sát.

“Tổng giám đốc, chuyện này giao cho tôi và Hàn đặc trợ đi xử lý a,” Ngôn Tư Diễn đứng lên, “Chút việc này không cần anh ra mặt.”

Hàn Dương ngó Ngôn Tư Diễn, anh hiểu ý của Ngôn Tư Diễn, nhưng mà loại chuyện này đại ca...

Tần Húc Căn nhìn Ngôn Tư Diễn, thu hồi tầm mắt, “Hai người các cậu đi xử lý đi.”

Hàn Dương lần này khí lực động khoé miệng cũng chả có, anh rời phòng tổng giám đốc, mới cảm khái nói, “Tôi xem như phục thằng nhóc cậu, ngay cả ý ông chủ cũng có thể vận lại.”

Ngôn Tư Diễn nhú mày, từ chối cho ý kiến.

Hàn Dương thấy cậu như vậy, tiếp tục lắc đầu cảm khái, “Cách mạng chưa thành công, đại ca cần cố gắng hơn a.”

Lâm Khâm Duyên vừa làm ghi chép, vừa hỏi trưởng phòng bảo an bên cạnh, “Người phụ trách các anh là ai?”

Tầm mắt mọi người nhìn theo cái thang máy bên cạnh, dường như thuận theo sự kỳ vọng của mọi người, cửa thang máy mở ra, bên trong bước ra hai người thanh niên khôi ngô phong cách khác nhau.

Lâm Khâm Duyên tay đang ghi chép vạch một đường trên giấy, tại sao lại là anh ta?!

Chương 42: Bao che khuyết điểm...

Ngôn Tư Diễn đi ra thang máy thì bắt gặp người của phòng bảo an, còn có quản lý Thẩm Hà của phòng hậu cần và Tô Thanh đều ở đấy, sắc mặt hai người đều không thể nào đẹp nổi, vài người mặc đồng phục cảnh sát đang hỏi thăm sự việc.

Một đám người nhìn thấy Hàn Dương và Ngôn Tư Diễn, sắc mặt biến đổi, đều hướng bên cạnh rút lui.

“Đều vây quanh ở đây làm cái gì, nên làm gì thì đi làm cái đấy,” Hàn Dương mặt lạnh quét nhìn mấy tên góp vui xung quanh, “Nếu như ai thích xem náo nhiệt, tôi sẽ cho người đó có thời gian cả đời xem náo nhiệt.”

Hàn Dương lời này vừa ra, ngoại trừ người trong cuộc và một số người ở ngành phụ trách, bốn phía không còn tên dư thừa.

Tô Thanh trông thấy Hàn Dương và Ngôn Tư Diễn, trong lòng nhẹ thở, nếu như BOSS xuống, chỉ sợ động thủ trực tiếp khai trừ hai người, cô nhìn người của ngành mình, đáy lòng khẽ thở dài một cái.

Bầu không khí trở nên càng thêm xấu hổ, Ngôn Tư Diễn mắt nhìn về mặt của mọi người, lại nhìn sắc mặt có chút bất an của Thẩm Hà, mỉm cười hướng về mấy vị cảnh sát, “Mời các vị tới phòng tiếp khách xử lý chuyện này, phiền toái các vị cảnh sát rồi.” Nói xong, làm một cái tư thế mời.

Lâm Khâm Duyên khép quyển ghi chép trong tay, ngược nhìn người thanh niên mỉm cười trước mặt, “Xin hỏi, anh là người chịu trách nhiệm?”

Ngôn Tư Diễn thấy rõ người trước mắt, độ cong khóe miệng càng thêm rõ ràng, “Hóa ra là cảnh sát Lâm,” cậu quay người chỉ chỉ Hàn Dương, “Tôi cùng với Hàn đặc trợ là trợ lý của tổng giám đốc, chuyện lần này do tội tôi tới xử lý, cảnh sát Lâm và các vị cảnh sát vào phòng tiếp khách uống tách trà trước đã.”

Hàn Dương bên này cũng gọi người đưa người bị thương vào bệnh viện, lại gọi người ngăn phóng viên muốn phỏng vấn, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nếu truyền đi, đối hình tượng công ty Tần Phong nhất định có ảnh hưởng, mặc dù sự kiện này ảnh hưởng không tới nổi lớn, nhưng ít nhiều cũng chẳng dễ nghe.

Vài người cảnh sát ở trước sự việc này cũng phải cân nhắc rất nhiều vấn đề, dù sao này cũng liên quan đến quan hệ cảnh thương, thuế thu, GDP. Tổng quát mà nói, vốn là xí nghiệp lớn nhất, nằm trong top hai mươi cường xí nghiệp cả nước là không thể đắc tội, vì vậy mọi người hoà ái tốt đẹp vào phòng tiếp khách.

Việc này để trong cái khu nhỏ nào đó, thì chính là việc nhỏ vặt vãnh, nhưng mà để tới trong công ty, đó chính là có liên quan đến hình tượng của công ty.

Uống hai tách trà, nói nhảm một đồng, lại thương lượng đến kiến trúc sự nghiệp quyền tặg nào đây, vị cảnh sát cấp trên cuối cùng nhận định đây chẳng qua là tranh chấp dân sự, tùy người bị hại ngầm giải quyết là được rồi.

Lâm Khâm Duyên theo sau mấy người cảnh sát rời cao ốc Tần Phong, lên xe còn có thể nghe thấy đồng sự cảm khái với Tần Phong tài đại khí thô. (tài đại khí thô: tiền nhiều như nước)

“Đúng rồi, mấy cậu thấy cái đèn chùm trong phòng tiếp khách chớ?” Một người trong đó lắc đầu nói, “Một chiếc đèn như thế đều là mấy vạn, hơn một năm tiền lương của chúng ta rồi, thối đời này ai.”

“Hâm mộ cái gì,” một người thắt chặt dây an toàn nói, “Bàn sĩ Khang cũng có tiền a, cũng là xí nghiệp lớn a, cũng không có một đồng người không nghĩ ra sao.” .__.)

“Cái xã hội bây giờ, làm cái gì dễ dàng vậy, thằng cháu trai bà con xa của tôi đang làm bảo an siêu thị, kết quả không hiểu sao lại mê man mất, bây giờ còn chưa tỉnh đây này.”

“Anh nói cái siêu thị Cửu Thiên thành đông đó hử? Nghe nói chỗ đó tà môn lắm, đã có mấy người bảo an không hiểu sao lại hôn mê.”

Vừa nghe nói vậy, Lâm Khâm Duyên lập tức tinh thần tỉnh táo, “phải chẳng có người tập kích bọn họ, có ai điều tra chưa?”

Mọi người nói chuyện với nhau đồng thời trầm mặc, một người trong đấy vỗ vỗ vai Lâm Khâm Duyên, “Tiểu Lâm này, chuyện này không thuộc chúng ta quản, cậu cũng đừng nắm cái tư tưởng này.”

“Nhưng mà...” Lâm Khâm Duyên nhìn theo ánh mắt phức tạp của mọi người, với tư cách người cảnh sát, chẳng lẽ còn phân cái gì có thể quản, cái gì không thể quản sao?

“Hiện tại ai có thể nói xảy ra chuyện gì, về nội quy của công ty mấy người vào công ty sớm hơn tôi, chắc hẳn rõ ràng, điều lệ quy định công ty thứ bảy viết rõ cấm đánh nhau ẩu đả, hay là nói, hai người này là ở công ty tiến hành vận động quyền anh?” Ngôn Tư Diễn ném một sổ sách điều lệ quy định công ty lên bàn, “Coi như là muốn luyện quyền, công ty cũng có phòng chuyên hoạt động, các người đáng phải khẩn cấp luyện quyền tại chỗ như vậy sao?!”

“Vào công ty muộn hơn tụi tôi, thế chức vị lại cao hơn tụi tôi không chịu nổi à,” Thẩm Hà trào phúng như cười mà không phải cười, “Ai chẳng biết Ngôn trợ lý là tân sủng của ông chủ, cậu nói cái gì tự nhiên là cái đấy.”

Lời vừa nói ra, Hàn Dương lập tức nâng kính mắt, anh vẫn cho Thẩm Hà chỉ không đủ thông minh mà thôi, nhưng mà thật không ngờ, chính mình vẫn còn nhìn lầm rồi.

Ngôn Tư Diễn liếc nhìn Hàn Dương đang chăm chú xem điều lệ công ty, không khỏi co rút khóe miệng, những lời này có thể cùng đắc tội mình và Hàn Dương, thứ công lực này cũng không phải người thường có thể so sánh. Cũng không biết đến tột cùng có bao nhiêu người hận cô ta, không nên tự mình tìm phiền toái cho mình.

Thu lại ý cười trên mặt, Ngôn Tư Diễn không mặn không nhạt mở miệng, “Theo Thẩm quản lý mà nói, lời tôi mới rồi có nhầm lẫn, cô chỉ e ngại thân phận của tôi mới không thể không nghe, tôi vào công ty thời gian ngắn, còn muốn xin Thẩm quản lý thông cảm chỉ giáo nhiều hơn.” Giương mắt nhìn thần sắc có chút bất an của Thẩm Hà, “Như vậy xin hỏi Thẩm quản lý, tôi không đứng chỗ nào?”

Thần sắc Thẩm Hà thay đổi lại thay đổi, cuối cùng một câu cũng không nói ra.

“Đúng rồi, quản lý phòng bảo an phải...” Không hề để ý tới Thẩm Hà, Ngôn Tư Diễn nhìn một vòng người ngồi ở phòng tiếp khách, cuối cùng rơi tầm mắt xuống người đàn ông trên trung niên bụng hơi mập mập mặc đồng phục bảo an, “Công ty xuất hiện sự việc kiểu này, bảo an đi chốn nào rồi, chút việc nhỏ như thế cũng để cho cảnh sát tham gia, anh có biết đây đối quốc gia mà nói, là hành vi lãng phí cực kỳ đáng xấu hổ, với tư cách thiên triều cộng minh, chẳng phải nên lấy cần cù kiệm tiết kiệm làm vẻ vang, lấy lãng phí xa xỉ làm hổ thẹn sao, gọi cảnh sát xá cận cầu viễn làm chi? Làm một người dân thiên triều, anh thấy hổ thẹn không?” (xá cận cầu viễn: bỏ gần tìm xa)

Hàn Dương có chút kinh ngạc nhìn Ngôn Tư Diễn, đây rành rành có thể coi là không để ý hình tượng công ty tùy tiện báo cảnh sát, vào đến trong miệng cậu ta, như thế nào lại thành lãng phí tài nguyên quốc gia rồi hả? Anh thật còn chưa nhìn ra, Ngôn Tư Diễn hóa ra cũng không phải người đơn giản.

“Ách,” quản lý bảo an đáng thương bị buổi nói chuyện này làm sững sờ đơ người, nghe thấy hai chữ “hổ thẹn”, lập tức không bình tĩnh nổi, tận lực mở miệng a a nói, “Ngôn trợ lý, chuyện này tôi cũng không có biện pháp mà, đương lúc người tui tôi lên, Thẩm quản lý không cho tui tôi động, hơn nữa báo cảnh sát cũng không phải ngành tui tôi làm mà, kỳ thật tôi cũng xem thường hành vi lãng phí quốc gia tài nguyên.”

Ngôn Tư Diễn nghe xong lời này, đối vị quản lý bảo an yêu nước sâu đậm cảm thấy rất hài lòng, vì vậy tầm mắt lần nữa dời về phía Thẩm Hà và Tô Thanh, “Như vậy, xin hỏi hai vị là người trong bộ ngành các cô làm ra loại chuyện lãng phí tài nguyên này sao?”

Tô Thanh đôi kiểu thuyết pháp này của Ngôn Tư Diễn cảm thấy buồn cười, cô vội ho một tiếng, “Ngôn trợ, phòng ngoại giao tui tôi một mực lo liệu truyền thống tiết kiệm tài nguyên tốt đẹp này đây.”

Thẩm Hà mắt nhìn Tô Thanh, lạnh lùng hừ một tiếng.

Đáp án dĩ nhiên là không cần nói cũng biết, Hàn Dương nhìn Ngôn Tư Diễn khôi phục dáng tươi cười lần nữa, hướng bên cạnh xê dịch, nếu ai nói Ngôn Tư Diễn chỉ là một tên sinh viên mới tốt nghiệp, cái gì cũng chẳng hiểu, cậu ta chắc chắn quất chết kẻ đó, cái bụng này hắc ra dạng gì rồi.

“VẬY chuyện này tất cả mọi người đã rõ ràng, như vậy xét thấy Thẩm quản lý có hành vi lãng phí tài nguyên quốc gia bất lương, công ty quyết định khấu trừ Thẩm quản lý một tháng lương răn đe, về phần hai vị viên chức đánh nhau, đã thương người mỗi người khấu trừ hai tháng tiền lương, được đưa vào bệnh viện, thì phạt nửa tháng lương, bởi vì không phải tai nạn lao động, công ty sẽ không báo tiền thuốc men, lần này xin mời người đó tự trả tiền nằm viện. Nếu còn tái phạm, lập tức khai trừ.” Ngôn Tư Diễn đứng lên nhìn đồng hồ trên cổ tay, “VẬY cứ như thế nhá.” Cậu còn phải chờ tan tầm đây này.

“Ngôn trợ lý và Tô quản lý quan hệ thật không tồi,” Thẩm Hà giấu cợt nói, “Bao che khuyết điểm chẳng phải quá rõ ràng sao.”

Ngôn Tư Diễn nhú mảy, đồng ý nhẹ gật đầu, “Kỳ thật tôi cũng cảm giác mình phán đoán bao che khuyết điểm, nếu không chuyện này tôi giao cho tổng giám đốc xử lý được rồi, tôi nghĩ tổng giám đốc nhất định xử lý công chính hơn tôi, nếu không Thẩm quản lý với tôi cùng tới phòng tổng giám đốc.”

Thẩm Hà nghĩ đến tính cách ông chủ, chính mình trừ bỏ bị cuốn gói căn bản cũng không có loại khả năng thứ hai, tiền lương Tần Phong và phúc lợi nhân viên đều là công ty khác so kém hơn. Nghĩ tới đây, sắc mặt cô biến đổi, cũng chả dám nói thêm cái gì nữa.

Đội hai vị trợ lý rời đi, Thẩm Hà mới oán hận liếc nhìn Tô Thanh, giẫm giày cao gót đi ra ngoài.

Tô Thanh nhìn quản lý bảo an đứng một bên mặt tràn đầy mờ mịt, khẽ cười một tiếng, người như vậy căn bản chính là tự mình hại mình đến bước này, tính tình kiêu đó, vốn không nên vào trong công ty này, dù sao không phải mỗi người đều có vận khí như Ngôn Tư Diễn, sau lưng có một người yên lặng bảo vệ cậu ta.

Hàn Dương và Ngôn Tư Diễn song song đi trên hành lang, anh trông sắc mặt của Ngôn Tư Diễn, cười nói, “Nhóc con cậu thật không đơn giản mà.”

Ngôn Tư Diễn mỉm cười mở miệng, “Kết cấu thân thể của tôi với anh giống nhau, anh không cần xúc động.”

“Cậu đừng hướng tôi cười mỉa, tôi thấy mà rùng mình,” Hàn Dương quay đầu lại nhìn một cái, vừa vặn bắt gặp Thẩm Hà nổi giận ùng ùng ra phòng khách, xem ra tức giận chẳng nhẹ, “Cậu đắc tội cô ta rồi.”

Ngôn Tư Diễn quay đầu theo liếc nhìn, “A, kỳ thật cô ta cũng đắc tội tôi rồi.”

Hàn Dương nhú mày, “Cậu xác định chúng ta nói cùng một ý tứ?”

Ngôn Tư Diễn quái dị nhìn anh một cái, “Điều đó quan trọng hử?”

Hàn Dương trong lòng sặc, không ngờ ông đây nói chuyện thêm P[1] như thế, anh chậm rãi thở định bụng bảo vệ tôn nghiêm bản thân, kết quả lại thấy ông chủ đứng ở đại sảnh.

Vì vậy anh trở mắt nhìn Ngôn Tư Diễn ném câu tạm biệt, ngênh ngang theo ông chủ ra công ty.

Nhìn theo bóng lưng hai người, Hàn Dương sửng sốt sau nửa ngày, nôn ra hai chữ, “Ngoạ tào[2].”

“Tư liệu hội nghị hôm nay chính lý cũng không tệ lắm, nhưng có nhiều chỗ vẫn còn thiếu sót,” Tần Húc Cẩn nhìn Ngôn Tư Diễn ngồi bên cạnh, thanh âm êm dịu mở lời.

“Được,” Ngôn Tư Diễn gật đầu, “Tôi sẽ chú ý nhiều hơn.”

“Ngày mai phỏng vấn cậu chú ý nhiều hơn một ít là tốt rồi, không cần lo lắng...”

“Được.”

“Buổi tối hôm nay Triệu thâm làm món quê của cậu...”

Từ đầu đến cuối, về sự kiện báo cảnh sát Tần Húc Cẩn cũng không hỏi, mà Ngôn Tư Diễn cũng không nhắc, có lẽ đối với hai người mà nói, chuyện này còn chẳng quan trọng bằng buổi tối ăn món cay Tứ Xuyên hay món Quảng Đông.

Chương 43: Tề tụ một nhà...

Dùng xong bữa cơm, thời gian còn sớm, Ngôn Tư Diễn làm ổ trên ghế sa lon, biếng nhác không muốn động, có chút nhàm chán thay đổi nhiều tư thế ngồi, đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu?” Tàn Húc Cẩn thấy cậu hướng ngoài cửa đi, mắt nhìn sắc trời bên ngoài, lại nghĩ tới thể chất của người này, thật sự không muốn cậu ra ngoài chịu sự giày vò không hiểu tại sao.

“Hiện tại thời gian còn sớm, tôi muốn đi mua chút đồ,” Ngôn Tư Diễn đứng ở cửa ra vào, do dự một lát sau nói, “Muốn cùng nhau không?” Dù sao từ khi đi theo Boss về sau, chỉ số vận rủi của cậu thẳng tắp giảm xuống, điều này làm cậu có cảm giác vô cùng an toàn.

Nghĩ đến về sau cảm tình có thể tiếp tục phát triển, Tàn Húc Cẩn chưa hề nửa phần do dự đi theo.

Đường phố sầm tót có rất nhiều người đang tản bộ, cụ già tóc bạc mặt hồng hào, cử chỉ vợ chồng thân mật, còn có đứa giỡn trẻ nhỏ, đem một màn cảnh sắc này nhuộm lên sức sống đặc biệt.

Ngôn Tư Diễn lười biếng bước cặp giò, cười tủm tủm nhìn người đi đường tới lui, “Cư xá tôi ở ấy có rất nhiều bác trai bác gái thích ở trong khu cư xá múa ương ca, từ khi tôi học trung học đến vào đại học một mực đều chưa từng gián đoạn.”

Tần Húc Cần cúi đầu nhìn gương mặt cậu nhuộm ánh chiều tà, “Cậu rất hâm mộ?”

“Hắn là hâm mộ nha,” Ngôn Tư Diễn nhìn đôi vợ chồng già cùng nhau tản bộ cách đó không xa, “Yêu nhau gần nhau cả đời, cũng không phải mỗi người đều có phúc khí.”

“Cậu...”

“Cái gì?”

“Cậu đột nhiên trở nên sâu lắng như vậy, tôi không quen.” Tần Húc Cần dờ ánh mắt, không để cho đôi phương chúng kiến sự ảm đạm trong mắt mình.

“Anh đột nhiên trở nên nói chuyện tình yêu tôi cũng đã quen rồi,” Ngôn Tư Diễn vẻ mặt không đồng ý, “Năng lực thích ứng của anh quá kém, kỳ thật tôi thỉnh thoảng vẫn có thể thoáng trầm lắng chứ.”

Lúc này đây Tần Húc Cần giữ vững phong cách trước kia, thì phải là trầm mặc.

Ngôn Tư Diễn khoe miệng co rút, hừ một tiếng tiếp tục đi lên phía trước, hai người dao động a dao động, lại cũng đi một đoạn khoảng cách không nhỏ, ngẩng đầu mắt nhìn sắc trời đã dần tối, Ngôn Tư Diễn mở miệng nói, “Nếu không chúng ta trở về?”

Tần Húc Cần thần sắc bất động, chỉ là nhẹ gật đầu, đối với anh mà nói, tản bộ không phải mục đích, trở về hay tiếp tục đi tiếp anh cũng không có ý kiến.

“Tur Diễn, ” C-K-Í-T..T...T một tiếng, sau một chiếc xe đạp hồng nhạt ngừng trước mặt bọn họ, hai người nhìn qua là khuôn mặt tươi cười xán lạn của Hạ Lâm, trong nụ cười này dường như còn mang theo sự hưng phấn nào đấy, “Tur Diễn, nghe nói siêu thị Cửu Thiên thành đông đang đại hạ giá, tớ đang chuẩn bị tranh mua nè, không cùng cậu nhiều lời, tớ đi trước.” Nói xong, đạp xe đạp hấp tấp lướt đi.

“Tớ...” Ngôn Tư Diễn miệng há to, nhìn bóng lưng phía xa chỉ còn một chấm nhỏ mờ mờ, lại nói Hạ Lâm này chào hỏi mình sao, cô ném một đồng lời như vậy rồi rời đi?

Ngôn Tư Diễn nghĩ nghĩ, nhìn về phía Tần Húc Cẩn nói, “Nếu không chúng ta cũng đi ha, đại hạ giá không mua sạch không mua.”

Tần Húc Cẩn đuôi lông mày giật giật, không nói lời nào.

Đối với hành vi kiểu này, Ngôn Tư Diễn luôn tự động cho rằng đó là ngầm thừa nhận, vì vậy gọi một chiếc taxi, hướng thành đông xuất phát, chỉ là cậu không có chứng kiến sắc mặt tài xế khi nghe được đích đến chính là một cỗ xoắn xuýt.

Tần Húc Cẩn thấy Ngôn Tư Diễn thần sắc cao hứng, không khỏi mở miệng, “Tiền taxi kỳ thật so với cậu đại mua sắm tiết kiệm nhiều tiền hơn.” Chẳng lẽ người này cho tới nay từng sinh kế kiểu này?

Không đúng, ắt hẳn thời điểm chính mình không có ở bên cạnh cậu, cậu ngoại trừ bên ngoài không biết tính toán tỉ mỉ chỉ sợ còn lúc nào cũng không may, đối với một đứa bé mà nói, có thể còn sống sót thật đúng là không dễ dàng.

Đến siêu thị, sau khi Ngôn Tư Diễn giao tiền xe tài xế liền đạp xuống chân ga lái bay nhanh đi, Ngôn Tư Diễn nhìn theo tốc độ chiếc taxi có thể so với xe thể thao hàng khủng, cảm khái nói, “Đây đều là cao thủ à.”

Tần Húc Cẩn híp mắt nhìn siêu thị trước mắt đây bốn phía treo đại hạ giá lại không có bao nhiêu khách hàng, khẽ chau mày.

Ngôn Tư Diễn vội vã vào siêu thị, mà một người khác cũng ở phía sau bước vào cửa, hai người đồng thời ngẩng đầu.

“Cảnh sát Lâm.”

“Lại là anh?!” Lâm Khâm Duyên hướng bên cạnh lui một bước, từ trên xuống dưới quét nhìn Ngôn Tư Diễn một phen, “Anh tới nơi này làm gì?” Biết rõ ở đây ra nhiều chuyện như vậy, còn vô đây gom góp, rất khả nghi.

“Đến siêu thị ngoại trừ mua đồ còn có thể làm cái gì?” Ngôn Tư Diễn mở trừng hai mắt, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Khâm Duyên, thở dài an ủi, “Cậu không cần khẩn trương, trong siêu thị nhiều đồ thế này, tôi đổi cậu không tạo thành uy hiếp.”

Lâm Khâm Duyên lời tôi còn chưa ra miệng lại chứng kiến Tần Húc Cẩn sau lưng Ngôn Tư Diễn thì cố nén xuống, cậu miễn cưỡng cười cười, “Tần tiên sinh với Ngôn tiên sinh sao lại tới nơi xa thế này mua đồ?”

Ngôn Tư Diễn nghe vậy hỏi lại, “Chẳng lẽ cậu không phải nghe nói ở đây đại hạ giá mới đến hay sao?”

Lâm Khâm Duyên lúc này mới chú ý tới bốn phía treo tranh tuyên truyền giảm giá, cậu dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng, trong siêu thị đã chết công nhân, không có khách hàng, đồ đều tồn đọng, đương nhiên muốn đại hạ giá, chẳng qua... Lâm Khâm Duyên dùng ánh mắt nghi hoặc liếc nhìn Tần Húc Cẩn, tổng giám đốc Tần Phong vậy mà cũng tới tranh mua hàng hoá đại hạ giá, chẳng lẽ nói Tần Phong sắp phá sản rồi hả?

Rất nhanh Lâm Khâm Duyên mới biết mình nghĩ rất đơn giản, bởi vì cậu phát hiện đường đường tổng giám đốc Tần Phong không phải tới mua đồ, mà là đẩy xe mua sắm cho trợ lý anh ta.

Nhìn xem Ngôn Tư Diễn chọn chọn lựa lựa, lại nhìn nhìn Tần Húc Cẩn trầm mặc đi theo đằng sau người này, Lâm Khâm Duyên đột nhiên cảm thấy cái thế giới này phi thường không chân thật. Một người trợ lý bé nhỏ ở phía trước mua đồ, tổng giám đốc đẩy xe? Cậu đỡ trán, cậu sẽ không chứng kiến đội trưởng tụi cậu đẩy xe cho cậu đâu?

“U-a..aaa, loại tương liệu này rất không tồi,” Ngôn Tư Diễn chứng kiến nhãn hiệu quen thuộc, vươn ra cầm, lúc cậu cầm chặt cái chai, tay nọ cũng lấy được cái chai, Ngôn Tư Diễn đại 囧, đây là đang kịch đập tượng đất sao? Cậu ngẩng đầu nhìn lên, hơi quái lạ, là thuật sĩ lần trước đó.

Trang Sóc buông ra tương liệu, hai tay đút trong túi quần, “Chúng ta lại gặp mặt, tiên sinh.” Nhưng khi anh ta chứng kiến Tần Húc Cẩn sau lưng Ngôn Tư Diễn, tươi cười trên mặt thu liễm không ít.

Trực giác của cảnh sát nói cho Lâm Khâm Duyên, không khí giữa ba người này có chút không đúng, vì vậy vốn chuẩn bị rời đi chính cậu lại ngừng lại.

Tần Húc Cẩn đứng ở bên cạnh Ngôn Tư Diễn, mặt không biểu tình liếc nhìn Trang Sóc, “Đạo gia sao?” Ba chữ rõ ràng, lại vững vàng nói ra vài phần vị đạo uy hiếp.

Ngôn Tư Diễn cười thò tay đem tương liệu Trang Sóc buông ra nhanh chóng ném vào trong xe mua sắm của bản thân, mới thoả mãn ngẩng đầu nghênh tiếp ánh mắt dò xét của Trang Sóc.

Trang Sóc tay đẩy xe mua sắm có chút run rẩy, chỉ là trên mặt vẫn duy trì lấy vẻ tươi cười tiêu sái, “Đúng vậy a, Tần tiên sinh nhân lực tốt,” dừng một chút, anh tiếp tục mở miệng nói, “Tần tiên sinh không chỉ có nhân lực tốt mà còn thật bản lĩnh, việc nhân quả luân hồi cũng có thể xoay chuyển trời đất, khiến cho tại hạ kính nể.”

Tần Húc Cẩn không nói, chỉ là ánh mắt hữu ý vô ý đảo qua Ngôn Tư Diễn, muốn từ trên nét mặt cậu nhìn ra cái gì, đáng tiếc đối phương ngoại trừ mỉm cười vẫn như cũ là mỉm cười.

“Nhường cái, nhường cái,” một giọng nói tràn đầy nam tính vang lên sau lưng bốn người, sau đó liền chứng kiến một người đàn ông anh tuấn mang kính mắt màu trà đến kệ hàng trái xem phải ngó, cuối cùng có chút bất đắc dĩ nhìn về phía bên kia, “Hình như đã không còn.”

Chân mày Ngôn Tư Diễn hơi nhíu lại, cậu nghiêng đầu xem xét, hành lang hàng bên cạnh đứng đầy một người thanh niên áo trắng, tóc ngắn màu á ma, còn có màu da trắng nõn, dù cho mắt kính đang che mắt anh ta, vẫn như cũ có thể khiến người ta cảm thấy trên thân người này loại lực hấp dẫn khó nói nên lời. (màu á ma – 亚麻色 lên gúc gồ có thể chiêm ngưỡng)

Chỉ là, vì sao trên thân người thanh niên này có loại cảm giác không khoẻ kỳ lạ? Giống như thân thể và linh hồn chia lìa nhau, nhưng mà hai đứa rõ ràng lại cùng một chỗ.

“Không có?” Thanh niên nhíu nhíu mày, ánh mắt đảo qua xe mua sắm của Ngôn Tư Diễn, chậm rãi mở miệng, “VẬY ĐI THÔI.”

Trang Sóc nhìn theo người thanh niên, vuốt cằm, giọng nói của người này hơi quen tai, thân hình thoạt nhìn cũng rất quen mắt.

“Cậu, cậu là...” thanh âm Lâm Khâm Duyên đề cao vài độ, chẳng qua cậu còn chưa nói nên lời đã bị người đàn ông đứng ở hàng trước ngăn cản, “Tiên sinh, xin hỏi cậu nhận thức cậu ấy?”

“Chẳng lẽ anh ta không phải Thiện...” Lâm Khâm Duyên nhớ tới lực ảnh hưởng của người này, há to miệng, không gọi tên ra, chỉ tại trên thân thể sờ a sờ, móc ra một cuốn sổ nhỏ, về mặt chờ mong nhìn người thanh niên mặc áo trắng, “Ký cái tên cho tôi nha.”

Ngôn Tư Diễn thấy một màn như vậy lập tức ngạc nhiên, tiểu cảnh sát này khi đối mặt Tần Húc Cần ông chủ lớn đây cũng chưa từng nhiệt tình thế này, người này đến tới cùng là ai? Cậu chột chột Tần Húc Cần bên cạnh, “Anh mang giấy bút chứ?”

Tần Húc Cần nhíu mày, “Làm cái gì?”

Ngôn Tư Diễn dáng vẻ giận dữ, “Xem bộ dáng người này ắt hẳn rất nổi tiếng, anh ta kí tên hẳn rất đáng giá.”

Tần Húc Cần bất đắc dĩ, chẳng lẽ mình còn chưa có đủ tiền sao?

“Hai vị,” người đàn ông đứng ở trước kệ hàng bất đắc dĩ nói, “Mấy anh không cần phải để cho tôi nghe được.”

Ngôn Tư Diễn nghĩ nghĩ, “Nếu không anh giả bộ như chưa nghe thấy được rồi.”

“Không cần, tôi đã nghe được,” thanh niên áo trắng đứng ở phía sau hai người, thuận tay cầm lấy cuốn sổ nhỏ trong tay Lâm Khâm Duyên, lướt ký xuống đại danh của mình, thuận tiện tặng một cái mỉm cười, “Cảm ơn cậu đã ủng hộ tôi.”

Lâm Khâm Duyên cảm giác chân mình mềm nhũn, cầm lấy cuốn sổ được kí tên, chữ kí ở trên mạng giá trị hơn vạn, chính mình cứ như vậy đã nhận được, không hổ là Thiện Thiên Vương, không chỉ yêu nước mà còn thái độ làm người cũng nhã nhặn, không hổ là thần tượng duy nhất của mình.

“A, tôi nhớ ra rồi, ” ánh mắt Trang Sóc sáng ngời, móc ra một trang giấy, “Cũng kí tên cho tôi nha, tôi rất thích cậu diễn hồ ly tinh đó.”

Ngôn Tư Diễn im lặng nhìn một màn này, vì sao thuật sĩ kia rõ ràng nói ca ngợi, cậu lại nghe ra thêm vài phần không được tự nhiên, thuật sĩ ưa thích người khác sắm vai nhân vật hồ ly tinh? Nam sắm vai hồ ly tinh... Người này là...

“A!” tiếng thét chói tai cao vút cắt ngang suy nghĩ của Ngôn Tư Diễn, cậu nhìn về hướng thanh âm truyền đến, biến sắc.

“Chết người!”

Sáu người ai cũng không có động, trong siêu thị do huyên não trở nên hoàn toàn yên tĩnh, cũng có lẽ khách hàng bây giờ còn ở lại siêu thị chỉ có sáu người bọn họ.

Có người là không thể ở lúc nhiều người đi ra ngoài, có người là không định đi, sáu người cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, chỉ nghe thanh niên áo trắng mở miệng nói, “Bảo cảnh sát.”

Vì vậy, người đàn ông đứng ở bên cạnh cậu nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, báo địa chỉ phát sinh vụ án.

Ngôn Tư Diễn cảm khái, không hổ là đại minh tinh ah, mà ngay cả ra ngoài dạo siêu thị đều có vệ sĩ đi cùng.

Chương 44 : Sáu người đi...

Báo cảnh sát, sau đó sáu người liền lâm vào trong bầu không khí kì quái, tỷ như Trang Sóc như cũ mang theo một bộ dạng như cười mà không phải cười, mà Lâm Khâm Duyên cúi đầu dường như nghĩ xử lý chuyện này như thế nào, mà một người thanh niên khác đã sớm che chở đại minh tinh mặc áo trắng, dường như sợ người chết thoáng cái bật dậy.

Ngôn Tư Diễn mất nhìn hướng người chết, mất lại nhìn Tần Húc Cần ngăn cản ở trước mặt mình, từ bên cạnh bả vai Tần Húc Cần lộ ra cái đầu, “Nếu không, chúng ta đi nhìn xem.”

Minh tinh áo trắng đẩy kính mắt màu trà trên sống mũi, khước miệng hơi cong, “Anh là học y hay sao?”

Ngôn Tư Diễn không hiểu ra sao lắc đầu, “Tôi học kinh tế, có ý tứ gì?”

“A, không có gì,” minh tinh áo trắng chính là Thiện Á Đồng mỉm một nụ cười hoàn mỹ, “Tôi chỉ là nghĩ anh đối thi thể có hứng thú mà thôi.”

“Ai đối thi thể có hứng thú á,” Ngôn Tư Diễn gằm nhẹ nói, “Tôi cũng không phải biến thái.”

“Ai cho cậu đôi Á Đồng rống to hả?!”

“Ai cho anh đôi Thiện Thiên Vương rống to hả? !”

Thanh niên và Lâm Khâm Duyên đồng thời trầm mặt nhìn về phía Ngôn Tư Diễn, hai người sắc mặt đều rất nghiêm túc.

Tần Húc Cẩn ánh mắt biến đổi, ánh mắt băng hàn từ trên thân hai người đảo qua, Lâm Khâm Duyên lập tức thu hồi ánh mắt, mà thanh niên lại mặt không đổi sắc, tư thế đại khái có ai dám đối người bên cạnh mình không tốt, tuyệt đối cùng anh ta liều mạng.

“Được rồi, Tử Mặc, vị tiên sinh này thật thú vị,” Thiện Á Đồng cười cười, “Nhưng mà, vị tiên sinh này khả năng không biết, hiện trường hung án không phải nhân sĩ chuyên nghiệp không thể tới gần, nếu phá hủy hiện trường hoặc khiến cho nhóm cảnh sát hoài nghi không cần thiết thì phiền toái. Tần tiên sinh, anh nói đúng không?”

Ngôn Tư Diễn nghe xong lời này, xấu hổ sờ sờ mũi, thật sự cậu chỉ lo hiện trường hung án bên đây truyền đến oán khí mãnh liệt, ngược lại đã quên còn có loại nghề nghiệp cảnh sát tồn tại. Nhưng mà... Không biết có phải cậu lỗi giác hay không, cái người thanh niên vừa kêu rồi rống mình đó

sao lại đang dùng một loại ánh mắt như nhìn tình địch nhìn mình, cậu làm chuyện gì kỳ quái?

“Theo tôi thấy, cho dù cảnh sát đến rồi cũng tra không được cái gì, dù sao hại người không phải...” Trang Sóc cười tủm tỉm mở miệng, chỉ là lời còn chưa dứt, đột nhiên toàn bộ đèn siêu thị nháy nháy, Xùy~~ một tiếng, siêu thị lâm vào trong một mảnh lờ mờ.

Không biết có phải là mọi người ảo giác hay không, độ ẩm trong siêu thị dường như giảm xuống không ít. Thần sắc Tần Húc Cận ở trong bóng tối biến đổi, nếu ai có thể thấy rõ..., vậy khẳng định là một loại cảm xúc gọi là khinh bỉ.

“Tử Mặc, anh nói cái này có giống bộ phim khủng bố em mới quay không,” Thiện Á Đồng mỉm cười mở miệng, thuận tay cầm lên đèn pin trên kệ hàng, lưu loát mở ra đóng gói bên ngoài, Ba~ một tiếng mở ra, sau đó quay đầu nói, “Mấy anh muốn lấy hai cái không?”

Ngôn Tư Diễn khoe miệng co rút, tôi nói anh tốt xấu gì cũng là đại minh tinh, tốt xấu gì cũng nên bận tâm chút hình tượng công chúng a, có biết tự tiện lấy gọi là trộm không?! Chẳng qua, tay vẫn lưu loát cầm hai đèn pin, thời khắc đặc biệt, người thành đại sự vẫn không thể câu nệ tiểu tiết.

“Á Đồng, em sao lại lấy cắp đèn pin?” Tiêu Tử Mặc kỳ quái nhìn hành động của người yêu mình.

“Anh không biết đèn pin trong phim quý nhiều người cầm trên tay đều không hiểu tại sao lại tắt hử, lấy thêm hai cho chắc chắn.” Vừa mới dứt lời, đèn pin trên tay Thiện Á Đồng nháy hai cái, tắt.

Mọi người lập tức đại 囧.

“Xem đi,” Thiện Á Đồng quơ quơ đèn pin trong tay mình, thừa dịp còn chưa ly khai kệ hàng, lại cầm hai cái đèn pin, kín đáo đưa cho Tiêu Tử Mặc một cái.

Ngôn Tư Diễn sùng bái nhìn xem tên siêu sao, tố chất tâm lý này thật tốt quá, người bình thường gặp phải loại chuyện này đã sớm sợ tới mức mặt không còn chút máu rồi, mà vị này vẫn bình tĩnh như thế đối diện với mấy sự tình đây, chẳng lẽ nói, vị này cũng thường xuyên chứng kiến thứ lộn xộn gì đây?

Đừng nói là Ngôn Tư Diễn, mà ngay cả ánh mắt Tần Húc Cẩn nhìn về phía Thiện Á Đồng và Tiêu Tử Mặc cũng mang thêm hai phần thưởng thức, khó được chứng kiến hai nhân loại có tâm huyết.

“Mấy anh tin hay không, chúng ta lại đi vài bước, phía trước hoặc đằng sau tuyệt đối có cái gì rơi xuống,” sáu người vừa mới đi chưa được mấy bước, chỉ nghe ‘Rầm ầm ầm’ một tiếng, kệ hàng đằng sau ngã gục.

Ngôn Tư Diễn khước miệng co giật rồi, thời khắc nghiêm túc thế này, tại sao muốn làm ba cái phỏng đoán khủng bố, càng làm cho người ta không nói được lời nào chính là, vì sao còn muốn cho mình tình này đoán trúng?

Tiêu Tử Mặc ở trong bóng tối nắm chặt tay Thiện Á Đồng, sắc mặt anh ta bình thản nhìn về phía trước, chẳng qua là quý mà thôi, đứng bên cạnh người yêu nhất, liền không sợ hãi.

Trong bóng tối, không có ai so với Tần Húc Cần càng có thể thấy rõ nét mặt của mấy người, tầm mắt anh rơi vào mười ngón đan xen của Thiện Á Đồng và Tiêu Tử Mặc, thì ra là thế.

“Tôi cảm thấy nếu có cảnh sát gặp phải loại chuyện này, chỉ sợ phản ứng cũng sẽ không bình tĩnh hơn chúng ta,” Trang Sóc không biết từ đâu lấy ra một điều thuốc châm, chỉ là trong lời nói mang theo nhiều bất kính như vậy đối cảnh sát.

Ngôn Tư Diễn đồng tình liếc mắt nhìn anh ta, người này khả năng còn chưa biết người đi bên cạnh anh chính là một cảnh sát, chỉ là không mặc đồng phục cảnh sát mà thôi.

“Vị tiên sinh này đối cảnh sát rất bất mãn?” Lâm Khâm Duyên hừ một tiếng, “VẬY VẬY THẬT XIN LỖI, TẠI HẠ PHẢN ỨNG COI NHƯ TÍNH TÁO.”

Trang Sóc lại không xấu hổ, chỉ hít một hơi thuốc, gõ gõ tàn thuốc, “Hóa ra cậu là cảnh sát, thất kính thất kính.” Chỉ là giọng nói đó thật sự chưa tới bao nhiêu thành khẩn.

Lâm Khâm Duyên lời nói kế tiếp còn chưa có cơ hội ra miệng, bởi cậu phát hiện ngọn đèn phía trước đột nhiên bùng sáng, chiếu xuống người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ đang nằm, sắc mặt cậu biến hóa, xem ra người đàn ông này chết thật khác thường, nhưng trong siêu thị những người khác đều đi đâu, không khí bây giờ thật sự là quỷ dị tới cực điểm, chính là muốn cho cậu tin cái gì quý, cậu khẳng định không tin, chết không nói quái lực loạn thần (1), với tư cách một người cảnh sát, cậu càng tin tưởng khoa học, mà không phải những thuyết pháp nhằm nhí không có căn cứ này.

“Tên đó đã chết, ” Ngôn Tư Diễn thanh âm có chút trầm trọng, bước chân dừng lại, quan sát xung quanh, cậu biết rõ người đàn ông đã chết, nhưng mà cậu không thấy linh hồn của người đàn ông, hơn nữa tại đây cũng không có khí tức của quỷ sai tới, như vậy linh hồn người đàn ông này đi đâu?

Tay lúc này được một bàn tay ấm áp bao trùm, cậu hơi nghiêng đầu, chỉ thấy lò mờ gương mặt của Tần Húc Cẩn trong mơ hồ.

“Không cần lo lắng,” Tần Húc Cẩn nhìn về ánh sáng duy nhất phía trước, khối thân thể đã mất đi sinh mệnh.

Ngôn Tư Diễn thu hồi tầm mắt nhìn về phía Tần Húc Cẩn, “Ừm.” Cậu không hỏi Tần Húc Cẩn vì sao đôi mắt hết thấy việc này không có chút nào cảm giác khẩn trương, giống như Tần Húc Cẩn không hỏi cậu.

“Vị phu nhân này, đây không phải nơi chị ngăn người, chị mau ra ngoài đi,” Lâm Khâm Duyên thật không ngờ cứ nhiên còn có một người con gái mặc quần đỏ đứng ở cách đó không xa, cậu nhìn nhìn thi thể dưới ánh đèn, “Mời chị lập tức đi ra ngoài.”

Tiêu Tử Mặc vẻ mặt không hiểu nhìn tên cảnh sát gà mờ đối chỗ trông không làm bầm lều bầu, mà Thiện Á Đồng bị kính mắt màu trà che khuất hơn phân nửa mặt lại khiến người ta thấy không rõ sắc mặt của anh ta.

“Tiểu cảnh sát, cậu không thấy vị mỹ nhân áo đỏ đây không có bóng sao?” Trang Sóc bóp tắt điều thuốc trong tay, chậm rãi từ trong túi áo móc ra một lá bùa nhiều nếp nhăn, “Xem ra tôi không ra tay không được.” Nói xong, vung tay lên, lá bùa phảng phất như có sinh mệnh bay về phía cô gái áo đỏ.

“Phù chú câu hồn...” Ngôn Tư Diễn nao nao, loại phù chú này ban đầu thao túng cực kì khó khăn, hơn nữa đối người thao túng linh lực yêu cầu đặc biệt cao, thật không ngờ Trang Sóc trẻ tuổi thế này vậy mà đã lợi hại như vậy.

Nhưng lại làm Ngôn Tư Diễn ngoài ý muốn chính là, loại phù chú cường đại đến vậy mà không hữu ích, bởi cậu chứng kiến phù chú dán lên cô gái lập tức hóa thành tro tàn rơi rớt trên mặt đất. Không khí phảng phất ngay một khắc này trở nên ngưng trọng, mà Trang Sóc khuôn mặt như cười mà không phải cười cũng không còn vui vẻ, đôi mắt gắt gao trừng hướng cô gái áo đỏ.

“Lại là oán linh cường đại như vậy,” Trang Sóc nhìn quần đỏ trên người cô gái, từ trên người lần nữa móc ra một tấm bùa giấy, chỉ không có vung ra, bởi như loại quỷ này, đều mang theo nỗi oán hận mãnh liệt chết đi, nếu như lúc chết là thời gian đặc biệt, lại thân mặc đồ đỏ, như vậy trừ phi gặp phải thuật sĩ đặc biệt cường đại, khiến cô ta ngừng tạo ác cũng chỉ có một loại phương pháp khác, đó chính là đánh tan nỗi oán hận của cô ta.

Lại để đánh tan nỗi oán hận của oán linh cường đại thế này, đây căn bản là chuyện không thể nào, Trang Sóc tay nắm lá bùa, có chút thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Tần Húc Cận hí hóp mắt nhìn cô gái áo đỏ, sắc mặt không thay đổi.

Lâm Khâm Duyên không thể tin nhìn một màn này, đầu óc trống rỗng, day báo cho tới nay dường như bị tình cảnh trước mắt làm cho sụp đổ, cậu đột nhiên nhớ các tiền bối khi nói việc này sắc mặt mất tự nhiên, chẳng lẽ nói, bọn họ cũng hoài nghi như vậy, bởi không thể dùng khoa học giải thích, nhưng lại không thể cho dân chúng biết rõ chân tướng sự tình này?

“Mấy chuyện này với các anh không quan hệ, tôi không muốn đề ý tới các anh.” Nữ quý áo đỏ chậm rãi liếc nhìn bọn họ, lại thu hồi tầm mắt mình, “Các anh đi đi.”

“Ách, kỳ thật cổ vẫn rất có nguyên tắc,” Ngôn Tư Diễn sờ sờ mũi, “Bây giờ quý có thể lo liệu loại tín niệm oan có đầu nợ có chủ này đã không nhiều lắm rồi.”

“Làm ơn không cần ở trước mặt một người thuật sĩ ca ngợi oán quý tạo ác, tôi cảm thấy áp lực rất lớn,” Trang Sóc tức giận mở miệng.

“Có lẽ cổ không chỉ là oán quý, còn là oan quý a?” Ngôn Tư Diễn cảm thấy, nếu như không phải chết oan, làm sao có thể có oán khí cường đại như vậy .

“Vị tiên sinh này nói lời cũng không phải sai,” cô gái áo đỏ lại mở miệng lần nữa, trào phúng nhìn xem Trang Sóc, “Thuật sĩ gì, chẳng qua là ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo, giết người nếu có tội, như vậy mấy gã đàn ông này vốn đáng chết!” Thanh âm lời nói của cô ta không hề giống bọn nữ quý bên trong phim kinh dị phát cuồng, nhưng lại có thể làm cho người ta cảm nhận rõ được hận ý của cô.

Lâm Khâm Duyên nhìn người con gái áo đỏ này, đột nhiên cảm thấy cô gái này có chút quen mắt, hình như đã gặp nhau ở nơi nào.

Đột nhiên, trong đầu cậu linh quang lóe lên, đây không phải cô gái tháng trước bị người cường gian đến chết, thì thể bị ném xuống rãnh nước sao? Cậu nhớ rõ trên người cô gái, hình như cũng mặc quần đỏ, chỉ là bị đám mặt người dạ thú kia xé rách thành mảnh vụn.

“Chị là... Thái Phương?” do đặc biệt để ý bản án này, cho nên cậu cũng nhớ kỹ danh tự người mất.

Chương 45: Quỷ truy tinh...

Không khí trở nên phi thường ngưng trọng, Trang Sóc nhìn khuôn mặt đờ đẫn của người phụ nữ áo đỏ, hàn ý từ đáy lòng lại không tự giác phả lên, loại cảm giác này đã nhiều năm chưa từng có.

Anh thật không ngờ tiểu cảnh sát bên cạnh đây vậy mà nhận thức người phụ nữ này, anh hít sâu một hơi, trong thanh âm mang theo quấy rầy ngay cả mình đều không có phát giác, “Cậu nhận thức... người này?” Nghĩ đến chữ quỷ đây có thể sẽ kích thích đến đối phương, anh uyển chuyển thay đổi một từ khác.

Lâm Khâm Duyên nhẹ gật đầu, vốn đôi nữ quỷ này sợ hãi biến thành thương cảm, nhưng cậu không rõ, cô tại sao phải hại những bảo vệ này, tối hôm nay gia tăng một người, đã là người chết thứ tư rồi. Nhưng cậu không thể ở trước nhiều người như vậy nói bản án này, cậu trông theo thi thể trên mặt đất, trong lúc nhất thời không biết có thể nói cái gì.

Ngôn Tư Diễn trông tình huống hiện tại, cũng khẩn trương nhìn Trang Sóc ở bên, trong sáu người tên duy nhất có thể đánh bại nữ quỷ cũng lộ ra sắc mặt không bình thường rồi, hướng chỉ thẳng cha gà mờ này.

Vào thời khắc bốn người dị thường nghiêm túc, một thanh âm truyền ra.

“Mấy người đang làm bầm lều bầu cái gì?”

Trang, Lâm, Ngôn ba người đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tiêu Tử Mặc, nhìn lại người phụ nữ đối diện toàn thân đột nhiên bắt đầu nhỏ máu, trong nội tâm cảm khái, không biết đó là phúc.

Tần Húc Cận mặt không biểu tình nhìn nữ quỷ cách đó không xa, đi đến phía trước Ngôn Tư Diễn, đem cậu ngăn cản ở đằng sau của mình, mặt không biểu tình mở miệng, “Người phụ nữ đó muốn làm cái gì?”

Ngôn Tư Diễn sờ sờ mũi, “Cổ không có muốn làm cái gì, bởi vì cổ đã làm.” Duỗi ngón tay chỉ thị thề trên đất, không biết vì sao, cậu đột nhiên cảm thấy nỗi sợ hãi trong lòng vừa rồi lúc này đây biến mất hầu như không còn.

Tiêu Tử Mặc nhìn bốn tên bên cạnh tinh thần như có như không xảy ra vấn đề, cẩn thận kéo Thiện Á Đồng vào lòng mình, kề bên tai Thiện Á Đồng nói khẽ, “Chúng ta cách bốn tên này xa một chút.”

Bốn người đồng loạt quay đầu nhìn về phía anh ta, ở không khí an tĩnh thế này nói lời rì rầm làm cái gì, muốn bọn cậu giả bộ không nghe thấy kỳ thật rất thử nghiệm diễn xuất, mỗi người đều diễn xuất siêu cao à?

Dường như rất không hài lòng với bộ dạng không còn trạng thái của sáu người, vì vậy người phụ nữ áo đỏ động, trong chớp mắt liền đến nơi cách xa sáu người không đến năm bước, trên gương mặt tái nhợt đôi mắt to hắc bạch phân minh không còn thần thái nhìn chăm chăm sáu người bọn cậu, lộ ra trông mắt trắng khiến cho người ta sợ hãi.

Đứng ở vị trí gần phía trước Trang Sóc và Lâm Khâm Duyên đồng thời lui về phía sau một bước, mà khi Lâm Khâm Duyên lui về phía sau thoáng đụng phải Thiện Á Đồng một cú.

Thiện Á Đồng đẩy kính mắt màu trà trên sống mũi, mắt lại nhìn hai người phía trước, yên lặng kéo Tiêu Tử Mặc qua chỗ Ngôn Tư Diễn hai bước, cậu rất sáng suốt lựa chọn một vị trí tốt.

Tiêu Tử Mặc tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng từ không khí hiện trường mà nhìn, nhất định là gặp phải chuyện gì phiền phức rồi, anh nhìn người bên cạnh, vẻ mặt như thường, vậy hẳn không tính chuyện lớn gì.

“Tôi nói, anh mang mắt kính có thể thấy được sao?” Ngôn Tư Diễn liếc mắt nhìn người bên cạnh mình, bất đắc dĩ hỏi.

“Gỡ mắt kính xuống tôi cũng không thể nhìn thấy thứ mấy anh nhìn thấy, nói tiếp, cái mắt kính này là vì làm người khác nhìn không rõ tôi, cùng tôi có nhìn rõ người khác hay không có quan hệ gì?” Thiện Á Đồng hỏi lại.

Ngôn Tư Diễn nghĩ nghĩ, gật đầu nói, “Vây cũng được, anh và tui tôi thân phận bất đồng chứ sao.”

Tần Húc Cẩn mặt không biểu tình nhìn hai tên vào thời khắc kiêu này còn có thể nói chuyện phiếm, Ngôn Tư Diễn buông lỏng như vậy, là vì thói quen, diễn viên đây không sợ hãi chẳng lẽ là bởi nhìn không thấy, đây gọi là nhắm mắt làm ngơ?

“A nha,” Lâm Khâm Duyên nhìn theo Trang Sóc dùng phù chú đem người phụ nữ đánh lui vài bước, nhưng mà người phụ nữ rất nhanh lại lung la lung lay đứng lên, một tay đưa ra ngoài. Cậu cả kinh lui một bước dài, với tư cách cốt khí cảnh sát vào lúc này toàn bộ biến thành sợ hãi.

“Vị phu nhân này, chúng tôi với cô không oán không cừ, cô nếu đối chúng tôi ra tay, chỉ sợ tự cô cũng sẽ có phiền toái.” Trang Sóc thu phù chú trong tay, tận lực bảo trì nụ cười trên mặt.

“Tôi không có đối các anh ra tay, anh động thủ trước,” cô gái áo đỏ chậm rãi nhìn về phía Trang Sóc, “Còn là đàn ông nữa chứ, cư nhiên động thủ đánh phụ nữ.”

Tay Trang Sóc run rẩy, nhưng mà cô không phải phụ nữ, là nữ quý a.

“VẬY... VẬY CHỊ QUÁ BÊN TỤI TÔI LÀM CÁI GÌ?” LÂM KHÂM DUYÊN RUN RUN HỎI.

Nữ quý nhìn cậu một cái, quăng ánh mắt qua phía sau cậu, “TÔI CHỈ MUỐN NHÌN BẠN CẬU MỘT TÍ, DÁNG VẼ ANH ẤY RẤT GIỐNG THẦN TƯỢNG CỦA TÔI.”

Trang Sóc và Lâm Khâm Duyên đồng loạt quay đầu lại, nhìn về phía Thiện Á Đồng đang cong khóe miệng, lại đồng loạt quay đầu nhìn về phía nữ quý, “Thần tượng của cô là?”

“NGƯỜI CÓ PHẨM VỊ SẼ THÍCH THIỆN THIÊN VƯƠNG, CHẮNG LẼ CẬU KHÔNG NHÌN RA DÁNG CẰM NGƯỜI NÀY RẤT GIỐNG THIỆN THIÊN VƯƠNG SAO?” THANH ÂM NỮ QUÝ ĐỘT NHIÊN CAO TÁM ĐỘ.

Lâm Khâm Duyên ngơ ngác gật đầu, “A, ĐỘ TƯƠNG TỰ MỘT TRĂM PHẦN TRĂM.”

Tiêu Tử Mặc phát giác vẻ cười trên khóe miệng của Thiện Á Đồng hình như cứng đờ, anh vội lên tiếng nói, “Làm sao vậy?”

“KHÔNG CÓ GÌ,” THIỆN Á ĐỒNG CƯỜI CƯỜI, GỖ KÍNH MẮT XUỐNG NÓI, “CHỈ LÀ HOI THẤY THỨ GÌ ĐÓ KHÔNG RÕ.” GỖ KÍNH MẮT XUỐNG ANH TA LỘ RA ĐÔI MẮT

xinh đẹp, thể nhân đều nói mắt là cửa sổ tâm hồn, lộ ra đôi mắt, mọi người liền sáng sủa không ít.

Ngôn Tư Diễn nhìn sườn mặt Thiện Á Đồng, cảm thấy cảm khái, siêu sao Thiên Vương đây tuy không phải người đàn ông đẹp trai nhất trong giới, nhưng mà cảm giác nhìn thấy đích thực bất đồng với nhiều nghệ sĩ khác, đây là khí thế Thiên Vương trong truyền thuyết?

“Thật là ảnh!” Nữ quý ngậy ngốc nhìn người trước mắt, sau một lúc lâu, trên khuôn mặt vốn làm cho người ta sợ hãi xuất hiện một vẻ tươi cười, “Ấy mà thật là ảnh.”

Trang Sóc và Lâm Khâm Duyên thật không ngờ sự tình lại có chuyển tiếp đột ngột, hai người trông ý cười trên mặt nữ quý, vốn là khuôn mặt thanh tú, vào lúc này lại lộ ra vài phần xinh đẹp.

“Tôi thật không ngờ một ngày mình có thể bắt gặp người thật,” nữ quý từng bước một đi đến giữa mấy người, Lâm Khâm Duyên không có chặn cô, mà Trang Sóc cũng không có động.

Ngôn Tư Diễn nhìn khuôn mặt mỉm cười của Thiện Á Đồng, há hốc mồm lại ngậm lại, cậu cảm thấy lúc đây không nói sẽ tốt hơn, ngược lại phía sau cậu Tần Húc Cẩn nhìn Thiện Á Đồng nhiều lần.

“Từ “Lâm thành” đến “Bạch Vi chi luyện”, mỗi một album của anh em đều sưu tầm, về sau không thể xem phim của anh nữa, cũng không thể nghe giọng hát của anh nữa, bây giờ có thể gặp lại anh, đã là may mắn của em rồi.” Cô quay đầu lại nhìn gã đàn ông nằm trên mặt đất, cười khỏ nói, “Tên đó còn chưa chết, chỉ là ngất đi thôi, em hận bọn chúng, hôm nay cũng nên đi.”

“Chẳng lẽ nói bọn họ đối chị...” Lâm Khâm Duyên nghĩ đến tiến trình vụ án, nghĩ tới những ảnh chụp hiện trường đấy, bắt đầu thông cảm với cô gái này, nếu như không gặp phải mấy tên đàn ông đó, cô hẳn sẽ vui vẻ kết hôn sinh con, sau đó hạnh phúc qua cả đời a, cô như cũ có thể xem phim mình thích, nghe bài mình thích, nay lại cái gì cũng không còn.

“Có lẽ đây chính là mệnh a, ” người phụ nữ cười khỏ, “Tôi chỉ cầu mình có thể bị chết minh bạch...” Cô chậm rãi quay đầu nhìn về phía Thiện Á Đồng, “Có thể nhìn thấy anh, đã xem như đền bù số phận cuối cùng.”

Ngôn Tư Diễn nhìn xem nữ quỷ này, có lẽ cô thật sự hận mấy gã đàn ông đó, hôm nay có thể thả lỏng nỗi hận trong lòng, cũng chưa hẳn không phải chuyện xấu, có lẽ, Thiện Á Đồng xuất hiện đối với cô mà nói, chỉ là một điều ngoài ý muốn, cậu mở miệng hỏi, “Thiện Á Đồng, cậu nguyện ý cho cô ấy một cái ôm chứ?”

Thiện Á Đồng không có hỏi cô cái gì, khước miệng chỉ hơi cong lên, không chút do dự mở ra vòng ôm, cho đến khi trong ngực dường như có nhiều tia khí tức lạnh buốt, “Lên đường an lành.”

Giọng cô ghen ngào, không muốn rời khỏi cái ôm ấm áp này, “Cảm ơn, cái ôm này quả nhiên ấm áp như trong tưởng tượng.” Nói xong, nhìn thật sâu Thiện Á Đồng, chậm rãi trở nên trong suốt, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ trong nháy mắt, đèn trong siêu thị lần nữa khôi phục ánh sáng, Ngôn Tư Diễn nhìn cái tên vẫn mở ra vòng ôm, thấp giọng nói, “Cô ấy đã đi rồi.”

“Vậy sao?” Thiện Á Đồng đeo lên kính mắt, “Tôi cũng nên đi.” Nói xong, quay người đối về mặt mờ mịt của Tiêu Tử Mặc cười cười, “Đi, chúng mình về nhà.”

Tiêu Tử Mặc vội ném đèn pin sang một bên, từ từ đi theo.

Chỉ chốc lát sau, cảnh sát và bác sĩ đều chạy tới hiện trường, bác sĩ đây mới phát hiện người bảo vệ này chỉ tạm thời hôn mê, cũng không phải tử vong, mà Lâm Khâm Duyên chuẩn bị trở về trong cục cảnh sát tiếp tục điều tra bản án này.

Trang Sóc vốn muốn lưu lại cùng Ngôn Tư Diễn giao lưu vấn đề chuyên môn một tí, nhưng thấy Tần Húc Cẩn dường như cực kì không hoan nghênh anh, vì vậy rất tự giác rời đi.

Ngôn Tư Diễn đi ra siêu thị, cảm giác lòng mình hơi rầu rĩ, cậu thở ra một hơi nói, “Cô gái đó hẳn sẽ đầu thai chuyển thế đến gia đình tốt a?”

Tần Húc Cẩn trầm mặc gật đầu.

“Anh kỳ thật có thể thấy a?” Ngôn Tư Diễn đột nhiên hỏi vậy.

Tần Húc Cẩn liếc nhìn Ngôn Tư Diễn, “Có thể.” Trong lời nói, mang theo một tia bất an.

Ngôn Tư Diễn cười cười, “Nhưng mà, đại minh tinh đó ngược lại là không giống với trong tưởng tượng của tôi, bộ dạng thoát nhìn rất dễ thân cận.”

Tần Húc Cẩn nhìn sườn mặt cậu, hơi nhếch khóe môi.

“Hôm nay bữa khuya ăn gì?”

“Chè trôi nước.”

“Ừm, hình cầu tròn tròn rất tốt.”

Có thể còn sống, đó là tốt nhất.

Chương 46: Tổ tình...

Từ siêu thị về nhà, sau khi ngồi lên sofa Ngôn Tư Diễn mới nói: “Người kia, người lúc nãy là Thiện Á Đồng?” Cậu chợt cảm thấy tiếc, đáng lẽ lúc đó nên gọi anh ta lại nhờ quảng cáo cho sản phẩm của công ty, mà còn không tốn tiền.

Tần Húc Cẩn gật gật đầu: “Ừ.”

Ngôn Tư Diễn im lặng một lúc mới nói: “Anh... Có cảm thấy anh ta và người bảo tiêu trung thành kia có gì đó không?”

Tần Húc Cẩn mặt không thay đổi nói: “Người đó không phải bảo tiêu, mà là tổng giám đốc Tiểu thị, Tiểu Tử Mặc, từng là nhân vật cấp bậc thiên vương trong giới giải trí.” Giới giải trí, quả là một nơi thay đổi rất nhanh.

“Vậy hai người họ...” Ngôn Tư Diễn cứng họng: “Tình cảm của hai người bọn họ giống như, như...”

“Bọn họ là người yêu, cậu không nhìn ra ư?” Tàn Húc Cẩn liếc cậu một cái: “Là do Tiểu Tử Mặc rất che chở Thiện Á Đồng, nên cậu mới cho rằng anh ta là bảo tiêu của Thiện Á Đồng.” Anh nhìn Ngôn Tư Diễn: “Bảo tiêu không thể che chở đến mức ấy được.”

Ngôn Tư Diễn mất tự nhiên chuyển tầm mắt: “Tôi chỉ không ngờ Thiện Á Đồng lại là gay.”

“Tôi còn nhớ vài năm trước hai người đó cùng đóng một bộ phim.” Tàn Húc Cẩn dừng một chút: “Cậu cảm thấy đồng tính luyến rất quái dị?”

Ngôn Tư Diễn lắc lắc đầu: “Tôi không có ý đó.” Cậu tựa vào sofa, nghĩ đến chuyện mấy hôm nay, còn có nam diễn viên khiến cậu cảm thấy bất ngờ, giống như thế giới quan bỗng dưng sụp đổ, cậu nhắm mắt lại nói: “Chỉ là có chút không thể thừa nhận ngay được.”

Cậu hiểu cậu nói không thể thừa nhận cái gì, Tàn Húc Cẩn cũng hiểu.

Mai quản gia bưng hai tách trà đến, đặt nhẹ xuống bàn trà trước mặt hai người, đang chuẩn bị xoay người đi, chợt nghe tiếng Ngôn Tư Diễn gọi lại.

“Mai quản gia, có thể cho tôi biết, ông là gì không?”

Mai quản gia hơi dừng lại, xoay người mỉm cười nói: “Ngôn thiếu gia, tôi là quản gia, còn có thể là cái gì?” Hơi cúi đầu xuống, che dấu nghi hoặc nơi khóe mắt, hôm nay Ngôn Tư Diễn có chút kỳ lạ, vừa rồi ra ngoài rốt cuộc gặp chuyện gì?

Ngôn Tư Diễn nâng tách trà lên, nước trà tỏa ra hương hoa mai: “Như vậy, quản gia có thể nói cho tôi biết, Mạt Lan là gì được chứ?”

Mai quản gia nhìn vào mắt Tàn Húc Cẩn, thấy ánh mắt bình tĩnh của anh, đành nói: “Mạt Lan không phải người chăm sóc cây cối trong nhà sao, có chuyện gì ạ?”

“Hôm nay ở siêu thị chúng tôi gặp một chuyện rất kỳ quái, nhưng khi chúng tôi đi ra, ngay cả một cảnh sát ngăn chúng tôi lại hỏi cũng không có, phải nói là, bọn họ giống như không nhìn thấy chúng tôi.” Ngôn Tư Diễn không để ý tới lời của Mai quản gia, nói tiếp: “Hơn nữa, tổng giám đốc, anh cũng nhìn thấy đúng không?”

Sắc mặt Mai quản gia khẽ biến, Ngôn Tư Diễn nói những lời này, có nghĩa là cậu đã bắt đầu nghi ngờ, ông cúi chào Tàn Húc Cẩn, rồi im lặng lui xuống, đối với ông, những chuyện này ông không thể xử lý, cũng không được tham gia vào.

Cả phòng khách chỉ còn hai người Tàn Húc Cẩn và Ngôn Tư Diễn, Tàn Húc Cẩn nhìn bộ dáng không chút thay đổi của Ngôn Tư Diễn, trên khuôn

mặt lạnh lùng từ trước tới giờ xuất hiện bất an, anh cẩn thận quan sát biểu tình của Ngôn Tư Diễn: “Tiểu Ngôn.”

Ngôn Tư Diễn giương mắt: “Anh vẫn luôn lừa dối tôi.”

Tần Húc Cẩn vội vàng nói: “Cậu chưa từng hỏi tôi.”

Ngôn Tư Diễn khước miệng giật giật, được rồi, cậu thật sự chưa từng hỏi, vì thế cậu nghiêng nghiêng đầu: “Vậy anh có phải là người không?”

Tần Húc Cẩn dưới ánh mắt sáng như đèn pha (sáng quắc) của Ngôn Tư Diễn, buồn buồn lắc đầu, tuy anh không biết là người có gì tốt, nhưng hiện tại anh cảm thấy, nếu anh là người ít nhất có thể khiến cho người trước mặt tiếp nhận.

Im lặng một lát, ánh mắt Ngôn Tư Diễn phóng ra ánh sáng quý dị: “Chẳng lẽ anh là hồ ly tinh, vì kiếp trước tôi cứu anh, nên giờ anh đắc đạo rồi quay lại tìm tôi báo ân?”

(Báo ân ký – ...)

Tần Húc Cẩn vội ho một tiếng: “Tôi không liên quan đến Bạch Xà truyện.”

“VẬY anh có phải là một sinh vật dưới nước, tôi mua anh, rồi thấy anh đáng thương, cuối cùng đem thả, hiện giờ anh tới chăm sóc tôi?” Ngôn Tư Diễn giật mình, khó trách Tần Húc Cẩn muốn để cậu tới nhà anh ở, thì ra là để chăm sóc cậu tốt hơn.

“Tôi cũng không biết nàng tiên ốc.” Tần Húc Cẩn nhìn Ngôn Tư Diễn đang vô cùng kích động, đột nhiên cảm thấy sự lo lắng vừa rồi của mình thật dư thừa.

Ngôn Tư Diễn nhú mào, chột biến sắc: “Chẳng lẽ, anh thấy tôi số mệnh đặc biệt, nuôi tôi để ăn làm gia tăng công lực, trường sinh bất lão?”

Tần Húc Cẩn bắt đắ dĩ cười khô: “Tiểu Ngôn, cậu không phải Đường Tăng.”

“Vô nghĩa, tôi dĩ nhiên biết tôi không phải Đường Tăng.” Ngôn Tư Diễn lùi lùi ra xa, kéo dãn khoảng cách giữa mình và Tần Húc Cẩn: “Anh không thể ăn tôi, tôi có bốn đồ đệ bảo vệ đó.”

Tần Húc Cẩn từ cười khô biến thành thở dài, anh đi đến bên Ngôn Tư Diễn rồi ngồi xuống trước mặt cậu: “Tiểu Ngôn, tôi thật sự muốn ăn luôn cậu.”

Ngôn Tư Diễn khoe miệng giật giật (part 2), cậu nhìn vẻ mặt Tần Húc Cẩn, được đấy, dám nói ra lời nói vô sỉ như vậy, mà mặt vẫn không đổi sắc. Quả nhiên là lão yêu quái ngàn năm, da mặt thật dày.

Vì thế Ngôn Tư Diễn nổi giận: “Vì sao là anh ăn tôi, mà không phải tôi ăn anh?”

Tần Húc Cẩn nhìn vẻ mặt tức giận của Ngôn Tư Diễn, đột nhiên mỉm cười: “Tiểu Ngôn, cậu hiểu ý của tôi đúng không?”

Ngôn Tư Diễn vội ho một tiếng: “Không hiểu.”

“Tôi yêu em.” Tần Húc Cẩn nhẹ nhàng tựa đầu lên đùi Ngôn Tư Diễn: “Từ rất lâu trước đây, tôi vẫn luôn chú ý tới em, em có sự lạc quan mà không ai có, thiện lương nhưng cũng không mù quáng làm việc tốt, không giống những đứa bé trai ghét sạch sẽ, càng không giống những thanh niên dễ kích động, em đối xử với phụ nữ phong độ, ở trong mắt tôi, không ai xuất sắc hơn em.”

Ngôn Tư Diễn liếc mắt nhìn Tần Húc Cẩn, im lặng thật lâu mới nói: “Tổng giám đốc, là anh thật đúng không, không bị cái gì nhập đúng không?” Lời nói dịu dàng như vậy, kết hợp với biểu tình lạnh lùng thường ngày của anh, nhìn thế nào cũng không hợp.

Tân Húc Cẩn khẽ cười ra tiếng: “Tôi vẫn bình thường.”

Nụ cười này, khiến Ngôn Tư Diễn lạnh sống lưng, cậu vội ho một tiếng: “Tổng giám đốc, thật ra anh đang cố làm tôi sợ đúng không?” Máy cái bản thân không phải người này, tỏ tình lãng mạn này, mỉm cười này, thật khiến người bình thường sợ hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, cho dù bất cứ kẻ nào trên thế giới gặp phải chuyện xui xẻo, sợ cũng không bình tĩnh được như cậu đi. Sờ sờ cằm, Ngôn Tư Diễn bắt đầu sùng bái bản thân, quả nhiên trải qua nhiều chuyện xui xẻo hơn người khác, đối với việc gì cũng có thể bình tĩnh.

“Ừm, tổng giám đốc này, thật ra Mạt Lan là hoa lan đúng không?” Ngôn Tư Diễn nhớ tới sự dọa dẫm của Mạt Lan với mình, chợt cảm thấy mình đã bị một yêu tinh lừa gạt.

“Ừ.”

“Đào Ngọc là hoa đào?” Ngôn Tư Diễn do dự hỏi, khó mà gặp được một mỹ nữ mạnh mẽ như vậy, mà lại không phải nhân loại sao?

“Đúng.”

Ngôn Tư Diễn cố giãy giụa: “Mai quản gia là hoa mai, vậy thím Triệu là gì?” Cậu nghĩ nghĩ: “Sẽ không phải là ông táo chứ?”

“Ừ...”

“Nhà này có ai là người không?” Ngôn Tư Diễn bất lực.

“Có, em.” Tần Húc Cẩn nói như chém đinh chặt sắt.

Ngôn Tư Diễn vỗ vỗ đầu anh, ừm, đầu đặt trên đùi vỗ thật thuận tay: “Tôi nói, là trừ tôi ra.”

Khi Ngôn Tư Diễn vỗ vỗ đầu Tần Húc Cẩn, anh ôm lấy thắt lưng cậu, mỉm cười nói: “Về sau nếu em muốn, có thể mời vài người làm nữa.”

Ngôn Tư Diễn ngây ngốc nhìn nụ cười này của Tần Húc Cẩn, cuối cùng cậu cũng tin một câu nói, đó là khi một người cực ít khi cười mỉm cười, chắc chắn sẽ sáng đến lóa mắt, cậu nhắm mắt lại, nụ cười này rất chói mắt, cậu cảm thấy trái tim mình đập lồi nhịp.

“Chúng ta không thể bên nhau.” Ngôn Tư Diễn cắn răng nói: “Chúng ta không thích hợp.”

Nụ cười trên mặt Tần Húc Cẩn dần biến mất: “Vì sao?”

Ngôn Tư Diễn nói một cách sâu lắng: “Từ xưa đến nay, tình yêu của yêu quái và người thường nếu không phải là người chết, thì là tình yêu chết, hoặc cả hai cùng chết, hoặc hai người bị chia cắt. Không có ai có kết cục tốt cả.”

“Đây đều là chuyện xưa.” Tần Húc Cẩn cảm thấy, trước đây anh không nên để mấy người đó viết mấy loại truyện kiểu yêu quái yêu người thường, bọn họ có yêu đâu mà biết kết cục là bất hạnh, hơn nữa, ai nói anh là yêu quái?

“Nói cũng đúng, tôi là người, tôi sẽ chết trước anh, sau khi tôi chết, có lẽ anh sẽ tìm người mới?” Ngôn Tư Diễn tuyệt đối không thừa nhận, khi cậu nói những lời này, trong lòng có chút đau đớn.

“Tôi sẽ không để em chết.” Tần Húc Cẩn nắm lấy bả vai Ngôn Tư Diễn, khiến cậu nhìn thẳng anh: “Tiểu Ngôn, chúng ta bên nhau, tôi còn sống thì em cũng vậy, sẽ không ai chết trước.”

Có lẽ là ánh mắt của Tần Húc Cẩn khiến Ngôn Tư Diễn cảm động, cũng có lẽ là cậu tin tưởng tình cảm trong lời nói của Tần Húc Cẩn, cậu xấu hổ dờn ánh mắt, thấp giọng nói: “Vậy... Cứ thử xem?”

Tần Húc Căn vui mừng ôm Ngôn Tư Diễn vào lòng, lúc này sự im lặng còn tuyệt vời hơn mọi âm thanh khác. Hạnh phúc, chính là đây.

Ngoài cửa, khuôn mặt đầy nếp nhăn của Mai quản gia cũng mỉm cười, nhân loại này quả nhiên đặc biệt, chủ nhân thích cậu ta, là đúng.

“Cậu ta cư nhiên đoán được thân phận thật của chúng ta.” Người theo dõi từ nãy đến giờ, còn có Đào Ngọc và Mạt Lan, Đào Ngọc cảm khái nói: “Tôi cảm thấy, nhân loại Ngôn Tư Diễn này ở bên chủ nhân cũng không phải không xứng.”

Mạt Lan vội ho một tiếng: “Vấn đề thật ra không phải là cậu ta xứng hay không, mà là cậu ta có đồng ý xứng hay không.” Cô không nhìn thấy, rõ ràng là chủ nhân luôn lấy lòng nhân loại này sao.

“Đúng vậy.” Đào Dao chột nói: “Anh tốt nhất cầu cho cậu ấy quên chuyện khi trước anh dọa dẫm cậu ấy đi.”

Mạt Lan im lặng một lúc, rồi ho một tiếng nói: “Tôi cảm thấy, trí nhớ của nhân loại này không tệ lắm.”

Đào Dao: ??????

Thật lâu... Thật lâu... Một lúc sau, Ngôn Tư Diễn chợt nhớ tới vấn đề quan trọng nhất: “Em quên chưa hỏi, vậy anh là cái gì?”

Từ đây, Tần ca và tiểu Ngôn sẽ xưng hô khác trước, muahahahaha ~~!!

Chương 47: Phỏng vấn . . .

Không ổn, rất không ổn.

Hàn Dương ôm tài liệu, đứng ngoài cửa văn phòng tổng giám đốc, cảm giác cả thế giới này thật không ổn.

Ai có thể nói cho anh biết, người ngồi trên ghế làm việc của tổng giám đốc là ai không? Ai có thể nói cho anh biết, sếp từ khi nào thích bung bê trà nước cho người khác? Ai có thể nói cho anh biết, sếp thế quái nào mà lại mỉm cười?

Run run rút cái chân vừa bước vào văn phòng tổng giám đốc về, Hàn Dương quay đầu lại nhìn ánh mặt trời rực rỡ, chợt cảm thấy toàn thân lạnh run. Giữa ban ngày xảy ra chuyện kinh dị, một trợ lý tổng giám đốc nhỏ nhỏ như anh biết phải làm sao?

“Hàn Dương, anh đứng ngoài này làm gì?” Tô Thanh nhìn Hàn Dương đang mang vẻ mặt kỳ quái đứng ngoài cửa, nghi hoặc hỏi: “Đây là bảng kế hoạch của phòng chúng tôi, anh giúp tôi đưa cho tổng giám đốc.”

Hàn Dương liếc mắt nhìn vào trong văn phòng tổng giám đốc: “Tổng giám đốc ở trong, chúng ta cùng vào đi.” Hiện tại, anh không muốn một mình đối mặt với cái cảnh tượng quỷ dị kia, đây là một chuyện quá đáng sợ.

Tô Thanh nhướn mày nhìn Hàn Dương, trực giác của cô cho thấy, Hàn Dương hiện tại khá kỳ lạ, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, cô gõ mấy tiếng lên cánh cửa khép hờ của văn phòng tổng giám đốc, rồi đẩy cửa ra: “Tổng giám đốc, đây là bản kế hoạch của phòng chúng tôi.” Sau cửa, Ngôn Tư Diễn đang cầm một tập tài liệu chuẩn bị đi ra.

“Chị Tô Thanh?” Ngôn Tư Diễn cười cười với cô, xoay người nhìn Tần Húc Cẩn: “Mọi người bàn bạc, tôi đi xuống tham dự cuộc phỏng vấn.”

Tô Thanh nhìn cảnh trước mặt, cười trêu: “Thằng nhóc này, thật từ tốn nha, Điền quản lý giờ có lẽ đang vội muốn chết.” Cô bắt đầu dĩ lắc đầu, có sếp là cái dù to lớn che chở, Điền quản lý cũng chỉ là mây bay.

Tần Húc Cẩn nhìn theo bóng Ngôn Tư Diễn, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, cậu có thể có thời gian đi tham dự phỏng vấn, đã là rất cố gắng rồi.

Ngôn Tư Diễn vừa ra khỏi văn phòng, đã nhìn thấy Hàn Dương đang dùng một ánh mắt có thể sánh với đèn pha nhìn cậu, loại ánh mắt này khiến cậu run lên, lùi lại hai bước: “Hàn trợ lý, anh có việc gì sao?”

Hàn Dương híp mắt nhìn Ngôn Tư Diễn, đánh giá cậu từ trên xuống dưới: “Sếp hôm này dường như rất vui?” Việc này chắc chắn có liên quan đến thằng nhóc này, là một trợ lý riêng, anh sao có thể không quan tâm tới chuyện của sếp.

Ngôn Tư Diễn vội ho một tiếng: “Ồm, có lẽ vậy, tôi cũng không để ý lắm.” Không hổ là trợ lý riêng, biến đổi nhỏ như vậy cũng nhìn ra, không đi làm chớ sẵn thực lãng phí tài năng mà.

Nhìn theo bóng Ngôn Tư Diễn bước vào thang máy, Hàn Dương sờ sờ cằm, rốt cục là cái gì bất bình thường chứ? Thái độ của sếp đối với Ngôn Tư Diễn... Thái độ... Hàn Dương biến sắc, chẳng lẽ Ngôn Tư Diễn đã thăng cấp trở thành phu nhân sếp sao? Anh bắt đầu nhớ lại xem mình có đắc tội với cậu chỗ nào không, hiện tại lấy lòng có còn kịp không nhỉ?

“Kế hoạch đưa sản phẩm mới ra thị trường lần này do tiểu Ngôn phụ trách.” Tần Húc Cẩn lật lật chỗ tài liệu Tô Thanh mang đến, trầm giọng nói: “Để cho cậu ấy rèn luyện năng lực một chút.”

Tô Thanh do dự mở miệng: “Sếp à, việc đưa ra sản phẩm mới lần này trị giá đến mấy ngàn vạn.” Cho nên, anh không thể giao việc lớn như vậy cho một người chưa có kinh nghiệm phụ trách, nhờ lỗ vốn thì sao hả?

“Tôi biết, bởi vì giá trị lớn nên cậu ấy mới không dám lười biếng.” Tần Húc Cần tựa hồ hiểu rất rõ bản tính thừa nước đục thả câu của Ngôn Tư Diễn: “Cô không cần lo lắng, có tôi ở đây, sẽ không để sai lầm xảy ra, bộ phận PR các cô chỉ cần thực hiện tốt nhiệm vụ về tỉ lệ hàng tiêu thụ ở các chuỗi siêu thị là được rồi.

Tô Thanh câm nín, tại sao trước đây cô lại cảm thấy Tần Húc Cần là một người lạnh lùng nhờ? Đây rõ ràng là một tên đàn ông muộn tao với tính cách bao che khuyết điểm đến mức tận cùng. Cô câm nín gật gật, câm nín bước ra khỏi phòng, thật ra mấy ngàn vạn cũng không tính là lớn mà, dù sao nếu kế hoạch thất bại, số tiền kia cũng coi như mua một bài học.

Hàn Dương đưa ánh mắt đồng tình nhìn Tô Thanh, rồi nhìn cánh cửa đã đóng lại của văn phòng tổng giám đốc: “Chuyện gì vậy, sao cô lại mang cái vẻ mặt này thế?” Xem ra bị đả kích không nhẹ.

“Thật ra mấy ngàn vạn và mấy ngàn đồng cũng có khác nhau đâu nhờ?” Tô Thanh ngẩng đầu nhìn vào mắt Hàn Dương, lắc lắc đầu thở dài: “Cái thế giới của cô bé lọ lem và bạch mã hoàng tử là gì chứ, phải là bạch mã hoàng tử và thanh y kỵ sĩ mới đúng.”

Hàn Dương ngu người nhìn cái bóng câm lặng của Tô Thanh, không hiểu gì hết.

Khi Ngôn Tư Diễn ngồi xuống ghế chủ khảo của cuộc phỏng vấn, cậu cảm thấy cuộc đời thế là viên mãn rồi, nửa năm trước cậu vẫn chỉ là một sinh viên nghèo khổ đi phỏng vấn, hiện tại đã trở thành nhân vật chọn lựa thành phần tri thức, nhân sinh thật quá viên mãn, khó trách hai mươi năm qua cậu đen như vậy, thì ra là để dành may mắn cho đến giờ mới bắt đầu dùng.

Diễn Sơ ngồi bên phải Ngôn Tư Diễn, anh đưa bản sao chép tài liệu phỏng vấn cho Ngôn Tư Diễn: “Ngôn trợ lý, nếu cậu cảm thấy ai phù hợp, thì đóng một dấu ở bên cạnh ảnh người đó.”

Chợt chợt bản sao chép tài liệu thật dày trên tay mình, buổi sáng ngày hôm nay chỉ là phỏng vấn tuyển nhân viên cho tổng công ty thôi mà, sao lại có nhiều hồ sơ như thế chứ, chỗ này phải đến vài trăm bộ ấy nhỉ? Cậu đưa mắt nhìn những vị chủ khảo, ba người từ bộ nhân sự, một người từ bộ phận PR, cộng thêm một vị đại biểu tổng giám đốc là cậu, đội hình cũng lớn quá chứ.

Người đầu tiên là một người đàn ông trung niên, đối đáp bình thường, trả lời câu hỏi cũng bình thường, nhưng nói năng lại mạch lạc rõ ràng, có thể nhìn ra là một người có kinh nghiệm. Ngôn Tư Diễn nghĩ nghĩ, rồi đóng một cái dấu ở bên cạnh.

“Người tiếp theo.”

Lần này là một cô gái, tốt nghiệp cùng năm với Ngôn Tư Diễn, tuy vậy, trang điểm lại rất già dặn. Đối với kiến thức chuyên môn lại nắm bắt rất kém, Ngôn Tư Diễn ngắt lời cô: “Tôi muốn hỏi bạn, vì sao lại không tiếp tục làm việc ở nơi trước đây?”

Cô gái không ngờ trong số khảo tuyển lại có một người trẻ tuổi như vậy, cô không nghĩ gì liền đáp: “Vì tôi cảm thấy tôi thích hợp với nơi này hơn.”

Ngôn Tư Diễn trầm mặc: “Bạn có thể ra, xin bạn chờ điện thoại thông báo của chúng tôi.”

Sau đó có những người tự biên tự diễn, tán dương công ty, thâm tình dứt khoát, khiêm tốn, bằng cấp cao không có kinh nghiệm, có kinh nghiệm bằng cấp không cao, một đống hỗn loạn, Ngôn Tư Diễn từ hưng phấn cũng dần trở nên mệt mỏi, sau khi xem xong màn ca hát bi thảm, nhảy múa kích tình, màn ảo thuật nhỏ liếc mắt liền nhìn ra, cậu rốt cục hiểu được vì sao mấy vị chủ khảo trước kia nhìn thấy cậu thì hai mắt tỏa sáng, bởi vì mấy vị tuân thủ quy định đi phỏng vấn thật sự rất ít. Cậu hoài nghi bản thân có lẽ không phải là đến phỏng vấn người ta, mà là đến làm giám khảo chấm tài năng.

“Người tiếp theo.” Thanh âm của Điền Sơ cũng đã trở nên hữu khí vô lực.

Ngôn Tư Diễn đến cả hồ sơ cũng lười chả thèm xem, một tay chống cằm, một tay nâng chén nhấp một ngụm trà, chỉ sợ mình ngủ gục mất.

“Xin chào, tôi là Đào Dã đến từ đại học quản lí tài chính, hôm nay tôi đến đây để ứng cử chức vị trợ lý tổng giám đốc, tôi đã từng làm việc ở công ty XX, nhưng vì một số nguyên nhân cá nhân nên cuối cùng đành nuôi tiếc rồi khỏi công ty đó balabal...”

Khi Ngôn Tư Diễn nghe được hai chữ Đào Dã, lập tức ngẩng đầu lên, người này chính là hội trưởng hội học sinh khi cậu học đại học, hơn nữa còn cùng lớp với cậu, hội trưởng không hổ là hội trưởng, đi xin việc liền chọn chức vị cao nhất này, nhưng trợ lý tổng giám đốc? Tổng giám đốc của công ty là ai a?

Sau khi Đào Dã giới thiệu xong, mới nhìn mặt các chủ khảo, cho đến khi anh nhìn thấy người ngồi giữa, liền biến sắc, Ngôn Tư Diễn?!

Quan hệ của anh và Ngôn Tư Diễn không hề tốt, hơn nữa Ngôn Tư Diễn ngày thường không hề tham gia các hoạt động ngoại khóa của trường, nên anh cũng không thích người như Ngôn Tư Diễn, không ngờ mình khi ở trường học hô phong hoán vũ, khi ra trường muốn vào một công ty lớn thì lại gặp một người đã từng dưới quyền mình làm chủ khảo. Cho dù nhìn thế nào, cũng cảm thấy có chút bối rối.

Điền Sơ sau khi nghe xong màn giới thiệu của Đào Dã, nghiêng đầu qua nói với Ngôn Tư Diễn: “Ngôn trợ lý, người này và cậu cùng tốt nghiệp một trường này.”

Ngôn Tư Diễn mỉm cười, liếc mắt nhìn qua hồ sơ trên tay: “Phỏng vấn anh ta nhờ Điền quản lý hỏi vậy.”

Điền Sơ cũng hiểu Ngôn Tư Diễn né tránh, anh cũng không ngại, hỏi một chút về vấn đề nghiệp vụ, thấy người này trả lời khá trôi chảy, nói năng mạch lạc, anh đánh mắt với mấy người kia, rồi gạch một gạch lên hồ sơ của Đào Dã. Sau đó nói: “Không hồ là người cùng trường với Ngôn trợ lý, không hề tầm thường.”

Ngôn Tư Diễn mỉm cười nói: “Điền quản lý quá khen rồi, người này đã từng là hội trưởng hội học sinh của trường, anh cũng không cần thiếp vàng lên mặt tôi, tôi không thể không biết xấu hổ được.”

Điền Sơ cười cười, cũng không nói gì, chính là dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy một tia không cam lòng trong mắt Đào Dã, anh lắc đầu thở dài, người này mặc dù có chút năng lực, nhưng lại không hiểu được cách đối nhân xử thế a. Có lẽ bình thường quá thuận lợi, nếu không làm sao lại không biết lợi dụng tốt mối quan hệ là Ngôn Tư Diễn này.

Đào Dã còn chưa ra khỏi phòng, đã thấy cửa phòng mở ra, một người đàn ông anh tuấn mang khuôn mặt lạnh lùng bước vào, anh ta cũng không

thèm liếc nhìn anh, mà liền nhìn đến chỗ bàn phỏng vấn nói: “Tiểu Ngôn, cậu đi ra trước đi.”

Diễn Sơ cảm thán, Ngôn trợ lý lại thăng cấp, sắp dưới tình huống như này mà gọi cậu đi, cả công ty, có ai có được đãi ngộ cao như vậy?

Đào Dã nhìn lại, thấy toàn bộ nhân viên trong phòng đều tỏ vẻ cung kính, giật mình, chẳng lẽ người này là nhân viên cao cấp của tập đoàn Tần Phong? Ngôn Tư Diễn vậy mà đã vươn đến tầng lớp cao cấp ở trong công ty sao?

Ngôn Tư Diễn nhìn thấy Tần Húc Cận đến, vui mừng vì tìm được lý do để kết thúc công việc buồn chán này, sau khi ra khỏi cửa mới thở phào một hơi: “Phỏng vấn thật sự rất đáng sợ.”

Tần Húc Cận cong cong khóe miệng: “Tôi còn tưởng em sẽ thích chứ.”

“Lúc đầu quả là có chút thú vị, nhưng càng về sau càng chán, may là anh gọi em ra.” Ngôn Tư Diễn đầm đẩm lên vai mình: “Rất hao tâm tốn sức đó.”

Tần Húc Cận mỉm cười, tay nắm lấy vai cậu: “Đã trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Ngôn Tư Diễn gật gật đầu.

Cách hai người không xa, một nữ nhân viên dùng tay dụi dụi mắt, mình vừa thấy cái gì đây? Tổng giám đốc đang cười?! Cô muốn gọi điện cho mẹ mình, kêu cả nhà đi mua xổ số đi!

Chương 48: Bị hôn!...

Ngôn Tư Diễn lại gặp lại người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám kia, không biết vì sao, người phụ nữ này khiến cậu cảm thấy an bình.

Lần thứ hai bước vào nhà hàng mang phong cách cổ này, Ngôn Tư Diễn không còn giống như lần trước, cho rằng người phụ nữ này chỉ là một bà chủ nhà hàng bình thường, dù sao những người liên quan đến Tần Húc Cẩn, luôn luôn có chút khác thường.

Người phụ nữ nhìn hai người, nụ cười trên mặt nhạt đi hai phần, nhưng vẫn đến chỗ hai người: “Ngài Tần.” Giọng nói mang theo một tia cung kính.

“Cát Căn, vẫn là phòng cũ.” Tần Húc Cẩn nghiêng đầu nhìn Ngôn Tư Diễn: “Đừng làm những món quá cay.”

Cát Căn nhìn thấy ánh mắt này của Tần Húc Cẩn, sắc mặt khế biến, ánh mắt nhất thời trở nên ảm đạm, rũ mi mắt xuống: “Vâng, mời đi hướng này.”

Ngôn Tư Diễn cũng không phải kẻ ngốc, cậu dĩ nhiên nhìn ra sắc mặt của Cát Căn không tốt, nhưng chỉ im lặng tiêu sái đi bên cạnh Tần Húc Cẩn,

bước theo chân Boss.

Dưới sự dẫn đường của Cát Cân, một căn phòng mang phong cách thuần cổ xuất hiện, cậu hơi kinh ngạc nhìn Tần Húc Cân: “Nơi này...”

“Nơi này linh khí dồi dào, đối với sự tu luyện của em sẽ rất tốt.” Tần Húc Cân để cậu ngồi xuống bên bàn gỗ chạm trổ hoa văn, biểu cảm bình thường như vừa nói hôm nay thời tiết thật đẹp.

Cát Cân nghe nói vậy, biến sắc: “Chủ nhân...” Cô không ngờ, chủ nhân lại thẳng thắn đến vậy với nhân loại này, đến cả điều đó cũng nói ra. Chỉ là một nhân loại, chủ nhân không cần đối xử như vậy, ngay cả ăn một bữa cơm cũng phải đến nơi này? Nghĩ vậy, sắc mặt cô hết xanh lại trắng, nhất thời không biết nói gì.

Ngôn Tư Diễn thấy mỹ nhân chỉ vì câu nói của Tần Húc Cân mà sắc mặt đại biến, cũng không nhiều lời, ho một tiếng, quay đầu nhìn cái bình sứ thanh hoa chăm chú.

Tần Húc Cân lạnh lùng liếc Cát Cân một cái, sắc mặt của Cát Cân liền trắng bệch, dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn Ngôn Tư Diễn, thấy cậu đang cầm một cái bút vẽ gì đó. Mà khuôn mặt Tần Húc Cân không có chút mất kiên nhẫn nào, nhìn Ngôn Tư Diễn đầy dịu dàng. Cô cắn môi: “Tôi đi ra ngoài trước, đồ ăn sẽ tới ngay.”

“Cảm ơn.” Ngôn Tư Diễn ngẩng đầu nhìn Cát Cân cười, rồi cúi đầu xuống tiếp tục vẽ vẽ, cũng không ngẩng lên nói: “Tên cô ấy là tên một loài hoa mẫu đơn, người ta nói mẫu đơn là nữ hoàng của các loài hoa, cô ấy quả thực rất đẹp.” Nói rồi, lại điểm mấy điểm lên con vật trong tranh, buông bút, đưa tờ giấy tới trước mặt Tần Húc Cân: “Hình dáng thật sự của anh là thế này đúng không?”

Tần Húc Cân vừa nhìn, khóe miệng liền cong lên, chỉ thấy trong tranh, là mấy vòng tròn, nhìn kỹ sẽ ra là bốn cái chân động vật, chính là cái thân kia nhìn thế nào cũng chỉ ra một cái bánh bao, anh do dự hỏi: “Đây là... con gì?”

“Hươu sao a.” Ngôn Tư Diễn chỉ chỉ mấy chấm trên cái bánh bao: “Anh không thấy mấy cái sao trên người nó sao?”

Tần Húc Cân nheo mắt nhìn mấy vòng tròn tạo thành bốn chân con vật: “Đây là hươu sao?” Hoài nghi nhìn Ngôn Tư Diễn, anh bắt đầu lo lắng phù chú của cậu có thể thiếu mất mấy nét hay không, sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của phù chú.

“Không chẳng lẽ nó là rom rạ bùn đất a?” Ngôn Tư Diễn đặt tờ giấy xuống: “Không phải mọi người bảo, kỳ lân chính là hươu sao, chẳng lẽ không phải?”

Tần Húc Cẩn mặt trầm như nước: “Tôi có thể khẳng định, người nói kỳ lân là hươu, chắc chắn chưa gặp kỳ lân bao giờ.”

Ngôn Tư Diễn xoa xoa cằm, cảm khái: “Em vẫn luôn thắc mắc vì sao khi ở bên anh sẽ không gặp xui xẻo, ngay cả các thứ kia cũng không dám đến gần anh, thì ra là do anh là kỳ thú.” Cậu đột nhiên nghĩ ra, nhìn nhìn mặt Tần Húc Cẩn: “Người ta vẫn nói, kỳ lân tặng con cái, chẳng lẽ anh chuyên môn phụ trách loại chuyện này à?”

Lần này mặt Tần Húc Cẩn không phải là trầm như nước, mà là lạnh như băng, anh cắn răng nói: “Tất cả đều là nói bậy.” Anh là bạch lân duy nhất trong thiên địa, vì sao khi từ miệng cậu, nghe ra thành một con vật chuyên môn phụ trách việc sinh đẻ của người khác thế này?

“Vậy anh là thú cưới của thần tiên? Trông coi bếp thuốc? Hay là sủng vật của vị nào?” Ngôn Tư Diễn nghĩ nghĩ, dựa vào mấy lời đồn hỏi: “Còn có người nói, kỳ lân là một trong chín người con của long vương, anh là vậy à?”

Cho dù Tần Húc Cẩn có giỏi chịu đựng đến mức nào, cũng không chịu được lời nói hạ thấp thần cách này, anh bình tĩnh giải thích: “Long vương có là gì, anh hấp thụ thiên địa linh khí mà tu luyện, ngay cả thượng thần trên thiên giới cũng phải tôn làm lân quân.” Cái gì mà giữ cửa, cái gì mà sủng vật? Nghĩ anh là hai vị thần canh cửa hay con lang Hạo Thiên Khuyển kia vậy?

Ngôn Tư Diễn nghe vậy, liền biết Tần Húc Cẩn không phải “X vân” nhân vật chính của mấy cái truyện cho trẻ nhỏ, mấy con kỳ lân bị đánh bại phải làm súng vật, mà là thánh thú bảo điềm lành hiếm có trong thiên địa, vì thế cậu ngạc nhiên nhìn Tần Húc Cẩn từ trên xuống dưới vào lần: “Ồ bên anh, em sẽ không gặp xui xẻo nữa đúng không?”

Nhìn đôi mắt lấp lánh của người này, Tần Húc Cẩn xoa xoa đầu cậu: “Đúng vậy, từ giờ... sẽ không có những thứ dơ bẩn dám bắt nạt em trước mặt anh nữa.”

Ý anh là, nhưng thứ này sẽ bắt nạt em sau lưng anh?! Ngôn Tư Diễn đi đi chân, bình tĩnh nói: “Vậy em không rời khỏi anh là sẽ không sao rồi.”

Khóe miệng Tần Húc Cẩn cong cong lên.

Cát Căn đưa mấy nhân viên đem thức ăn vào, thấy ý cười trên khóe môi của Tần Húc Cẩn, nao nao, nhưng rồi lập tức khôi phục bình thường, đem những thức ăn được chế biến khéo léo đặt lên bàn, rồi lấy từ trên khay xuống một bình ngọc tinh xảo cao mười li: “Đây là bách hoa tửu tự tay tôi làm, chính là một thứ có công dụng dưỡng nhan rất tốt, Ngôn tiên sinh nên uống nhiều một chút.”

Ngôn Tư Diễn thấy cô cười tự nhiên, hơi ngạc nhiên vì chuyển biến của cô nhanh như vậy, nhưng chỉ mỉm cười nói: “Cảm ơn bà chủ Cát Căn, tôi

nhất định sẽ ném thử.”

Tần Húc Cẩn nhú mày, đưa mắt nhìn Cát Cân đang mỉm cười, không nói gì.

Đồ ăn đưa lên hết, Cát Cân khẽ cúi đầu: “Mời hai người dùng.” Nói rồi, rời khỏi phòng, đóng cửa lại cẩn thận. Có thể khiến chủ nhân mỉm cười, có lẽ cũng chỉ có người này thôi.

“Còn muốn em uống nhiều một chút.” Ngôn Tư Diễn nhìn thứ chất lỏng màu lam xanh biếc trong cái chén trước mắt: “Tổng cộng cũng chỉ có hai chén.”

Tần Húc Cẩn nâng chén lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Bách hoa tửu của Cát Cân chính là cực phẩm trên tiên giới, tuy rằng nàng là thị nữ bên người anh, nhưng nhiều năm như vậy, chưa có vị tiên nào dám vô lễ với nàng, em có biết một chén Bách Hoa Tửu này có thể khiến một người bình thường thêm bao nhiêu năm tuổi thọ không?”

Ngôn Tư Diễn nhấp một ngụm nhỏ, hương vị rất nhẹ, nhưng khiến cho người ta cảm thấy thoải mái vui vẻ, cậu lại uống một ngụm, rượu trong chén vơi đi một nửa, cậu tò mò hỏi: “ Bao nhiêu năm vậy?”

Anh gấp cho cậu một miếng cá rồi nói: “Ít thì hai trăm năm, lâu thì sáu trăm năm.”

Tay Ngôn Tư Diễn run lên, nhìn cái chén nho nhỏ trên tay mình, cứng họng nói: “Vậy yêu quái thì được thêm bao lâu?”

“Không có yêu quái nào có năng lực được uống.” Tần Húc Cẩn uống hết rượu trong chén, nói sang việc khác: “Chỉ là một chén rượu thôi, phải dùng cơm đã.”

Ngôn Tư Diễn nhìn bộ dáng chẳng có gì của Tần Húc Cẩn, uống hết chỗ rượu, uống xong, cậu mới nhớ, vậy hiện tại cậu phải mấy trăm năm nữa mới chết à? Nhìn Tần Húc Cẩn lại gấp một miếng sườn để vào bát cậu, cậu cũng không nghĩ nhiều, dù sao sống so với chết luôn tốt hơn, hơn nữa còn có thể sống cùng thần tiên yêu quái, so với việc đi ngấm lũ quỷ vẫn hay hơn nhiều, nhỉ?

Thấy Ngôn Tư Diễn bình tĩnh tiếp nhận chuyện này, ánh mắt Tần Húc Cẩn lóe sáng, có lẽ muốn cậu vĩnh viễn ở bên anh, không phải là không thể nhỉ? Một kẻ bất tử rất tĩnh mịch, có người yêu ở bên, có phải sẽ khác hay không?

Ăn cơm xong, Ngôn Tư Diễn theo Tần Húc Cẩn ra khỏi nhà ăn, quay đầu nhìn lại, Cát Cẩn còn đang đứng ở cửa, trên mặt mang theo một nụ cười

hàm chứa cảm xúc khó hiểu, cậu hơi giật mình, liền hiểu được, quay đầu nhìn người bên cạnh, khoe miệng cong cong.

“Em cười gì vậy?” Tần Húc Cẩn ngồi vào xe, thấy Ngôn Tư Diễn vẫn đang mỉm cười, chẳng lẽ cậu vì thấy tuổi thọ tăng lên mà cao hứng?

“Người khác muốn cũng không có được thần thú đang ở bên em, em cười một cái thì sao chứ?” Ngôn Tư Diễn nhú mày: “Về sau em muốn mua xỏ số liền mua xỏ số, muốn mua hồng trà lạnh hee sư phó liền mua hồng trà lạnh hee sư phó, ông đây không tin như vậy còn không trúng thưởng?”

Tần Húc Cẩn mặt không thay đổi nói: “Hoạt động đổi thưởng mua 1 tặng 1 của hồng trà hee sư phó đã hết hạn 1 tháng.”

Ngôn Tư Diễn kinh ngạc nói: “Tổng giám đốc, không ngờ anh cũng uống thứ này!”

Tần Húc Cẩn nhìn cậu, cũng không trả lời, anh không muốn cậu biết, bởi cậu luôn thích loại đồ uống này, nên anh mới chú ý tới nó. Để không lộ ra, tốt nhất là chuyển sang đề tài khác: “Em bây giờ còn muốn mua xỏ số sao?”

Di sản của Ngôn gia lên đến ngàn vạn, huống chi còn có anh, chẳng lẽ cậu lo anh không đủ tiền nuôi cậu?

“Người ta chỉ kiếm tiền để dùng cả đời, còn em phải kiếm tiền để dùng đến mấy đời.” Ngôn Tư Diễn nhíu mày nói: “Nếu không em phải làm sao, khi người ta đã chết, em vẫn còn sống mà?” Chẳng lẽ lúc đó cậu phải đến núi Nga Mi tìm Bạch nương tử, hay đi Thần Nông tìm dã nhân?

Nghe được mấy lời này của Ngôn Tư Diễn, hai mắt Tần Húc Cẩn tối sầm: “Chuyện đó em không phải lo lắng, em đã có anh.” Bàn tay đặt trên vô lăng đã nắm chặt đến trắng bệch, kỳ thật cậu ấy vẫn không muốn rời bỏ cuộc sống của con người đúng không.

Trường sinh bất lão, đối với người thường, đến tột cùng mà nói là may mắn hay khổ sở?

Ngôn Tư Diễn không phát hiện ra dị trạng của Tần Húc Cẩn, thất dây an toàn rồi nói: “Là một người đàn ông, để anh nuôi, nương lăm.”

Tần Húc Cẩn nắm tay lái càng chặt. Em, không muốn ở bên anh vĩnh viễn sao? <= câu này anh Tần tự nghĩ, không có nói nên lời.

“Nhưng mà, nếu anh muốn nuôi em, em cũng chỉ có thể cố mà chấp nhận thôi, ai bảo là em...”

Ngôn Tư Diễn không thể nói tiếp, vì môi cậu đang bị một thứ gì đó đè lên, đầu lưỡi ấm áp tiến vào trong miệng cậu, ôn nhuận triền miên.

Ngôn Tư Diễn mở to hai mắt, cậu đây là... Bị hôn?!

Chương 49: Vô đề...

Hàn Dương phát hiện, sếp và Ngôn Tư Diễn sau khi ra ngoài ăn cơm về, càng bất bình thường hơn, rất nhiều lúc khiến người ta cảm giác không tự nhiên, tâm trạng sếp rất tốt, ngay cả khi các phòng làm sai tài liệu quan trọng cũng không nói gì.

Cầm một tập tài liệu bước vào văn phòng tổng tài, thấy Ngôn Tư Diễn đang quang minh chính đại tải một phần mềm diệt virus giữa thanh thiên bạch nhật, Hàn Dương bình tĩnh tiêu sái bước ra khỏi văn phòng, hít sâu một hơi, ta thao, anh nghi ngờ có lẽ bản thân đã xuyên không rồi. Ngôn tiểu tử kia cho dù có to gan thế nào, cũng không thể nào lại dám khiêu chiến uy quyền của sếp lớn.

Sếp vì sao lại cưng chiều thằng nhóc này thế? Hàn Dương bước vào thang máy, tới phòng phát triển thị trường, nghe được một nữ nhân viên nói với một nữ nhân viên khác: “Chồng cậu thật cưng chiều cậu, nếu là chồng tớ, đã sớm cãi nhau rồi.”

Cưng chiều? Chồng? Hàn Dương há mồm, trong đầu âm âm rung động, chẳng lẽ tất cả những suy đoán của mình trước kia đều thành sự thật, sếp lớn mặt lạnh thật sự thích kiểu người như Ngôn Tư Diễn?!

“Ha, bộ dạng Hàn đặc trợ kinh ngạc như vậy, là có chuyện gì sao?” Tô Thanh mới từ phòng nhân sự về cầm theo vài tập hồ sơ nhân viên, thuận tiện lấy vài nhân viên mới về phòng mình, liền thấy Hàn Dương mặt đang đại ra đứng ngoài phòng phát triển thị trường, cười nói: “Là gặp chuyện bất ngờ đến mức nào?”

Hàn Dương vội ho một tiếng: “Không gọi là bất ngờ, gọi là kinh hoàng mới đúng.” Nói rồi, phiêu phiêu lướt vào cửa phòng phát triển.

Tô Thanh nhìn theo bóng dáng anh, hơi nhú mày, nhưng rồi lập tức mỉm cười, có thể khiến cho Hàn Dương lộ ra vẻ mặt này, ngoại trừ người ở bên cạnh tổng tài, còn có thể là ai?

Ngôn Tư Diễn buồn chán nhìn trò chơi trên máy tính, vốn định chơi võng du (game nhập vai?), nhưng lại cảm thấy bản thân đây không còn là thừa nước đục thả câu nữa, mà là nước trong thả câu.

Khi Tần Húc Cẩn xử lý xong mấy tập tài liệu, nhìn Ngôn Tư Diễn đang ngồi chờ ra, cất tiếng hỏi: “Trước đây không phải em thường chơi trò trộm đồ ư, sao giờ lại không chơi?”

“Ừm, em trước mắt đã dùng phần mềm bảo vệ miễn phí 90, phần mềm gõng đen trắng không tương thích với nó, gõng đen trắng rút mạng rồi,” Ngôn Tư Diễn thấy Tần Húc Cẩn đã phát hiện mình lừa dối, cũng thoải

mái mà lười nhác tựa lên ghế: “Đừng nói đi trộm đồ, giờ ngay cả tán gẫu cũng không thể.”

Tần Húc Cẩn chưa từng dùng hai phần mềm này, đối với anh, máy tính không cần phải cài mấy thứ này, anh nghĩ nghĩ: “Không phải trên Internet thích là có thể trộm đồ sao?”

Ngôn Tư Diễn ném chuột đi, uể oải nói: “Ganh đua ngỗng đen trắng, giờ rất nhiều người không chơi nữa.”

Tần Húc Cẩn cảm thấy cậu đối với mấy thứ này rất hiểu biết, mở một ngăn tủ đựng hồ sơ nói: “Không chơi nữa cũng tốt, làm việc khác đi, kế hoạch đưa sản phẩm mới ra thị trường của em đã hoàn thành chưa?”

Ngôn Tư Diễn mở to mắt nói: “Ừm, em muốn mời Đan Á Đồng đến quảng cáo cho sản phẩm của chúng ta.” Nói xong mở trò Plants vs. Zombies lên, chung quy cũng tìm được việc để làm.

“Em cảm thấy có thể mời được anh ta?” Tần Húc Cẩn chỉnh sửa lại vài số liệu trên tài liệu, khóe miệng mang theo một tia tiểu ý không đời: “Em có cách liên lạc với anh ta sao?”

Ngôn Tư Diễn thờ ơ nói: “Chúng ta tốt xấu gì cũng đã cùng trải qua hoạn nạn, hơn nữa em cảm thấy người kia bề ngoài tuy lạnh lùng, nhưng

vẫn là một người tốt.” Nếu là một ngôi sao bình thường, gặp chuyện như tối hôm đó, đã sớm sợ tới mức mặt không còn một giọt máu. Đan Á Đồng này vậy mà lại dám bước ra khỏi sự bảo vệ của người kia, tuy rằng anh ta không nhìn thấy, nhưng từ hành động vẫn có thể suy ra là anh biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi đã bảo Điền Sơ ngày mai đem cách liên lạc với Đan Á Đồng đưa cho em, em phụ trách liên hệ, thuận tiện bảo phòng quảng cáo đưa ra thêm vài ý tưởng.”

“Cho dù quảng cáo sáng tạo thế nào cũng không hơn được sự nổi tiếng của một minh tinh.” Ngôn Tư Diễn nhìn mình đã thua, ấn nút chơi lại: “Mọi người xem quảng cáo đều là xem mỹ nữ, chứ không quan tâm nhiều đến sự sáng tạo.”

Ánh mắt Tần Húc Cẩn hơi nheo lại: “Chuyện này đáng để lưu tâm.” Thích nhìn mỹ nữ, mấy người phụ nữ kia lên TV trang điểm đến mức cha mẹ họ còn không nhận ra ấy chứ, làm sao biết ai là người đẹp thật sự, ai là nhân tạo?

Ngôn Tư Diễn thấy Tần Húc Cẩn thật sự nghiêm túc, buông chuột ra, không để ý tới cây hoa của mình đang bị thâm ma phá hủy, cậu cẩn thận nghĩ nghĩ nói: “Trước đây em có từng nghe Tô Thanh nhắc đến quảng cáo công ích, em cảm thấy loại quảng cáo này kết hợp với minh tinh, không chỉ đề cao địa vị sản phẩm của chúng ta, mà còn đồng thời tuyên truyền cho

Đan Á Đồng, em nghĩ chỉ cần Đan Á Đồng đồng ý quay quảng cáo lần này, quảng cáo đó nhất định sẽ dễ dàng đạt được sự chấp thuận.”

Địa vị của Đan Á Đồng ở Thiên triều, không ai không biết, ngay cả người không quan tâm tới các minh tinh như Ngôn Tư Diễn cũng đã xem qua bộ phim do anh ta đóng, được rồi, tuy là cậu không nhớ diễn viên này tên là gì, nhưng ít nhất vẫn thấy quen mắt.

Tần Húc Căn hiểu được ý của Ngôn Tư Diễn, để Đan Á Đồng làm đại diện cho sản phẩm, quả là một chiêu rất tuyệt, điều kiện tiên quyết là Đan Á Đồng đáp ứng quay quảng cáo, còn các chuyện khác không phải là vấn đề.

Buổi chiều vào giờ tan tầm, Tần Húc Căn và Ngôn Tư Diễn tới bãi đỗ xe ngầm, mở cửa cho Ngôn Tư Diễn, đợi cậu ngồi xuống bên ghế phụ, rồi anh mới ngồi vào ghế lái.

Tô Thanh mới ngồi vào trong xe đậu cách đó không xa thấy một màn như thế, cười cười, thì ra khi một người đối xử với người khác lạnh lùng, không phải là anh ấy vô tình, mà là do tình cảm của anh ta không đặt trên những người đó mà thôi. Tiểu Ngôn ngoại trừ là đàn ông và hơi lười nhác một chút, các mặt khác cũng xứng với tổng tài, một người là lạnh lùng đến cực điểm, một người lại luôn nở nụ cười ôn hòa, bù trừ cho nhau a.

Buổi tối sau khi ăn cơm chiều xong, Ngôn Tư Diễn phát hiện đồ đạc trong phòng mình đã biến mất, cậu cố lấy dũng khí nhìn về phía Mai quản

gia lạnh lùng: “Mai quản gia, mấy thứ đồ trong phòng tôi đâu?”

Mai quản gia cười cười: “Ngôn thiếu gia, những thứ đó đã được người đem đến phòng chủ nhân.”

Ngôn Tư Diễn run run, cậu có bóng ma tâm lý đối với nụ cười của Mai quản gia: “Mai quản gia, tôi cảm thấy ở một mình một phòng vẫn là tốt hơn.”

Nụ cười của Mai quản gia lập tức biến mất: “Ngôn thiếu gia, ngài đây là chán ghét chủ nhân của chúng tôi sao?”

Ngôn Tư Diễn giật giật khóe miệng: “Lão nhân ngài hiểu lầm rồi.”

Mai quản gia nghĩ nghĩ: “Chẳng lẽ ngài sợ chủ nhân không chịu trách nhiệm, ngài yên tâm, chủ nhân là người không có hai lòng, ngài không phải lo chủ nhân sẽ vứt bỏ ngài, hơn nữa ngài ở bên chủ nhân, chính là xu cát tị hung, gia tăng linh khí bản thân, yêu quái khác thấy chúng tôi được hầu hạ chủ nhân, sớm đã vạn phần đổ kỵ, Ngôn thiếu gia ngài hẳn là phải cảm thấy rất may mắn.”

Nói với một người xui xẻo thành cơm bữa như cậu về cái gì may mắn, giống như nói với một người không đủ ăn về vườn hoa biệt thự, đều là vô nghĩa. Cậu bắt đầu dĩ thờ dài: “Mai quản gia, như vậy thật sự không tốt

lắm.” Hơn nữa, ông đây là một người đàn ông đích thực, bảo chịu trách nhiệm với không chịu trách nhiệm cái quái gì chứ!

“Hai người đang nói chuyện gì?” Tần Húc Cẩn đứng ở hành lang, nhìn Ngôn Tư Diễn nói một cách bình thản: “Tiểu Ngôn, muộn rồi, em còn chưa đi tắm rồi đi ngủ sao.” <= (Em không có nhầm dấu ? thành dấu . nha, anh Tần bá đạo nói thì có vẻ như hỏi mà thật ra là mệnh lệnh nha)

Sắc mặt Ngôn Tư Diễn mất tự nhiên, cậu chưa bao giờ biết, thì ra Boss mặt lạnh từ trước đến giờ lại là người có da mặt dày đến vậy. Loại lời nói dễ gây hiểu nhầm này, sao có thể nói tự nhiên như vậy được hờ trời?

Nhìn đôi mắt tràn ngập ý cười trên khuôn mặt già nua của Mai quản gia, Ngôn Tư Diễn cảm thấy bản thân hiện tại vạn phần quần bách, lết a lết tới bên cạnh Tần Húc Cẩn: “Tắm thì tắm, đại gia ta sợ gì chứ?”

Mai quản gia nhìn bóng dáng Ngôn Tư Diễn biến mất sau hành lang, lắc đầu, nhân loại trẻ, da mặt quá mỏng. May là người hầu bên cạnh chủ nhân, không ai dám chọc cậu, nếu gặp các tiểu yêu quái khác, sợ đã sớm bị cười đến mất mặt.

Ngôn Tư Diễn bước vào phòng Tần Húc Cẩn, quay đầu nhìn Tần Húc Cẩn mặt không chút thay đổi, cậu đột nhiên cảm thấy không ổn, đại gia không phải sẽ bị thất thân ngày hôm nay chứ?

Chương 50 :Cầm thú...

Ngôn Tư Diễn ngồi trên ghế sofa, nghe tiếng nước truyền từ trong phòng tắm ra, liếc mắt nhìn cửa thủy tinh đang đóng chặt, mắt tự nhiên nắm chặt áo tắm, kỳ thật mình có thể giả vờ ngủ a?

Đạp bay dép lê ở chân, Ngôn Tư Diễn nhanh chóng trèo lên giường, vừa mới bắt lấy một góc chăn, còn không kịp đắp lên người, chỉ nghe cách một tiếng, Tần Húc Cẩn mặc áo tắm lau tóc đi ra phòng tắm, thấy cái dạng này của Ngôn Tư Diễn thì khẽ nhướn mày, “Gấp như vậy...”

“Anh mới gấp, cả nhà anh đều gấp,” Sắc mặt Ngôn Tư Diễn đỏ lên, quần chăn bông quanh người, lật mình một cái, cong cong, lộ ra một cái ót cho Tần Húc Cẩn.

Tần Húc Cẩn đi đến bên giường ngồi xuống, vuốt một nửa mái tóc lộ ra của Ngôn Tư Diễn, thở dài nói, “Anh chỉ muốn nói em vội vã ngủ như vậy, tóc còn chưa sấy khô nữa.” Nói xong liền muốn kéo Ngôn Tư Diễn dậy, “Mau ngồi dậy, sấy tóc cho khô đi rồi mới được ngủ.”

Nghe nói như thế, Ngôn Tư Diễn biết mình hiểu sai, xoay xoay vặn vặn, ngồi dậy khỏi giường, lấy đi cái khăn mặt đã hơi ẩm trên tay Tần Húc Cẩn, không nói một lời bắt đầu lau. Trong trí nhớ, từ rất nhỏ cậu đã ngủ một

mình, hiện giờ trong phòng có thêm một người, không đúng, có thêm một thánh thú, luôn cảm thấy có một loại cảm giác quái dị nói không nên lời, không phải chán ghét, mà là một loại cảm giác làm cho người ta dấm lười nhác, dấm buông tất cả, giống như cho dù ngủ ở bên cạnh người này, cũng sẽ không xuất hiện thứ gì kỳ lạ, sẽ không đột nhiên hỏa hoạn, sẽ không đột nhiên gặp được ăn trộm, tay lau tóc ngừng lại, nhìn thấy đuôi tóc của đối phương còn nhỏ nước, Ngôn Tư Diễn đột nhiên ôm lấy cổ đối phương, thân thể đối phương rất ấm áp, mang theo mùi thơm ngát của sữa tắm, lại làm cho lòng cậu bình tĩnh trở lại.

Không dự đoán được Ngôn Tư Diễn sẽ chủ động ôm lấy mình, Tần Húc Cẩn hơi hơi ngậy người xong, liền tự tay kéo Ngôn Tư Diễn vào trong lòng, con người bình thường luôn mỉm cười này, thân thể kỳ thực rất gầy yếu, thật không biết ngày xưa cậu ấy sống cuộc sống một mình như thế nào, phải kêu Mai quản gia cho cậu ấy thêm cơm.

“Tần Húc Cẩn, anh thật sự là kỳ lân sống trên vạn năm?”

“Muốn nhìn chân thân của anh?”

“Không muốn, em sẽ nghĩ đến khẩu vị của mình bị mất.”

“?????”

“Nhân/thú chẳng lẽ không phải khẩu vị mặn?”

Không nói lời nào, vươn tay tắt đèn, trong phòng một mảng tối đen.

“Tôi fuck, Tần Húc Cần anh sờ chỗ nào vậy?”

Như trước không nói lời nào, giữ chặt người ở dưới thân hôn môi, bàn tay ấm áp dần dần đi xuống.

“Anh... Ừm, anh... Nhanh lên.” Cảm giác nơi nào đó dưới thân bị người cảm giống như so với bản thân cũng có cảm giác.

“Ừm ừm...”

“A, ai TM nói tóc không khô thì không thể ngủ?!”

“Ừm... Ngao!” Người dưới thân giật giật, “Đau chết ông đây rồi, anh động đến chỗ nào vậy.”

“Đừng nhúc nhích, bằng không sẽ bị thương.” Nói xong lại bỏ thêm một ngón tay.

“A!” Vào một giây bị tiến vào kia, người nào đó rút cuộc mắng ra tiếng, “Anh là tên cầm thú!”

“Ừm, anh đích xác là thú hóa thân...” Đi vào, đi ra, lại đi vào, nhìn thấy người dưới thân từ ban đầu phản ứng kịch liệt đến bây giờ lại ôm lấy lưng của mình, anh đau lòng hôn lên cái trán toát mồ hôi của cậu, lại hôn chóp mũi cậu, cuối cùng hôn lên môi của cậu, chỉ có thể nghe được tiếng nước nở nho nhỏ.

“Khẩu vị thật mặn a, cư nhiên luyện đồng.” Đào Dao ngồi ở trên sofa, nhìn tin tức người đàn ông trung niên dâm loạn bé trai được truyền hình trực tiếp, thở dài, “Lớn thành cái dạng này, còn có hứng thú làm loại chuyện đó.”

Mạt Lan đưa cho cô một cái đĩa làm nhục, nằm phịch lên sofa, xé đi giấy gói của thứ trong tay mình, một mặt nói, “Ông chủ chúng ta không phải khẩu vị quá mặn sao, đều vượt chủng tộc luyện ái.”

Mai quản gia đang cầm một tách trà bước đến, ngồi xuống ghế sofa: “Ta nói, hai người các ngươi nếu rảnh thế, có thể đi Đông Hải thăm Long Vương hoặc lên trời ghé chỗ Hỏa Thần, ta đoán chủ nhân đang có ý tặng Ngôn thiếu gia một viên tị thủy châu.”

“Tặng cậu ta tị thủy châu làm gì?” Mạt Lan khó hiểu.

“Người phải biết, người này quả thật quá xui xẻo, việc thế nào cũng có thể gặp phải, có tị thủy châu và ly hỏa châu còn có thể an toàn hơn một chút.” Mai quản gia uống một ngụm trà, nhớ tới những chuyện Ngôn Tư Diễn có thể gặp phải, lông mày giật giật.

Hai người cùng câm nín, tìm Long Vương và Hỏa Thần, chuyện này thật đáng sợ. Long Vương từ sau khi bị một vị thần tiên nào đó cướp sạch, trở nên vô cùng keo kiệt. Còn Hỏa Thần thì sẽ vui lòng cho thôi, nhưng một tiểu yêu nho nhỏ như bọn họ tới gần Hỏa Thần, còn không đại thương nguyên khí sao?

Sáng sớm tỉnh dậy, Ngôn Tư Diễn phát hiện bản thân đã được thay một bộ quần áo ngủ khác, cơ thể cũng nhẹ nhàng thoải mái, cậu nghiêng đầu nhìn người nằm bên cạnh, khi anh nhắm mắt, không còn mang theo khí thế không giận tự uy nữa, mà là một cảm giác yên bình.

Nhưng việc này, gặp được thần tiên may mắn, có thể cảm nhận được hạnh phúc, những khi yếu ớt cũng có chỗ để dựa vào, cuộc sống như vậy, không phải chính là cuộc sống cậu luôn mong muốn sao?

“Tỉnh?” Tàn Húc Cẩn mở mắt ra, khuôn mặt lạnh lùng giờ phút này giống như hàn băng ngàn năm tan chảy, hôn lên trán cậu: “Anh đi làm bữa

sáng cho em nhé.” Đứng dậy bước xuống giường, phát hiện áo ngủ của mình bị kéo lại, quay đầu nhìn người nào đó đang đỏ hồng hai má.

“Em muốn ăn trứng muối cùng cháo thịt nạc.”

“Được.” Cong cong khòe miệng.

“Anh làm.”

“... Được.”

Hôm nay ông táo ở Tần gia được nhìn thấy chủ nhân thần tiên của mình không dùng pháp thuật, không cần người giúp đỡ, lúng túng nấu một bát cháo thịt. Theo nguồn tin chính xác, bát cháo này bị Ngôn thiếu khinh bỉ, nhưng cũng có một tin tức chính xác nữa, đó là khi chủ nhân bê bát về, trong bát sạch trơn.

Tất cả địa tiên tán yêu trong Tần gia đưa ra một cái kết luận đánh thép hùng hồn, đó là chủ nhân lạnh lùng như băng tuyết kia thật ra là một thê nô chính hiệu, Ngôn thiếu gia rất nhanh sẽ trở thành người đứng đầu trong nhà.

Tất cả nhân viên trong công ty Tần Phong đã được trải qua một thử thách can đảm vô cùng lớn, vì buổi sáng ngày hôm nay khi bước vào công

ty bọn họ nhìn thấy khuôn mặt ngàn năm bất biến của tổng tài, trên mặt mang theo một nụ cười nhẹ. Tuy rằng rất nhẹ, nhưng giống như băng tan trong ngày đông, nụ cười như ngày xuân trăm hoa đua nở.

Cả công ty từ trên xuống dưới nhìn theo tổng tài mang khuôn mặt ôn hòa bước vào thang máy, nhất tề quay đầu nhìn ra bên ngoài, mắt trời vẫn hờn nhiên mọc lên từ hướng đông.

Khi Đào Dã bước vào cửa lớn công ty Tần Phong chợt phát hiện ra điều gì đó bất thường, theo lời đồn thì tác phong làm việc của nhân viên Tần Phong rất nghiêm túc, nhưng khiến anh bất ngờ là, trong văn phòng đang tụ tập rất nhiều người đứng nói chuyện phiếm.

“Tôi thấy là tổng tài cầu hôn thành công, nên tâm tình tốt.” Nhân viên A nói một cách chắc chắn.

“Cầu hôn?” Nhân viên B nhướn mày: “Anh thấy đôi tượng cầu hôn của tổng tài rồi sao?”

Tất cả cùng lặng im.

Quản lý Chuthấy người mới đến đứng ngây ngốc ở cửa văn phòng, vì thế vỗ vỗ tay, mọi người cùng im lặng: “Mọi người, đây là người mới tới, Đào Dã.”

Nhóm nhân viên nhìn Đào Dã, lịch sự vỗ tay, rồi tự sắp xếp lại đồ đạc của mình, bắt đầu làm việc, dường như đối với việc có người mới đến đã thành thói quen.

“Lệ Toa, dẫn anh ta đi làm quen với công việc, tôi đến văn phòng tổng tài một chút.” Chu quản lý ra nước ngoài ba tháng, vừa trở về liền nghe tin sếp mình có người yêu, đối với chuyện thế này mà không đi hỏi thăm một chút, đúng là có lỗi với bản thân.

Đào Dã đối với phản ứng của những nhân viên cũ này thấy nhưng không thể trách, sau khi nghe Lệ Toa giới thiệu liền tìm được chỗ của mình ngồi xuống, mở máy tính lên làm một số việc không quan trọng.

“A, đúng rồi, anh tên là Đào Dã sao?” Một nữ nhân viên xinh đẹp ngồi bên cạnh anh mở miệng: “Nghe nói anh là đồng học của Ngôn trợ lý?”

Nghe được tên của Ngôn Tư Diễm, sắc mặt Đào Dã có chút xấu hổ, nhưng vẫn gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Nữ đồng nghiệp nhìn ra biểu tình của anh, liền biết anh cùng Ngôn Tư Diễm có thể đã từng bất hòa, cười cười nói: “Ngôn trợ lý là trợ lý của tổng tài, anh là trợ lý của Chu quản lý, sau này còn phải hợp tác nhiều, nên chú ý nhiều hơn.”

Đào Dã nghe những lời nói, trong lòng càng khó chịu, đều từ một trường học đi ra, người kia ngoại trừ diện mạo tốt, cũng chẳng có điểm gì hơn người mà lại có thể trở thành trợ lý tổng tài, thật không rõ chỉ là nửa năm thời gian ngắn ngủi, Ngôn Tư Diễn có bốn sự gì.

“Tôi sẽ chú ý, dù sao Ngôn trợ lý cũng tới công ty sớm hơn tôi, chắc hẳn sẽ quen việc hơn.” Đào Dã cười, áp chế sự không thoải mái trong lòng.

“A, các người đẹp, vội vàng như vậy.” Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, chỉ thấy Ngôn Tư Diễn cầm một tập tài liệu đi xuống, nhìn chăm chăm vào cửa phòng quản lý: “Chị Lệ Toa, nghe nói Chu quản lý vừa từ nước ngoài về, hiện tại không có ở đây sao?”

Lệ Toa nhìn Ngôn Tư Diễn đang cười tủm tỉm, trêu chọc nói: “Ôi cha, Ngôn trợ lý, đêm qua ở cùng mỹ nhân nào thế, mắt thành gấu mèo rồi kìa.”

Ngôn Tư Diễn xoa xoa đôi mắt, mắt tự nhiên nói: “Gần đây phải chuẩn bị kế hoạch đưa sản phẩm mới ra thị trường, nên ngủ hơi ít.” Cậu lại cảm thấy nơi nào đó ần ần đau.

Lệ Toa đưa một ly nước cho cậu, để cậu ngồi lên ghế rồi nói: “Vậy cậu phải nghỉ ngơi cho tốt, đúng rồi, Chu quản lý vừa rồi nói muốn đến văn

phòng tổng tài, hai người có lẽ không gặp được.”

“Ồ.” Ngôn Tư Diễn uống một ngụm nước, đem tài liệu đưa cho Lệ Toa: “Vây phiền chị Lệ Toa đưa giùm em.” Trong văn phòng bây giờ Lệ Toa có chức vụ cao nhất, cô đối xử nhiệt tình với cậu, dĩ nhiên là có nguyên do, có qua có lại, loại chuyện này cậu rất rõ ràng.

Lệ Toa nhận tài liệu, cầm trong tay nhưng không xem, chỉ cười nói: “Được rồi được rồi, yên tâm đi, đúng rồi, bạn học của cậu được phân vào phòng chúng tôi, thật bất ngờ.”

Ngôn Tư Diễn lúc này mới chú ý tới Đào Dĩ ngồi ở một góc sáng sủa trong phòng, ngẩng đầu nhìn anh mỉm cười, đặt cốc nước lên bàn: “Chị Lệ Toa, em đi trước.”

“Ừm.” Lệ Toa cười nhìn Ngôn Tư Diễn ra khỏi phòng rồi mới đem tài liệu đặt vào ngăn kéo dưới bàn máy tính.

“Ngôn trợ lý thật đẹp trai, lại được tổng tài tín nhiệm, không biết cậu ấy có bạn gái chưa?” Nhân viên A cảm khái nói: “Thế đạo ngày nay, đàn ông tốt thật khó tìm.”

“Cho dù không có bạn gái cũng không đến phân cô.” Nhân viên B giễu cợt: “Cô còn lớn hơn cậu ấy ba tuổi, muốn trâu già gặm cỏ non à?”

Lệ Toa mở tủ đựng hồ sơ ra, nghe hai người kia nói chuyện, cũng mở miệng nói: “Tần tổng rất coi trọng Ngôn trợ lý, ngay cả kế hoạch đưa sản phẩm mới ra thị trường trị giá gần một triệu cũng giao cho cậu ấy làm, đãi ngộ này Hàn đặc trợ cũng chưa từng có nha.”

“Đều là người, mà khác nhau như vậy a.”

Đào Dĩ nắm chặt con chuột trong tay, thua ai, cũng không thể thua Ngôn Tư Diễn.

Chương 51: Cùng em về quê thăm người thân đi

Những ngày gần đây, chúng nhân viên trong công ty Tần Phong được trải qua những ngày yên bình, tâm trạng của sếp lớn từ trước đến giờ lạnh lùng nghiêm nghị bỗng dưng như qua mùa đông khác nghiệt mà đến mùa thu mát mẻ, kiểm tra cuối tháng đối với ban vệ sinh cũng không đeo găng tay trắng quét qua cửa sổ, mà là nhìn một cái cửa sổ gập gật đầu, không ai vì loại việc như có bụi bị trừ tiền lương.

Đây là một cuộc sống vừa vui sướng vừa đau khổ, dù sao nếu sếp lớn đang ôn hòa bỗng biến trở lại như trước, năng lực chấp nhận của bọn họ còn chưa mạnh tới mức đó đâu. Bọn họ một phần chờ đợi sếp trở lại bình thường, một phần hy vọng sếp không trở lại bình thường. Loại tâm tình bất an này, giống như khi hẹn hò với mỗi tình đầu, vừa hy vọng người yêu đến, vừa sợ người yêu đến.

“Nhìn này, phần thăm dò ở trang web này cho biết, trong những nguyên nhân dẫn tới phạm tội, ghen tị đứng đầu nha.” Lệ Toa nhìn bảng xếp hạng trên màn hình, vỗ vỗ đồng nghiệp ở bên cạnh: “Cậu nói xem, trên thế giới này không có cái gọi là hâm mộ sao?”

“Hâm mộ và ghen tị khác nhau.” Vị đồng nghiệp liếc mắt nhìn màn hình, không cảm thấy hứng thú: “Hâm mộ là những khát vọng tốt đẹp với

người đó, ghen tị là tâm tính đã biến chất, hai thứ này không hề giống nhau.”

“Chị Lệ Toa, đây là tài liệu đã chỉnh sửa xong.” Đào Dã đặt một tập tài liệu xuống phía bên trái Lệ Toa, dường như không nhìn thấy việc Lệ Toa vào mạng trong giờ làm việc: “Vừa rồi quản lý đem một tập tài liệu tới, nếu chị Lệ Toa bận, để tôi giúp chị đem lên phòng làm việc của tổng giám đốc.”

Lệ Toa nhận tài liệu, ngàng đầu nhìn Đào Dã, cười cười: “Vậy, đành nhờ cậu.”

Sau khi Đào Dã cầm tập tài liệu ra khỏi phòng, một đồng nghiệp mới xuy một tiến: “Chỉ là một người mới tới, mà muốn chiếm vị trí của Lệ Toa sao?” Lệ Toa và Đào Dã đều là trợ lý quản lý, Đào Dã thoát nhìn tuy rằng hòa khí, nhưng người ở văn phòng lâu, ai mà không nhìn ra chút tâm tư này.

“Người trẻ tuổi mới đến, luôn có hùng tâm tráng khí a.” Lệ Toa tựa tiểu phi tiểu đóng trang web, người mới đến ai mà không như vậy, chỉ là người này có hơi quá mức, không bằng Ngôn trợ lý khi mới tới.

Người khác đều nói Ngôn Tư Diễn may mắn, nhưng cô thấy đứa nhóc kia cũng không đơn giản, nếu không làm sao có thể mời thiên vương siêu sao về quảng cáo cho sản phẩm mới. Cả công ty cũng không có ai đi kiếm chuyện với cậu, ai cũng khách khách khí khí. Người duy nhất không khách

khí là Hàn đặc trợ, nhưng Hàn đặc trợ dù ngoài miệng luôn khắc khẩu với Ngôn Tư Diễn, nhưng trong công việc cũng chỉ bảo cậu rất nhiều.

Ngôn Tư Diễn quan hệ cùng sếp rất tốt, vậy mà cậu cũng không có ý tưởng chiếm lấy vị trí của Hàn Dương, tuy rằng luôn cãi nhau với Hàn Dương, nhưng những việc quan trọng vẫn luôn học hỏi anh ta, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cố gắng tiến bộ, cũng không dùng mách khéo sau lưng người khác, đây mới là người đáng để tin dùng.

Đào Dã năng lực không tồi, nhưng tâm tình bất chính, không biết sau này sẽ đắc tội bao nhiêu người.

Đào Dã lần đầu tiên dùng thang máy chuyên dụng lên văn phòng tổng giám đốc, danh khí của Tần Phong trong giới doanh nghiệp lớn thế nào hắn biết, nhớ tới Ngôn Tư Diễn, hắn rũ mi mắt xuống, việc Ngôn Tư Diễn làm được, hắn cũng có thể làm được, hơn nữa còn có thể làm tốt hơn.

Trong thang máy mang theo một mùi hương tự nhiên thơm ngát, thường xuyên được lau chùi sạch sẽ, hoàn toàn không cùng cấp bậc với thang máy bình thường dành cho nhân viên, Đào Dã nắm chặt cà – vạt, về sau người dùng thứ này sẽ là hắn.

Ra khỏi thang máy, nhìn hành lang cổ kính xa hoa, trong lòng Đào Dã âm thầm tán thưởng, đi ngang qua văn phòng trợ lý, cuối cùng tới cửa lớn

đang đóng chặt cửa văn phòng tổng giám đốc, đưa tay gõ hai tiếng, hẳn nghe thấy âm thanh từ bên trong.

“Vào đi!”

Không biết có phải ảo giác hay không, dường như hẳn thấy âm thanh này mang theo tức giận.

Đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy Tần Húc Cẩn đang ngồi trước bàn tổng giám đốc chỉnh cà – vạt, nhìn hẳn tiến vào, mặt không chút thay đổi nói: “Có chuyện gì?”

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu quản lí bảo tôi giao cho ngài.” Đào Dã trên mặt mang theo một tia tươi cười, dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn về phía Ngôn Tư Diễn đang ngồi một bên trước bàn làm việc, vị đồng học này của hẳn hiện giờ đang thoải mái dựa vào phía sau ghế, sắc mặt đỏ bừng nhìn màn hình máy tính.

Nghĩ đến chuyện mình bị đồng nghiệp âm thầm xa lánh, lại nhìn đến người không bằng mình này đang thoải mái, cảm giác bất công trong lòng hẳn càng lúc càng rõ ràng.

“Anh còn chuyện gì không?” Tần Húc Cẩn nhìn Đào Dã vẫn chưa đi, giương mắt nhìn về phía hẳn.

“Là thế này, tổng giám đốc, tôi có một ý tưởng rất hay về việc quảng bá sản phẩm mới của chúng ta...”

“Quảng cáo sản phẩm mới lần này là do phòng quảng cáo hợp tác cùng Ngôn trợ lý phụ trách, tôi rất tin tưởng năng lực của phòng quảng cáo và Ngôn trợ lý, anh là trợ lý quản lý, làm tốt việc của mình là được.” Tần Húc Căn mở tập tài liệu trong tay ra: “Làm nhân viên của Tần Phong, cần phải biết rõ điều đó.” Đối với người vừa bị xen ngang chuyện tốt, cho dù là thần tiên, cũng cảm thấy khó chịu.

“Vâng, tôi đã biết, tổng giám đốc.” Đào Dã sắc mặt trắng bệch, quay đầu đối diện ánh mắt của Ngôn Tư Diễn, dường như trong mắt đối phương nhìn mình đầy trào phúng, hắn khó khăn quay đầu ra khỏi cửa.

Ngôn Tư Diễn xoa xoa đôi mắt sưng vù của mình, là ảo giác của cậu sao, dường như ánh mắt nhìn cậu của Đào Dã khi nãy mang theo cảm giác xấu?

Một bàn tay ấm áp ôm lấy thắt lưng cậu, Ngôn Tư Diễn đánh lên cái móng vuốt đang đặt trên hông mình một cái, chính khí nói: “Hươu cao cổ, không nhìn xem đây là đâu, đi làm việc của anh đi.”

Tần Húc Cẩn cười khổ, vì hiện nay có một ý kiến nói kỳ lân chính là hươu cao cổ, nên hiện giờ người này cứ gọi anh như thế, chẳng có chút kính trọng của nhân loại đối với thần linh gì cả.

Cúi đầu hôn lên khóe môi Ngôn Tư Diễn, Tần Húc Cẩn mang mặt than đứng thẳng lên: “Vị trợ lý mới tới này làm việc thật thiếu suy nghĩ, hết thời gian thử việc để anh ta đi.” Kế hoạch quảng cáo này, làm sao có thể để một người mới đến chưa quen thuộc với sản phẩm như anh ta tham dự?

Ngôn Tư Diễn trừng Tần Húc Cẩn một cái, tiếp tục dùng ngón trỏ mân mê đôi môi: “Có lẽ do anh ấy xem nhiều phim thần tượng quá, nghĩ bản thân chỉ cần đưa ra vài sáng kiến, có thể được sếp thưởng thức, đặc biệt lên chức, thăng chức thật nhanh.” Quan hệ của cậu và Đào Dã cũng không tốt, khi ở đại học, cậu và anh ta cùng theo đuổi một cô gái, cuối cùng cô gái đó trở thành bạn gái của cậu, trong lòng anh ta khẳng định không vui vẻ gì. Chỉ là người bạn gái đó hiện giờ đã đá cậu, theo đại gia. Cậu nghiêng đầu liếc Tần Húc Cẩn một cái, Ngôn Tư Diễn chợt bắt đầu lo lắng một cách nghiêm túc chuyện, cậu thế này có tính là theo đại gia không, người khác cầu thần thì phải thấp hương lễ bái, cậu chỉ cần nói một tiếng là được, thế này lợi quá.

Tần Húc Cẩn nhú nhú mày, cảm xúc xấu xa của người kia anh có thể cảm giác được rõ ràng, hiện giờ tiểu Ngôn đã bắt đầu tu hành, đối với những cảm xúc đó cũng ít nhiều cảm giác được, vươn tay xoa xoa đầu Ngôn Tư Diễn: “Sau này em cách xa người này một chút.”

Ngôn tư diễn gật đầu, buồn ngủ ngáp một cái.

“Mệt sao?” Tần Húc Cần cởi áo khoác âu phục khoác lên người Ngôn Tư Diễn:

“Mệt thì nằm nghỉ một lát đi.”

“Ai bảo anh mấy đêm nay đây cứ...” Ngôn Tư Diễn cắn răng, trừng Ngôn Tư Diễn một cái, gào lên: “Tối hôm nay anh ra thư phòng ngủ cho tôi.” Nói rồi cuộn mình nằm xuống sofa, đem áo khoác kéo lên người mình, không thềm để ý tới Tần Húc Cần.

Cánh cửa phòng mới được mở ra một chút lập tức nhanh chóng đóng lại, đứng ngoài cửa Hàn Dương vỗ vỗ ngực, lòng còn sợ hãi liếc nhìn cánh cửa đang đóng, nguyên lai tiểu tử Ngôn Tư Diễn kia có khí thế như vậy a. Ngủ thư phòng? Boss gặp phải áp chế hiếm có thế, quả thật là... Sảng khoái. Ngôn tiểu tử, anh đại diện cho toàn bộ nhân viên từ trên xuống dưới của Tần Phong cùng với tám đời tổ tiên của họ cảm tạ chú, từ trước đến giờ đều là sếp bắt nạt chúng ta, cuối cùng cũng có người xuất hiện bắt nạt Boss mặt than rồi, thế giới này thật đẹp ~.

Hỏi thế gian tình là zè, quả là một vật khác một vật a, Boss, đời này của anh đã bị trói với kẻ xui xẻo kia rồi.

Tần Húc Căn giương mắt nhìn cánh cửa đang đóng chặt, cầm lấy điều khiển chỉnh nhiệt độ lên cao một chút, buông rèm xuống, ngồi xuống sofa, kéo Ngôn Tư Diễn vào lòng mình, thấy đối phương giãy giụa, mới nói: “Dựa vào đây thoải mái hơn.”

Nghe những lời này, Ngôn Tư Diễn quả nhiên không vùng vẫy nữa, tìm một tư thế dễ chịu, rồi mở miệng nói: “Cuối tuần em phải về quê thăm bác cả và ông, nhân tiện... Nhân tiện anh cũng đi cùng em về thăm bà nội đi.”

Trước kia, cậu được bà nội cùng người thân ở quê nuôi lớn, còn cha mẹ ruột của cậu thì mặc kệ, nếu không phải nhờ những người thân hàm hậu này, sợ là cậu không thể lớn lên được như bây giờ, cuộc sống ở nông thôn tuy không phồn hoa, nhưng nhớ lại, ít nhất khi đó, còn có bà nội luôn toàn tâm toàn ý chăm sóc cậu ở bên cạnh.

Hiện tại... Ngôn Tư Diễn mở to mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng đang nhẹ nhàng vuốt ve hông cậu, khoe miệng cậu cong cong, may mắn có được thánh thú kỳ lân vạn năm khuôn mặt chỉ một biểu cảm này, cũng không tính là cô đơn.

Nghe được những lời này của Ngôn Tư Diễn, động tác của Tần Húc Căn hơi dừng lại, lập tức gật đầu nói: “Được, ngày mai chúng ta cùng đi.”

“Ngày mai không phải cuối tuần.”

“Không sao, anh không ngại.”

Ngôn Tư Diễn giận: “Anh là tổng giám đốc của tập đoàn.”

Tần Húc Cẩn gật đầu.

Ngôn Tư Diễn nổi giận: “Anh không biết cái gì gọi là có trách nhiệm à?”

Tần Húc Cẩn vẽ mặt chân thật nhìn Ngôn Tư Diễn: “Anh cùng em về quê thăm người thân chẳng lẽ không được tính là chịu trách nhiệm sao.”

Đối với năng lực xuyên tạc cường đại như thế của Tần Húc Cẩn, trong đầu Ngôn Tư Diễn chợt xuất hiện ba từ không lịch sự lắm, đó là, ồ trời ơi.

Dường như nhìn ra trong đầu Ngôn Tư Diễn đang nghĩ cái gì, bàn tay của Tần Húc Cẩn ở hông Ngôn Tư Diễn tăng thêm lực: “Người thân của em thích cái gì, để anh gọi điện bảo người đi mua.”

Cảm giác buồn ngủ của Ngôn Tư Diễn đã biến mất không ít, cậu cẩn thận suy nghĩ: “Bọn họ sống rất đơn giản, em cũng không biết họ thích gì.”

Vài năm không trở lại, không biết cố hương đã thay đổi đến mức nào, hơn nữa làm sao có thể để Tần Húc Cần mua quà tặng họ được.

“Đừng khách khí, người thân của em cũng là của anh.” Tần Húc Cần liếc mắt là nhìn ra suy nghĩ trong lòng cậu, mặt không thay đổi nói: “Chúng ta đã ở bên nhau rồi.”

Ngôn Tư Diễn giật mình, đưa tay ôm lấy thắt lưng Tần Húc Cần. Một thân linh lại nguyện ý vì cậu mà nhận người xa lạ thành người thân, nguyện ý để cậu tự do làm việc mình muốn, nguyện ý chu đáo chăm sóc cậu, bản thân còn gì mà chưa thỏa mãn nữa? Cho dù vị thần này không thể hiện cảm xúc qua mặt như người khác, nhưng trái tim của anh ấy cũng đơn giản như biểu tình trên khuôn mặt vậy, chỉ cần yêu, thì sẽ không bao giờ thay đổi.

Kỳ thật, cậu rất may mắn.

“Vậy anh tặng tập đoàn này cho em được không?”

“Được.”

“Em nói, anh không có chút trách nhiệm gì với nhân viên sao, tặng tập đoàn này cho em nó còn không phá sản à?” Ngôn Tư Diễn tiếp tục nổi khùng.

“Anh sẽ có trách nhiệm với em.”

“Cút, tôi đây là đàn ông, ai cần anh chịu trách nhiệm.”

“Vậy em chịu trách nhiệm với anh.”

“... Cái mặt than của anh biến khỏi mắt tôi ngay!”

Chương 52 : Theo đại gia hồi hương...

Quê Ngôn Tư Diễm là một trấn nhỏ trong núi, núi rất cao, đường đi cũng không bằng phẳng. Nhưng có những cây cối xanh tươi và dòng suối nhỏ mà trong thành phố không có, Ngôn Tư Diễm vẫn còn nhớ rõ, thôn nhỏ quê cậu có một con sông nhỏ, các bà con đều gọi con sông này là sông Thanh Khê, chảy từ đầu thôn đến cuối thôn, trên mặt sông có vài tảng đá, vài khối được xếp lại làm thành một cái cầu nhỏ, để người hai bên bờ sông đi qua, bên cạnh cầu nhỏ có vài bụi lau, mà cậu chính là được quý nước kia cứu lên từ chỗ đó.

Cho dù đã trải qua bao lâu, cậu vẫn nhớ lời mà thanh niên quý nước kia nói: “Vẫn còn là một đứa trẻ mà.”

Trong truyện xưa về quỷ, quỷ nước luôn rất ác độc, bởi vì nó không cam lòng mà chết đuối, nên hại người sống chết để thay mình, nhưng quỷ nước mà cậu gặp được kia, không chỉ không lấy mạng, mà còn cứu cậu.

Quỷ nước chết đuối còn có lòng trắc ẩn, vì sao con người lại luôn hãm hại lẫn nhau?

Tần Húc Cẩn đem quà tặng đã được chuẩn bị tốt để lên xe, thấy Ngôn Tư Diễm đang cầm một quyển sách ngăn người, liếc mắt nhìn, dường như là

một câu truyện kể về ma quỷ, liền biết là do Mai quản gia sợ cậu đi đường buồn chán, nên chuẩn bị.

Đóng cửa xe, Tần Húc Cẩn thắt dây an toàn giúp Ngôn Tư Diễn: “Trên xe đừng đọc sách, sẽ có hại với mắt.”

“Hiện tại em đã không còn là thường nhân, chẳng lẽ vẫn bị cận thị sao?” Ngôn Tư Diễn nghe vậy kinh ngạc: “Em ngoại trừ sống lâu một chút, thì có gì khác người thường?”

“Vẫn có điều khác.” Tần Húc Cẩn khởi động ô tô, nghiêm túc nói: “Người thường ba ngày không uống nước sẽ chết, em ba tháng không uống nước vẫn có thể sống.”

“Xuy.” Ném quyển sách sang một bên, Ngôn Tư Diễn nhìn ghé sau chát đầy rượu bổ thuốc lá các loại, cùng với những món đồ chơi xa hoa mà trẻ nhỏ ưa thích, cậu xoa cằm trầm ngâm nói: “Em nói này, em thế này có gọi là bá m đại gia không?”

Tần Húc Cẩn nhướn mi: “Chẳng lẽ anh không được tính là đại gia sao?”

Ngôn Tư Diễn lục lục túi áo Tần Húc Cẩn lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng, tức giận nói: “Thì ra em xui xẻo nhiều năm như vậy, là vì may mắn

hiện giờ, là một người đàn ông, lại bám đại gia, thật sự... Khiến cho người ta cảm giác khó mà chịu nổi.”

”Nếu không anh đem công ty chuyển nhượng cho em, anh bám em.”
Tần Húc Cẩn đối với thứ lòng tự trọng khó hiểu này của phàm nhân không cho là đúng, nên anh cũng không coi trọng.

“Anh có thể đừng phối hợp như vậy được không?” Ngôn Tư Diễn lấy từ tủ bên ra một gói thịt bò khô, cắn một miếng, lại cắn hết một nửa, nuốt rồi mới nói: “Loại thịt bò khô này, trước đây em thấy trong siêu thị cũng không dám mua.”

“Ừ, từ giờ sẽ khác, cho dù em muốn mở nhà máy làm thịt bò khô cũng được.”

“Hừ, anh nói vậy, em sẽ hư hỏng đó.”

Hư hỏng mới tốt, vậy em sẽ không – bao – giờ rời xa anh, Tần Húc Cẩn nghiêng đầu nhìn Ngôn Tư Diễn đang oán hận cắn cắn thịt bò như nàng dâu nhỏ, tâm tình vui sướng cong khóe miệng.

Trong nhà Tần Húc Cẩn, mấy người giúp việc ngồi vây quanh sofa, đang đoán xem lần gặp người thân bên nhà vợ này của chủ nhân thế nào.

“Mọi người nói xem, lần này chủ nhân đi BMWs, có phải thất sách hay không?” Đào Dao nhíu mày nói.

“Những loại xe khác quá phô trương, tuy rằng Ngôn thiếu gia thích xe thể thao Ferrari, nhưng màu sắc quá sặc sỡ.” Mai quản gia nghĩ nghĩ, cho ra một kết luận như vậy.

“Cậu ta không thích Ferrari, mà là vì cậu ta mới biết giá tiền của nó, hai ngày trước còn hỏi tôi giá.” Mạt Lan cười nhạo một tiếng: “Nếu các người dùng RMB 100 đồng xếp thành một đồng lớn như cái xe, tôi chắc chắn cậu ta sẽ thích chỗ tiền ấy hơn nhiều.”

“Khụ.” Đào Dao là một người thông minh, vì thế cô tỏ vẻ mình chẳng nghe thấy gì cả, mà tiếp tục chuyện mình vừa nói: “Mấy năm gần đây không phải có một lão nhà giàu mới nổi say rượu lái xe xảy ra tai nạn sao, lão nhà giàu mới nổi đó thích lái BMWs.”

Mai quản gia sững sốt, lập tức bình tĩnh nói: “Tiểu Đào, xe BMWs sẽ khác đó.”

Đào Dao chớp mắt mấy cái: “Mai quản gia, ông sao lại học Ngôn thiếu gia cười nhạt thế, như vậy không tốt đâu.”

Mai quản gia đứng bên, cười bí hiểm: “Là một quản gia tốt, phải có sở trường hợp với chủ nhân, nên ta mới là quản gia. Mà các người không biết, cho nên chỉ là tôi tớ bình thường bên cạnh chủ nhân.” Nói rồi, chấp tay sau lưng, từ từ bước ra cửa.

Đào Dao và Mạt Lan cùng câm nín.

Một giờ sau, Ngôn Tư Diễn thấy con đường nhựa quen thuộc trước mắt, sững sờ nói:

“Em ngồi xe lửa một ngày một đêm, còn đi xe ô tô thêm một giờ nữa mới tới nơi, anh lái chiếc BMWs cứ nhiên một giờ đã đến?”

Rẽ vào đường nhỏ vào trong thôn, Tần Húc Cẩn mở miệng nói: “Anh còn định tới ngay lập tức.”

Ngôn Tư Diễn hai mắt tỏa sáng nhìn Tần Húc Cẩn: “Cuối tuần này chúng ta đi Hawaii đi, nghe nói nơi đó có rất nhiều người đẹp.” Dù sao cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt thôi mà.

Sắc mặt Tần Húc Cẩn hơi trầm xuống, mặt không chút thay đổi chém: “Nơi đó không phải là phạm vi quản lý của thần phương đông, anh không thể trực tiếp đến.”

Đương nhiên, câu chém gió này mấy trăm năm sau, khi Ngôn Tư Diễn phi thăng mới bị vạch trần.

“A.” Ngôn Tư Diễn thở dài đầy thất vọng, nhìn thấy xe ngày càng gần nhà chú thím, mắt mác trong lòng mới chuyển thành vui vẻ.

Thôn dân của Thanh Khê thôn phần lớn đều là người thích chiếm chút lợi nhỏ, nhưng bản tính cũng vô cùng thuần phác, đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe mà chỉ trong TV mới có xuất hiện, một đám người đều dừng lại ngó nghiêng, không biết là đại nhân vật nào từ xa đến đây.

“Này, mọi người nhìn xem, chiếc xe này đi về phía nhà họ Ngôn, có khi nào là chú ba nhà Ngôn gia trở về?” Một thôn dân vác theo cái cuốc nói với bạn: “Nhìn chiếc xe này, thật là có khí thế.”

“Chú ba nhà họ Ngôn, là một kẻ bạc bẽo, khi mẹ ông ta mất ông ta cũng không về, tôi nghe nói chú ba nhà họ Ngôn đã mắc bệnh chết, làm sao về đây được.”

“Chết thế nào, năm ngoái tôi vào thành phố làm thuê còn thấy ông ta đi ra từ một khách sạn sang trọng.”

“Hừ, ăn ở thất đức, ông trời nhìn thấy thôi.”

Chiếc xe BMWs dừng lại ở trước tầng trệt của một ngôi nhà có chút cũ kĩ, Ngôn Tư Diễn cởi dây an toàn, nghe được tiếng chó sủa cách đó không xa, còn có tiếng vịt đang phơi nắng kêu cạp cạp ở ao sen gần đó, nơi đây cậu không hề cảm thấy một chút xa lạ nào, mà chỉ có cảm giác thật thân quen. Nơi sinh sống hơn mười năm, vẫn luôn là một nơi khiến cậu cảm thấy an bình.

Thím nhà họ Ngôn đang trong nhà lột vỏ đậu, nghe tiếng xe, ra khỏi nhà liền thấy một chiếc xe bóng loáng cao cấp có rèm che chậm rãi dừng trước cửa nhà mình, bà nhất thời không biết làm sao, bàn tay chai sần vô thức nắm nắm góc áo, rồi chậm rãi đi về phía trước vài bước, người đi xe này là ai, tại sao đến nhà bọn họ, có thể nào là tiểu Ngôn ở bên ngoài xảy ra chuyện gì không?

Nghĩ như vậy, trên mặt thím Ngôn không khỏi lộ ra vẻ lo lắng, cảm giác sợ hãi cũng trở thành lo âu, tiến thêm vài bước, đi đến gần xe để cố nhìn rõ người ngồi bên trong.

“Thím hai.” Ngôn Tư Diễn mở cửa xe, nhìn thím Ngôn, bước lên phía trước chào hỏi, trên mặt là nụ cười không thể dấu.

Tần Húc Cần đã nhìn thấy rất nhiều nụ cười của Ngôn Tư Diễn, nhưng ở Tần Phong chưa từng thấy Ngôn Tư Diễn cười đến thuần phác hàm hậu như vậy, anh nhìn người phụ nữ hiền lành có dáng vẻ phúc hậu đã hơn sáu

mười tuổi này, hơi hơi gật đầu, tuy rằng số mệnh bình thường, nhưng tâm địa thiện lương, là một người sống lâu nhiều phúc.

“Tiểu Ngôn, là cháu sao.” Nguyên bản là lo lắng nhưng khi nhìn thấy người thanh niên lại chuyển thành vui sướng, thím Ngôn cầm tay Ngôn Tư Diển: “Vài năm không gặp, cháu đứa bé này lớn lên nhiều, nho khô lần trước cháu gửi về nhà chú hai rất thích, mau vào nhà đi.” Kéo Ngôn Tư Diển bước hai bước, thím Ngôn mới nhìn thấy Tàn Húc Cẩn đứng sau Ngôn Tư Diển, nhìn thế này, không tự giác mang theo chút cảm giác kính sợ, người trước mắt mặc tây trang đi giày da, xem chừng không phải người bình thường, chẳng lẽ là bạn của tiểu Ngôn sao?

Chương 53 :Thăm người thân...

Thím hai Ngôn gia sau khi hết sững sờ, liền phát huy tinh thần hiếu khách của người nhà nông, đưa Ngôn Tư Diễn cùng Tàn Húc Cẩn vào phòng ở, bung trà cho hai người, sau đó vội vàng gọi với sang nhà hàng xóm bên cạnh nhờ bọn họ gọi giúp vị kia nhà bà trở về.

Hàng xóm làm sao chối từ, nhìn thấy chiếc xe đã cảm thấy được tiền đồ bây giờ của Ngôn Tư Diễn, cũng hiểu được thế nào là hưởng ké quang vinh, vội vàng chạy về phía đồng ruộng của Ngôn gia.

Tàn Húc Cẩn uống một ngụm trà, cũng không phải lá trà ngon gì, vừa mới bắt đầu uống mặc dù có chút đắng chát, nhưng uống thêm một ngụm rồi lại cảm thấy có thêm chút ngọt lành nói không nên lời, anh ngẩng đầu thấy bộ dáng rất quen thuộc của Ngôn Tư Diễn, cũng chịu đựng khó chịu uống thêm hai ngụm.

“Trong nhà cũng không có trà gì ngon, hy vọng không cần chê cười,” thím hai Ngôn gia trở về nhà, thấy Tàn Húc Cẩn uống trà trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, trong lòng cũng có chút áy náy, lo sợ bất an ngồi xuống bên cạnh.

“Thím hai, thím không cần để ý đến anh ấy, anh ấy vốn có bộ dáng này, không có ý gì khác,” Ngôn Tư Diễn thấy biểu tình này của thím hai nhà mình, biết bà đang lo lắng cái gì, cười lại uống một ngụm trà, “Trà khô đình thím hai pha thật sự uống ngon hơn con pha.”

Tần Húc Cẩn cũng gật gật đầu, lười ít mà ý nhiều nói, “Tốt lắm.”

Thím hai Ngôn gia thấy thế, cũng nhẹ nhàng thở ra, nụ cười trên mặt cũng tự nhiên không ít, “Con a, đi xa nhiều năm như vậy, miệng vẫn ngọt như cũ.” Nói xong, lại liếc nhìn Tần Húc Cẩn một cái, “Tiểu Ngôn, con cùng bạn con ngồi đây đi, thím vào bếp làm chút đồ ăn.”

Ngôn Tư Diễn đứng lên theo, “Thím hai, con giúp thím.”

“Được rồi được rồi, co cứ ngồi đây với bạn con đi, bỏ mặc người ta coi sao được.” Thím hai Ngôn gia đề lại Ngôn Tư Diễn, sau đó vội vàng đi vào bếp.

Tần Húc Cẩn buông chén trà, nhìn về phía Ngôn Tư Diễn, “Những thân thích này của em rất không tồi.”

Ngôn Tư Diễn nghe vậy lắm bảm cười, “Đúng vậy.”

Tần Húc Cẩn thấy cậu tựa hồ cũng không chịu ảnh hưởng khi bị cha mẹ ruột vút bỏ, trên mặt Tần Húc Cẩn cũng lộ ra một ý cười không rõ ràng, dư quang nơi khóe mắt liếc về phía đám trẻ con đang vây quanh chiếc xe của mình ở ngoài sân, trong mắt có một chút lo lắng.

Giữa trưa đến lúc ăn cơm, bác cả thím cả Ngôn gia cũng đến cùng ăn cơm, nhìn thấy Ngôn Tư Diễn hiện giờ bộ dáng coi như là nhân sĩ thành công, đều cảm thấy được an ủi, cũng có thêm vài phần tò mò với Tần Húc Cẩn ở bên cạnh cậu.

“Vị này chính là một người bạn rất quan trọng đối với con,” Ngôn Tư Diễn buông đũa, nhìn Tần Húc Cẩn trước rồi mới nói, “Cũng là ông chủ của con, anh ấy họ Tần.”

Hai bác cả Ngôn gia cũng không nghĩ nhiều, nghe thấy Tần Húc Cẩn là ông chủ của Ngôn Tư Diễn, đều tự mình đến kính Tần Húc Cẩn một chén, bản thân trong lòng cũng yên tâm không ít.

Ông chủ bằng lòng cùng nhân viên về nông thôn thăm người thân, chứng tỏ là rất coi trọng người nhân viên này.

“Ông chủ Tần, chúng tôi đều là người quê mùa, nói không được những lời khách sáo, chính là đứa nhỏ tiểu Ngôn này cũng không dễ dàng, còn phải nhờ ngài chiếu cố nhiều hơn,” bác cả Ngôn gia nói xong, liền ngửa cổ uống cạn một ly Lão Bạch Kiềm[1] nồng độ khá cao.

“Bác cả,” Ngôn Tư Diễn thấy thế, mũi ê ẩm, bác cả cậu tửu lượng từ trước đến nay vốn rất kém, hôm nay lại vì cậu, uống một ngậm hết ly rượu đế lớn như vậy, tay cầm chén của cậu cũng nắm thật chặt.

“Hai chú ngàn vạn lần không cần khách khí như vậy,” Tàn Húc Cẩn vội mở miệng nói, “Tiểu Ngôn với cháu mà nói, không chỉ là một nhân viên, đồng dạng cũng là người quan trọng nhất của cháu, hai chú nếu là bác của tiểu Ngôn, như vậy cũng chính là của cháu, hai người khách khí như thế, thật ra lại làm cho cháu ngượng ngùng.”

Tàn Húc Cẩn rất ít khi nói nhiều như vậy, hiện giờ nhìn thấy hai nhân loại không đáng để vào mắt này vì Ngôn Tư Diễn mà đáng vẻ khúm núm như vậy, lại cảm thấy mấy nhân loại trước mắt này trở nên hết sức đáng yêu.

Mấy trưởng bối thấy Tàn Húc Cẩn chân thành nói như vậy, cũng không hề khách sáo, thường xuyên qua lại, câu chuyện nói rộng ra lại làm quan hệ được kéo gần thêm vài phần, khách và chủ ăn uống hết sức vui mừng.

Ngôn Tư Diễn biết Tàn Húc Cẩn không thích nói chuyện, nhưng hiện tại anh lại cùng hai người bác của mình nói về một ít việc nhỏ ở nông thôn, trên mặt không thấy nửa phần không kiên nhẫn, một chút băn khoăn trong lòng mới xem như chân chính thả lỏng.

Cậu nếu vẫn còn có nửa phần hoài nghi cảm tình của người bên cạnh, sợ là thiên lý cũng không tha thứ.

Đối với một thiên thần thượng cổ mà nói, nguyện ý cùng với hai nhân loại thấp kém ăn bữa sáng bình thường, uống Lão Bạch Kiền chua cay, nghe chủ nhà lảm nhảm chuyện đông chuyện tây, là chuyện không dễ dàng đến mức nào?

Giữa trưa sau khi ăn xong, thím cả Ngôn gia đưa một cái giỏ trúc cho Ngôn Tư Diễn, bên trong là các thứ như tiền vàng hương nến dùng để bái tổ.

Sắc mặt Ngôn Tư Diễn hơi hơi buồn bã, lập tức nói với Tần Húc Cẩn, “Cùng em đi thăm bà nội đi.”

Phần mộ của bà nội Ngôn gia cũng không thu hút, chẳng qua ảnh chụp trên tấm bia đá cũng rất rõ ràng, Tần Húc Cẩn nhìn Ngôn Tư Diễn quỳ gối trước mộ phần kể về cuộc sống gần một năm nay, ánh mắt trở nên dịu dàng không ít.

“Bà nội à, con tìm được người yêu rồi,” Ngôn Tư Diễn lạy một cái, “Con sẽ hạnh phúc.” Cậu không giống như diễn viên trong phim truyền hình, kể về người yêu của cậu như thế nào như thế nào, bởi vì cậu biết, nếu

bà nội ở trên trời có linh, tự nhiên sẽ nhìn thấy chỗ tốt của Tần Húc Cẩn, mà không cần cậu phải nói ra.

Tần Húc Cẩn nhìn bà lão vẻ mặt hiền lành cười trên bia mộ, đưa tay nâng Ngôn Tư Diễn dậy, mở miệng nói, “Vị trí mai táng của bà nội em tốt lắm, kiếp sau nhất định phúc thọ an khang.”

Ngôn Tư Diễn nghe vậy cười cười, quay đầu nắm tay Tần Húc Cẩn, “Trở về đi.”

Trở lại nhà của thím hai Ngôn gia, hai bác còn ở lại, Ngôn Tư Diễn đem những thứ trên xe xuống, tự nhiên lại làm cho các nông dân vây xem kinh ngạc ra tiếng.

“Yêu, ông xem cái kia có phải là máy mát xa mà gần đây trên TV nói có thể làm giảm mệt nhọc hay không, nghe nói loại này giá mấy ngàn khối đấy.”

“Ai, còn có rượu thuốc Nhân Tham.”

“Trời, mấy cái hộp lớn như vậy.”

Vì thể rệu thuốc có, áo bành tô có, máy mát xa có, thuốc bổ có, đến ngay cả giày áo lông cũng có.

Những thứ này bà con đều hâm mộ, đều liên mồm nói tiểu tử Ngôn gia có bản lĩnh, mấy thứ này tính ra ít cũng phải đến vạn.

Hai bác Ngôn gia cũng kinh ngạc, bọn họ cũng đều biết sống bên ngoài không dễ dàng, vì thế cũng không muốn nhận, Ngôn Tư Diễn khuyên can mãi, còn nói mấy thứ này là tâm ý của Tần Húc Cẩn, mới làm cho hai vị trưởng bối nhận lấy, Ngôn Tư Diễn lúc này mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

Chờ sau khi Ngôn Tư Diễn cùng Tần Húc Cẩn rời đi, bác cả thím cả còn có bác hai thím hai Ngôn gia mới nhìn lễ vật khắp phòng mà đỏ hốc mắt.

“Đứa nhỏ kia, không uổng phí lòng tốt của chúng ta.”

Tần Húc Cẩn thấy Ngôn Tư Diễn sau khi ngồi vào trong xe, vẫn đều không nói chuyện, không khởi hỏi, “Làm sao vậy?”

Ngôn Tư Diễn quay đầu lại nhìn thôn, lắc đầu, “Không có gì.”

Tần Húc Cẩn thấy thế nói, “Về sau nếu rảnh, chúng ta sẽ thường xuyên về thăm trường bồi.”

“Chúng ta?” Ngôn Tư Diễn nhướn mắt nhìn về phía Tần Húc Cẩn, khoe mắt mang ý cười.

Tần Húc Cẩn trịnh trọng gật đầu, “Chúng ta!”

“Tới địa ngục đi, anh cái đồ hươu cao cổ, bác cả bác hai ở đâu.”

Tần Húc Cẩn lại một lần nữa trầm trọng giải thích, “Kỳ thật, kỳ lân cùng hươu cao cổ vẫn rất khác nhau.”

Ngôn Tư Diễn gật đầu, “Đương nhiên, anh có thể biến thành người, còn hươu cao cổ trong vườn bách thú không thể thôi.”

Tần Húc Cẩn ngữ mang bi thống, “Anh thật không ngờ, tiểu Ngôn em hóa ra thích hươu cao cổ như vậy.”

Ngôn Tư Diễn lắc lắc đầu, “Không đúng, em không thích hươu cao cổ.”

“Vì sao?” Tần Húc Cần có chút khẩn trương, tuy rằng anh kiên định cho rằng mình cùng hươu cao cổ không có vấn đề gì, nhưng chỉ sợ Ngôn Tư Diễn nghĩ đến bọn họ có quan hệ.

Ngôn Tư Diễn cắn răng nói, “Bởi vì trước kia em muốn đi vườn bách thú xem hươu cao cổ, chính là người bán vé lại không muốn bán cho em nửa vé, em còn thiếu một khối tiền.”

Tần Húc Cần nghe vậy sờ sờ đầu cậu, “Ngoan, trở về anh mua cho em một vườn bách thú, em muốn nuôi cái gì thì nuôi cái đó, chỉ cần không nuôi người.”

Ngôn Tư Diễn đánh bay móng vuốt trên đầu, sau một lúc lâu mới phun ra một hơi, “Chắc, khó trách nhiều phụ nữ thích cặp với người giàu có như vậy.”

Loại cảm giác nhà giàu mới nổi này, rất TM hả giận.

Chương 54 :Kết thúc...

Tần Húc Cẩn sau khi gặp qua người thân của Ngôn Tư Diễn, không biết có phải Tần Húc Cẩn bị ảo giác hay không, anh chung qui cảm thấy Ngôn Tư Diễn thân thiện với anh hơn rất nhiều, bây giờ trình độ thân mật giữa hai người cũng có thể so sánh với những cặp vợ chồng già.

Sau khi nghỉ phép, thì phải đi làm, mặc dù trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc là Hàn Dương đối với hành vi ba ngày trốn hết hai của Tần Húc Cẩn cùng Ngôn Tư Diễn thì liền có hành vi sáng suốt là nhắm một con mắt mở một con mắt nhưng mà những giám đốc bộ phận đối với việc Tần Húc Cẩn cùng Ngôn Tư Diễn đồng thời biến mất lại rất có tinh thần, làm khi Tần Húc Cẩn cùng Ngôn Tư Diễn đồng thời xuất hiện ở công ty vào ngày thứ ba thì Hàn Dương thở phào một hơi.

Chỉ là Hàn Dương thở phào lần này sớm quá rồi, bởi vì trong phòng làm việc của tổng giám đốc đang diễn ra một sự kiện trọng đại, đó chính là không thấy dự án kinh doanh của sản phẩm mới đâu, mà trợ lý mới của tổng giám đốc lại nói đã đem tài liệu quan trọng này đưa cho Ngôn Tư Diễn.

Hàn Dương khi nghe thấy chuyện này, nhất thời đầu có điểm choáng váng, mặc dù cái tên Ngôn Tư Diễn này đi làm có lúc thích chơi bời, nhưng mà quan trọng là chưa từng nhìn thấy cậu ta làm quá đáng, bây giờ xảy ra việc này, ở giữa nhất định là có hiểu lầm gì đó.

Việc này còn chưa xong, ai ngờ hai ngày sau thì có một sản phẩm của công ty khác xuất hiện mà bề ngoài lại giống y chang với sản phẩm trong dự án bị mất, cái này thì cả công ty từ thấp đến cao đều hiểu rõ, nhất định là có người làm lộ bí mật công ty rồi.

Xảy ra chuyện thế này, công ty nhất định phải điều tra, vì vậy trong một buổi chiều đầy nắng, ban lãnh đạo công ty trưng ra bộ mặt nghiêm túc kéo nhau đến phòng họp, sau đó kinh ngạc phát hiện tổng giám đốc yêu kính của bọn họ đang bung trà đưa cho trợ lý ngồi ở bên cạnh, mà tên trợ lý này lại tự nhiên thoải mái nhận lấy.

Mấy người trong ban lãnh đạo nghi ngờ Ngôn Tư Diễn tiết lộ bí mật công ty, việc này ồn ào đến như vậy tổng giám đốc chắc chắn không thể không biết, nhưng nhìn bộ dạng của tổng giám đốc hình như rất là tin tưởng vị trợ lý họ Ngôn này.

Hàn Dương bình tĩnh đi đến vị trí của mình ngồi xuống, người ta bây giờ đã một đôi rồi, đầu óc của Ngôn Tư Diễn cũng chẳng phải có bệnh mà đi tiết lộ bí mật của công ty. Của Tần lão đại chẳng phải cũng là của tên nhóc Ngôn Tư Diễn này sao?

Chờ sau khi mọi người đến đông đủ, Tần Húc Căn mới ngồi thẳng người, nói trực tiếp vào trọng tâm: “Về việc bí mật công ty bị tiết lộ lần này, mọi người có ý kiến gì?”

Có thể có suy nghĩ gì? Mọi người yêu lặng đưa mắt nhìn Ngôn Tư Diễn ngồi bên phía tay phải của Tần Húc Cẩn, đồng loạt cúi đầu, thật ra bọn họ chẳng có bất kì suy nghĩ gì hết, cho dù có nghĩ cũng chẳng dám nói ra.

Ngôn Tư Diễn tất nhiên là có thể đoán ra được suy nghĩ của những người ở đây, chẳng qua cậu cũng không cảm thấy quá khó khăn, có tổng giám đốc chống lưng, kiểu gì so với chẳng có gì thì dễ chịu hơn rất nhiều, cậu không phải là diễn viên ương ngạnh như ở trên TV, cậu biết cái gì có lợi cho mình, cái gì bất lợi đối với mình.

“Tất cả mọi người đã không mở miệng, vậy thì để tôi nói thôi.” Ngôn Tư Diễn ngẩng đầu, nhìn mọi người một lượt, cuối cùng ánh mắt rơi xuống chỗ Đào Dã, “Trợ lí Đào Dã đã vào công ty được bao lâu?”

Đào Dã từ khi vào phòng họp nhìn thấy cử chỉ thân mật giữa Ngôn Tư Diễn cùng Tần Húc Cẩn thì đã biết không ổn, một lời này của Ngôn Tư Diễn vừa ra khỏi miệng, càng làm cho sắc mặt hắn thay đổi, hắn cắn răng trả lời, “Hai tuần.”

“Hai tuần à.” Ngôn Tư Diễn cười cười, “Thời gian tính ra cũng không ngắn, những qui định của công ty xem ra anh cũng đã nắm rõ, dù sao anh cũng là bạn học của tôi, trước kia lại còn là hội trưởng hội sinh viên ở trường chúng ta, năng lực làm việc tất nhiên phải cao hơn tôi rồi.”

Mấy câu đó của Ngôn Tư Diễn nhưng thật ra lại làm cho tâm tư của mấy vị lãnh đạo cao cấp chao đảo, Ngôn Tư Diễn vào công ty trước Đào Dã, mà nghe nói trong lúc làm việc cũng chẳng làm sai chuyện gì, nhưng xem ra cái người tên Đào Dã kia mới đến có hai tuần thì lại xảy ra chuyện lớn như vậy, đến tột cùng ai đáng nghi hơn cũng không thể nói chính xác được.

“Trợ lí Ngôn nói đùa.” Đào Dã không phải kẻ ngốc, làm sao không biết ý tứ của Ngôn Tư Diễn, hắn nhìn vào mắt Tần Húc Cẩn, đối phương đối với thái độ quá đáng của Ngôn Tư Diễn lại không hề có chút xiu phản ứng nào. Nhìn thấy cái này, thần sắc Đào Dã càng thêm sầm xuống, hắn tính tới nhiều khả năng, nhưng lại không tính đến chuyện Tần Húc Cẩn tin tưởng Ngôn Tư Diễn đến như vậy.

“Đây là bản kế hoạch mà tôi đã làm.” Ngôn Tư Diễn đưa một tập tài liệu photo ném lên bàn, trầm mặt nói: “Cái này cũng là kế hoạch đầu tiên tôi làm, không ngờ được trong công ty lại có người nhắm vào tôi!”

Kẻ luôn luôn tùm tùm cười khi sầm mặt xuống so với người lúc nào cũng bình tĩnh thì đáng sợ hơn nhiều, Tô Thanh cùng Hàn Dương nhìn thấy Ngôn Tư Diễn như vậy không khỏi cùng nhìn về phía Đào Dã, trong mắt tràn đầy thông cảm.

“Ngài Đào Dã, anh có muốn tự mình xem lại hình tối hai hôm trước anh cùng tổng giám đốc công ty Vượng Nguyên gặp nhau tại quán cà phê

Phượng Hoàng ở đường Nam?” Ngôn Tư Diễn lại rút ra một xấp hình, ném lên bàn, mặt nói không hề đổi sắc: “Tần Phong chúng ta không cần loại nhân viên ăn trong chén ngó trong nồi, căn cứ theo hợp đồng mà anh kí lúc đó, ngài Đào Dã chắc cũng biết cái này cần phải bồi thường bao nhiêu tiền chứ?”

Đào Dã nhìn thấy tám hình trên bàn, sắc mặt đại biến, Ngôn Tư Diễn tại sao lại có được những thứ này, khi hắn cùng người của Vương Nguyên gặp nhau hết sức bí mật, tại sao lại có thể bị người ta chụp được?

Ngôn Tư Diễn nhìn vào vẻ mặt của Đào Dã, tất nhiên sẽ không nói với Đào Dã thần thì vốn vạn năng, chỉ hóp một ngụm trà tiếp tục mở miệng nói: “Việc này giao cho giám đốc Điền xử lí, mọi người nếu có câu hỏi gì, có thể tiếp tục trao đổi.”

Mọi người đồng loạt nhìn về Tần Húc Cẩn ngoại trừ một câu nói mở màn thì về sau vẫn duy trì im lặng, nhìn anh ta vẫn không hề có phản ứng, liền biết việc này chỉ có thể quyết định như vậy.

Tô Thanh đỡ trán, vợ quản thật chặt a, thật sự khiến cho người ta vô lực, tên Đào Dã này cũng thật là, không cản trở ai cũng sẽ không bị thảm như bây giờ, hắn tại sao lại không nghĩ ra vậy, không nên cùng Ngôn Tư Diễn là bà chủ mà dùng thủ đoạn này a?

Cho nên nói, người khi lên cơn ghen ghét thì chẳng ai sáng suốt, Tô Thanh nhìn mặt Đào Dĩ xám ngoét, thu thập tài liệu, xem như là đi coi một trò cười, dù sao cô nhìn người trên kia, xem làm thế nào lại bày ra chuyện như thế này. Tô Thanh nhìn Tần Húc Cẩm, nhưng mà lúc này trong mắt đối phương chỉ có một người khác.

Cô chưa bao giờ khẳng định Tần Húc Cẩm yêu Ngôn Tư Diễn giống như hôm nay.

Sau khi xử lý xong hết chuyện kế hoạch bí mật, Ngôn Tư Diễn ngồi trong phòng họp, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, một lúc sau nghiêng đầu nhìn về Tần Húc Cẩm, “Không chừng ngày mai bọn họ sẽ cho rằng em hiện là tâm phúc của anh.”

Tần Húc Cẩm đi tới trước mặt cậu, cúi người hôn lên trán cậu: “Chẳng lẽ em không phải sao?”

Ngôn Tư Diễn gừ gừ nhưng không có đẩy anh ra.

Được voi đòi tiên không phải là độc quyền của nhân loại, thần thú cũng có đặc tính tương tự, vì vậy Tần Boss bước thêm một bước đến gần Ngôn Tư Diễn, ôm cậu vào trong lòng.

Hai người đều đứng im, chỉ ôm nhau, liền có thể cảm giác được hương vị của hạnh phúc, làm cho người ta không khỏi say mê.

Hàn Dương vốn đã mở cửa đi vào phòng họp liền lùi lại rất nhanh, hắn nhìn tài liệu trong tay, nhún vai, trên cửa phòng họp treo một tấm bản, trên đó viết: “Đang sử dụng.”

Đi xuống lầu, gặp Tô Thanh, hai người đều tự vuốt mặt, Tô Thanh nhìn nhìn về phía phòng họp, “Tiểu Ngôn trong đó?”

Hàn Dương gật đầu, chỉ là trong phòng họp không chỉ có Ngôn Tư Diễn.

Hai ngày sau, Đào Dã bị đuổi việc, nhưng mà điều khiến cho hắn thấy bất ngờ là hắn không có bị cảnh sát bắt, cũng không phải bồi thường tiền hợp đồng.

Diễn Sơ – giám đốc nhân sự – thấy hắn mờ mịt, mới mở miệng hỏi: “Tên nhóc ngươi tuổi còn trẻ, thành ra kiêu ngạo cũng là chuyện bình thường, chỉ là sống ở trên đời, không nên dùng những thủ đoạn thô bỉ này để cạnh tranh, không phải lần nào sai lầm cũng sẽ có cơ hội quay đầu lại, lần này không xử phạt ngươi cũng là ý kiến của cấp trên.”

Đào Dã nghe vậy sắc mặt thay đổi không ngừng, nhưng không nói gì thêm.

Hai ngày nay hắn nằm nhà lúc nào cũng bất an, ngay cả kết quả xấu nhất cũng đã nghĩ đến, thật không ngờ chỉ đơn giản là bị đuổi việc, thậm chí ngay cả sự thật cũng không có bị vạch trần trong công ty, bên ngoài chỉ nói phần lộ ra thật ra là phần không cần dùng đến.

Hắn không ngu, rõ ràng trong này đã có chuyện gì, phong cách làm việc của Tần Húc Cần sẽ không bao giờ ôn hòa như vậy, chỉ có duy nhất Ngôn Tư Diễn mới có thể bảo vệ hắn.

Không cam lòng việc Ngôn Tư Diễn bảo vệ mình, rồi lại cảm thấy may mắn vì chuyện này không có bị xới tung lên, Đào Dã cảm phong bì tiền lương, cảm giác thấy cực kì xấu hổ.

Chỉ là sau khi Đào Dã rời đi, cũng không biết toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều sùng bái Ngôn Tư Diễn đến cao độ, bởi vì Ngôn Tư Diễn có thể tác động đến quyết định của ông chủ nhà.

Đến tận sau này, nhân viên công ty từ trên xuống dưới phát hiện, thời gian ông chủ kiểm tra cửa sổ có sạch sẽ không càng lúc càng ít, lì xì năm mới càng lúc càng dày, người bị sa thải cũng càng ngày càng ít, phúc lợi càng ngày càng cao, biểu tình trên mặt ông chủ càng lúc càng đa dạng.

Vì mấy tháng sau, khi đến tết, toàn thể cán bộ công nhân viên đều mong ngóng bao lì xì, cũng ngóng trông việc nghỉ tết, vì vậy công việc càng lúc càng trễ nãi, giám đốc kế hoạch trong lúc họp lại đem sai tài liệu.

Khi vị giám đốc đáng thương ướt đầm mồ hôi giữa trời đông giá rét, Ngôn đại trợ lý mở miệng tủm tỉm cười nói: “Xem ra đến tết rồi, tất cả mọi người đều sao nhãng nha, mau về đổi lại tài liệu đi, chúng ta nghe bộ phận kinh doanh báo cáo tổng kết trước nào.”

Giám đốc kế hoạch nghe xong lời này, giống như mũi tên rời khỏi dây cung, chạy như bay ra khỏi phòng họp, một bên cảm khái từ tận đáy lòng, trợ lý Ngôn, cậu đúng là bồ tát sống nha.

“Vị giám đốc này bình thường làm việc rất chu đáo nha.” Sau khi Ngôn Tư Diễn nói lời khích lệ xong vị giám đốc đang chạy như bay ở đâu đó trong công ty liền té cái bịch xuống đất, nguyên nhân vấp té không rõ.

Ai có mắt đều nhìn ra mập mờ giữa hai người, sau lưng gọi Ngôn Tư Diễn là bà chủ, tất nhiên, không ai có can đảm nói trước mặt Ngôn Tư Diễn.

Nhưng mà người nào cũng không hề cảm thấy Ngôn Tư Diễn là cáo mượn oai hùm, ngược lại còn cảm thấy từ sau khi có Ngôn Tư Diễn, công ty từ trên xuống dưới càng lúc càng tốt hơn, chỉ thiếu chút nữa là đem Ngôn Tư Diễn xem như bồ tát sống chuyên đi cứu khổ cứu nạn.

Giao thừa ba mươi tết, Ngôn Tư Diễn đứng ở sân Tàn gia xem pháo bông, đột nhiên nhìn thấy trên đầu có cái gì đó bay lên tỏa hào quang, nếu như cậu không có nhìn lầm thì cái thứ đó rõ ràng là nhắm đến cái sân này mà bay xuống, Ngôn Tư Diễn mắt chữ O miệng chữ A nói: “Người ngoài hành tinh?”

Tần Húc Cẩn đưa cho cậu một viên pháo bông, “Là niên thú.”

Miệng Ngôn Tư Diễn co rút, “Niên thú, tại sao lại ra lúc này?” Không phải nói là niên thú sợ tiếng ồn của pháo bông sao?

Tần Húc Cẩn cười, cũng không có nói cho cậu biết đây chỉ là loài người tự cho là đúng, chỉ nói rằng: “Không phải bây giờ nó đi sao?”

Quang minh chính đại chạy vội dưới bầu trời đầy pháo bông, cái này có thể xem như sợ hãi bỏ chạy sao? Miệng Ngôn Tư Diễn méo mó, nghiêng đầu nhìn về Tần Húc Cẩn, nhưng lại phát hiện trong mắt đối phương tràn ngập hình bóng của mình, trong lòng khẽ động, nắm lấy tay Tần Húc Cẩn.

Người này là may mắn của cậu, cho dù là cả đời cũng tốt, hay chỉ là một trăm năm ngắn ngủi cũng được, có được người này, bản thân mình cuối cùng cũng chẳng phải là cái chén xui xẻo.

“Này, Tàn Húc Cần?”

“Cái gì?”

“Thật ra, em cũng yêu anh...”

“Bùm!”

Pháo bông nổ tung, muôn ngàn đóa hoa rực rỡ vỡ òa. Đèn đuốc rực rỡ cả đêm đen, ánh sáng phủ đầy đôi mắt của vạn niên thánh thú.

Hai tay đan vào nhau, cuộc đời này có được người này, đối với cuộc sống dài đằng đặc không có điểm kết thúc cũng không còn cô đơn nữa.

♠ The End ♠

